

“*εἰκανος συγκεκρίθαι ἐν τούτῳ ἀτμερούσιν, γνωδίστηται αὐτὸν.*” [Αὐτόν, Schneider. Lex. Ατμερία, e Maneth. 6, 59. sed per errorem. Idem de v. Ατμενόντος φλυτοῦ σίτεται.] “*Ατμερός, Αμμών, 71.; Valek. Animadv. 98. Ατράπη, Jacobs. Anth. 11, 171. Valek. ad Ammon. 100. Ατμενία, 35. 100. ad Charit. 771. Jacobs. Anth. I. c. Ατμενός, ibid.*” Schæf. MSS. * “*Ατμένης, i. q. ἀτμερός, Schol. Nicand. A. 172. Ατμενεύω, Servus enim, Cyrilli Lex.*” Wakef. MSS.]

“**ΑΤΡΑΚΤΟΣ**, ὁ, ♀, Fusus. Plut. Probl. Rom. de sponsa, Εισφέρει μὲν ἡλακάτην καὶ τὴν ἀτραπήν, ἐπῷ δὲ περιττόφει τὴν θύραν τοῦ ἀνδρός. Ubi nota sem. usurpatum: masc. autem ap. Aristot. de Mando, Τὰ περὶ τῶν μοίρας καὶ τὸν ἄτραπτον, εἰς τοῦτο πως νεύει, Quae de parcis et fuso seruntur, huc tendunt. Itidem ap. Suid. ex Epigr. (Archiv 11.) ἄραχνατοι μίτου * πολυδινέα λάτρινον “*Ατρακτόν, δοκεῖ θεῖας οὐκ ἀτέρ ἀλακάτας.* Et rursum, (Philipp. 18.) καὶ * δακτυλότριπτον Σφονδυλοδινήτῳ νῆματι νηχόδημον. Ibidem, Τὸν τε καρηβαρέοντα * πολυρρόβοθητον ἄτραπτον Κλωστῆρα στρεπτᾶς εὑδρομον ἀπεδένει. Ubi aperte accipitur pro Fuso. Ut enim ibi vocatur πολυδινής et δακτυλότριπτος, ita Ovid. teretem versabat pollice fusum. Item, versato ducentem statimina fuso. Et Plin. Mulieres per itinera ambulantantes torqueunt fuso. Idem Plin. (21, 15.) ἄτραπτον interp. non Fusum, sed Colum; et forsitan non male. Vide Σπληνίον. || Metaph. certe a fusi aut colus antīlītūdine ἄτραπτος dicitar τὸ βέλος, Jaculum s. Sagitta; perinde enim ut illa teres est et oblongum, torno etiam ut illa factum. Soph. Phil. 290. ὁ μοι βάλοι Νευροσπαθῆς ἄτρακτος. Menander ap. Suid. Ἐρούλητος κατὰ τοῦ βαρβάρου, καὶ μάλα ἔντοστος ἀποχώτατα τὸ κέρας ἀφίσσειν, τὸν ἄτραπτον κατὰ τοῦ Κώχ. Et Procop. Τινὸς τῶν ἐν ταῖς ἐπαλλέξιν ἀμυνομένων εἰστοχώτατα ἀφίέντος τὸν ἄτραπτον, ἀνήρτηται θειβεῖς. || Ita etiam noninutus Malis nautici pars quoddam, nimirum τὸ ὑπὲρ τὴν κεραίαν, Quod supra antennam est. Porro derivatur INDE ἄτραπτοιδῆς, ὁ, ἡ, Fusus similis. ΙΤΕΜ Ατραπτούλης, (ἡ) Σφίνα quædam cnico similis, quoniam antiquæ mulieres fusos inde aut colos fabricabantur: qua de re vide quæ e Theophr. Diosc. Theocr. Sehol. Plin. Attuli in Σπληνίον. Theocr. 4. metri causa dicit ἄτραπτον idem gemino λ, quo modo et ap. Diocles. scriptum est.” Gl. Ατρακτός. Fusum, Fusus, Colus. Τὸ * Ατράκτιον. Fusus. Ατραπτούλης. Colus. Ατρακτός, J. Poll. 1, 91. Autot Rhesi 312. ἄτραπτων τούτοις. Ατραπτούλης, Theophr. H. P. 6, 4. Plin. 21, 16. Diocles. 3, 107. Carthamus Lanatus Linn. “*Ατρακτός, Plato de Rep. 10. 616.*” Routh. MSS. “*Ατραπτώδης, Heyn. Hom. 8, 511. Ατρακτός, Apollod. 245. ad Anton. L. 169. Verh. Pierson. ad Herodian. 464. Toup. Opusc. 1, 110. 417. ad Charit. 301. Jacobs. Anth. 7, 109. 8, 255. Porson. Med. 19. Wakef. Trach. 687. 714. Brunck. Soph. 3, 503. Jaculum, Toup. Opusc. 2, 9. ; Emend. 2, 14. Jacobs. Spec. 18. “*Α. ἀνάγκης, Act. Traj. 1, 215. Ατραπτούλης, Casaub. ad Athen. 146. Wakef. Herc. F. 5.*” Schæf. MSS.]*

“**ΑΤΤΑΚΙΤΑΙ**, οἱ, e Placentarum genere sunt. Athen. 14. “*Ἄλλα πλακούντων γένη, δστρακίτης, ἀττακίται.* Sed vereor ne ἀττακίται scripserit: ut aliquanto ante in placentarum itidem censu, e Pamphilo retulerat, τὸν ἀττακίτην καλούμενον νομίζοις ἐπίχντον, allato simul Hippom. Οὐδὲ ἀττακίτας κηρύσσοις ἐμβάπτων. Sicut n. δστρακίται nominabuntur οἱ ἐπ’ δστράκων τκεναθόμενοι, ita ἀττακίται, οἱ ἐπ’ ἀττάνων, h. e. τηγάνων, οἵ in sartagine confiebant. Ita enim Hes. “*Αττανα, τὰ τηγάνα, καὶ πλακοῦς ἐπ’ αὐτῶν τκεναθόμενος, ἀττακίτης suppl. esse, patet ex eo, quod paulo post sequitur, Αττανίτας, τηγάνιτας.*” [Vide Τηγανον.]

“**ΑΤΤΑΛΙΔΕΣ**, Hesychio πλακοῦντες ἐνθρυπτοί: forsitan ab Attalo quoniā denominati, qui vel eos appararet scire, vel in deliciis haberet. Ab Attalo certe Ατταλεῖται dicta Civitas Pamphyliæ maritima,

A “*οἱ Ἀντιόχεια ab Antiocho, Ἀλεξανδρεῖα ab Alexander.*” [* Ατταλικὸς, ἡ, ὅν, Strabo 906. * Ατταλεῖα, ad Paus. 373. * Ατταλίσσω, Koen. ad Greg. 152. * Ατταλιστής, ὁ, ad Diod. S. 1, 251.” Schæf. MSS.]

“**ΑΤΤΑΡΑΧΟΣ**, ὁ, Hesychio τὸ ἐλάχιστον, Res minutissima: quia etiam addit, quosdam ita vocatas dicere τὰς καλούμενας ψίχας, Minutissima panis fragmenta, quæ decidunt, dum scinditur aut frangitur, Micas: alios autem τὰς ἐπὶ τῶν ἄρτων φλυκταίας, Pustulas quæ sunt in panibus, s. quæ erumpunt in summa panis parte, dum in furno coquuntur: quas pustulas Lat. appellant Hettas: scribit enim Festus, Hettas dici quibusdam pustulas, quæ in coquendo pane solent assurgere: a quibus accipi rem nullius pretii, ut, cum dicimus Non hettæ te facio. J. Poll. quoque 7, c. 5. Τοῦ γε μὴν ἄρτου αἱ μὲν κατὰ τὸ ἄρω μέρος οἰονεὶ φλύκταιναι, ἄτταραγοι: αἱ δὲ ἐκ τοῦ κάτω, ἐψηθίαι: αἱ δι προσέχεσθαι εἰώθασι τῷ κριβάνῳ ὑπεροπτώμεναι. Nota autem ap. eum scribi per γ, B sicut ap. Athen. quoque et Eust. Ille enim 14. ex Appollodoro et Theodoro tradit ψώθια vocari τοῦ ἄρτου τὰ * ἀποψανόμενα, quæ a nonnullis nominari ἄτταράγοις. Hic autem, p. 1631. eadem refert ex eod. Athen. et p. 1817. cum e Paus. docuisset, ψώθια esse ὑπερόπτων ἄρτων θραύσματα, s. τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου, subjungit, τὰ δὲ τοιαῦτα ψώθια καὶ ἄτταράγοις ἔάλουν τινές. Sunt igitur ἄτταραγοι Pustulae s. Minuta fragmenta, quæ pani nimium cocto deriduntur aut sponte decidunt. Pro illo vero ἐψηθίαι, in l. J. Poll. ex Eust. repone ψώθια, s. ψώθια, ut ap. Athen. scriptum est.” [T. H. ad Lucian. 1, 506. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρηστ.; Αττάρατοι οἱ ψίχες ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν καλούμεναι. Callim. Epigr. Οὐδὲ ὅσον ἄτταραγόν σε δεδοίκαμεν. “Jacobs. Anth. 7, 271. Bentl. ad Callim. 318. Heyn. ad Apollod. 1150. ad Mœr. 331. ad Lucian. 1, 416.” Schæf. MSS.]

“**ΑΤΤΑΤΑΙ**, Interjectio est, i. q. Lat. Atta, et Gr. βαβαὶ s. φεῦ. Ιατταταὶ autem, Flentis interjectio s. exclamatio est.” [Ατταταὶ, Aristoph. B. 57. Θ. 230. Soph. Phil. 758. Legitur ET * Ατταταὶ, et ap. Aristoph. A. 1198. * Ατταλατταὶ, 1190. * Αττατατταὶ. “Wakef. Phil. 743. Brunck. Aristoph. 1, 151. 180.: Kuster. 64.” Schæf. MSS.]

“**Ιατταταὶ**, Adv. est σχετλιαστικὸν, ut Heu Lat. Utitur autem ea exclamatio Aristoph. cum alibi, tum N. (707.) tribuens eam cuidam, qui vexabatur a pulicibus. Idem in I. (5.) dicit, Ιατταταὶ τοῦ κακῶν, Ιατταταὶ. Ubi Suid. scriptum habet Ιατταταὶ, dicens esse ἐπίφρομα θρηνητικόν., Ιατταὶ, ab Hes. exp. φεῦ, Heu.” [“Thom. M. 469. Brunck. Aristoph. 1, 180.” Schæf. MSS.]

“**ΑΤΤΕΑΑΒΟΣ**, s. Αττέλεθος, (ὁ) Hesychio εἶδος κνωδάλου, ζώον μικροῦ καὶ λεπτοῦ, s. Species ἀκρίδος, et quidem ἀκρίς μικρά: ut Suidæ quoque ἀκρίς τις, Locusta quædam. Sic Hieron. etiam Comment. in Nab. 3. Locustæ et bruchus et parva genimina locustarum, quæ vocantur Attelabi. Et mox, Porro, attelabus, quem significantius Comes sorem interpretatus, est Aquila, parva locusta est inter locustam et bruchum, et modicis pennis reportans potius quam volans, semperque subsiliens: et ob hanc causam ubicunque orta fuerit, usque ad pulverem cuncta consumit: quia donec crescant pennæ, abire non potest. Et rursum, Confertur exilienti attelabo et locustæ, quæ in die frigoris, eo quod avolare non possit, resideat in sepe, et postea orto sole et illius ardore calesfacta exiliat, et ad alias regiones avolans, nequaquam meminerit sepis, in qua tempore frigoris sederat. Verba Prophetæ secundum LXX. Interpr. hæc sunt, Βροῦχος ἄρμησε καὶ ἐξεπετάσθη ἐξήλατο ὡς ἀττέλεθος ὁ σιμιμικτός σου, ὡς ἀκρίς ἐπιβεβηκυῖα ἐτί φραγμὸν ἡμέρᾳ πάγους ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ ἀφῆλατο, καὶ οὐκ ἔγνω τὸν τόπον αὐτῆς. Videtur porro ὁ ἀττέλεθος s. ἀττέλαβος dici παρὰ τὸ ἀττειν, quoniam parvas habens pinas subsilit potius quam volat. Nota autem per α in penultima scribi et in l. illo Prophetæ, et ap.

“ Hieron. ; per ē ap. Suid. et Hes. : quanquam ap. “ eum et altera babeatur scriptura, ἡ διὰ τοῦ ἄ, extans “ et ap. Plin. 29, 5. : Locustarum minimæ sine pennis, “ quos attelabos vocant.” [Herod. 4, 172. Eust. ad Dionys. P. 210. Anal. 2, 331. Arcad. 46. Barker. “ INDE *Ἀττελεβάδης, (ό, ή,) Attelebi naturam habens. Unde COMP. *Κεπφατελεβάδης, e Bentl. Emend. ap. Athen. 263. 310. nisi ibi, propius ad vet. scripturæ vestigia, leg. “Οσοι *κονφαττελεβάδη ψυχήν κέκτηνται.” Schweigh. MSS. ADDE *Ἀττελεβόθαλμος, ο, ή, Oculos habens locustæ oculis similes. Eubulus ἐν *Σφιγγοκαρίωνι ap. Athen. 450. de ichneumone Ἀgyptio: ‘Ἀττελεβόθαλμος μὲν, πρόστομος, *ἀμφικέφαλλος. Prominentes oculi intelligendi sunt. “Magnos esse ichneumoni oculos, testificantur, qui vivum animal observarunt, Buffon Hist. Nat. 11, 180.” Schweigh. ET *Attelebussa, Insula in Mari Lycio, sic dicta a locustarum hujusmodi copia, Plin. 5, 31. Ἐm. Port. Lex. Ion. “Ἀττέλαβος, Jacobs. Anth. 9, 483. ‘Ἀττέλεβος, —αβος, Mœr. 316. ubi in n. et de ἀττέλαβος: Toup. Opusc. 2, 80. ad Herod. 357. ‘Ἀττελεβάδης, Toup. Opusc. l. c.” Schæf. MSS.]

“Ἀττάκης, ο, Lev. 11. numeratur inter reptilia vo-
“ lucria, quæque quatuor ingredientia pedibus salti-
“ tant: Καὶ ταῦτα φάγεσθαι ἀπ’ αὐτῶν τὸν βρούχον,
“ καὶ τὰ ὄμοια αὐτῷ, καὶ τὸν ἀττάκην, καὶ τὰ ὄμοια αὐ-
“ τῷ· καὶ τὸν ὄφιομάχην, καὶ τὰ ὄμοια αὐτῷ· καὶ τὴν
“ ἀκρίδα, καὶ τὰ ὄμοια αὐτῇ. Sed Complut. Ed. ibi
“ habet ἀττάκον: ut et in Hebr. textus versione est
“ Attacum. Forsan i. q. ἀττέλεβος.”

[*Ἀττακεὺς, ο, Gl. Salmo.]

ΑΥ, Rursum. Item Retro, s. Retrorsum, ap. poët. unde αὐ ἐρύειν ap. Hom. quod et conjunctum αὐερύειν scribitur. At pro Rursus in prosa etiam legitur. Interdum vero αὐθις αὐ ponuntur ἐκ παραλίγου. Demosth. 145. Καὶ τούτων ἔτερ' αὐθις αὐ πεπρακότων. Idem, Καὶ ἀπεστείλατ' αὐθις αὐ τοὺς πρέσβεις. Ponitur etiam pro Versa vice; et pro Contra; ut Demosth. Οὐδὲ ἔστιν οὐδεὶν τῶν ἡμετέρων ἔχθρων τρόπαιον οὐδὲν ἀφ’ ἡμῶν τε κάκείνουν, ἡμῖν δὲ αὐ πολλῶν πολλά. Item pro Vicissim. Aristid. 113. ‘Ανθ’ αὐν αὐ καὶ πρώτη πόλεων ἥδε ἐτίμησεν ἑκεῖνον ταῖς τῶν θεῶν τιμαῖς. At αὐ præcedente καὶ in h. l. Plat. videtur sumi pro Tum vero: “Ἐφη γὰρ δοκεῖν οἱ τάτε ἄλλα σοφώτατον γεγονέναι Σόλωνα καὶ κατὰ ποίησιν αὖ πάντων ποιητῶν ἐλευθεριώτατον. Item δὲ αὐ respondens particulæ μὲν, Aristid., Τοιοῦτοι μὲν πρὸς τοὺς δόντας θεοὺς γενόμενοι, οὕτω δὲ αὐ καὶ τοῖς ἄλλοις διμιλησαντες ἀνθρώποις. Et δὲ pro δῇ sæpe, quod et Hes. annotat, item παραπληρωματικὸν non raro. ¶ Αὐν αὐ fictitiæ vocalæ ad imitacionem latratus canum, Aristoph. Σ. [903.]

¶ Αὐτε pro αὐ, Rursus. Apoll. R. 2. (416.) πῶς αὐτε τοσὴν ἀλὸς εἶμι κέλευθον: Exp. autem πάλιν, Rursus, in hh. etiam ll. II. B. (105.) Αὐτάρ οἱ αὐτε Πέλλοψ δῶκ’ Ἀτρέι ποιμένι λαῶν, et (107.) Αὐτάρ οἱ αὐτε Θύεστ’ Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι: sed malim interpr. Vicissim, aut ejus interpr. omittere. At Γ. (180.) Δαῆρος αὐτὸς ἔμοις ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτε ἔην γε, accipitur pro δὲ, quod etiam confirmat interlinearis exp. mei vet. exemplaris, quæ est hujusmodi, ‘Ανδράδελφος δὲ ἔμοι τῆς ἀναδεστάτης ὑπῆρχεν. Sic et A. (238.) puto accipi, νῦν αὐτὲ μην ὕλες Ἀχαιῶν ‘Εν παλάμης φορέουσι δικαστόλοι. Sic autem et X. (171.) bis: in posteriore loco pro Autem ponitur, sed in priore supervacaneum esse videtur: “Ἐκτορος, οἱ μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκηεν, ‘Ιδης ἐν κορυφῇ πολυπτύχουν, ἄλλοτε δὲ αὐτε ‘Εν πόλει ἀκροτάτῃ νῦν αὐτε ἐ δῖος Ἀχιλλεὺς’ Αστυ περὶ Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει. ¶ Αὐτε pro Posthac poni censeo in ll. I. (135.) Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσταται: εἰ δέ κεν αὐτε ‘Αστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσω’ ἀλαπάξαι, Νῆσος ἀλις κ. τ. λ.

[“Αὐ, ad Xen. Mem. 2, 2, 14. Zeun. ad Xen. K. Π. 15. Koen. ad Greg. 110. Wakef. Ion. 226. 1153.; Phil. 1089. Brunck. Aristoph. 1, 33. Retro, Retrorsum, Toup. Opusc. 2, 180. Versa vice, Contra, Heusing. ad Mall. 145. 160. Toup. Opusc. 1, 135. Wakef. S. C. 1, 52. Vicissim, Markl. Iph. p. 55. Mutui aliquid significans, et reddendum Vicissim, Buttmann. ad Plat. Gorg. 524. Iterum, Markl. Suppl. 626.

Λ Quoque, Iterum, Heindorf. ad Plat. Theæt. 401. De l'autre côté, Levesque in Thuc. 3, 255. Hesiod. Θ. 367. Vero, pro δὲ, Toup. Opusc. 2, 180. l. q. δῃ, Brunck. Hippol. p. 192.; Androm. p. 138. Heyn. Hom. 5, 3. l. q. δὲ, Apoll. R. 1, 43. Heyn. Hom. 4, 379. (ad v. 718.) 383. 395. 502. 6, 144. Conf. cum ἄν, Valck. Phœn. p. 148. 169.; Hipp. p. 192. Brunck. Med. 817.; Hec. 732.; Phœn. 412.; Hipp. 271.; Phil. 290. 1089. Steinbr. Mus. Tur. 1, 282. Musgr. Alc. 362. Markl. Suppl. 854.; Iph. p. 338. Wakef. Ion. 226. Porson. Phœn. 412. Brunck. Aristoph. 2, 172. 223. Boissonad. Philostr. 445. 583.; cum οὖν, ad Lucian. 1, 750. ad Dionys. H. 5, 298.; cum εὖ, ad Charit. 545.; cum οὐ, Wakef. Trach. 724.; cum ἄρ, Heyn. Hom. 5, 118. 6, 63. 8, 53. Δ’ αὐτὸν et δ’ οὖν conf., Heindorf. ad Plat. Gorg. 247. Δὲ et δ’ αὐτὸν conf., Brunck. Aristoph. 2, 162. 232. 3, 111. Heyn. Hom. 5, 94. 6, 201. 353. 501. 7, 97. Αὐτὸν post negatt., Heindorf. ad Plat. Gorg. 183. Buttmann. 524. Δ’ αὐτὸν, initio sermonis, ll. 7, 24. Αὐτὸν—μετὰ τοῦτο —, Nunc—mox, Toup. Opusc. 1, 370. Δ’ αὐτὸν, Heyn. Hom. 4, 318. 359. 361. 395. 7, 386. Boissonad. Philostr. 445. 549. Schneider. ad Xen. K. A. 131. Τ’ αὐτὸν, δὲ αὐτὸν, Valck. Phœn. p. 169. Εἰτ’ αὐτὸν, Brunck. Phil. 290. Valck. Phœn. p. 149. Toup. Opusc. 1, 455. Αὐτὸν πάλιν, Scheller. Präf. ad Ἀelian. 24. Nott. ad Max. Tyr. 2, 1. Soph. Trach. 1088. Heindorf. ad Plat. Gorg. 47. Δὲ αὐτὸν, Xen. Mem. 1, 2, 12. Καὶ—αὐτὸν, Heindorf. ad Plat. Charm. 97.; Καὶ αὐτὸν, 85.; Τε αὐτὸν, Phœdr. 199. 333.; Gorg. 113. Μῆδ’ αὐτὸν, Epigr. adesp. 235. Η αὐτὸν, ad Charit. 545. Αὐτὸν, ubi nil præcessit, Heyn. Hom. 8, 53. Νῦν αὐτὸν, νῦν δὲ αὐτὸν, 8, 338. Αὐτε, H. in Cer. 123. 137. Ruhnk. Ep. Cr. 111. Wakef. Ion. 614.; Eum. 49. 258.; S. C. 4, 157. Jacobs. Anth. 6, 90. Cleobul. 2. Antip. Th. 61. Christod. Ecphr. 86. Brunck. Apoil. R. 149.; Aristoph. 2, 189. Vespa. 1015. Heyn. Hom. 4, 71. 134. 240. 5, 386. 6, 479. 7, 515. 8, 10. 106. 192. 265. 292. I. q. δὲ, Heyn. Hom. 4, 383. 502. ll. 7, 30. 311. 345. et Heyn. Hom. 4, 482. Conf. cum αὐτὸν, Heyn. Hom. 4, 490. 607. 5, 157. 268. 424. 6, 259. 414. 416.; cum αὐτὶς, 5, 314. Δ’ αὐτε, 4, 314. 323. 344. 465. 502. 602. 5, 500. 6, 313. 414. 416. 479. Ἀesch. Pers. 183. Αὐτὸν ἔξαντις, ll. 15, 287. Αὐτε, δὲ αὐτε, Heyn. Hom. 7, 66. 111.” Schæf. MSS. Αὐτε, ll. A. 578. Glossæ: Αὐτὸν Certe. “Item, Aristoph. I. 207. ‘Ο δράκων γάρ ἔστι μακρὸν, δὲ τ’ ἄλλας αὐτὸν μακρόν. Rursus, Θ. 703. Οἶον αὐτὸν δέδρακεν ἔργον, οἷον αὐτὸν φίλαι, τόδε; Contra, Demosth. 409. ‘Ηδὲ πολλοὺς ἔχοροὺς ἔχειν; οὐ, οὐδὲ αὐτὸν δέσφαλές. Ήευ, Simonides, αὐτὸν τάλας ἀνήρ, ‘Οστις κακὸν τοιωτον ἀγκαλίζεται. Αὐτε, Hesiod. Θ. 299. ‘Ημισυ μὲν νύμφην, ἐλικώπιδα, καλλιπάρησον, ‘Ημισυ δὲ αὐτε πέλωρον ὄφιν. ll. H. 448. Οὐχ ὄρας δέ, ὅτι αὐτε καρηκούμωντες Ἀχαιοὶ Τεῖχος ἐτείχισσαντο νεῶν ὑπερ;” Seager. MSS. Αὐτὸν πάλιν et πάλιν αὐτὸν, ad Anthol. Pal. 491. 663. 761. Αὐτερύσαι et αὐτερύσαι, 110. Αὐτε et αὐτὸν, 76. Jacobs. in Ind. ad Anthol. Pal. 1027.:—“Hermippus ap. Athen. 1. p. 27. ἐκ δὲ αὐτὸν Ἰταλίας χόνδρον, scr. αὐτὸν Ἰταλ.” “Αὐτε, cum ἔξαντις, II. N. 642.” Wakef. MSS.]

Δ ΥΘΙΣ, Rursus, Iterum, αὐτ. Item Αὐθις, neconon Αὐθις, ut πέρυσι et πέρυσιν, si Eust. credimus. Sed et Αὐθις pro αὐθις, ap. Hom. frequentissimum est; quod tamen αὐτὶς Ion. linguae ascribitur. Interdum cum πάλιν ponitur αὐθις, et ἐκ παραλίγου dicitur αὐθις, ut ll. B. (276.) Οὐδὲν μην πάλιν αὐθις, vel αὐτὶς, ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ. Ita et ap. Aristoph. Sic etiam Demosth. 145. αὐθις αὐτὸν. Rursum autem Hom. dixit, ll. A. (27.) η ὑστερον αὐτὶς λόγα. Idem sæpe cum v. simpl. ponit, loco præpositionis ἀνὰ cum illo junctæ; ut αὐτὶς ἰκμαῖ, Od. Ζ. (140.) pro ἐπανέλθω. Et αὐτὶς ἰέναι ap. Eund. exp. ἀναχωρεῖν. Et αὐθις καὶ αὐθις, pro Identidem, VV. LL. Αὐθις. In posterum, Posthac, Postea. Od. Ζ. (405.) Αὐθις δὲ κτείναιμε. Plato Apol. (10.) Εάν τε νῦν, ἔαν τε αὐθις ἔγρηστε ταῦτα, οὕτως εὑρήσετε. Sic eis τὸν αὐθις χρόνον, In posterum. Et ὁ αὐθις χρόνος, Posterum tempus, Sequens tempus, Philo. Item οἱ αὐθις, Posterū, VV. LL. ex Isocr. || Αὐθις pro Retro etiam, ut tradit Eust.

Sed II. Γ. (36.) vel Retro vel Rursus interpr. possimus, “*Ως αὐθις, vel αὗτις, καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων.*”

[“*Αὐθις*, Kuhn. ad Paus. 212. Fischer. Ind. Pałeph. Ammon. 27. Eran. Philo 158. Koen. ad Greg. 224. Wakef. S. C. 2, 142. ad Charit. 677. Markl. Iph. p. 322. Abresch. Aesch. 2, 77. Jacobs. Animadv. 160. ad Diod. S. 2, 366. Heyn. Hom. 4, 134. Posthac, Alcest. 1155. ad Charit. 356. Zeun. ad Xen. K. Π. 76. 153. Wyttens. ad Plut. de S. N. V. 6. Toup. Opusc. 2, 290. ad Herod. 472. Deinde, Postea, Porti Lex. Pind. 109. Herod. 242. Xen. K. A. 2, 4, 5. Eur. Iph. A. 350.; T. 1432. Philoct. 82. 541. Philippus 19. et Jacobs. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 5. Statim, ad Od. Σ. 338. *Αὐθις, αὗτις, i. q. ὑστερον*, Valck. Diatr. 256. Brunck. Lectt. in Anal. 10. Toup. Opusc. 1, 196. *Αὐθις αὖ*, Valck. Phœn. p. 179. Nott. ad Maxim. T. 2, 1. Musgr. Ion. 1513. Wakef. Alc. 933.; Phil. 952. (Phavorin. 1208, 24. 1216, 54.) Markl. ad Max. T. 691. Brunck. Aristoph. 1, 202. 2, 189.; Kuster. 59. *Αὐθ. αὖ, πάλιν αὐθ., αὖ πάλιν αὐθ.*, Zeun. ad Xen. K. Π. 7. Toup. Emend. 3, 55. *Αὐθ. αὖ πάλιν*, Wakef. S. C. 1, 52. Wessel. ad Simon. 92. Philoct. 952. et Brunck. Musgr. Hel. 938. “*Ἐτι αὐθ. αὖ*, Brunck. Aristoph. 2, 139. ‘Ο αὐθ. χρόνος, Musgr. Iph. T. 905. *Πάλιν αὐθ.*, Toup. Opusc. 2, 191. ad Callim. 2, 13. Lennep. ad Phal. 164. Alcest. 186. Brunck. Soph. 3, 438. Porson. Hec. p. xlxi. Ed. 2. *Eis αὐθ.*, Wakef. Eum. 1017. *Αὐθ. αὖ*, Aristoph. A. 895.; Brunck. 2, 189. *Νῦν μὲν, αὐθ. δὲ*, Plato Charm. 99. *Πρύτερον μὲν, αὐθ. δὲ*, J. Poll. 2, 917. *Αὐθ. conf. cum λυθεῖς*, ad Herod. 472.; *cum αὐτῆς*, Boissonad. Philostr. 481. Quid ap. Suidam? T. H. ad Aristoph. Π. p. 273. *Αὐθ. et αὐθ.*, Heyn. Hom. 8, 398. Verh. ad Anton. L. 295. *Αὐθι*, interdum i. q. *αὐθις*, sed v. Brunck. Aristoph. 2, 91. *Αὗτις*, Verh. ad Anton. L. 297. 302. ad Il. A. 27. 513. Musgr. ad Eur. 237. Harles. ad Theocr. 191. Ammon. 27.; Valck. ad 73. Koen. ad Greg. 224. ad Herod. 194. ad Callim. 1, 174. Brunck. Aristoph. 2, 189. Heyn. Hom. 4, 18. 57. 136. 233. 250. 457. 5, 172. 442. 603. 6, 133. 219. 339. 7, 19. 48. 258. 273. 305. Eur. Iph. A. 452. 1011.; T. 1312. Markl. Iph. p. 266. 300. Musgr. El. 127. Jacobs. Animadv. 83.; Anth. 7, 108. Brunck. Apoll. R. 176. *Αὗτις et πάλιν juncta*, Ruhnk. ad H. in Cer. 398. Ilgen. ibid. “*Αὖ αὗτις*, Hesiod. Θ. 169. Posthac, Il. A. 140. Brunck. ad Poët. Gnom. 308. ad Callim. 1, 12. *Αὗτις ιέναι*, Reverti, Il. A. 27. *Αὗτι*, ad Il. 9, 427. Heyn. Hom. 4, 274. 5, 621. ‘*Ενθάδε—αὐθι*, Il. 23, 624.” Schæf. MSS. *Αὐθις et αὗτις*, ad Anthol. Pal. 284. *Αὐθι pro αὐθις*, 537. *Αὗτις παλίνορπος*, 108. Glossæ: *Αὐθις*. Rursum, Iterum. *Αὐθις*, Arcad. 29. Barker.; *αὐθι*, 183. “*Αὐθις, Iu posterum, Stob. 302, 20. Xen. K. A. 539. Oppian. 3, 83. Aliquando opponitur τῷ μὲν, Soph. Ant. 173. Αὐθις καὶ πάλιν, Heliod. 20.*” Wakef. MSS.]

[“*'Απανθις, Athen. 11.*” Kall. MSS. A Schneider non agnoscitur.]

Εἰσαῦθις, ut *αὐθις*, Iu posterum, In futurum, Posthac. Plato de Rep. 1. *Τοῦτο εἰσαῦθις σκεψόμεθα*. Plut. Romulo, *Tῆς εἰσαῦθις εὐνοίας πηγή*. Plut. “*Ο πλείστην μὲν αὐτῷ χάριν ἐν τῷ παρόντι καὶ εἰσαῦθις ἡγεύκε. Sicut dicitur etiam εἰσέπειτα*. At Xen. Σ. (2, 7). *Τοῦτο μὲν, ἐπειδὴ ἀμφιλογόν ἐστιν, εἰσαῦθις ἀποτώμεθα, pro εἰς τὸν αὐθις χρόνον*. Ubi malim εἰς αὐθις disjuncte scribere, ut in plane similis Thuc. 4. p. 142. *Tὰς ἴδιας διαφορὰς ἐσ αὐθις ἀναβαλώμεθα.* “*Εσαῦθις, s. Εσαῦθις, Iterum, Denuo. Pro Alias, ex “Apoll. R. 2. ἐσαῦθις ἐνίφομεν. Scribuntur vero hæc et et divisim.”* [“*Εἰσαῦθις, Plato Phæd. 63.*” Routh. MSS. “*Phrynic. Ecl. 90. Markl. Suppl. 413. 551. Valck. Diatr. 257. Eur. Iph. T. 377. Arcesilaus 1. Jacobs. Anth. 8, 254. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 250. Brunck. Aristoph. 2, 91. ad Lucian. 1, 655. 821. *Εἰσαῦθ., ἐσαῦθ., Heindorf. ad Plat. Gorg. 4. Εσαῦθις, Brunck. Apoll. R. 85. Aristoph. Eccl. 983.*” Schæf. MSS. “*Heliod. 183.*” Wakef. MSS. Glossæ: *Εἰσαῦθις. In posterum.*]*

“*Ἐξαῦτις*, pro *αὗτις* s. *αὐθις*, Rursus, Denuo. Il. Γ.

A (433.) *ἐξαῦτις μαχέσασθαι*. Hesiod. (Θ. 654.) *ἐξαῦθις ἀμείβετο*. Et Apoll. R. 2. (1159.) *ἐξαῦθις ἀμείψατο*. Vacat autem *ἐξαῦθις* cum *ἀμείβεσθαι*: quidam interpr. Vicissim respondere. [Gl. *Ἐξαῦτις*. Contingo, Statim, Od. Δ. 213. *Ἐξαῦθις*, Archiloch. Fr. 3. Athen. 366. “*Ἐξαῦτις et ἐξαῦθις*, Brunck. Apoll. R. 229.” Schæf. MSS.]

[* *Μεταῦτις*, Postea. Herod. “*Brunck. Apoll. R. 154. * Μεταῦθις, Abresch. Aesch. 2, 77.*” Schæf. MSS.]

[* “*Συναῦθις*, Andr. Cr. 36.” Kall. MSS.]

ΑΥΤΑΡ, s. *Ἄταρ*, Autem, Sed, Verum, Item, Ceterum. Od. N. (285.) *Oἱ δὲ Σιδονίην εῦ ναιομένην ἀναβάντες "Οιχοντ"*: *αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ*. Ubi pro Autem accipitur, sicut et alibi sæpe. Non raro etiam eas, quæ modo positæ fuerunt, signiss. habet, necnon et alias, in ll., qui passim ap. hunc poët. occurunt, et qui alioqui citare volenti altius repetendi essent, ut structura orationis perspici et inde hujus particulæ vis cognosci posset; ideoque ad eos lectorem remittendum censi. SED ET *Ἄταρ* pro eod. dicitur. Quam particulam Eust. vult sumi pro conjunctione δὲ, et quidem δὲ locum obtinente conjunctionis δῆ, in h. l. Il. X. (331.) *"Ἐκτορ, ἄταρ πον ἐφῆς, Πατροκλῆς ἐξεναριζῶν, Σῶς ἐσσεσθ",* ut sit pro *Ἐκτορ, ἐφῆς δῆς*. Sed *ἄταρ* non in carmine duntaxat, verum et in prosa usurpat; ut videbis ap. Bud. 916. Ceterum cum Eust. *αὐτὰρ* ex *ἄταρ* factum putet interjecto *v*, ego contra *αὐτὰρ* præcedere puto, atque adeo esse *αὐτὰρ* quasi *αὐτὲς ἄρ*: quod quidem si verum non est, at multo verisimilius esse contendeo quam infinita, quæ passim ap. Gramm. leguntur.

[“*Αὐτὰρ*, Clark. ad Il. A. 464. Thom. M. 119. 426. ad Il. Ξ. 101. ad Callim. 1, 121. ad Herod. 404. Mitsch. H. in Cer. 148. Wakef. Eum. 914. Jacobs. Anth. 9, 392. Heyn. Hom. 4, 29. 87. 448. 674. In apodosi, Ilgen. Hymn. 556. Il. 3, 290. Heyn. Hom. 5, 150. Repetitum, 4. 125. In precibus, Wakef. Phil. 1041. Pro καὶ, Heyn. Hom. 6, 212. 351. Differt ab ἀλλὰ, 539. cf. 7, 120. De accentu, Callim. 1, 559. *Αὐτὰρ ἐπειτα*, Jacobs. Anth. 10, 268. *Αὐτὰρ, αὖτ' ἄρ*, Heyn. Hom. 4, 668. 674. *Ἄταρ*, Thom. M. 119. 426. ad Timæi Lex. 52. Valck. Phœn. p. 551.; ad Herod. 404. Mitsch. H. in Cer. 210. Jacobs. Animadv. 304. Porson. Hec. p. lvi. Ed. 2. Heyn. Hom. 8, 426. Conf. cum *αὐτὰρ*, 5, 217. 6, 250. I. q. καὶ, 7, 153. *Ἄταρ τε*, Il. 4, 484. *Α. μὲν*, Heyn. Hom. 5, 205. *Α. πον*, 8, 310.” Schæf. MSS. *Αὐτὰρ*, Schol. Il. Γ. 1. Arcad. 84. Barker. *Αὐτὰρ ἄρα*, Hymn. Hom. 2, 69. Glossæ: *Ἄταρ* Ατ. *Αὐτάρ* Αστ. Job. 6, 21. *ἄταρ δὲ*, Nunc autem. Hes. *Ἄταρ δέ πλὴν, ὅμως δέ*. *Αὐτὰρ, Deinde, Oppian.* 2, 392. I. q. Tum, post δὲ, 1, 576. 2, 192. *Αὐτὰρ οὖν δῆ*, Dio Chrys. 1, 223. *Αὐτάρ ρά*, Od. Z. 3. *Αὐτάρ ρά*, Il. B. 103. *Αὐτάρ ὁ—ρά*, K. 73. *Αὐτάρ ἐπει—δὲ*, Od. Λ. 384. *Ἄταρ, Quinetiam*, Apoll. R. 4, 764. “*Οὐσπερ—άταρ δῆ καὶ*, Clem. Alex. 21. *Α. οὖν καὶ, Άelian. V. H. 207. Α.—γέ, Apoll. R. 1, 302. 624. Od. Γ. 298. Α. μὲν*, Il. Z. 125.” Wakef. MSS.]

ΑΥΓΗ, ἡ, Splendor, Lux. Il. X. (134.) *Αμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἰκελος αὐγῇ "Η πυρὸς αἰθομένοιο, ἥ ἡλείου ἀνιόντος.* At *αὐγὴν πυρὸς* Eust. alibi exp. Locum, qui ab igni ardente illustratur; ut Od. Z. (305.) *ἥ δ' ἡσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ*, i. e. τόπῳ φωτιζομένῳ ὑπὸ τοῦ πυρὸς. Et Ψ. (89.) *"Ἐσετ' ἐπειτα" θύμος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ*, i. e. ἐνθα πέλας ἀφίει τὸ πῦρ.

|| *Αὐγὴ ἡλίου*, ut Lat. Lux, accipitur etiam pro Die; ut ap. Nicand. Θ. (275.) *ἐννέα δ' αὐγὰς Ήλείου μογέων ἐπιόσσεται, οἵσι κεράστης Οὐλόμενον, κακοεργὸν ἐνιχράνση κυνόδοντα.* || *Αὐγαὶ plur.* ut Lat. Lumina, Oculos quoque signif. Nicand. A. (501.) *Η ὁδὸς ζοφέης νυκτὸς κεκαλυμμένος αὐγὰς*, i. e. ὁ φθαλμὸς Schol. || *Αὐγὴν vero, cum accentu in penulti, Nom. proprie. Haleæ filiae, Schol. Soph. [Gl. Αὐγὴ] Lux, Splendor. Αὐγὴ ἡλίου. Jubar. Αὐγὴ φωτός Lumen. Αὐγὴ et λύγα conf., ad Anthol. Pal. 189. Αὐγὴ et αὐτη conf., Add. p. xxxiii. Ruhnk. ad Tim. 264. Soph. Aj. 69. “*Αὐγὴ, Wakef. Ion. 191. 904.; Ale, 606. Jacobs. Anth. 7, 171. 9, 393. 12, 330. Huschk.**

Anal. 295. Boissonad. Philostr. 294. Muncker. ad Anton. L. 71. Verh.: ad II. N. 837. Ruhnk. Ep. Cr. 181. T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. Lips. Valck. ad Ammon. 76.; Diatr. 233. Wolf. ad Hesiod. 94. Toup. Emend. 1, 394. Conf. cum αὐτῇ, Wakef. Phil. 1199. Jacobs. Anth. 9, 434. Fac. ad Paus. 3, 250. ad Dionys. H. 5, 220. Beck. Præf. ad Plut. p. xxxv. Bast Lettre 87. Conf. cum αὐδῇ, Jacobs. Anth. 6, 187. Πυρὸς αὐγὴ, Heyn. Hom. 5, 574. ad II. I. 206. Δὺς αὐγαὶ, 6, 517. Ὄμματων αὐγαὶ, Valck. Phœn. p. 527.; cf. Eund. ad Ammon. 76. Ὑπ' αὐγὰς, ad Timaei Lex. 264. Eur. Hec. 1140. ubi v. Brunck.; Musgr. ad 1154. Steinbr. Mus. Tur. 1, 332. Brunck. Aristoph. 1, 113.; Kuster. 220. Schol. adesp. 58. Longin. 14. Mor.: Heindorf. ad Plat. Phœdr. 321. Πρὸς αὐγὰς ἡλίου, Lobeck. Aj. p. 367. Heyn. Hom. 6, 517." Schæf. MSS. "Oculi, Philostr. 763. Nicand. A. 441. Ortus maris, Dionys. P. 487. Oriens, 662." Wakef. MSS.]

Αὐγοειδῆς, ὁ, ἡ, q. d. Splendoris formam habens, Splendidus; ut ap. Suid. Ὡς ἔχει τι ἡ ψυχὴ αὐγοειδὲς ὄχημα λεγόμενον, ἀστροειδές τι καὶ αἰδίον. Philo de Mundo, Φῶς αὐγοειδέστερον τοῦ πυρός. [In Schneider. Lex. non legitur.] "Orig. c. Cels. 2. p. 97 (=432.) Κατὰ τὴν ὑφεστηκυῖαν ἐν τῷ καλομένῳ αὐγοειδεῖ σώματι ψυχῆν." Seager. MSS. (Cf. E. H. Barker. Amœnitt. Philosoph. in Classical Journal 44.) Hierocles 212. sæpius, Plut. 8, 236. 9, 669.; "S. N. V. 94. Wessel. Probab. 189. Jacobs. Animadv. 304." Schæf. MSS. "Damasc. in Suid. Greg. Nyss. 3, 636. Aristid. Quint. Jambl. Myst. 73." Wakef. MSS.]

"Αὔμφανγεῖ, Hesychio ἀντιλάμψει, nisi potius scr. " * ἀμφιλάμψει: signif. enim Collucet, Undique re- " splendet." [A Schueidero non agnoscitur. Leg. ἀντανγεῖ: respicitur enim Eur. Or. 1533. ubi Schol. ἀντιλάμψει.]

[* 'Ανανύητος, ὁ, ἡ, Ater, Obscurus, Non splendidens. Åsch. Pr. 1036. θελήσῃ τ' εἰς ἀνανύητον μολεῖν"Αἰδην, ubi Blomf. "Haud illuminatum." "Pierson. Veris. 166." Schæf. MSS.]

'Αντανγῆς, ὁ, ἡ, Lucis s. Splendoris reflexionem habens. UNDE 'Αντανγέω, Lucem reflecto, vel splendorem; a quo 'Αντανγεῖ, (ἡ,) ap. Plut. Lucis s. Splendoris reflexio, Lux reflexa, q. d. Obluentia, vel Offulgentia. Bud. ['Αντανγῆς, Aristoph. Θ. 909. Orph. H. 5, 9. "Ηδὲ Πρίηπον ἄνακτα, καὶ *'Αντανγην ἀλικαπὸν, (ubi vulgo legitur ἀντανγῆ, Gesner. conj. *ἀντανγῆ. " 'Αντανγην scripsi: vide Fr. 7, 4. *Εὐβουλῆτα τ' ἄνακτα, καὶ 'Αντανγην ἀρίδηλον." Herm. 6, 5. 'Αντανγεῖς, πυρόντες, ἀεὶ γενετῆρες ἀπάντων: 69, 6. *Κνανόχρωτοι ἄνασσαι, ἀπαστράπτουσαι ἀπ' ὅσσων Δεινην ἀντανγῆ φάεος *σαρκοφθόρον αἴγλην. 'Αντανγεῖα, Schol. Aristoph. l. c. (e Diod. S. 14. p. 411. 605. Rhod.) * " 'Αντανγλα, (pro ἀντανγεῖα, ὑποκοριστικῶς,) Theodoret. Θεραπ. 59." Kall. MSS. Glossæ: 'Αντανγεῖα· Reluminatio. 'Αντανγέω, Schol. Aristoph. l. c. "Eur. Or. 1533. "Απεχε φάσγανον πέλας γὰρ δεινὸν ἀντανγεῖ φύνον, Schol. ἀντιλάμψει: Fr. inc. B. 46. p. 497. Εἰ μὲν πρὸς αὐγὰς ἡλίου, χρυσωπὸν ἥν *Νότιομα θηρός· εἰ δὲ πρὸς νέφη βάλοι, *Κνανωπὸν, ὃς τις Ἰρις, ἀντανγεῖ σέλας." Seager. MSS. " 'Αντανγῆς, Wakef. Ion. 562. Diod. S. 2, 223. Gesner. Ind. in Orph. Toup. Opusc. 1, 42. Brunck. Philostr. 917. 'Αντανγεῖα, Toup. Opusc. l. c. 'Αντανγέω, Ruhnk. Ep. Cr. 219. Valck. Diatr. 194. Brunck. Or. 1341." Schæf. MSS. " 'Αντανγεῖα, Philostr. 822. Xen. 573, 5. 'Αντανγέω, Stob. 403, 3. Hippocr. (43, 5=) 253." Wakef. MSS.]

[* Xρυσαντανγῆς, ὁ, ἡ, Auro resplendens, Aureus. Eur. Ion. 890. "Musgr. ibid. Wakef. 908." Schæf. MSS.]

[* Αὐτανγῆς, ὁ, ἡ, vide 'Αντανγῆς. Wakef. Eum. 54. 390.]

'Απανγή, ἡ, Splendor lucis. Effulgentia, Fulgetra, Bud. HINC 'Απανγάζω, Splendorem reddo, ut corpus splendidum, vel Lucem edo. Et pass. 'Απανγάζομαι: UNDE Συναπανγάζομαι. Basil. 'Αλλ' ὅμοι τε φλὸξ ἀνέλαμψε, καὶ συναπηγύσθη τὸ φῶς. Ab h. v. Reluit VERBALE 'Απανγασμα, τὸ, Effulgentia, Reluentia. Greg., Μεγάλον φωτὸς μικρὸν ἀπανγασμα: ubi quidam exp., Ingentis luminis exiguis radius. Videtur

A autem Greg. h. v. sumsse ex Ep. ad Hebr. 1, (3.) "Ος ὁ ἀπανγασμα τῆς δόκης, καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα κ. τ. λ. [Heliod. 3. p. 134. 4. p. 176. Callim. H. in D. 181. 'Αλλ' ἥδη περὶ νηὸν ἀπανγάζοντο φύλαγγες Δυσμενέων: 124. ἀλλὰ μοι "Ἡρη Δαψιλὲς ἡπείλησσεν ἀπανγασαι, οἷος ἔφεδρος Οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοτιῶν ἔχει. Ubi ἀπανγασαι ab *'Απανγάσομαι derivat Schneider. Lex. 'Απανγασμα, Heliod. 5. p. 248. φωτὸς ἡμερινοῦ. 'Απανγασμὸς, ὁ, Plut. Mor. 83. "'Απανγάζω, Wakef. Trach. 747. Jacobs. Anth. 7, 27. Callim. H. in Del. 125.; item ad 182. 2, p. 11." Schæf. MSS. "Απ. χροιάν, Colorem exhibeo, Heliod. 179." Wakef. MSS.]

'Απανγεῖος, ὁ, ἡ, Fulgidus, Lucidus, Hes. Est autem ex ἀπανγῇ factum, [secundum quam tamen derivationem scr. esset *'Απανγῆς, et sic correxit D. R.]

[* Βλαβερανγῆς, ὁ, ἡ, Schneidero perperam Βλαβερανγῆς, In dampnum splendens. Manetho 4, 309. 'Οππότε δ' ἀν τούτοισι Κρόνου βλαβερανγέος ἀστήρ Συννεύη κατὰ χῶρον ἀνοικείουσι κελεύθοις: 472. "Ηδὲ Κρόνου βλαβερανγὲς ἐς αἰθέρα φέγγος ἀθρήσῃ.]

[* Βολανγῆς, ὁ, ἡ, Splendorem reflectens, Splendidus. Manetho 4, 272. 'Αστέρ 'Ενναλίοιο θόαις ἀκτῖσι βολανγῶν Ζωϊδίων. Ετ *Βολανγέω, Lucem jacio, 430. 'Οππότε δ' ἀν Κυθέρειαν ἐν ἀκτίνεσσι βολανγῆ.]

"Γαναγέας, Hesychio τελείους ἐν τῷ ὄρῳ. Vi- " detur tamen sonare potius τοὺς τῇ ἀνγῇ γανόωντας." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Δηλανγῆς, ὁ, ἡ, UNDE] "Δηλανγῶς, Hesychio "ἄγαν φανερῶς. Dicitur et Τηλανγῶς: sed illud "sonat ejusmodi cum αὐγῇ, quæ omnibus sit δῆλη." [Etiam hoc a Schneidero non agnoscitur, quod tam extat in Glossis, ubi exp. Dilucide.]

[* Διανγῆ, ἡ, Aristæn. 1, 4. Schneidero susp.]

[* Διανγιον, τὸ, i. q. τρύπημα. Hero de Spir. "Ad Herod. 527." Schæf. MSS.]

[* Διανγάω, i. q. διανγάζω, quod vide. "Dionys. H. 2, 960." Schæf. MSS.]

Διανγῆς, ὁ, ἡ, Pellucidus, Translucidus, Quintil. Limpidus, λαμπρὸς, φωτεινὸς, Hes. διαφανῆς: ut δι- ανγὲς ὑδωρ, Epigr. Philo de Mundo, Μηδεμῖας ἐνορωμένης διανγοῦς λιβάδος. Et διανγὲς νᾶμα, [Antiphil. 31.] διανγῆς πηγῆ. Item, "Ομματα διανγέστερα τῶν ἐκπωμάτων, ὃς δύνασθαι δι' αὐτῶν καὶ τὴν ψυχὴν ἰδεῖν. HINC Διανγεῖα, ἡ, Perlucens splendor. ΕΤ [ὑποκοριστικῶς,] Διανγία pro eod., ut Διανγίας λιθων, quod Suid. e Naz. exp. ἐκλαμψι. [Gl. Διανγῆς] Limpidus, Lucidus. Διανγές· Perspicuum, Lucidum, Limpidum, Liquidum, Translucidum. Διανγές μοι ἔστιν. Liquet mihi. * Διανγῶς· Liquido. "Διανγῶς, Amphil. 44." Kall. MSS. Callim. L. P. 21. Κύπρις δὲ διανγέα χαλ- κὸν ἐλίσσα. Dainoch. 4. τὸ διανγὲς ἐν ὅμμασι. Bianor 2. ἀλμῆς. Epigr. adesp. 113. ἐξ ἀμεθύστου. Philet. 1. χαλκόν. Apoll. R. 1, 221. φολίδεσσι πτέρυγας. Hippocr. 290, 24. Diod. S. 17, 82. Κατὰ δὲ μέσην τὴν ὄφοφην ἀπολειμμένης διανγείας διὰ ταῦτης ὁ καπνὸς ἐκφέρεται. "Διανγῆς, Ruhnk. Ep. Cr. 164. T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. Lips. Abresch. Lect. Aristæn. 8. Thom. M. 865. Wakef. Alc. 445. Jacobs. Anth. 5, 48. 6, 387. 9, 465. 10, 122. 11, 120. Διαν- γεῖα, 9, 466. Diod. S. 2, 223. ad Herod. 527." Schæf. MSS. "Διανγῆς, de veste, Galei Myth. 749. : Nicand. 727. Διανγεῖα, Philostr. 710. Themist. 175. Hierocles 296. Διανγέω, Schol. Arat. 100. * 'Ενδιανγέομαι, 109." Wakef. MSS.]

[* 'Ελικανγῆς, ὁ, ἡ, Orph. Fr. 7, 25. Κέκλυθι τηλε- πόρου δίνητη ἐλικανγέα κύκλον Οὐρανίας στροφάλιγξι περιόρομον αἰὲν ἐλίσσων. Schneider. Lex. de sensu dubitat. "Macrob. 217." Wakef. MSS.]

"Ἐξανγῆς, (ὁ, ἡ,) Splendens. Eur." [Rhes. 304. * "Ἐξανγεῖα, (ἡ,) Andr. Cret. 175. ΕΤ [ὑποκορισ- τικῶς,] *'Ἐξανγία, Method. 410." Kall. MSS.]

[* 'Εριανγῆς, ὁ, ἡ, Valde splendens. Orph. Fr. 7, 11. Σᾶμα θεοῦ πλάττειν ἐριανγοῦς Ήελίοιο.]

[* "Ἐρυθρανγῆς, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 3(=7. Meurs.)" Boissonad. MSS.]

[* Εἴνανγῆς, ὁ, ἡ, Illustris. Åesch. Pers. 466. Eur. Suppl. 652. Bacch. 661. Plato de LL. 12. et Timæus. Vide Εἴνανγῆς. ΕΤ *Εἴνανγία, ἡ, Jambl. Protr. p. 360. (152.) Λαμπροτάτη τις εἴνανγία. Vide Εἴνανγῆς. "Εἴνανγῆς, Brunck. ad Åesch. Pers. 464. ;

ad Bacch. 651. ; Musgr. 661. T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. Lips. ubi et de ενανγίᾳ." Schæf. MSS. "Ενανγία, Jambl. V. P. 79." Wakef. MSS.]

[* "Ημερανγής, (ό, ή,) Const. Manass. Chron. p. 22. 100. 117." Boissonad. MSS.]

[* "Θεανγής, (ό, ή,) Psell. in Cantic. Cant. ad c. 2, 7. ΕΤ * Θεανγία, (ή,) Theod. Prodr. in Notit. MSS. 6, 540. Lazer. Misc. 1, 60." Boissonad. MSS.]

[* "Καπνανγής, ό, ή, i. q. * καπνύμαντις. Inser. Gr. n. 3. Morisani." Schneider. Lex.]

Κνανανγής, ό, ή, Cærnleum splendens, κνανανγέσιν ὄφροις, Eur. (Alc. 261.) Nigris superciliis, ut quidam exp. [Κνανανγέας ἄνθρακας, M. Sidel. 45. p. 98. Schneider. Phrynic. Σ. Π.: Κνανανγής θάλαττα, καὶ κνανανγές ὑδωρ, καὶ κνανανγής ποταμός. Aristoph. O. 1389. Τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται Αέρια, καὶ σκότια γε, καὶ κνανανγέα. Lucian. de Domo 905. Τὸ ὑπὸ τῷ ἥλιῳ κνανανγής, εἰ σκιασθεῖη, χλωνγής ἔστιν. Orph. H. 2, 3. κνανανγής, * ἀστεροφεγγής : * ποντοπλάνοι δελφῖνες, ἀλιρρόθοι, κνανανγέεις : L. 209. : H. 22, 1. * κνανανγέτιν ἔδρην. Vide Μελανανγέτις. "Κνανανγής, Eichst. Quæst. 16. ad Diod. S. 1, 102. Alciphro 274. ad Charit. 751. Wakef. Alc. 266." Schæf. MSS.]

[* Δαμπρανγής, ό, ή, Splendidus. Manetho 4, 415. Ἀκτῖσι φαέθουσι βαλῆ λαμπρανγέσι κόσμον. "Const. Manass. Chron. p. 2. 67. (4. 33. 127.) Amat. 3, 21. (Οὐ πάντοτε τὸ πρόσωπον τοῦ λαμπρανγοῦς ἥλιον Ἀχλύες * παχισυνέφελοι θολοῦσι καὶ σκοτοῦσιν.)" Boissonad. MSS. UNDE * Δαμπρανγέτις, ή, Manetho 1, 301. et 4, 201. Ζῆται δ' ὅτι ἀν Φαέθοντα βαλῆ λαμπρανγέτις ἀκτῖς : vide ad Κνανανγέτις. "Ad Charit. 264. Δαμπρανγής, ibid. ; 719." Schæf. MSS.]

[* Λευκανγής, ό, ή, Candidus cum splendore. "Const. Manass. Chron. p. 5." Boissonad. MSS. Antiphanes ap. Athen. 623.]

Λιπανγής, ό, ή, Splendore s. Lumine defectus, Obscurus. Orph. H. (2, 2.) Ταρτάριον λειμῶνα βαθύσκουν ἥδε λιπανγή. [Λιπανγέσιν ὄφθαλμοις, M. Sidel. 56. p. 99. Schneider. Plato Jun. Epigr. 1. χώρον. "Const. Manass. Chron. p. 3." Boissonad. MSS. "Huschk. Anal. 274." Schæf. MSS.]

[* Μαλακανγήτος, ό, ή, Oculo mollis, Epith. somniī ap. Diog. L. Aristotele. Aristot. ap. Athen. 696. "et in Maittairii Misc. 163. sed corr. * μαλακάνχητος." Kall. MSS. Anal. 1, 177.]

"Μαρανγεῖν, exp. Perstringi lumina. Utitur eo "verbo Plut. περὶ Σαρκοφ. 1. fin. Ὁφθαλμὸς, ὑγροῦ "πλεονάσαντος ἀναπληθεῖς, μαρανγεῖ καὶ ἀτονεῖ πρὸς "τὸ οἰκεῖον ἔργον. Et de Exilio (8, 367.) "Εστι δὲ "καὶ χρώματα λυπηρὰ τῇ ὄψει, πρὸς ἡ γίνεται τὸ συγ- "χεῖσθαι καὶ μαρανγεῖν." [Plut. Mor. 2, 542. Wytt. UNDE * Μαρανγία, ή, Archytas ap. Stob. Serm. 1. p. 17. Τὸ λαμπρὸν φάσι μαρανγίαν περιτίθησι τοῖς ὄφθαλμοῖς. Schneider. Lex. Vide Ὁρανγέομαι.]

Μελανανγής, ό, ή, Atrum splendens, Ater. Eur. Hec. (152.) φοινισσομέναν Αἴματι παρθένον ἐκ χρυσοφόρου Δειρῆς νασμῷ μελανανγεῖ, i. e. μέλαιναν ὄψιν ἔχοντι, Schol. [Orph. Arg. 515. Μήνη δ' ἀστροχίτων ἔταγεν * μελανανγέτιν ὄφρην. "Hiatus μελανανγέα δόρφην in Nostro ferri non potest. Quare μελανανγέτιν scripsi. Sic * κνανανγέτιν H. 23, 1. Usitata hæc forma ætati, qua vixit Noster. Sic Maximus 50. 523. * ἀργέτιν αἴγλην : 584. * πολυωπέτις αἴγλη. Et alia forma 305. 587. ἀργέτα μήνην." Hermann. Cf. Δαμπρανγέτις. "Μελανανγής, Wakef. Eum. 52. Toup. Opusc. 2, 252. Beck. ad Eur. Hec. 154." Schæf. MSS.]

[* Νικανγής, ό, ή, salsa lectio pro * Νυχανγής, Noctu lucens. Orph. H. 2, 7. Υπνοδότειρα, φίλη πάντων, * ἐλάσιτπε, νυχανγής, (ubi Gesner. "Notat ea, quæ ægre quidem et obscure, sed videri tameu per noctem possunt :") 14. "Ελθοις εὐμενέοντα, φόβους δ' ἀπόπεμπε νυχανγεῖς, ubi, quod Noster pro vulg. νικανγεῖς feliciter conjecerat, νυχανγεῖς confirmavit Cod. Par. : 70, 8. "Αλλοτε μὲν προφανής, ποτὲ δὲ σκοτόεσσα, νυχανγής. "Eichst. Quæst. 16. Wakef. Ion. 1068." Schæf. MSS.]

* Ὁρανγέομαι, Stob. Phys. 854. ex Aresa : Συμπειθεὶ μὲν γὰρ ο νόος ὄρανγούμενος. "V. ὄρανγούμενος,

A Lexicographis ignota, quæ mox bis iterum occurrit, ("Ο μὲν νόος ὄρανγούμενος καὶ στιβαζόμενος τὰ πράγματα, ἀδὲ θύμωσις ὄρμαν καὶ ἀλκὰν ποτιφερούμενα τοῖς ὄρανγαθεῖσιν,) rite derivatur ex ὄράω et αὐγὴ, ut oppositum μαρανγέω e μαραίνω et αὐγὴ, atque ut hoc de iis dicitur, qui oculos hebetes habent, sic illud erit Acute discerno, quod bene de mente dicitur." Heeren.]

Πανανγής, ό, ή, Omni ē parte splendidus. [Orph. H. 9, 3. Πανδαμάτωρ, ἀδάμαστε, κυβερήτειρα, πανανγής. UNDE * "Πανανγία, (ή,) Philo de Mundo." Kall. MSS. In Schneider. Lex. citatur e Philox. Gl., sed in Labbæi Glossariis locum frustra quæsivimus.]

[* Παντανγής, ό, ή, Manetho 1, 287. et 4, 122. "Ομμα βαλῆ παντανγές ἐν ἡμερινῆσι λοχεῖσι. "Ad Charit. 261." Schæf. MSS.]

Περιανγής, ό, ή, Circumquaque splendidus, Perlucidus. Plut. (7, 591.) Ἐν κατόπτροις ἐπιπέδοις τε καὶ κοίλοις καὶ περιανγέσι φασμάτων καὶ εἰδώλων ἀφ' ἐνὸς εἰδούς μυρίας * παρατητώσεις. Ατ Περιανγός, ό, ή, Undiquaque splendidus. Aristot. de Mundo, "Αλως δέ ἔστιν ἔμφασις λαμπρότητος ἄστρου περιανγής, i. e. Area est edita imago sydereæ claritatis undique illustrata, Bud. [*Περιανγή, ή, Lux circumquaque lucens, Plut. 7, 71. *Περιανγέω, i. q. περιανγάδω, Strabo 16. p. 1115. Χρυσοειδὲς ἀπολάμπτω φέγγος, ὅσον μεθ' ἡμέραν μὲν οὐ ράβδιον ἰδεῖν ἔστι περιανγεῖται γάρ νύκτωρ δ' ὄρῶσιν οἱ συλλέγοντες. Pseudo-Longin. 17, 7. "Περιανγής, T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. Lips." Schæf. MSS. "Philo J. 1, 631. Circumspiciens, Stob. 2, 42. *Περιανγία, Clem. Alex. 680. Philo J. 2, 500." Wakef. MSS.]

[* Προσανγή, ή, Splendor, Lumen. Eur. Alc. 204. ubi v. nott. UNDE *Προσανγέω : a quo FIT *Προσανγήσις, ή, Dor. ποτανγάσις, Stob. 331. ιδίου. "Προσανγή, Musgr. et Barnes. ad Eur. l. c. Προσανγήσις, Jacobs. Animadv. 260." Schæf. MSS.]

[* "Σελανγής, (ό, ή,) Jo. Diaconus in Bandini Anecd. v. 151." Boissonad. MSS.]

Σκιανγέω, Cæcutilio more eorum, qui ex umbra aut tenebris prodeentes, ad lucis aspectum caligant, ἀμβλυντω, Gal. Gloss. [Hippocr. 210, 10. 388, 26=57, 11. 558, 21. Foës. Econ. 344.]

Συνάνγεια, ή, Corradiantia, Bud. interpr. ap. Plut. de Plac. Phil. Πλάτων κατὰ συναγύειαν τὸ ὄρατον συμβαίνειν σέται. [Schneider. Lex. "Tittmann. ad Lexic. Gr. 83." Schæf. MSS. "Nemes. 141." Wakef. MSS.]

Τηλανγής, ό, ή, Longe splendore suum spargens, aut Eminus splendidens ; τηλεφανής. Est et Nom. propri. ap. Suid. ["Procul splendidens, Procul conspi ciendus et agnoscendus. Τηλανγέσι πρόσωπον, O. 6, 4. Longe splendens frontispicium. Τηλανγέσι στεφάνοις, Π. 2, 10. i. e. εὐσυνόπτοις καὶ διανγεστάτοις. Sic *Τήλοδμος, ό, ή, Quod procul olet." Damm. Lex. Pind. Diod. S. 1, 50. Ὁρᾶν τηλανγέστερον. Glossæ: Τηλανγής: Lucidus, Praefulgens, Iquipidus (sic.) Τηλανγής: Epicrocum. "M. Anton. 7, 65." Gataker. MSS. "Τηλανγής, T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. Lips. Toup. ad Longin. 395. Wakef. Trach. 524." Schæf. MSS. Theognis 562.]

Τηλανγῶς, Splendorem suum longe spargendo, λαμπρῶς, Hes. ["Fischer. ad Weller. G. G. 1, 321." Schæf. MSS.]

[* "Τηλανγία, (ή,) Herodian. Epimer. 132. ΕΤ (ὑποκοριστικῶς,) *Τηλανγία, Nicephori P. CP. Disp. cum Leone Armeno e Theodoro Grapto 160. Com bef." Boissonad. MSS.]

Τηλανγέω, ήσω, Longe splendore spargo, Eminus splendeo. UNDE Τηλανγήμα, τὸ, et Τηλανγήσι, ή, Splendor longe dispersus aut eminus apparenς. Τηλανγήμα vero Suidæ est etiam ἀρχὴ λέπρας ἐν τῷ τοῦ σώματος ἐπιφανείᾳ: pro quo Hes. habet ἀρχὴ λαμπρά. [Τηλανγήμα, τηλανγήσι, Biel. Thes. "Τηλανγήμα, LXX. Interpr. Τηλανγήσι, Clem. Alex. 798." Wakef. MSS.]

[* "Τηλανγής, ή, Valde splendidens. Lucian. Ver. Hist. 385. Πυρώδεις ηδη καὶ ὑπερανγεῖς. *Τηλανγέω, Eust. ad Dionys. P. p. 189.]

"Τηλανγής, ή, Qui est sub luce. Comp. ex Home rico, ὑπ' αὐγῆς ηελίοιο, Od. B. (181.) quod, ut Eust.

docet, idem est ac ὁ οὐλίω, aut ὁ οὐλιον. [Paulus Alexandr. Apotelesm. (ap. Schneider. Lex. v. Υπεραγῆς,) ἀστὴρ, Stella combusta. Oraculum ap. Jo. Lydum de Mens. 32. Καὶ χθόνιοι κύποι τε, καὶ ήέροι, καὶ ψαυγοι. * Υπανγῆς, Jambl. ap. Stob. Serm. 3. p. 85. Schow.: cf. Ruhnk. ad Tim. 265.]

Χρυσανγῆς, ὁ, ή, Auri in modum splendens. Citatur e Naz. et Dionys. P. Et Epigr. (Agath. 60.) Χρυσανγέη νη̄. UNDE Χρυσανγέω, ήσω, Auri in modum splendeo. Χρυσανγοῦντα vero Hes. præter στιλβοντα exp. etiam ἀστράποντα. [* Χρυσανγίζω, Liban. 4, 1071. “Matth. ad Gloss. Min. 32. Χρυσανγῆς, Wakef. Here. F. 396.; Phil. 393. Jacobs. Anth. 10, 274.” Schæf. MSS. * “Χρυσανγεῖα, Eust. Il. 574.” Wakef. MSS.]

Αὐγήεις, (εσσα, εν,) Splendidus. Accipitur etiam pro Eo, qui oculorum acie valet: ut Nicand. Θ. (34.) μαράθον δέ ἐ νήχυτος ὅρπηξ Βοσκηθεὶς ὡκύν τε καὶ αὐγήντα τίθησι, i. e. δέξιδερκίαν παρέχει, Schol.

Αὐγῆς, (ό, ή,)Dilicidus, Perspicuus, VV. LL.

[* Αὐγῆς, ἐκ τοῦ *Αὐγέας, Arcad. 23. Barker.]

[* Αὐγινὸς, ή, δν, Gl. Lucidus.]

“Αὐγιον, (τὸ,) a quibusdam dicitur Ruta, ut trā-dunt VV. LL.” [“Ocimoïdes, Isatis sativa, Diosc. 450. 464.” Boissonad. MSS.]

[* Αὐγέω, Splendeo, i. q. αὐγάζω, neutr. Job. 29, 3.] “Αὐγεῖν, Hesychio ἀλγεῖν, Dolere.”

[* Αὐγητὴρ, ἥρος, ET *Αὐγητῆς, ὁ: UNDE *Αὐγήτειρα, ή, Illuminatrix, Epith. Lunæ, Orph. H. 8, 5. Αὐγήτειρα, φίλιππε, Χρόνου μῆτερ, *φερέκαρπε. Legitur ET *Αὐγήτης οἶνος ap. Hippocr. de Morb. 3. p. 492. ubi v. Foës., qui in Εcon. 68. αὐτίτην corrigit.]

[* Αὐγίζω, UNDE *Αὐγισμὸς, ή, Gl. Luxus.]

[* Διανγαζομαι, Illustror, Dilicidus sum. Aqu. Job. 25, 5. Διανγισθήσεται,” Schleusner. Lex. in V. T.]

[* “Πυρανγίζω, Const. Manass. Chron. p. 67 (=128. Meurs.) Kall. MSS.]

Αὐγάζω, ἀσω, Illustror. Naz. de Pascha, Οὐρανὸς κύσμον ὅλον αὐγάζων. Et pass. Illustror, ibid. Αὐγαθέντες ὑπὲρ λίθον σάπφειρον. || Αὐγάζω, tam act. quam pass. signif. etiam Video, Aspicio, Intueor. Act., ut Soph. Phil. (217.) ναὸς “Αἴενον αὐγάζων ὄρμον, i. e. δύσορμον τὸν λιμένα ὄρων, Schol. Philo V. M. 3. “Ινα καὶ αὐτὸς οἶον πρὸς κάτοπτρον αὐγάζῃ τὸν ἴδιον νῦν, Inspiciat, Contempletur. Pass., II. Υ. 458. Οἶος ἔγαντις αὐγάζομαι, i. e. θεωρῶ, Schol. Epigr. Τρητὸν γὰρ θεμένη χερὶ κόσκινον, εὐδία πυκνῶν Σχοίνων ἡελίους πλείους ηγάσατο, Plures soles vidit. Hesiod. E. (2, 96.) οὐδὲ πρὸς ἄλλους Αὐγάσει. Apoll. R. 2. (682.) οὐδέ τις ἔτλη Αντίον αὐγάσσασθαι ἐσ ὅμματα καλὰ θεοῖο. || Αὐγάζω, Neutr. etiam reperitur pro Splendeo, Illucesco, ut ap. 2 Cor. 4, (4.) Εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ. Ετ Αὐγά, αὐγάζομαι, Hes. [“Αὐγάζω, Heyn. Hom. 6. 529. 8, 448. Musgr. Hel. 69. Jacobs. Animadv. 260.; Anth. 7, 120. 155. 8, 3. 337. Leon. Tar. 1. Antip. S. 59. Leon. Al. 10. Marcus Arg. 27. 30. Brunck. Apoll. R. 81.; Soph. 3, 406. 456. Epigr. adesp. 543. ad Charit. 217. Wessel. Probab. 136. Toup. Opusc. 2, 15. 56. ad Callim. 1, 119. 2, 11. Valck. Callim. 292. De quant., ad Mœr. 96. Video, Aspicio, Wakef. S. C. 2, 114.” Schæf. MSS. “Video, cum accus., Lycophro 420. Orph. H. 6, 10. (αἰὲν ἀτειρεῖς Αὐγάζοντες δεὶ νυκτὸς σοφοειδέα πέπλον;)” Wakef. MSS. Leon. Tar. 64. Αὐγάζων δαλόν. Orph. L. 178. Αὐτὰρ ὅγ' ἡελίου καταντίον αὐγάζοντος Αὐτίχι ὑπὲρ δαΐδων ὀλίγην ἀκτίνα τανύσσει. Eur. Bacch. 586. “Αὐγάζω τι, Circumspicio, ut inveniam. Auctor Rhesi 793. Καὶ μ', ἔγχος αὐγάζοντα καὶ θηρώμενον, Παίει πάρος νειαῖραν εἰς πλευρὰν ξίφει Ανήρ ἀκμάζων. Αὐγάζομαι, Plut. Mor. 1, 952. Wyt.” Seager. MSS. “La généalogie de ce mot est ἀω, αὖω, ἀϊγω, (d'où αὐγή,) αὐγάζω: comme de ἀω, *ἀδω, (d'où αὐδή,) αὐδάζω, et de κράω, κραύω, *κραύγω, (d'où κραυγή,) κραυγάζω.” Corai. MSS.]

[* Αὐγασία, ή, Gaiius in Classical Journal e Ms. Codice affert, sed locum frustra quæsivimus. Cf. Αντανγασία.]

Αὐγασμα, τὸ, ET Αὐγασμὸς, ή, Splendor. [Αὐγασμα, Schleusner. Lex. in V. T.]

[* Αντανγάζω, Resplendeo. Schol. Aristoph. Θ. 909. Καὶ ἀντανγάζειν λέγεται τὸ ἐναντίον φῶς παρέ-

χειν καὶ παραδίδονται. Heliod. 1. p. 5. Χρυσοῦφοῦς δὲ τῆς ἐσθῆτος πρὸς τὸν ἥλιον ἀντανγαζούσης. “Illustro, Philo J. 856.” Wakef. MSS.]

[* Αντανγασία, ή, Gl. Reluminatio.]

Διανγάζω, ἀσω, act. Illustro, Illumino, φωτίζω, Hes.

|| Est etiam Diffulgeo, Transpareo. Plut. de fulg. Τῇ δὲ πληγῇ καὶ τῷ σχισμῷ διανγάζει, Diffulget. Bud. Alex. Aphr. Πλέον διανγάζεται, Magis resplendet: sic etiam διανγάζεσθαι pro Splendere, Bud. e Theodoro profert. || Διανγάζω neutr. quoque est Diluceo, Dilucesco. Bud. Polyb. 3, (104.) “Αμα τῷ διανγάζειν, Cum diluculasset, Bud. Sic 2 Petr. 1, (19.) “Εως ή ήμέρα διανγάζη. ΑΤ Διανγεῖσθαι, διορᾶσθαι, Hes. [Hippocr. Epist. 1278. “Οκως μὴ διανγάζεμενα τῆς πνοῆσι ἔκλείπη, ubi Ms. διαριπιζόμενα. Philo Mathem. 57. Κεκενωμένον καὶ διανγαζόμενον πάντοθεν, Perspicuum. Plut. Arato 22. Ήμέρας διανγούσης. Autyllus Chirurg. Vett. 122. ‘Ο δύκος διανγήσει. Glossæ: Διανγάζει· Perlucet, Lucescit. “Wakef. S. C. 4, 238.” Schæf. MSS. “Eutrop. 707.” Wakef. MSS. b Greg. Naz. 1, 275.]

[* Διανγασμα, τὸ, Gl. Diluculum. “Pellucidus splendor, Inc. Hab. 3, 3.” Schleusner. Lex. in V. T.]

Διανγαρός, ὁ, Translucens splendor. Plut. de Plac. Phil. de fulgere, Η δὲ διαστολὴ παρὰ τὴν μελανίαν τοῦ νέφους τὸν διανγασμὸν ἀποτελεῖ, Effulgentiam efficit, Bud.

[* Ενανγάζω, Incendo, sc. ignem vel candelam. Lycophro 71. Philo J. 1, 146. P. Καὶ ὦσπερ, οἵμαι, ἀνατείλας (ό) ἥλιος τὸν ζόφον τοῦ ἀέρος φωτὸς ἀνέπλησσεν, οὕτω καὶ ἀρετὴ ἀνατείλασα ἐν ψυχῇ, τὴν ἀχλὺν αὐτῆς ἐνανγάζει, καὶ τὸν πολὺν σκότον σκέδαννυσι. Älian. H. A. 1, 58. Αἱ δὲ φάλαγγες ἀπόλλυνται νύκτωρ, ἐνανγάζοντος λύχνου τεθέντος πρὸ τῶν σμηνῶν. “Med., Schol. Pind. I. 4, 73.” Wakef. MSS.]

[* “Ἐνανγασμα, Illuminatio. Philo J. 1, 88. (62.)” Wakef. MSS.]

“Ἐπανγάζω, Luminis radiis illustrō, et splendorem affero, i. q. αὐγάζω. In pass. aliquando signif. “Splendesco; aliquando Splendeo. UNDE Ἐπανγασμα, τὸ, Splendor.” [Lucian. 6, 232. Ως ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηγάσθαι μόνον, ubi Ms. ἐπηγάσθαι. Polyæn. 1, 39, 1. Ως ἐπηγάσεν, al. ὑπηγάσεν, Sub primam lucem: 7, 8, 2. Ἐπιπεῖς δὲ τοὺς ἐλαφρότατους κατέλιπον ὑπανγαζόντος ἔω. “Jacobs. Anth. S. 3. Antip. S. 52. ad Mœr. 163. Wakef. S. C. 3, 172.” Schæf. MSS. “Med., Inspicio, Anthol. 2, 1.” Wakef. MSS.]

[* “Ἀντεπανγάζω, Const. Manass. Chron. p. 121. (229. 5917.)” Boissonad. MSS.]

[* “Συνεπανγάζω, Theod. Prodr. in Notit. MSS. T. 8. P. 2. p. 207.” Boissonad. MSS.]

“Ἐσανγάζω, ex Epigr. (Diotimi 1.) pro Inspicio,” [Εἶδος ἐσανγάζων μοῦνον γλυκύν.]

“Κατανγάζω, ἀσω, Illumino, Illustro, καταφωτίζω. “Nonn. ὃς ἀνέρα πάντα καθαίρει Πιενυματικῆς ἀκτίσις κατανγάζων φύσιν ἀνδρῶν, pro eo quod Joannes “initio sui Evangelii, Φῶς τὸ ἀληθινόν, ὁ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον. Sic pass. Greg. Τῷ φωτισμῷ τῆς γνώσεως κατηγάσθησαν, Cognitionis fulgore illuminati sunt. Nonn. rursum neutr. usurpasse dicitur pro Luceo et resplendeo; ap. Jo. 8. Sed locus, qui citatur, corruptus est, et incertum quomodo emendandus. Pass. et med. vv. accipiuntur et ipsæ neutr. pro Video, Specto, Aspetto: ut Anthol. Ζῆνα κατηγασάμην, Jovem spectavi. A superiori κατανγάζω, Illumino, Illustro, est VERBALE Κατανγασμὸς, ή, Illustratio, Illuminatio.” [Heliod. 5. p. 255. Χαρίκλειαν στολῇ χρυσοῦφει κατανγάζονταν. “Opprimo splendore, Heliod. 62.” Wakef. MSS. “Clem. Alex. Protr. 70. Κατανγαζόμεθα τὸν Θεόν.” Routh. MSS. “Jacobs. Anth. 9, 250. Antip. S. 52. ad Charit. 362.” Schæf. MSS.]

[* Κατανγαστὴρ, ἥρος, ET * Κατανγαστῆς, ή, UNDE * Κατανγάστειρα, ή, Illuminatrix, Epith. Lunæ ap. Orph. H. 8, 6. * Ήλεκτρὶς, βαρύθυμε, κατανγάστειρα, λοχεῖη.]

[* Εγκατανγάζομαι, Epiphan. Anc. s. 105. T. 2. p. 106.]

[* Μετανγάζω, Philostr. 793. Ιστια ἀλουργῆ μετανγάζοντα ἐν τῷ κύλπῳ.]

“Παρανύάζω, Repræsentō, s. Imagine repræsentō, “παρεμφαίνω. Dionys. P. (89.) Προτρηνής, κριοῖ παρ-“ανγάζονται κάρηνον, Τούνεκά μιν καὶ κριοῦ ἔφημί-“ζαντο μέτωπον.” [Strabo 2. p. 202. S. Παρανύά-“ζεσθαι τὸ φῶς τοῦ ἥλιου: 359. Παρανύάζεται ὑπὸ τοῦ ἥλιου ἀπὸ τῆς ἡώ καὶ ἀγατολῆς ἀντιπερισταμένου τοῦ φωτός. “Illustro præter solitum, Strabo 197. Eust. II. 87, 31.” Wakef. MSS.]

“Περιανγάζω, i. q. περιαστράπτω s. περιλάμπω, “Splendore luceque circumfundō, Circumquaque il-“lumino, Collusto. Heliod. Ἡλίου περιανγάζοντος “τὰς ἀκρωτεῖς.” [“Schol. Lucian. Tim. 20.” Bois-sonad. MSS. “Wessel. Ep. ad Ven. 6.” Schæf. MSS.]

[* Περιανγάσμα, τὸ, Heliod. 8, 9, p. 329. Cor. Achill. Tat. 3, 5. p. 246.]

[* Προσανγάζω, Specto, Resplendeo, Dor. ποτανγ. ap. Diogeneum Stobæi Serm. 46. Joseph. A. J. 12, 2, 8. p. 591. Lycophro 1082. “Jacobs. Animadv. 24. 260. Musgr. Hel. 69. Koen. ad Greg. 84. * Προσ-“ανγάσις, ibid.” Schæf. MSS. “Προσανγάζω, Joseph. 515, 1. Cum dat., Apoll. R. 1, 1231.” Wakef. MSS.]

[* Συνανγάζω, UNDE * Συνανγασμὸς, ὁ, Radiorum s. Lucis e var. ll. in unum confluxus s. concursus, Collucentia, Collustratio. Plut. 893.]

[* Υπερανγάζω, Valde splendeo, “Splendore su-“peror, Eust. II. 621, 42.” Wakef. MSS.]

“Υπανγάζω, Splendesco, VV. LL. Sed potius so-“nat q. d. Subsplendesco.” [Heliod. 97. Apoll. R. 1378. Philostr. 564. “Wakef. S. C. 4, 238. Koen. ad Greg. 32.” Schæf. MSS.]

“ΑΥΣΟΝΕΣ, Suidæ οἱ βασιλεῖς, παρὰ τὸ αὐστραντὸν τὸ τολμῶ, οἱ πάντα ἐπιτολμῶντες τῷ προστάγματι: iti-“demque Lex. meo vet. Alioqui Αὔσονες dicuntur “οἱ Ἰταλοὶ, Itali, vel potius Gens quædam Italiæ: a “QUIBUS possess. forma Αὔσονιον πέλαγος s. Αὔσο-“νιος πόντος dicitur ἡ Σικελικὴ Θάλασσα, Mare Sicu-“lum; quia nimurum Italiam alluit. Regio eorum “Αὔσονία dicitur, sub. χώρα s. γῆ. Ipsi etiam Αὔ-“σονιοι: ut ap. Strab. Tῷ τῶν Αὔσονίων ἔθνει. Vide “et Steph. B.” [Zonar. 340. cxxxii. Bekkeri Συναγ. Δεξ. χρησ.: Αὔσονίων Ἰταλῶν. * Αὔσονειος, Strabo 2. p. 185. sed forma hæc nobis susp. * Αὔσονῖτις, ἡ, Lycophro 593. * “Αὔσονοκράτωρ, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 65 (= 123. 233.)” Boissonad. MSS. Vide D. V. in Classical Journal 14, 319.; E. H. Barker. ibid. 15, 90. Αὔσονία, Tzetz. Exeg. in II. 9. 135. Αὔσο-“νία ἀπὸ * Αὔσονος, τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης παιδός. “Αὔσονιος, Jacobs. Anth. Proleg. 54. Antip. Th. 10. Jacobs. Anth. 10, 207. * Αὔσονίς, (ἱ,) Christod. Ecphr. 305. Epigr. adesp. 400. * Αὔσονιεὺς, (ὁ,) Christod. Ecphr. 398.” Schæf. MSS.]

ΑΥΤΟΣ, ἡ, ὁ, Ipse, a. um. Refert interdum personam, interdum rem. II. Θ. (54.) “Ἐνθ' ἵππους ἔστησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Λύσας ἐξ ὄχεων, κατὰ δ' ἡέρα ποιλύν ἔχενεν. Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο κύδει γαῖαν, Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν. Hic refert personam; est enim αὐτὸς δὲ videlicet ὁ πατήρ. At in iis quæ proxime sequuntur, est αὐτοῦ referens rem. Subjungit enim: Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο καρηκομώντες Ἀχαιοὶ Ρίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο, sc. τοῦ δεῖπνου. Sed hic magis necessarius fuit relativi usus, quam in illo priore I.; poterat enim copulativa particula verbo καθέζετο juncta idem efficere. Sed observavi, ut alicubi relativum duntaxat esse, ita etiam alicubi cum relatione emphasin quoque aliquam inclusam habere. Sic 69. Καὶ τότε δὴ χρούσεια πατήρ ἐτίτανε τάλαντα: at 75. Αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε. Sic I. (12.) αὐτὸς δὲ κατὰ πρώτουι πονεῖτο. Fortasse autem de h. etiam I., plurimi autem alii quærentibus occurrit, dici idem possit, ubi fem. habetur αὐτή: Z. (287.) “Ως ἔφαθ'. ή δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισι Κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀδόλισσαν κατὰ ἀστυ γεραιάς. Αὐτή δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηνώεντα. At simpl. relationem rei indicat in I. c. ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο. Itidem vero in isto K. (492.) μηδὲ τρομεοίστο. θυμῷ Νεκροῖς ἀμβιάνοντες ἀγέθεσσον γάρ ἔτ' αὐτῶν. De αὐτοῦ in II. A. (4.) lege Eust. Ceterum in prosa multo frequentior est hujus

A pronominis usus quam carmine; poëtæ enim aliis particulis sæpe loco ejus utuntur. Xen. K. Π. 1, (4, 18.) Σημανθέντων δὲ τῷ Ἀστυάγει, ὅτι πολέμου εἰσιν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὅρια σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν, καὶ ὃ νιὸς αὐτοῦ ὥσαύτως. Thuc. 4. Καὶ ἀπ' αὐτοῦ δύνασθαι, Ex ea re, vel Ex illa re. Alia exempla passim occurrit. VV. LL. annot. hoc pronomen αὐτὸς in SS. Libris nonnunquam abundare, figura Hebr., ut, cum dicitur ὅν ἔχρισεν αὐτόν: quod quidem hic ἀπροσδιόνυσον est: cum in hujusmodi opere, in quo de lingua Gr. agitur, Hebraismi tractandi non sint. At ego exemplum αὐτοῦ abundantis, nisi ego valde fallor, ex ipso Thuc. proferam, 2. p. 151. Τῷ δὲ Ἰπποκράτει ὅντι περὶ τὸ Δήλιον, ὡς αὐτῷ ἡγγέλθη, ὅτι Βοιωτοὶ ἐπέρχονται, πέμπει τὸ στρατευμα κ. τ. λ.

Αὐτὸς non semper relativum est, sed et quandam demonstrationis sigilis. habet. Lucian. (1, 743.) Αὐτὸς ἔφησθα, ὡς Λυκίνε, τὸ γιγνόμενον. Tale fere est, Ἐν αὐτῷ ἡδη τῷ πλούτειν γενόμενοι. Interdum vero pronomini demonstrativo additur: ut, Ἀθηνᾶιοι αὐτοὶ οὗτοι, Thuc. 6. Idem 1. Καὶ λεγόντων ἄλλο μὲν οὐδὲν, ὃν πρότερον εἰώθεσαν, αὐτὰ δὲ τάδε, ὅτι κ. τ. λ. Sed et αὐτὸς τοῦτο peculiari quodam loquendi genere dicitur. Lucian. (2, 318.) Οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸς τοῦτο, ιδιῶται. Synes. Ep. 4. Ἔγγὺς μὲν ἡλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπολάθεσεν, αὐτὸς δὴ τοῦτο καὶ περιέσωσεν. Alio autem modo dicitur, Αὐτὸς τοῦτο εὐφραίνομαι, sub. præp. pro Hoc ipso nomine λετον. || Jungitur αὐτὸς et cum ἐκεῖνος, et dicitur αὐτὸς ἐκεῖνος, vel ἐκεῖνος αὐτὸς: ut Plut. de Socr. Gen. Ἐκεῖνος μὲν οὖν αὐτὸν ἔφησε. Sed et cum ἐγὼ jungitur ab Hom. et cum σὺ: nam αὐτὸς per se etiam v. primæ quoque et secundæ personæ jungitur; ut Od. Z. (219.) ὅφ' ἐγὼ αὐτὸς Ἀλμην ὥμοιον ἀπολούσορα: Φ. (207.) “Ἐνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ κακὸν πολλὰ μογήσας Ἁλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν. Ubi tamen majorem quandam emphasis habere videtur quam in præcedente l., præsertim cum addatur ὅδε. Et cum pronomine secundæ personæ σὺ, Tu, ut Od. P. (81.) Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἡ τυχα τῶνδε. Interdum vero σε, sicut et με, longiore intervallo ab αὐτὸν separat. Xen. vero K. Π. 3. Αὐτὸν ἡμᾶς di-“xisse videtur pro Nosmetipsos. Ceterum, ut jungitur αὐτὸς cum ἐγὼ, sic et ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα, Eur. Quod Lat. imitantur, cum dicunt, Meum ipsius ne-“gotium.

Αὐτότατος, Aristoph. (Π. 83.) ut Plaut. Ipsissimum. Αὐτοῦ pro ἐμαντοῦ, vel σεαντοῦ, vel ἑαντοῦ: iti-“demque in ceteris casibus: et αὐτῶν pro ἑαντῶν, etc. Vide in Ἐμαντοῦ, in Σεαντοῦ, in ἑαντοῦ, post Ἐγ., post Σὺ, post Ἔ. Sed sciendum est αὐτοῦ potius scribi, cum pro ἑαντοῦ vel σαντοῦ ponitur. Sic et Soph. Aj. (1132.) Τούς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους, (οὐκ ἐως θάπτειν,) ubi ponitur pro τοὺς ἐμαντοῦ πολεμίους, sunt qui αὐτοῦ scribere malint cum spiritu aspero.

Αὐτὸς, cum numeralibus nom., eo sensu quo Gal-“lice dicitur Lui troisième, Lui quatrième. Thuc. 8. Ων ἡρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου, τρίτος αὐτὸς. Sic 1. πέμπτος αὐτὸς, et alibi sæpe. Sic autem et Hom. usus est, si bene memini.

Αὐτὸς ἔκαστος, vide ἔκαστος. Αὐτός τις, vide Τις.

Αὐτὸς, Ipsemēt. II. Γ. (105.) “Ἄξετε δὲ Πριάμοι βίην, ὅφ' ὄρκια τάμνη Αὐτός. Ita enim puto hic accipi αὐτὸς, cum sequatur, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἀπιστοι. Sic autem exp. puto et Jo. 4, (2.) Καίτοι γε Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζεν, Non baptizabat ipsemēt. Sic autem positum in aliis etiam N. T. ll. observasse mihi videor.

Αὐτὸς de aliquo κατ' ἔξοχὴν, ut de Pythagora Αὐτὸς ἔφη. Sic et ap. Hom. Vide Eust.

Αὐτὸς ποιῶ τοῦτο, Sponte mea hoc facio, Ultro, (II. Θ. 293.) τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὘τρύνεις.

Αὐτὸς pro μόνος, Solus, Aliorum ope non adjutus: ut (ibid. 99.) αὐτὸς περ ἐών, προμάχοισιν ἐμίχθη.

Αὐτὸς pro σὺν αὐτοῖς, ut αὐτοῖς ὥπλοις, et αὐτοῖς ἀνδράσι, Bud. 989. || At, cum dicitur αὐτοῖς ῥήμασι, vel αὐταῖς λέξεις, quod et per adv. αὐτολέξει, signif. His ipsis verbis, vel Illis ipsis verbis, Ad verbum. Liban. V. Dem. Εἴρηται γοῦν οὕτως αὐτοῖς ῥήμασι,

Plut. (10, 622.) Τοῦτο γάρ ὁ Κολώτης αὐταῖς λέξεσιν ἔκπεφύνηκεν.

¶ Οἱ αὐτὸς, Idem: qua in signif. et αὐτὸς sine ὁ, Eur. et Soph. Athen. 12. Τὴν αὐτὴν ἰδεῖν ὄψιν ἐν τῇ αὐτῇ νυκτὶ. Cum dat., ut ποιῶ τὰ αὐτά σου, Eadem tecum facio, Eadem quæ et tu facio; ut et Horat. A. P. (ad fin.) dativo junxit Idem, Invitum qui servat, idem facit occidenti. Sed et Lucr. dixerat, eadem aliis sopitus quiete est. Thuc. (3, 70.) Τοὺς αὐτὸς Ἀθηναίοις φίλοις καὶ ἔχθροις νομίζειν, pro Eodem quos et Athenienses. Sic Xen. E. 5, (3, 26.) Τὸν αὐτὸν μὲν ἔχθρὸν καὶ φίλον Λακεδαιμονίοις νομίζειν. Sic et alibi passim ap. hosce Historicos in describenda foederum formula; ut Gall. dicitur Amides amis, Ennemi des ennemis. Isochr. ad Phil. cum καὶ junxit, Οὐ τὴν αὐτὴν ἔχων διάνοιαν νῦν καὶ κατ’ ἔκεινην τὴν ἡλικίαν. Idem vero cum τὴν αὐτὴν ad-didit et ταύτην ibid. “Οτε ἔγραφον τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Thuc. Οἱ αὐτὸς εἴμι τῷ γνώμῃ dixit, Idem sum sententia, pro Ejusdem sum sententiæ, cuius et antea fui: vel, In eadem permaneo sententia. Et εἰς τὸ αὐτὸν, vel ἐπὶ τὸ αὐτὸν, pro In unum et eund. locum. Et ap. Thuc. Επὶ τὸ αὐτὸν αἱ γνῶμαι ἔφερον, exp., Sententiæ in idem convenere. Scribitur autem et ἐπιτοαντὸν, una voce. At κατὰ τὸ αὐτὸν, Uno et eodem tempore. Interdum tamen κατὰ τὸ αὐτὸν de loco etiam dicitur; ut κατὰ τὸ αὐτὸν ἐγένοντο. ΙΤΕΜ ταυτὸν vel ταυτὸν, sicut et τοιοῦτον neutr. pro τὸ αὐτὸν, Idem. Aristoph. κατὰ ταυτό. Plato Ep. 7. Ταυτὸνδὴ καὶ Διωνα ἔσφραξ. Idem de LL. ταυτὸν δικαστήριον. Ibid. Eἰς ταυτὸν συνελθεῖν. Et Isochr. Helene, Eἰς ταυτὸν συνήγειρε. Philo de Mundo, “Ἐν καὶ ταυτὸν ὑποκείμενον. Chrys. ταυτὸν cum ὥσπερ junxit, sequ. εἰ, Ταυτὸν τοιότερος, ὥσπερ ἀν εἰ τὸν ἴχθυν ἐκ τοῦ ὄντος ἔξηγαγες. Cum dat., de qua constr. modo dictum fuit, ut, Οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς πολλοῖς, Non eodem modo quo vulgus. Dicitur autem et ταυτὰ ταῦτα. Dem. Ταυτὰ δὲ ταῦτα Ἀργεῖοι ἐψηφισμένοι εἰσὶ. Plato, Ταυτὰ οὐν ταῦτα, Eadem hæc. Sciendum est autem ταῦτα etiam scriptum inveniri, sed rarius sicut, et ταῦτο s. ταῦτόν. HINC Ταυτότης, (ii,) q. d. Identitas. Aristot. Eth. 8. Et pro ταυτολογίᾳ, VV. LL. ET Ταυτίζω pro εἰς ἐν τάττω, ap. Philip. i. e. Tanquam unum et idem censeo et pono. Ita Bud. qui et Ταυτίζεσθαι ex Eod. affert, Μετῆλλαξε δὲ τοὺς ὄρους, διὰ τὸ ταυτίζεσθαι ταυτὸν γάρ ἐστι τὸ ἀπὸ δείπνου περιπατεῖν τῷ ὑγιαίνειν. Eust. 1612. “Οτι δέ ποτε καὶ ταυτίζονται τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν, pro Ponuntur in eadem signif. Suid. autem ταυτίζομαι exp. ιδιοποιοῦμαι. ΑΤ compp. a ταυτῷ, ut Ταυτοδυναμεῖν, Ταυτοεπεῖν, Ταυτολογεῖν, vide in iis vv. cum quibus ταυτὸν comp. [* Ταυτάζω, i. e. τὰ αὐτὰ λέγω, omnino v. Ruhnk. ad Tim. 254. “Ταυτότης, ad Mœr. 128. Thom. M. 835. Dionys. H. 5, 69. Ταυτίζω, Thom. M. I. e. Eust. ad Dionys. P. 38. Erfurdt. ad Soph. Aj. 571.; Brunck. 658.” Schæf. MSS. “Ταῦτὸν τοῦτο, Hoc ipsum, Stob. 455, 37. Ταῦτὸν repetitum, Aristid. 1, 384, 1. Ταῦτά τοι, Ελιαν. H. A. 143.” Wakef. MSS.]

“Αὐτὸν, Att. pro αὐτὸν, Ipsum: ut ἐκεῖνο, τοῦτο, “et alia similia iidem efferunt sine ν, quod tamen “interdum addi comperitur, sed rarius. Aliquando “habet adjunctum τοῦτο: ut αὐτὸν τοῦτο εὐφραίνομαι, “Hoc ipso nomine lator. Et, αὐτὸν δὴ τοῦτο, sub. ἐστι, “Hoc ipsum est, Ita se res habet. Rursus αὐτὸν “solum, exp. etiam Res ipsa: ut αὐτὸν δεῖξε, Res “ipsa indicabit. Αὐτὸν συμβαίνει, pro ἀκριβῶς συμ- “βάνει, Omnipotens congruit, et a recta ratione ita de- “prehenditur et exacto numero. Bud. e Demosth. “Αὐτὸν præmissum habens articulum τὸ, signif. Idem: “ut εἰς τὸ αὐτὸν, et ἐπὶ τὸ αὐτὸν, In idem, s. In unum “eundemque locum. Et, Κατὰ τὸ αὐτὸν ἐγένοντο, In “eundem locum congressi sunt. Interdum vero κατὰ “τὸ αὐτὸν est Eodem modo, item, Eodem tempore, “Una, Simul.”

“¶ Ωντὸς, Ion. pro αὐτὸς dicitur, Ipse. Frequens “ἀπ. Herod. et Hippocr. At ωντὸς esset pro ὁ αὐτὸς, “Idem.”

[Αὐτὸς, Gl. Αὐτός· Putus, Iste, Idem, Ipse, Ipsipse. Αὐτὸς εαυτόν· Semet. Οἱ αὐτὸς· Idem, idemque. Αὐτός· Ipsud, Ipsum, Ideo. Τὸ αὐτό· Idem. Αὐτὸν μόνον· Tan-

tummodo. Αὐτὸν τούτους· Eos ipsos. ‘Ἐν τῷ αὐτῷ· Eodem, Inibi, Obiter. Eἰς αὐτόν· In, In eum. Eἰς τὸ αὐτό· In unum. Επὶ τὸ αὐτό· Ibidem, In id ipsum, In unum, In semetipsum. Κατὰ τὸ αὐτό· Per idem. Παρ’ αὐτό· Illico. Thuc. 1, 146. Αὐτὸς αὐτοῦ παθητικότερος, cf. Plut. Nicæ init. Αὐτὸν τὸ αὐτὸν, Plato Alcib. 1. T. 2. p. 130. Κατ’ αὐτὸν, Polyb. Herodiani 1, 12, 7. Omni- no v. Hermanni Diss. de Pronom. Αὐτὸς, in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. V. 1. p. 42—76. * Αὐτότερος αὐτῶν, Epicharm. ap. Apoll. de Pronom. 340. Αὐτὸς, Peculiaris usus, ad Anthol. Pal. 537.: pro ὁ αὐτὸς, 285. 358.: pro οὗτος, 68. 186.: αὐτῶν per pleonasm. post pronom. relativum illatum, 757.: per appositionem juncutum cum pronom. personali, Add. XLVI.: αὐτὰ et ἄττα conf. 40.; αὐτοῦ et εἶτα, 104.; αὐτὴν et λύπη, 644. “Αὐτὸς, Solus. Aristoph. A. 504. Αὐτὸς γάρ ἐσμεν: Θ. 472. αὐταὶ γάρ ἐσμεν, κοινῷ μερὶ ἐκφορὰ λόγου. Theocr. 10, 19. τυφλὸς δὲ οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος, Αλλὰ καὶ ὁ φρόντιστος Ἐρως. Demosth. Phil. 3. p. 123. Τέτταρας μῆνας ἵη πέντε, τὴν ὥραιαν αὐτὴν στρατεύεσθαι. Polyb. 6, 48. “Υπὲρ αὐτὸν, Sub idem tempus. Longin. 10. Οὐ θαυμάζεις, ὡς ὑπ’ αὐτὸν τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμα, τὰς ἀκοὰς, τὴν γλώσσαν, τὰς ὄψεις, τὴν χρόαν, πάνθ’ ὡς ἀλλότρια, διοιχόμενα ἐπιτηδεῖ; Idem signif. ὑπὸ τὸ αὐτὸν, v. Toup. Αὐτὸν τοῦτο, Hoc ipsum et nihil præterea, Nil nisi. Max. Tyr. 38, 4. Αὐτὸν τοῦτο ἄνδρες ἀγαθοὶ, οὐ ποιηταὶ, λέγω. Ταυτὸν pro τὸ αὐτὸν, Idem, Aristoph. Π. 253. “Ω πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θύμον Φαγόντες: 153. Καὶ τοὺς γε παιδίας φασι ταυτὸν τοῦτο δρᾶν.” Seager. MSS.]

[Αὐτὸς, Fischer. Ind. Palæph.; ad Weller. G. G. 2, 200. ad Charit. 676. 721. Jacobs. Animadv. 208. 320. Casaub. ad Plaut. Cas. 4, 2, 11. Coray Theophr. 172. Heyn. Hom. 4, 241. 394. 5, 433. 6, 342. 366. 385. 7, 330. Jacobs. Anth. 6, 53. 286. 323. 7, 56. 167. 253. Abresch. Ἀesch. 2, 86. Larcher Herod. 4, 436. Hutchison. ad Xen. K. Π. p. 611. 4. Forster. Ind. ad Plat. Dial. Porson. Phœn. 1245. Aristoph. A. 504. 507.; Kuster. 121. ad Dionys. H. 2, 746. 3, 1315. Αὐτὸς, ἵη, ὀν, Philoct. 546. 1256. Eum. 628. Solus, Toup. Opusc. 2, 223.; ad Longin. 306.; Add. in Theocr. 396. ad Xen. Eph. 284. Zeun. ad Xen. K. Π. 762. ad Lucian. 1, 230. 404. Larcher Herod. 4, 286. ad Herod. 406. 608. Cyclop. 530. Casaub. ad Athen. 71. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 57. 148. 207.; ad Phœn. p. 418. Koppiers. Obs. 113. Boëckh. in Plat. Min. 94. Sic Ipse, Cic. Acad. 2, 93. Pro μόνος, ad Xen. Mem. 2, 6, 4. 3, 14, 3. Abresch. Lect. Aristæn. 225. Ipse, de magistro, animo, imperatore, Brunck. Aristoph. 1, 114. Jacobs. Anth. 11, 7. 285. 308. Ernest. ad Cic. 4, 1. p. 475. ad Il. A. 14. ad Od. 9, 40. 10, 26. 14, 265. 20, 24. ad Callim. 1, 138. Abresch. Lect. Aristæn. 207. ad Xen. ΟΞον. 3, 5. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 75. Muncker. ad Anton. L. 230. Verh. Kuster. Aristoph. 54. 68. T. H. ad Aristoph. Π. p. 335. Ipse, Xen. Mem. 1, 1, 16.; ad 3, 10, 15.: Ego ipse, ad 2, 3, 13. Is ipse, Heindorf. ad Plat. Phœdr. 335.; ad Lys. 4. Sponte sua, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 2, 16.; Ernest. ad 1, 3, 7. Warton. in Theocr. 2, 119. Ruhnk. Ep. Cr. 130. 269. Pierson. Veris. 38. ad Callim. 1, 41. Græv. Lect. Hes. 548. Heracl. 502. Wakef. Georg. 13. 107. Αὐτὸς pro ἐκεῖνος, Heindorf. ad Plat. Hipp. 161. Pro σὺ, Buttmann. ad Plat. Gorg. 526. Quid αὐτὸς in compositis? Valck. Diatr. 41. Arnaud. Var. Conj. Ind. Brunck. Phil. 691. Bergler. Alciphr. 369.; Wagner. 2, 221. Wakef. S. C. 4, 47. Cattier. 99. Jacobs. Anth. 8, 359. Compos. cum nomini. propri., Jacobs. Anth. 6, 417. Emphatice positum, ut in αὐτὸς ἔφα, ad Lucian. 1, 241. Markl. Suppl. 765. Musgr. Iph. T. 74. ad Callim. 1, 29. Sæpius αὐτὸς ita nomini adjungitur, ut emphasin addat, Pierson. Veris. 245. Wakef. Trach. 507. Αὐτὸς emphat. in talibus, παρ’ αὐτὴν τὴν ὄδον, Markl. Suppl. 659. 663. 1212. Exempla, quibus non αὐτὸς ponitur, sed ipsum subjectum repetitur, Wytt. ad Plut. S. N. V. 28.; Select. 377. 384. Αὐτὸς sub., Fischer. ad Palæph. 67. 112. 113. 148. Δεομένου, sub. αὐτοῦ, ad Charit. 9. 228. Ad αὐτὸς nomen e præcedentibus assumendum, e. g. ε κλέπτειν, κλέπτης,

Brunck. Aristoph. 1, 259. T. H. ad Aristoph. II. p. 143. 172. De *aὐτὸς* Ἰωάννης, Ipsissimus, Jacobs. Anth. 10, 327. 385. 12, 73. *Aὐτὸς*, redundant, Markl. Iph. p. 159. Jacobs. Anth. 8, 263. Wakef. S.C. 5, 16. (Steph. Dial. 28.) Heindorf. ad Plat. Phædr. 206.; ad Charm. 72.; ad Gorg. 123. Xen. K. A. 2, 4, 7. Lennep. ad Phal. 137. ad Lucian. 1, 296. Post ὃ redund., Schell. Præf. ad Ἀelian. p. xxvi. De mira plurasi, ὡν ὁ μὲν αὐτῶν, ubi αὐτ. redundant, Paus. 121. Schellers Wörterb. p. 3027. Menaudri Epigr. Jacobs. Exerc. 2, 121. cf. Musgr. Andr. 651.; Iph. A. 156. Dawes. M. C. 293. ad Diod. S. 1, 109. Brunck. Philoct. 316. et Wakef. Jacobs. Anth. 7, 257. *Aὐτῷ* redundant., Alberti. Peric. Cr. 20. ad Lucian. 1, 514. Xen. K. A. 1, 7, 20. Plato Lys. 17. Zeun. ad Xen. K. II. 377. Wyttentb. Select. 376. *Aὐτὸς*, sæpius repetitum, Abresch. Ἀesch. 2, 111. Præmissum rei, de qua loquaris, Harles. ad Demosth. de Cor. 451. Ed. 2. *Tῷ* *aὐτὸς* oppon. γυνὴ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 224. *Aὐτὸς* et ἐναντίον conf., ad Dionys. H. 1, 148. Dici vix potest, quam crebro *aὐτὸς* alias vocis locum occuparit, Jacobs. Animadv. 227. ubi exempla. *Aὐτὸς*, Ipse, de ejus sede, T. H. ad Lucian. Dial. 81. *Aὐτὸς* in exprimenda vicinitate, ad Callim. 1, 17. *Aὐτὸς*, Ipse, ὁ *aὐτὸς*, Idem, Dawes. M. C. Præf. p. iii. 133. Valck. Phœn. p. 340. Toup. App. in Theocr. 7. Brunck. ad Poët. Gnom. 235. Eur. Hec. 299. Κακὸν τὸν δοκούντων ἀντὸς, οὐ ταῦτὸν σθένει, ubi Porson. :—‘*Aὐτὸς* sine articulo non valet Idem, sed Ipse : ὁ *aὐτὸς* igitur citat H. Steph. in Præf. ad Thes. L. G. Edidi autem ἀντὸς e Dawesii præcepto et analogiae rationibus.’ (Sic scribit v. 1216. ἀγαθολ.) Soph. ΟΕδ. T. 458. ubi scribo *ἀντὸς*. Sic et Wakef. in Herc. F. 933. Idem in Alc. 140. scribit *ἀντὸς*: cf. Brunck. ΟΕδ. T. 557. 1194.; ΟΕδ. C. 1486.; Antig. 929.; Philoct. 521.; El. 917.; Med. 255. Markl. Suppl. 867.; Iph. p. 52. 319. 398. Dawes. M. C. 426. Brunck. Aristoph. 3, 175. ‘Ο *aὐτὸς*, Dionys. H. 4, 2161. ‘Ο *aὐτὸς*, Idem, cum substant. junctum, fere sic ponitur, ut substant. tertium locum obtineat, P. Abresch. Paraphr. 190. ubi laudat Patrem Diluc. Thuc. Auctar. 417.: sed v. Plut. Mor. 1, 414. ‘Ο *aὐτὸς* cum dat., Zeun. ad Xen. K. II. 305. ad Herod. 329. ‘Ο *aὐτὸς* τινι, ad Xen. Mem. 2, 1, 5. Muncker. ad Anton. L. 53. Verh. *Aὐτὸς*, Idem, pro ὁ *aὐτ.*, Apoll. R. 1, 199. 4, 690. 1502. cf. Huschk. Anal. 295. Antip. S. 95. Hippias. Stratus 928. *Taῦτα* pro τὴν αὐτὴν, Brunck. Phil. 854. cf. Barnes. El. 521. ‘Ο *aὐτὸς*, ad Lucian. 2, 72. 149. 151. 304. ‘Ἐν ταῖς δ' αὐταῖς, Plato de LL. 281. Ast. ‘Ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, an Similiter? ad Xen. Eph. 286. τὴν αὐτὴν ὁδὸν, Il. 6, 391. *Aὐτὸς* μόνον, Beck. ad Eur. 221. Abresch. Lect. Aristæn. 167. Zeun. ad Xen. K. II. 306. Simonid. x. Casaub. Athen. 1, 92. Stobæus 325. Schow. Diod. S. 2, 121. 127. 214. Hal. Porson. Phœn. 1245. Brunck. Soph. 3, 526. ad Lucian. 1, 787. Boëckh. in Plat. Min. 94. *Aὐτὸς* μόνον, ad Timæi Lex. 228. Wessel. ad Diod. S. 1, 28.; 1, 392. Bast Lettre 97. Add. ad Valck. Callim. 28. *Aὐτὸς* ὁ, Fischer. ad Palæph. 17. Brunck. Aristoph. 1, 233.; T. H. ad II. 3. Villois. ad Long. 282. 299. 301. ad Dionys. H. 2, 957. Weisk. ad Longin. 378. *Aὐτὸς* ὁ, et ὁ *aὐτὸς*, ad Herod. 469. Καὶ *aὐτὸς*, Toup. Opusc. 1, 474. Lucian. 2, 27. 235. *Kαὐτὸς*, Jacobs. Anth. 7, 38. Πειρύσσομαι τῷ πάπτῳ—συμμαχεῖν αὐτῷ, Xen. K. II. 1, 3, 13. ΟΕcon. 1, 2. de talibus, v. Wessel. ad Diod. S. 1, 15. 109. 284. 336. ad Herod. 486. Heusinger. Præf. ad Cic. Off. p. xlvi. cf. Od. Z. 48. *Aὐτὸς* ἄγγελος, Markl. Suppl. 589. *Aὐτὸς* τις, Lucian. 1, 802. *Aὐτὸς* αὐτοῦ, Bast Lettre 176. Soph. Aj. 1121. 1132. Lobeck.; *Tὰς αὐτὰς αὐτοῦ* ἔμφορᾶς. ἤττον στένει, Timoc. Longin. 98. Mor.: cf. 170. Δεύτερος αὐτ., Herod. 2, 308. Schæf.: Porson. Præf. ad Hec. p. xi.:—‘Soph. ΟΕd. T. 248. Dignus qui exscribatur, integer locus: Κατέχομαι δὲ τὸν δεδρακότ' εἴτε τις Εἰς ὅν λέληθεν, εἴτε πλεύσων μέτα, Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον. Cum pronomen sit non omnino necessarium, expungendum facile quis conjiciat, et conjectit Jo. Burton. Verum, ne illos videar imitari, qui scrupulum injectum quoque modo eximere cupiunt, fateor, νιν hic tam eleganter addi, ut quamvis aliam medicinam adhibere

malim, quam illud expungatur. Et defenditur simillimo loco, Trach. 287. ΑΥΤΟΝ δὲ ἐκεῖνον, εὐτὸν ἀγνὰ θύματα Πέρην πατρῷον Ζηνὶ τῆς ἀλώσεως, Φρονεῖν ΝΙΝ ὡς ηζοντα. Sed levi opera res peragenda, et unius literulae jactura reponendum ἄμφορον.’ Athen. 1, 14. Markl. Suppl. 244. Wakef. Trach. I. I. ad Herod. 571. Diod. S. 1, 676. 2, 264. Paus. 378. Sic νιν abundat, Troad. 1138. Wakef. Phil. 315. Οἱ αὐτοῦ, Parenthes, συγγενεῖς, etc. ejus, Quicunque ad genus alicujus pertinent, Valck. Oratt. 353. ‘Ογι αὐτοῦ, Mitsch. H. in Cer. 210. Αὐτὸς οὗτος, Valck. et Wessel. ad Herod. 233. Markl. Suppl. 938. ‘Ο αὐτὸς οὗτος, Zeun. ad Xen. K. II. 575. Εἰς καὶ ὁ αὐτὸς, Diod. S. 1, 440. Αὐτὴν conf. cum ἀκτὴ, ad Herod. 593.; cum αὐτὴν, Jacobs. Exerc. 2, 150. Valck. Diatr. 164. cf. Beck. Præf. ad Plut. p. xxxv. ad Callim. 1, 160. ad Diod. S. 1, 216. Mitsch. H. in Cer. 187. Brunck. Phil. 1199. ‘Ηδε αὐτη, ηδε αὐτη, ad Herod. 562. ‘Η αὐτὴ αὐτη, ad Herod. 403.: Lucian. 1, 263. Αὐτὴν οὐτε ἔγω ληστὸν, En adsum prope, ubi T. H.:—‘Αὐτὴν scribatur an αὐτη, parum refert; in multis enim αὐτὸς et οὗτος commutantur.’ cf. Wakef. Diatr. 21. Τούμπον αὐτης, Soph. El. 252. Plat. Gorg. 170. Αὐτης ἥμερας, Eodem die, Valck. Herod. 273. ‘Ἐν αὐτῇ τῇ Τροΐᾳ, ἐν αὐτῇ Τροΐᾳ, Boissonad. Philostr. 449. Αὐτην, dat., Jacobs. Anth. 7, 182. Αὐτὸ, Thom. M. 834. Boissonad. Philostr. 623. Αὐτὸς ἐκεῖνο, αὐτὸς τοῦτο, Res ipsa, Markl. ad Max. T. 1, 478. Αὐτὸς τοῦτο, αὐτὰ ταῦτα, Valck. Adoniaz. p. 207.; ad Herod. 680. Orest. 664. et Brunck.; it. 1181. Iph. A. 1351. 1363. 1375. Αὐτὸς μόνον, αὐτὸς ἐκεῖνο, αὐτὸς τοῦτο, αὐτὸς τοῦτο μόνον, Toup. ad Longin. 396. Valck. ad Chrys. 6. Αὐτὸς τοῦτο, ad Phalar. 274. Troad. 955. Helen. 312. El. 261. Philoct. 77. 438. 1022. Wakef. Eum. 1003. ad Lucian. 1, 694. 714. Aristoph. I. 780. Lucian. 2, 314. Heyn. Hom. 5; 547. Ruhnk. ad Vell. P. 266. Heindorf. ad Plat. Phædr. 239. 291.; Hipp. 182.; Gorg. 6. 24. Xen. K. A. 1, 9, 21. Τὸ αὐτὸν, Boissonad. Philostr. 436. 494. 581. 586. 612. Heindorf. ad Plat. Phædr. 343. *Taῦτα*, Unum idemque, Toup. ad Longin. 313. *Taῦτὸν* δὲ εἰπεῖν, Hoc est, Valck. Hipp. p. 284. Εἰς ταῦτὸν ἤκειν, ιέναι, Steinbr. Mus. Tur. 1, 282. Valck. Hipp. p. 192. *Taῦτὸν*, *ταῦτα*, *τὸ αὐτὸν*, ad Mœr. 368. Τὸ *ταῦτὸν*, Matth. Gr. Gr. 386. Kar' αὐτὸς, Simul. Eodem tempore, Toup. Opusc. 1, 355. Kar' τὸ αὐτὸς, kar' ταῦτα, Kuhn. ad Paus. 219. Kar' τὸ αὐτὸς, Diod. S. 2, 461. Eis τὸ αὐτὸς, ἐπὶ τὸ αὐτὸς, 2, 328. ‘Ἐπιτραυτὸς, Duker. Præf. Thuc. p. 8. Αὐτὸς conf. cum αὐτὰ, Porson. Med. p. 45. *Taῦτ'*, i. e. τὸ αὐτὸς, Brunck. Aristoph. 1, 205. Τὸ αὐτὸς φρονεῖν, ad Herod. 332. *Taῦτὸν τοῦτο*, Eur. Ion. 1338. ‘Ἐκ τοῦδε ταῦτον στόματος, Heracl. 54. Αὐτὸς τὸ ὑγιαίνειν, Bona valetudo, ut hac utar, Xen. Mem. 4, 2, 31. Male intellexit Zeun. Αὐτὸς συμφορᾶς, Eur. Troad. 679. 1036. Musgr. Hel. 949. Αὐτὸς δεῖξαι, Heindorf. ad Plat. Theæt. 387. Αὐτὸς η νόησις, 298. Αὐτὸς λέγω, αὐτὸς τοῦτο λ., Hoc ipsum dico, Schneider. ad Xen. Mem. 186. 187. Ed. 3. Αὐτον encliticum, Heyn. Hom. 6, 310. *Taῦτη*, τῷ αὐτῷ, Fischer. ad Plat. Euthyphr. 40. ‘Ἐν τῷ γάρ αὐτῷ, Jacobs. Animadv. 230. ‘Ἐν ταῦτῃ, Wyttentb. ad Plut. Mor. 1, 602. Αὐτὸν προέστη, Doun. Demosth. 264. ‘Ἐλουνον αὐτὸν αὐταὶ, Dionys. H. 3, 1332. Malim αὐται: ‘Ιπποι τε καὶ αὐτοὶ, al. καὶ ἄνδρες, Heyn. Hom. 6, 210. Οὖτοι οἱ αὐτοὶ, Herod. 4, 94. Τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν, Kuster. V. M. 89. Schol. Aristoph. II. 22. T. H. Αὐτοὶ Σπαρτιῆται, Genuini Spartiatæ, ad Herod. 696. Musgr. Cycl. 411.: Dawes. M. C. 294.:—‘Αὐτοὶ πελεκάντες, Illi pelecani neutiquam sonat. Valet equidem in sermone poëticō Ipsi pelecani; at in soluto sive Comicq, nisi accidente articulo, ne istud quidem; nec vero quidquam aliud,’ etc. ubi v. Οἰς—αὐτοῖς, Soph. Phil. ut αὐτ. redundant; sed v. Monthly Review, Febr. 1799. p. 203. Huschk. de Archil. 226. Αὐτοῖς et αὐτοῖς conf., Wyttentb. ad Plut. 1, 56. 131. 490.; Select. 435. cf. ad Herod. 233. 530. Zeun. ad Xen. K. II. 594. 747. ad Il. B. 681. Brunck. Aristoph. 1, 79. 116. 3, 197. Αὐτ', 1, 189. *Taῦτα πάσχειν*, Toup. Opusc. 1, 191. *Taῦτα ταῦτα*, Ruhnk. ad Xen. Mem.

237.; Valck. 250. Zeun. ad K. Π. 220. Ταῦτα ταῦτα, Heindorf. ad Plat. Lys. 30. (ταῦτα ταῦτα;) Aliud ταῦτ', aliud ταῦτ', Kuster. Aristoph. 58. 74. Ταῦτα, τὰ αὐτὰ, ad Herod. 629. Ταῦτα et ταῦτα, Wyttentb. Select. 431. ad Herod. 485. Markl. Iph. p. 138. Musgr. El. 770. Ταῦθ' et ταῦθ', Brunck. ΟΕδ. T. 284. 574.; Antig. 211. Markl. Suppl. 435. Τα αὐτὰ, i. e. κατὰ τὰ αὐτὰ, Brunck. ΟΕδ. T. 574. Αὐθ' ἔκαστα, non αὐθ' ἔκ, Brunck. Εsch. Pr. V. 958. Eur. Phoen. 504. cf. Valck. p. 180. Αὐτὸν et αὐτὸν conf., Heyn. Hom. 8, 477. Αὐτὰ et αὐτὰ conf., T. H. ad Aristoph. Π. p. 264.; Brunck. 2, 223. Callim. 1, 451. ad Lucian. 1, 781. Bentl. Aristoph. 320. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 25. Heyn. Hom. 4, 362, 642. Αὐτὰ ταῦτα, Musgr. Hel. 1482. Ion. 739. Κατὰ ταῦτα ἡ εἰ, Pans. 325. Αὐτὰ ἔργα, αὐτὰ τὰ ἔργα, ad Dionys. H. 1, 287. Αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα, 1, 189. Ταῦτα et ταῦτα conf., Coray Theophr. 315. T. H. ad Aristoph. Π. p. 174.; Brunck. 2, 91. ad Lucian. 1, 800. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 31. Heyn. Hom. 6, 442. Schneider. ad Xen. K. A. 93. 101. Heindorf. ad Plat. Gorg. 138. 179. 268. Boëckh. ad Simon. p. xviii. in Plut. Min. 169. Ταῦτα, Brunck. Aristoph. 1, 11. Ωντὸς, Brunck. ad Theogn. 910.; Med. 255.; Hec. 293.; Phoen. 931.; Hipp. 1012.; Poët. Gnom. 294. Valck. Phoen. p. 340. Wyttentb. ad Plut. 1, 414. * Αὐτότερος, Valck. Adoniaz. p. 207. Αὐτότατος, Kuster. Aristoph. 3. 5. De hoc superl., Dawes. M. C. Præf. p. ii. iii. Weller. G. G. 102. Thom. M. 128. Cattier. 142. * Αὐτὸς, Wakef. Alc. 6. 37. 186. 372. 612. 713. 1101. 1164.; Trach. 440. 473. 546. 539. 568. 608. 746. Jacobs. Anth. 10, 330. Longus 88. Villois. Αὐτὴ, de matre, Heyn. Hom. 8, 254." Schæf. MSS. "Αὐτὸς, Solus, Philostr. 271. Ipse, 680. Pind. P. 9, 108. Idem, cum dat., Plut. 1, 64. Perse, Arat. 310. Αὐτ. ἔκαστος, Unusquisque, Apoll. R. 2, 152. Αὐτ. cum ὁ, Ipse, Plut. 2, 408. Ego ipse, Od. X. 38. Ω αὐτὴ, O tu, Clem. Alex. 869. Αὐτοί, Nos, Vos, Apoll. R. 3, 537. quod doctos sefellit ad Stob. 583. Αὐτὸν, neut. accus., Philo J. 1, 317. Pythagoreus in Clem. Alex. 662. Αὐτά τοι, Ἀelian. V. H. 492." Wakef. MSS.] "Αὐτῶς, s. "Αὐτῶς, i. q. οὐτῶς, Sic, Hoc modo. Soph. (Aj. 1178.) ρίζαν ἔξημημένος Αὐτῶς, ὥπωστερ τόνδ' ἔγῳ "τέμνω πλόκον, Ita ut ego incido hunc cirrum. Itidem II. Σ. 'Αλλ' αὐτῶς ἐπὶ τάφρον ἵων Τρώεσσι "φάνητι, i. e. οὐτῶς ὡς ἔχεις. Itidem Hes. accipit "Od. Π. (143.) Οὐπώ μὲν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν "αὐτῶς: exp. nimurum ὅμοιῶς et ὡσαύτως. Q. in l. "nota etiam illud ὡσαύτως ex hoc αὐτῶς et ὡς "compos. Hom., rursum interveniente particula δὲ, "dicit ὡς δ' αὐτῶς, Od. Υ. (238.) Ως δ' αὐτῶς Εὔματος "ἐπενέκατο πᾶσι θεοῖσι. Interdum est Eodem modo, * Itidem, Pariter. || Signif. etiam ἄπλως, ὡς ἔτυχεν, "Utcunque: item εἰκῇ, διακενῆς, μάτην, Temere, "Frusta. Quo modo Hes. accipit in h. l. Hom. "Αὐτῶς γὰρ ἐπέεσσος ἐριδαίνομεν. Porro quod ad "spiritum attinet, annotat Eust. Άεολ. aspirari: alio- "qui φιλοῦσθαι, utpote ex αὐτὸς derivatum: atque "adeo tenuari, patet ex eo, quod tenues literæ ipsum "præcedentes in aspiratas non vertuntur: ut II. Γ. " (220.) Φαίνεται τὸ σάκοτόν τε τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' "αὐτῶς. Et Od. Σ. (151.) 'Αλλ' ἔγῳ οὐκ αὐτῶς μυθίσθομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ, Ως νεῖται Όδυσσεύς. Verum- "tamen sciendum, in vet. meo Iliadis exemplari in l. "præcedente quantumvis antecedente tenui, tamen "aspirari, sicut ap. Herod. quoque legitur ἀπ' οὐ, et "similia." [Anacreo ap. Athen. 534. Γνωτέσθιν αὐτῶς, pro ὄμοιως. Theognis 1249. Σὺ μὲν αὐτῶς ἵππος pro ὡς." Schneider. Lex. "Hesiod. Θ. 702. εἴσατο δ' ἄντα Οφθαλμοῖσιν ιδεῖν, ἥδ' οὐσαν δόσσαν ἀκοῦσαι, Αὐτῶς ὡς ὄτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν Πίλαντο. II. Z. 400. Παῖδ' ἐπὶ κάλπον ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς. Σ. 18. Ως δ' ὅτε πορφύρη πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, Οσσόμενον λιγένων ἀνέμων λαιψηρὶ κέλευθα Αὐτῶς, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε, i. e. ἀπράκτως Schol. Nequicquam, Frustra: (sic O. 513. Od. N. 336.) P. 143. "Εκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδενεο;" Η σ' αὐτῶς κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἔύντα, Sine causa, Sine merito tuo. Ψ. 268. ἄπυρον κατέθηκε

αλέβητα, Καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἐθαῦτα: 621. δίδωμι δέ τοι τόδ' ἀεθλὸν Αὐτῶς οὐ γάρ πνέει γε μαχήσει, οὐδὲ παλαίσει, οὐδὲ κ. τ. λ. Od. Σ. 151. 'Αλλ' ἔγῳ οὐχ αὐτῶς μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ, Ως νεῖται Όδυσσεύς, i. e. ἀπλῶς, Negligenter, εἰκῇ." Seager. MSS. "Heyn. Hom. 4, 138. 220. 261. 497. 699. 5, 47. 192. 6, 16. 189. 456. 512. 522. 651. 7, 358. 381. 457. 482. 559. 8, 131. 263. 347. 370. 408. 477. 678. 745. Wakef. Ion. 909.; Phil. 315. Αὐτῶς, Valek. ad Theocr. X. Id. p. 135. Theocr. 2, 133. 3, 30. Wassenb. ad Hom. 64. Heyn. ad Virg. 2, 42. Jacobs. Animadv. 27.; Anth. 6, 126. 8, 155. Wakef. S. C. 4, 199. Lobeck. Aj. p. 399. Schneider. ad Xen. ΟΕον. 18. Frustra, H. in Cer. 83. Abresch. Lect. Aristæn. 279. Sponte, Apoll. R. 2, 790. II. 9, 599. Αὐτῶς, II. B. 342. Wolf. ad Od. Σ. 151. ad II. E. 255. Wakef. S. C. 1, 51. 2, 56. 3, 127. 167. ad II. Σ. 16. O. 128. Brunck. ΟΕδ. T. 930. De spiritu, Apoll. R. 227. Heyn. Hom. 4, 55. 220. 261. 497. 5, 571. 6, 388. Αὐτῶς conf. cum ἄλλως, 5, 689. Ως αὐτῶς, 7, 86. Νήπιος αὐτ., 5, 271." Schæf. MSS. "Ως αὐτῶς, Orph. H. 37, 8. In a natural, neglected state, Oppian. A. 3, 469. Without order or contrivance, Dionys. P. 193." Wakef. MSS.]

*'Εξαντῆς, vel Disjunctum 'Εξ αὐτῆς, Continuo, Statim, q. d. Ex hac ipsa hora, ut Gall. Sur l'heure; omnino enim puto sub. ωρας: atque adeo h. v. signific. illis etiam advv. includi, Αὐτίκα, Παραυτίκα et Αὐτόθεν, Παραυτόθεν. Rarus tamen est τοῦ ἔξαντῆς usus, cuius exempla duo affert Suid. Habetur etiam ap. Marc. 6, (25.:) Ep. ad Phil. 2, [23. "Epiphan. Hær. 66, 8." Routh. MSS. Arat. 641. Joseph. A. J. 7, 6, 15, 6. Brunck. Apoll. R. 4, 984. "Polyb. 13, 5. Τινὲς μὲν ἐβοήθουν ἔξαντῆς. Theognis 231. "Ἄτη δ' ἔξ αὐτῆς ἀναφαίνεται." Seager. MSS. Glossæ: 'Εξ αὐτῆς' Actutum, E vestigio, Illico. "Ἐξαντῆς, Wakef. Eum. 111. Polyb. 2, 673. Ern. Brunck. Apoll. R. 175. 229. Argum. Equitt. ad Diod. S. 2, 505. Memno 127. Orell. Toup. Opusc. 1, 21." Schæf. MSS. "Joseph. 679, 21." Wakef. MSS.]

[* Αὐταντος, Lat. Ipsipsus, quod voc. ap. Plaut. reperitur. Sophro ap. Apoll. Dysc. de Pronom. 339. Αὶ δὲ μὴ ἔγων ἔματον ταῖς αὐτανταις χερσὶν, pro αὐταῖς τανταις, Koen. et Bast. ad Greg. Cor. 365. Valck. Adoniaz. p. 206. "Dorica vox e Sophrone allata, pro simpl. αὐτὸς, cuius compositionem haud dissimilem Apoll. ipse ibid. C. 3. * αὐτάρτερος adjicit, et inferius 349. αὐτοχειρία δράσις, de eo, qui sibi ipsi manus infert, dictum." Spitzner. de Versu Gr. Her. 192.]

"Περιαντίζεται, Hesychio μεγαλοφρονέτ, itemque "Suidæ περὶ αὐτοῦ μέγα φροεῖ: quod et περιανθαδί- "ζεται. Suid. exp. etiam ἐν αὐτῇ τῇ λέξει ἐνδιατρίβει. "Vide et Περιενιαντίζεσθαι." [Cyrill. 100." Wakef. MSS.]

"Περιαντολογεῖν, De se loqui, Ipsum se prædicare "et jactitare, ut solent homines gloriosi. UNDE "Περιαντολογία, (η.) Sui ipsius prædicatio et lauda- "tio. Plut. Cicer. 'Η δὲ Κικέρωνος ἐν τοῖς λόγοις ἀμε- "τρία τῆς περιαντολογίας, ἀκρασταν τιὰ κατηγορεῖ "πρὸς δόξαν. Idem de Laude propria, Τοὺς στεφανον- "μένους ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἔτεροι νικῶντας ἀναγορεύοντι, "τὴν ἀηδίαν τῆς περιαντολογίας ἀφαιροῦντες. Et rur- "sum, Τὴν ἐν ἀλλοτρίοις ἐπαίνουσιν μέσον ὑπὸ φθίσουν "καὶ ζηλοτυπίας ἔξωθον μένην περιαντολογίαν. Ibid. ή "περιαντολογία dicitur habere μέγα ὄρμητηριον τὴν "φιλανταν. Odiosa ut plurimum et injucunda est "hæc περιαντολογία et laus propria: ferri tamen po- "test ubi moderata est: ut Virg. Sum pius Άeneas "fama super æthera notus. Sic Achilles II. Φ. (108.) "Οὐχ ὄρας, οἶος κάγω, καλύτε μέγας τε;" [Περια- "ντολογέω, Eust. in Il. A. p. 71, 23. 75, 40. 92, 7. 95, 34. "Greg. Cor. 2." Schæf. MSS. "Sext. Emp." Wakef. MSS.]

"Φιλαντος, (δ, η,) Amator sui ipsius, Nimius sui "amator, Nimium seipsum amans, Qui nimis sibi "placet. Aristot. Rhet. 1. 'Επεὶ δὲ φιλαντοι πάντες, "καὶ τὰ αὐτῶν ἀνάγκη ἥδεα εἶναι πᾶσιν οἶον ἔργα, "λόγους διὸ φιλοκύλακες ὡς ἐπιτοπολύ. Est etiam "φιλαντος, ὁ αὐτοῦ ἔνεκεν πάντων ἐν τοῖς κατὰ "τὸ λυσιτελές. Vide Aristot. Eth. ΗΙΝC Φιλαντία,

“(η,) Amor sui ipsius, Amor nimius sui, Nimium sui
“amantem esse. Aristoteli Eth. 9. duplex est, ή μὲν,
“έπαινουμένη, ή δὲ, ψεγομένη.” [* Φιλαντως, Lucian.
Amor. 572. Καλὸν δὲ, οἶμαι, μὴ φιλαντῶς ἀπολαῦσαι
θελήσαντας κ. τ. λ. De v. * Φιλαντέω dubitat Schneider. Lex., sed Suicer. Thes. attulerat e Basilio 2,
546. Cyrillo in Jo. 646. “Orig. in Jo. 28, 18.”
Routh. MSS. “Φιλαντως, Const. Manass. Chron. p.
132.” Boissonad. MSS. Vide et Αὐτοφίλαντος. “Φι-
λαντία, Plut. Romulo p. 68. HSt. Τούτο δὲ φιλαντίας
ἀμάρτημα καὶ χαλεπότητος.” Seager. MSS. “Φιλαντως,
Koppiers. Obs. 5. Φιλαντέω, Matth. ad Gloss. Min.
16.” Schæf. MSS.]

[* “Αφίλαντος, (δ, η,) Plut. de Sui Laude 542.”
Kall. MSS. UNDE * Αφιλαντως, Clem. Alex. Str. 8.
p. 914.]

[* Αὐτοφίλαντος, ο, η, Sui amans, falsa lectio pro
aut φίλαντος, Joseph. A. J. 5, 6, 3. p. 204.]

Αὐτοάγαθος, Αὐτοαλήθεια, Αὐτούνθρωπος, etc. item
Αὐτογνώμων, Αὐτοδιάκτος, etc.: αὐτὸς in his aliud
signif. quam in illis: vide in vv. ipsi pronomini ad-
junctis. Quod et de altero compp. genere dictum
puta, ut Φιλαντως, Περιαντολογῶ, etc.

[* Αὐτοειδῆς, ο, η, Prorsus similis. M. Anton. 11,
12. “Heyn. Hom. 8, 368.” Schæf. MSS. * Αὐτοειδῶς,
Philo J. 939.]

“Αὐτοειναι, Ipsum esse, vel etiam Per se esse:
“Deus a Theologis vocatur τοῦ αὐτοειναι et τῆς αὐ-
“τοειδῆς nomine, ὡς οἱ αὐτὸς τὸ εἰναι παραγαγὼν καὶ
“ὑποτήσας, ut Bud. 462. tradit e Dionys. Areop.”
[Maximus Schol. 282.]

“Αὐτοέντης, (ό,) Hesychio est αὐτόχειρ, Qui sua
“ipsius manu perimit, Qui propria manu cædem pa-
“trat, i. e. Intersector, Percussor, i. q. αὐθέντης, at-
“que adeo αὐθέντης ex αὐτοέντης factum est. Soph.
“Ced. T. (106.) p. 154. Τούτον θαυόντος, νῦν ἐπιστέλ-
“λει σαφῶς Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς. Inde
“ADV. Αὐτοεντεῖ, Suis ipsius manibus, Propria ma-
“nu, s. Sibi ipsi allatis manibus: ut, cum Dio Coo-
“ceius dicit, ‘Ανάγκην οἱ προσήγαγεν αὐτοεντεῖ ἀπο-
“λέσθαι, Coegit eum, ut sibi ipsi manus inferret.’”
[“Αὐτοέντης, Thom. M. 205. Brunck. Soph. 3, 503.;
El. 272. Acta Soc. Traj. 1, 77. Valck. Diatr. 189.
Dominus, Wytttenb. ad Plut. S. N. V. 31. Unde?
Heyn. Hom. 5, 62.” Schæf. MSS.]

“Αὐθέντης, (ό,) i. q. αὐτοέντης: e quo et factum
“est: i. e. αὐτόχειρ, Qui sua manu perimit, Qui sua
“ipsius manu cædem infert: s. ο ἐξ ἑαυτοῦ ἐπὶ τινος
“φόνον ιέμενος, veluti αὐτοέντης τις ὁν, Schol. Apoll.
“R. ut Thuc. quoque Schol. (3, 58.) proprie ita dici
“scribit τὸν αὐτόχειρα, et Phrynic. τὸν αὐτόχειρα
“φονέα. Eur. Andr. (172.) “Η παιδὶ πατρὸς, οἱ σὸν
“ώλεσεν πόσιν, Τολμᾶς ξυνεύδειν, καὶ τέκν’ αὐθέντου
“πάρα Τίκτειν, Ex homicida parere liberos. Et
“(Rhes. 873.) Καὶ πῶς με κηδεύσουσιν αὐθέντων χέρες;
“Manus eorum, qui illis ipsis manibus cædem patra-
“runt. Apoll. R. 2. αὐθέντας Ἀμύκοι, Amyci per-
“cussores. Thuc. quoque 3. p. 103. usus est hoc v.
“in ead. signif. Τί ἄλλο η ἐν πολεμίᾳ τε καὶ παρὰ
“τοῖς αὐθένταις πατέρας τοὺς ὑμετέρους καὶ ξυγγενεῖς
“καταλείψετε; In hostili solo et ap. interfectores.
“Alia exempla habes ap. Bud. Comm. 813. ex He-
“rod. Antiphonte, Appiano, et aliis. || Porro ut
“αὐτόχειρ dicitur aliquis etiam sui ipsius respectu,
“Is nimirum, qui ipse sibi manus infert, ita Etymo-
“logo αὐθέντης est ὁ φονεὺς ὁ ἑαυτὸν κτινύων, s. ο ἑαυτὸν
“βάλλων τοῖς ἔντεσι, i. e. τοῖς βέλεσι: et Eur. Schol. ο
“δι’ αὐτοῦ ιεῖς τὸ ξίφος. Dicitur adjective et φόνος αὐ-
“θέντης de Cæde, quæ propria manu fit. Εσχ.
“Eum. (212.) Οὐκ ἀν γέροιθ' ὅμαιμος αὐθέντης
“φόνος, Consanguineorum cædes propria manu pa-
“tranda non est. || Apud recentiores vero aliam
“signif. et longe diversam habet. Nam Schol.
“Thuc. cum dixisset αὐθέντας proprie vocari τοὺς
“αὐτόχειρας, subjungit, Οἱ δὲ νῦν, αὐθέντας τοὺς κυ-
“ρίους καὶ δεσπότας: ut Hesychio quoque αὐθέντης
“est non solum αὐτόχειρ, φονεὺς, sed etiam * ἔξουσι-
“αστής: et Etymologo ο ἑαυτὸν ἐπαφεῖς εἰς πάντα,
“καὶ ὁν αὐτεξόνσος, καὶ μὴ ἄλλου, ἄλλ’ ἑαυτοῦ ὁν:
“qui et ipse τῇ συνηθείᾳ hunc hujus v. usum tribuit,
“derjvans ipsam παρὰ τὸ αὐτὸν καὶ τὸ ἔντης, ut et

A “Lex. meum vet. Est igitur αὐθέντης etiam Dominus,
“Qui pro arbitrio et auctoritate sua quidvis agendi
“potestatem habet: Budæo αἴτιος, αἴτουργὸς, ἐπι-
“στάρης: ut Gaza quoque de Mens. annotavit olim
“h. v. signif. τὸν αὐτόχειρα, postea vero signif. co-
“pissee i. q. Auctor Lat. Agnoscit Phrynicus quo-
“que hunc ejus usum, sed damnat: Αὐθέντης μήποτε
“εἴτης ἐπὶ τοῦ δεσπότου, ὡς οἱ περὶ τὰ δικαιοσύναι
“ρήτορες, ἀλλ’ ἐπὶ αὐτόχειρος φονέως. INDE Αὐ-
“θεντία, η, Potestas, Auctoritas. Basil. Ἐκκλησιῶσαν-
“τες μετ’ αὐθέντης: eo significatu quo Matth. 7. de
“Christo dicit, Διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἔξουσιαν ἔχων.
“Synes. Ep. 66. Αὐτὸν δὴ τοῦτο ἔστι τὸ ἐρώγημα,
“πρὸς ὃ δεῖ τὴν αὐθέντην τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς
“ἀποκρίνασθαι ἀπλῶς καὶ σαφῶς. Gaza quoque dixit,
“Αὐθέντην διεσώζετο εἰς τοὺς οἰκείους, pro eo quod
“Cic. de Senect., Tenebat auctoritatem in suos.
“Inde et ADV. Αὐθέντηκως, Cum auctoritate. Cic. ad
“Att. 9, 18, (14.) Atque eum loqui quidam αὐθεν-
“τικῶς narrabat, se pœnas persecuti eorum, in quos
“Sulla crudelis hoc socio fuisse. Et 10, 10. (9.)
“Erat illud etiam persuasum, Pompeium cum ma-
“gnis copiis iter in Germaniam per Illyricum fecisse;
“id enim αὐθέντηκως πυντιabatur, i. e. Certo auctore.
“Quomodo et ap. Jurisconsultos Authentica instru-
“menta et scripta dicuntur, quæ certam et justam
“habent auctoritatem: Julian. in Tract. de Fide
“Instrum. Quicunque a fisco convenitur, non ex
“indice et exemplo alicujus scripturæ, sed ex au-
“thentico convenientius est. Item VERB. Αὐθεντέω,
“Auctoritatem meam accommodo, s. Auctoritate
“mea probo, aut Auctorem me præbeo. Basil. Ἀπο-
“σταλῆται τινας καὶ αὐθέντησαι περὶ τὸ πρᾶγμα. Alibi
“cum gen., “Ἡ αὐτὸς κατάρχων καὶ αὐθέντων τοῦ τολ-
“μάτων. Bud. Comm. 814. Apud Paul. vero 1 ad
“Tim. 2, (12.) uxor vetatur αὐθέντειν ἄνδρος, pro
“Auctoritatem sibi in virum usurpare, Νομίσῃ
“sumere potestatem in virum: ut et Philemo dicit
“ἄγαθῆς γυναικὸς esse Μὴ κρέπτον εἶναι τάνδρος,
“ἄλλ’ ὑπῆκοον.” [Αὐθέντης τῆς ιεροσυλίας, Diod. S.
16, 62. Δῆμος αὐθέντης χθονός. Auctor, Valck. Diss.
187. Arcad. 35. Schleusner. Lexx. in V. et N. T.
“Αὐθεντικῶς, Clem. Alex. 804. Αὐθεντία, 189.
Chrys. de Sac. 4, 5. 182.” Routh. MSS. Glossæ:
Αὐθέντης Auctor, Perpennius. Αὐθένται τῶν (κόμων)
Jurisdoctores. * Αὐθεντικόν Auctoratitum, Au-
thenticum. Αὐθεντέω Auctoro. * Αὐθέντημα Aucto-
ramentum. Αὐθεντία Auctoritas. Chrys. in 1
Ep. ad Cor. Serm. 14. T. 3. p. 329. Οὐκέτι γάρ
λοιπὸν ὡς παρεξεράζων ἐκείνοις ἑαυτὸν λέγει, ἄλλ’
αὐθέντηκως.” Seager. MSS. “Αὐθέντης, Valck. Diatr.
187. Brunck. El. 272. ; Antig. 1176. ad Mœr. 58. 81.
Acta Soc. Traj. 1, 74. Phrynic. Ecl. 46. Thom.
M. 205. Markl. Suppl. 442. ; Musgr. ibid. Wakef.
Eum. 211. Abresch. Εsch. 2, 47. Luzac. Exerc. 158.
Brunck. Soph. 3, 503. Diod. S. 2, 130. ad 163.
Dominus, Wytt. ad Plut. S. N. V. 31. Αὐθεντία,
Valek. Diatr. 188. Phrynic. Ecl. 46. Thom. M.
205. Markl. Suppl. 442. * Αὐθεντεῖα, (η, forma
vitiosa,) Wolf. ad Reiz. de Acc. incl. p. xviii. Phry-
nic. Ecl. 47. * Αὐθέντηρια, (η,) ibid. Αὐθέντηκως,
ibid. Αὐθεντέω, ad Mœr. 58. Thom. M. 128. Valck.
Diatr. 188. Phrynic. Ecl. 47. Markl. Suppl. 442.
ad Diod. S. 2, 163.” Schæf. MSS. “Αὐθεντία,
Synes. 207. Αὐθεντεῖα, (η. Αὐθεντία,) Clem. Alex.
189. Αὐθεντηκῶς, 804.” Wakef. MSS.]

“Αὐτάντης, Hesychio ὁ προεστῶς τινος πράγματος καὶ
“αὐθέντων. Idem igitur est, ac αὐθέντης. s. αὐτοέντης.”
[* Διαυθεντέω, Sext. Emp. 454.]

“Ἐναυθεντέω, Auctoritatem obtineo inter, Aucto-
“ritate valeo in, vel apud. Greg. Ἐδίδον τῇ πολιᾳ
“τὸ ἐναυθεντεῖν, ὡς οἰκείους, τοῖς ἄλλοτροις.”

[* “Ὑπεραυθεντέω, Gl. Auctoro, Exauctorō.]

“Συνέντης, (ό,) Hesychio συνεργός.” [A Schnei-
dero non agnoscitur.]

Αὐτοῦ, Adv. in loco, Ibi, Illic. Interdum etiam
pro Hic. Od. O. (199.) Μή με πάρεξ ἄγε μῆδια φρε-
φὲς, ἄλλὰ λίπ’ αὐτοῦ. Apud. Thuc. et Xen. αὐτοῦ
pro Illic, et pro Ibidem, teste Bud. E Plat. affe-
tūτη διατάξει τῷ τοῦ παρ’ ἄλληλον, sicut ex
Aristoph. Π. (1187.) καντός μοι δοκῶ Χαίρετιν ἔσας,

ἔνθαδ' αὐτοῦ καταμένειν. “Wakef. Trach. 130. Thom. M. 315. Od. N. 205. O. 454. Heindorf. ad Plat. Phædr. 194. Schneider. ad Xen. Hellen. 458.; ad K. Π. 491. Ed. 2. Wakef. Eum. 932.; S. C. 4, 76.; Georg. 13. Jacobs. Animadv. 68.; Anth. 7, 269. 8, 6. Simon. Dial. 9. Plato Theæt. 282. ad Plut. 6, 108. Hutt. Voss. Virg. L. G. 4, p. 888. T. H. ad Aristoph. Π. p. 31. Brunck. Aristoph. 1, 256. Seidler. Dochm. 400. Villois. ad Long. 113. 138. ad Diod. S. 2, 78. Fischer. ad Xen. K. Π. 448. Heyn. Hom. 4, 699. 5, 630. 676. 7, 238. 524. 661. Valck. Adoniaz. p. 305. Fischer. ad Palæph. 132. et Ind. v. Αὐτός. Hic. Diod. S. 1, 244. et n.: 2, 313. Illuc, Herod. 190. Αὐτοῦ τῆδε, Cleobul. 1. et Jacobs. Matth. Obs. Cr. 38. ταῦτη, Dionys. H. 1, 48. Herod. 1, 189. f.; p. 99. 319.; Valck. 339. 531.; Wessel. 101. 206. 236. 451. Koen. ad Greg. 161. Hymn. Hom. 103. cf. Herod. 471. 514. 530. 568. 612. 751. Οδ. C. 78. Αὐτοῦ ταῦτη ἐν τῷ στρατοπέδῳ, Herod. 4, 315. Αὐτοῦ ἔνθα, Il. 8, 207. Heyn. Hom. 5, 452. Ἐνθάδ' αὐτοῦ, Plut. Solone 15. Aristoph. Π. 1187. Κεῖθι αὐτοῦ, Ilgen. ad Hymn. 319. 411. Αὐτοῦ ὥδε, Meleager 63. Κατὰ χώραν αὐτοῦ, Paus. 1, 285. Loca, ubi αὐτοῦ abundat, Schneider. Bibl. Philol. 1, 136. ad Herod. 339. 676. Aminon. 52. Valck. Hipp. p. 180. Αὐτῷ, Koen. ad Greg. 60. 161. Αὐτῷ ἐπ' αἰόνος, Theocr., quod male exp. Toup. Add. in Theocr. 396. Αὐτοῦ ἐπ' ὄχθη, Il. 21, 17.” Schæf. MSS. “Αὐτοῦ, cum gen., Arat. D. 298. Statim, Illico, Hippocr. 36.” Wakef. MSS. Αὐτῷ ὅρῃς Φύσικα, Sophro ap. Apoll. de Adv. 604. pro αὐτόθεν.]

Αὐτόσε, Adv. ad locum, Illuc, Huc. Item Eodem, ut exp. in Plat. de Rep. 2. Σκυτοτόμον αὐτόσε προσθήσομεν. [“Coray Theophr. 305. Ibi, ad Callim. 1, 61.; sed vide Brunck. ad h. l. p. 101.” Schæf. MSS. Plato Alcib. 1, 39.]

Αὐτόθι, itidem Adv. in loco, Ibi, Illic, vel Ithic. Od. Ξ. (67.) Τῷ κέ με πόλλα ὕνησεν ἄναξ εἰ αὐτόθι ἔγήρα: O. (326.) λιλαίει αὐτόθι ὀλέσθαι. Synes. Ep. 20. Τὸ δὲ μὴ βαρεῖαν αὐτῷ τὴν αὐτόθι γενέσθαι διετριψῆν, ὑμέτερον ἔργον, pro Ithic, Apud vos. ΕΤ Αὐτόθεν, Adv. e loco, Illic, Inde, vel Istinc. Thuc. 2. Αὐτόθεν ὄρμωμενον: 7. ‘Υπὸ τῶν αὐτόθεν τε ξυμβοηθησάντων. Apud Basil. pro Istinc. Ep. ad Leont. Χρόνια μὲν τοι τὰ παρ' ὑμῶν γράμματα, οὐ μὴν χρονιώτερα τῶν αὐτόθεν. Xen. Νῦν μέντος αὐτόθεν φαίνομαι, Ubi redditur, Ex hoc ipso loco. || Αὐτόθεν ap. Eund. (Απ. 2, 8, 3.) exp. Ab hoc tempore, Κρείττον ἐστιν αὐτόθεν τοῖς τοιούτοις τῶν ἔργων ἐπιτίθεσθαι. Sic et Lat. Dehinc et Abhinc sunt temporis advv. || Αὐτόθεν autem, teste Bud., est etiam E tempore, ap. Hermog. Vide Comm. 886. || Αὐτόθεν, Confestim, Protiāns, ut idem Bud. scribit, vel Jam inde, Polyb. 90. fin. In VV. etiam LL. Plato de LL. 11. Αὐτόθεν τὸ ἀργύριον καταβάλλω, pro E vestigio pecuniam numero. Donatus certe in Terent. Andr. 3, 2. Missa est ancilla illico, Quod, inquit, Græci dicunt αὐτόθεν ἐπέμφθη. Nam loci signif. est etiam brevitatem temporis notans. || Αὐτόθεν, Primore specie, Bud. e Basil. 231.

[“Αὐτόθι, Thom. M. 315. Lucian. 2, 320. ad Dionys. H. 3, 1315. Fischer. Ind. Palæph. ad Xen. Mem. 3, 6, 12. Thom. M. 77. Valck. Hipp. p. 180. Ilgen. Hymn. 221. Ruhnk. ad Xen. Mem. 232. ad Plut. Mor. 1, 885. Protinus, Casaub. ad Athen. 111. Απ. αὐτόθι, Heyn. Hom. 6, 127. Αὐτ. et αὐτοῦ conf. 6, 543. 7, 697. Αὐτ. ἐν—Vita Xenoph. e Diog. L. p. xii. Ed. meæ, Plut. Thes. 9. 13. T. 3. p. 327. Cor. II. 24, 673. 707. Hic, Dionys. H. 4, 2108. Τὸ αὐτόθι, Præsens, 3, 1887. Παρ' αὐτόθι, Heyn. Hom. 8, 389. Αὐτόθεν, Diod. S. 1, 46. 186. 488. 27. (cf. 21.) 2, 579. Thom. M. 315. ad Xen. Mem. 2, 8, 1. et Ind. 3, 6, 12. Toup. ad Longin. 343.; Opusc. 2, 215. Jacobs. Animadv. 228. Anth. 7, 230. Porson. Phœn. 480. Lucian. 1, 657. ad Charit. 272. Ruhnk. ad Xen. Mem. 232. Boissonad. Philostr. 452. ad Dionys. H. 1, 311. 2, 767. Heindorf. ad Plat. Gorg. 81. Herod. 647. Plut. Mor. 1, 527. Wyttēnb. Select. 380. ad Plut. 1, 313. ad Herod. 339. Confestim, Schweigh. ad Appian. 3, 238. Phalar. 254. Dionys. H. 2, 1181. ad Od. 8, 449. Casaub. ad Athen. 111. Wyttēnb. ad

A Plut. S. N. V. 26. Heyn. Hom. 8, 34. Αὐτόθεν ἐξ ὕδατος, 7, 610. Heindorf. ad Plat. Theæt. 348.; cum dat., ad Plat. Lys. 393. Continuo, Temere, Bibl. Crit. 1, 3, 49. Primum, ad Diod. S. 1, 117. Conf. cum αὐτόθι, Duker. Præf. Thuc. 11. Schneider. ad Xen. Pol. 90. Αὐτ. οἰκόθεν, ad Dionys. H. 2, 1190. Ἐνθένδ' αὐτ., Acharn. 116. Αὐτ. πόθεν, Lucian. 2, 220. Αὐτ. ἐξ ἐδρέων, Od. 13, 56. Ἐκ τοῦ Ἀργούς αὐτ., Thuc. 3, 333. Bipont. Beck. Comment. Acad. p. lxiii. (cf. Ind. ad Cornel. Nep. v. Indidem.) Theocr. 25, 170. Plut. 5, 212. Αὐτόθεν, Sponte sua, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 95.” Schæf. MSS. Schneider. Lex. v. Αὐτόθεν confert Latinum Illico, i. e. Eloco, et e Plauto Rud. 1, 5, 9. affert, Illico hinc imus haud longule ex hoc loco. Glossæ: Αὐτόθι. Ibi, Ibid, Inibi. Αὐτόθεν Inde, Indidem. Αὐτόθεν, Continuo, Levi argumento, Plut. 2, 57. 181. 361. Pseudo-Longin. 32. Bibl. Gr. 1, 3. “Ultro, Sponte, Demosth. 1215. Ἐκ πολλῶν μὲν τοίνυν τεκμηρίων οἷομαι ὑμίν ἐπιδείξειν Πολυκλέα, ὅτι οὐτε αὐτόθεν διενοεῖτο παραλαμβάνειν παρ' ἐμοῦ τὴν ναῦν, οὐτε ἐπειδὴ ὑφ' ὑμῶν καὶ τοῦ ψηφίσματος τοῦ ὑμετέρου ἡναγκάσθη ἐπὶ τὴν ναῦν ἀπιέναι, ἐλθὼν ἥθελησέ μοι διαδέξασθαι αὐτήν. Plut. Arato 1887. HSt. Ἐκ δὲ Καρίας χρόνῳ πολλῷ περαιωθεῖς εἰς Αἴγυπτον, αὐτόθεν τε τῷ βασιλεῖ διακειμένῳ πρὸς ἑαυτὸν οἰκεῖως, ἐνέτυχε, καὶ θεραπευομένῳ γραφαῖς καὶ πίνακίν ἀπὸ τῆς Ἐλλάδος. Angl. Both favourably disposed towards him of his own accord, and etc.” Seager. MSS. J

“Καταντόθι, Ibi. Apoll. R. 2. καταντόθι δηρινθῆναι.” [“Brunck. Apoll. R. 48. 83. 149. ad Od. Φ. 55. Heyn. Hom. 6, 57. 8, 151.” Schæf. MSS. II. Φ. 201.]

* “Παραντόθι, ad Il. N. 42. Ψ. 147. Heyn. Hom. 6, 57. 327. 379. 8, 389.” Schæf. MSS. A Schneider non agnoscitur.

Παραντόθεν, Confestim et quasi Jam hinc ex hac ipsa hora. Arrian. Παραντόθεν ὡς ἔχομεν ἐπεξέβυτες. [“Ad Il. N. 42.” Schæf. MSS.]

Αὐθι, i. q. αὐτόθι, et ex eo per sync. factum. Od. O. (454.) παρ' ὑμίν αὐθι μένοντες. Apoll. R. 2, (439.) est etiam adv. ad locum pro Huc, ὑμέας αὐθι πέλασσε. [“Fac. ad Paus. 1, 343.; Kuhn. 212. Ammon. 27. Eran. Philo 158. Wakef. S. C. 1, 52. Callim. 1, 442. ad 1, 29. H. in Dian. 46. Simmias 3. Bentl. Aristoph. 323. Heyn. Hom. 4, 134. 259. 5, 617. 6, 18. 293. Abund., Brunck. Soph. 3, 440. Εν Δακεδαίμονι αὐθι, Heyn. Hom. 4, 503. Il. 11, 48. Ἐνθάδε—αὐθι, Il. 23, 674.” Schæf. MSS. “On the spot, Apoll. R. 1, 303.” Wakef. MSS. II. Α. 412.] “Αὐτι pro αὐτόθι usurpari tradunt VV. LL. Sed in “eo signif. scribitur potius αὐθι.”

[* “Παραντόθι, Illuc, i. q. καταντόθι. Od. K. 567. Ος ἐφάμηρ· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἥτορ. Εξόμενοι δὲ καταντόθι γόνων, τίλλοντό τε χαῖτας.” Ad Od. Φ. 55. Heyn. Hom. 7, 368. Brunck. Apoll. R. 48. 76.” Schæf. MSS.]

[* “Παραντόθι, Heyn. Hom. 8, 391.” Schæf. MSS.]

[* “Αὐτόφι, s. Αὐτόφιν, (Ibi, Ipsis pro dat. αὐτοῖς.) Heyn. Hom. 6, 127. 327. 379. 7, 661. 8, 37. 482. Παρ' αὐτόφι, 389. 482. Αὐτόφι et αὐτόθι conf., ibid. Αὐτόφι, Il. N. 42. T. 255. Ψ. 140. Φ. 147. 640.” Schæf. MSS.]

[* ‘Επαντόφι, Arat. D. 248. falsa lectio pro ἐπ' αὐτόφι, i. e. αὐτοῦ.]

“Παραντόφι, poët. pro παρ' αὐτῷ, Apud ipsum, “Hes.” [“Heyn. Hom. 6, 327. 379.” Schæf. MSS. A Schneider non agnoscitur.]

¶ Αὐτίκα, Statim, Quamprimum, Extemplo, Illico; ut αὐτόθεν quoque Donato esse Illico, modo dictum fuit. Item, Primo quoque tempore. Il. I. (135.) Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται. Od. O. (56.) αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἥλυνθεν ἡώς. Il. B. (442.) Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγνόθύγγοισι κέλενε. Jungitur autem cum ἐπειτα: ut B. (322.) Κάλχας δ' αὐτίκ' ἐπειτα θεοπροπέων ἀγόρενε. Et cum νῦν, ut Od. I. (355.) καὶ μοι τεὸν οὔνομα εἰπὲ Αὐτίκα νῦν. Sic et Ψ. (63.) Apud Herod. Αὐτίκα τε εἶδον καὶ πλῆθος δακρύων ἀνέδωκα, pro Cumprimum vidi, magnam lacrymarum vim effudi. Sed adii pro Quamprimum utuntur, uti dixi, s. Statim. Jungitur autem in prosa quoque eum illis

omnibus temporibus. Cum autem futurum habet, redditur etiam Mox. Cum quo fut. saepe adjunctum habet μάλα, vel δὴ μάλα : ut Aristoph. (Π. 347.) "Ἐσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλα. Demosth. Ἀγανακτήσει τοινυν αὐτίκα δὴ μάλα. Idem, "Οσας ἀκούσεσθε αὐτίκα δὴ μάλα. Plato de Rep. 1. Εἰσηγ αὐτίκα δὴ μάλα. Et ὡς αὐτίκα in VV. LL. Quamcelerrime, Quamprimum. Item Αὐτίκα cum gen. ut αὐτίκα νυκτός, Statim nocte, Simulatque nox advenit. || Αὐτίκα, In præsens, In præsentia. Od. Ζ. (403.) ἄμα τὸ αὐτίκα καὶ μετέπειτα. Sic autem est usus Thuc. 2. præfixo articulo τὸ, ut solet præfigi adverbio πρῶτον, et aliis, Οὐτε ὁς τις ἔπειτι μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει. Hanc autem signif. frequentius habet in prosa, cum αὐτίκα interjicitur inter articulum et nomen, ad quod ille pertinet ; ut Thuc. 4, (108.) 'Εν τῷ αὐτίκα φόβῳ, In præsenti metu : 1. 'Επεὶ καὶ τὰ δίκαια χεῖρον τίθενται φιλονεκίας ἔνεκα τῆς αὐτίκα : 3. "Ετοιμοι ἥσαν τὴν αὐτίκα φιλονεκίαν ἐκπιμπλάναι. Sed alicubi τὸν αὐτίκα non solum Præsentem, sed simul etiam Brevem vel Momentaneum interpr. esse quosdam videmus : 1, (124.) Μὴ φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινὸν, τῆς δὲ ἀπ' αὐτοῦ διὰ πλείονος εἰρήνης ἐπιθυμήσαντες, Præsentem belli asperitatem eamque brevem : 6. p. 200. τὸ μὲν αὐτίκα et τὸ δὲ μέλλον inter se opponit : 4. p. 156. legimus ἐν τῷ αὐτίκα. || Αὐτίκα, aut Αὐτίκα δὲ vel δὴ, aut Αὐτίκα γέ τοι s. δὴ που, alium etiam habet usum, quem a nemine annotatum reperio. Is autem est, cum nobis ad ejus, quod diximus, confirmationem, in promtu esse exemplum docere volumus, atque adeo id proferimus, q. d. Ne longe abeam, Ne longe exempla petam. At sic utuntur non Xen. duntaxat et Plato, sed et reliqui omnes, ut opinor, Gr. scriptt. Usus autem est et Callim. H. in Apoll. (J. 76.) Αὐτίκα χαλκῆς μὲν ὑδείομεν Ἡφαιστοι. Aristoph. Π. (130.) Αὐτίκα ita positum, sequente γὰρ, Αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τὸν Ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν ; redditum fuit a nonnullis Principio, ab aliis Jamprimum, de quibus interpr. alibi dicam. ΕΤ Παραντίκα comp. pro eod. nisi quod augere videtur simpl. αὐτίκα signif. ut sit non solum In præsens tempus, sed quasi In præsens momentum. Sæpe tamen simpl. pro αὐτίκα ponitur. Sic Xen. K. Π. 2, (2, 15, 8, 1, 11.) αἱ παραντίκα ἡδοναὶ, et Dem. (72.) ἡ παραντίκα ἡδονὴ καὶ ῥαστώνη, cui opponitur τὸ ποθὲ στερον συνοίσειν μέλλον. Et ἐσ τὸ παραντίκα, et ἐν τῷ παραντίκα, pro ἐσ τὸ αὐτίκα et ἐν τῷ αὐτίκα. Apud Paul. autem 2 Cor. 4, 17. Τὸ γὰρ παραντίκα ἐλαφρὸν τῆς Θλίψεως ἡμῶν, exp. Momentanea levitas oppressionis nostræ. ΕΤ Παραντὰ pro eod. ap. Polyb., Bud. Interdum autem genitivo jungitur παραντὰ pro Simulatque ; ut Greg. Παραντὰ τῶν συμβαινόντων, Simulatque miraculum factum fuit. Vide Bud. 242. Dubium est autem sitne παραντὰ ε παραντίκα per sync. factum, an eod. modo dicatur quo ἔξ αὐτῆς, et αὐτόθεν, ac παραντίθεν.

[“Αὐτίκα, ad Timæi Lex. 55. Voss. Myth. Br. 1, 117. Wakef. S. C. 2, 142. Markl. Suppl. 551. Jacobs. Anth. 8, 395. Crinagor. 26. Heyn. Hom. 4, 355. 8, 515. Il. 4, 5. 69. 105. 5, 841. (ubi male Heyn.) 6, 472. Heindorf. ad Plat. Gorg. 43. Exempli causa, ad Xen. Mem. 4, 7, 2. Toup. ad Longin. 326. Markl. ad Max. Tyr. 1, 465. 696. Ammon. 105. Eran. Philo 172. Koen. ad Greg. 194. 201. Wakef. S. C. 3, 64. ad Callim. 1, 30. Vicissim, ad Od. 8, 497. 10, 487. Ibi, Tum, ad Il. Ψ. 768. Ut hoc utar, Anonym. V. Thuc. 10. ad Dionys. H. 1, 285. 130. Αὐτ. ἐπειδὰν, Zeun. ad Xen. K. Π. 359. Αὐτ. ὡς εἰχον, Fac. ad Paus. 1, 97. Αὐτ. νυκτός, Theocr. 2, 119. Αὐτ. μάλα, Wyttentb. ad Plut. S. N. V. 13. ad Timæi Lex. 55. T. H. ad Lucian. Dial. 102. Zeun. ad Xen. K. Π. 758. Xen. Hell. 7, 1, 12. Seidler. Dochm. 391. Αὐτ. μάλα ὑστερον, Ruhnk. ad Rutil. 76. Αὐτ. δὴ μάλα, Plut. Mor. 1, 8. Αὐτ. μάλιστα, Valek. Diatr. 121. Αὐτ. πρῶτον, Heindorf. ad Plat. Gorg. 87. Αὐτ. νῦν, αὐτ. δὴ, T. H. ad Aristoph. Π. p. 466. Toant. Duker. Præf. Thuc. 9. Heroic. adesp. 22. Ἐσ αὐτ., Aristoph. Ε. 367. Παραντίκα, Xen. K. Π. 88. Ammon. 39. Valck. Diatr. 179. 256. ad Charit. 106. Wakef. Alc. 13. Duker. Præf. Thuc. 9. bis : ad Lucian. 1, 653. Heyn. Hom. 6, 513. Τοπαραντίκα, Herod. 516.

A Duker. Præf. Thuc. 9. 10. Τὸ π. ἡδὺ, Heindorf. ad Plat. Phædr. 227. Τόγεπ., Aristoph. Σ. 833. Τοῦ π. Herod. 565. Duker. Præf. Thuc. 10. Ἐν τῷ π., Plato Phædr. 229. Παραντὰ, ad Charit. 311. Fischer. ad Palæph. 39. ; ad Weller. G. G. 1, 302. Apoll. Dysc. 59. Teuch. Valck. Diatr. 179. Wakef. Phil. 1334. ; S. C. 4, 62. 68. 231. Wolf. Herodian. xvi. Toup. Emend. 4, 178. Bentl. Aristoph. 319. Schleusner. ad Phot. 24. Orell. ad Epist. Socr. 442. Heyn. Hom. 8, 37. Aliud est in Diod. S. 1, 491." Schæf. MSS. "Αὐτίκα, Exempli causa, Λelian. V. H. 2, 25. Stob. 97, 44. Porphy. 102. n. 1. Plato 38. Arrian. T. 71. Modo, Manetho 3, 218. In primis, Liban. 126. Circa, Circiter, Clem. Alex. 365. Cum gen., Phot. B. 172, 34. Αὐτ. δὴ μάλα, Plut. 10, 16. Αὐτ. ρά, Apoll. R. 1, 656." Wakef. MSS. "Αὐτίκα, Mox, Alias, Xen. K. A. 3, 2, 22. 'Αλλ' εἰ μέν τινος ἄλλου δεῖ πρὸς τούτους, οἷς λέγει Ξενοφῶν, καὶ αὐτίκα ἔξεστι ποιεῖν ἀ δὲ νῦν εἴρηκε, δοκεῖ μοι ὡς τάχιστα ψηφίσασθαι ἄριστον εἶναι. Exempli gratia, Ac primo quidem, Atque ut in inde ordiar, Brunck.: Ne longius abeam, sed exemplo utar statim succurrente, Reisk. Anglice, For instance, As for example. Aristoph. Θ. 151. Χρὴ τὸν ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα, "Α δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τὸν τρόπους ἔχειν. Αὐτίκα, γυναικεῖ ἦν ποιῆτις δράματα, Μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμα ἔχειν. Vide et Π. 130. O. 166. 378. 574. 1000. Hoc sensu αὐτίκα reddi potest, Non longe abieris. Cic. ad Div. 7, 19. Co-gitare debebis nullam artem literis, sine interprete et sine exercitatione aliqua percipi posse. Non longe abieris. Num jus civile vestrum ex libris cognosci potest?" Seager. MSS. Glossæ: Αὐτίκα· Mox, Protinus, Illico, Continuo, Extemplo, Ilicet, Statim, Actutum. * “Απαντίκα, Statim, Illico, Dio Cass. 127. *Ἐπαντίκα, Orph. Λ. 28." Scott. App. ad Thes. *Ἐσαντίκα, Arat. 769. 1102. *Καραντίκα, Theocr. 3, 21.] "Μεταντίκα, Mox, Statim post." [Παραντίκα, Gl. Continuo, Confestim, E vestigio, Jamjam, In continenti. Vales. ad Euseb. T. 1. p. 4. Παραντὰ, Epist. Socr. 11. "Ηκούτε παραντὰ τὸν θανεῖν, pro ἔγγύς. Valck. Diatr. 179. B. Άesch. Ag. 746. Eur. Fr. Inūs 69. "Καραντίκα, Vox non Gr., Valck. ad Theocr. x. Id. 72. Μεταντίκα, Duker. Præf. Thuc. 9." Schæf. MSS.]

AYTOMATOΣ, ὁ, ἡ, et interdum Αὐτόματη, Ε seipso aliquid faciens, non alieno impulsu, Spontaneus, Ultroneus. Il. B. (408.) Αὐτόματος δέ οἱ ἥθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Spontaneus venit, vel Sponte sua venit, aut Ultro venit, i. e. Non invitatus. Sic et Aristoph. (Π. 1190.) αὐτόματος ἥκων. Et Thuc. 6. Τὰ δὲ αὐτόματα ἔχει. Et morbi ap. Hesiod. E. (1, 103.) αὐτόματοι φοιτῶσι, Non accersiti. Rursum Il. E. (749.) Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ: pro quo Lat. quidam poëta dixit, Sponte sua patuere fores. Ita et Xen. E. 6. (4, 7.) 'Ως οἵτε νεψ πάντες αὐτόματον ἀνεῳγοντο. Athen. 12. 'Ελαίαν ιερὰν αὐτομάτην ἀναφῆγαι. Quinetiam, terra, quæ sponte sua et inarata, cum Hor., vel, ut Virg. loquitur, nullo cogente, fert fructum, dicitur ab Hesiodo E. (1, 118.) καρπὸν δὲ ἔφερε Σείδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον. Sic αὐτόματος πόνος, Epigr. (Paul. Sil. 70.) Labor non coactus, sed ultro susceptus. At vero αὐτόματοι φοῖς Apoll. R. (1, 686.) exp. Injussi, Qui a nemine reguntur, Rectore carentes. Αὐτόματοι autem μηχαναὶ di-cuntur αἱ καθ' αὐτὰς ἐνεργοῦσαι, Opera mechanicorum, quæ per se moveri et aliquid efficere videntur: qualia sunt horologia. Eust.

Αὐτόματος γίνεται exp. etiam interdum Sponte naturæ oritur, vel Fortuito oritur. Et, ut inquit Gell. 13, 1. quod Cic. Fatum atque Naturam videtur dixisse, id multo ante Demosth. (296.) Τὴν πεπρωμένην καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον appellavit; αὐτόματος enim θάνατος quasi Naturalis et fatalis, nulla extrinsecus vi coactus venit. At Demosth. (11.) Νυνὶ γὰρ δὲ πάντες ἔθρυλλεῖτε, γέγονεν αὐτόματον, ubi redditur potius Fortuito evenit. Sic et Άesch. c. Ctes. Εάν δὲ αὐτόματον τι συμβῇ. Quibus Il. addi possit Demosth. (11.) Τὸ μὲν παρόν ἀεὶ προϊέμενοι, τὰ δὲ μέλλοντα αὐτόματα οἰόμενοι σχήσειν καλῶς. Sed et ἀτὸ τοῦ αὐτομάτου, pro αὐτόματον γίνεσθαι, dicitur: item, ἀπ' αὐτομάτου, et ἐκ τοῦ αὐτομάτου: quæ exp., Sponte naturæ, Fortu-

ito, Casu quodam, Temere. Cic. quoque ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου Fortuito interpr. Plato Apol. (29.) Ἐπὸ τοῦ αὐτομάτου ἀνύμνη τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνᾶν δῆ. Xen. (Απ. 4, 2, 4.) Ἀπ' αὐτομάτου παραγίνονται. Ετ ἔκ ταυτομάτου, Plut. de Orac. Μηδένι λόγῳ θεῖῳ κυβερνώμενον ἔχουσαν, ἀλλὰ πάντας ἐκ ταυτομάτου καὶ γεγούτας καὶ συνισταμένους, ubi exp. Fortuito et temere. Interdum vero αὐτόματον, s. ταυτόματον, et τύχη copulantur; ut ibid. Ἀλλὰ χρωμένη πρὸς πάντα τῷ κατὰ τύχην καὶ αὐτομάτῳ, ubi exp. Fortuna et temeritate. Alienī autem αὐτόματον redditur etiam Casus temerarius. Quomodo autem αὐτόματον differat ab eo, quod τύχη appellatur, docet Aristot. Physic. 2. Plut. de Fato 649. Vide et Themist. Item Alex. de Anim. 159. 160. || Dicitur autem et Ταυτόματον pro eod. quod etiam ταυτόματον invenitur scriptum, cum apostrophi in prima syll. sed rarius, pro τῷ αὐτόματον. Sic ἔκ ταυτομάτου in Plut. l. c. In VV. tamen LL. affertur ταυτομάτου praecedente etiam τοῦ, in h. l. Ἐπὸ τοῦ ταυτομάτου παραγινόμενος μάρτυς, Testis fortuito interveniens. Budæo ταυτόματον, ita enim scribit, est Casus temerarius, in h. l. Polyb. "Εστι γὰρ ὅτε καὶ ταυτόματον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Ceterum quod ad etymum attinet, ex auctoribus, ad quos modo te remisi, eam petere poteris; item ex Eust., cui tamen in eo assentiri nequeo, quod τῷ αὐτόματον pro una signif. unum dat etymum, pro altera autem alterum. Quod autem in una earum, αὐτόματος ex αὐτὸς et μάτην componit, in hoc certe auctorem habet ipsum etiam Aristot. l. c. Ετ Αὐτομάτως, Sponte, Ultro, Sine alieno impulsu. Item, Fortuito, Temere. Plut. de Pyth. Orac. "Ἐπεσεν αὐτομάτως τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ κ. τ. λ. Et, Αὐτομάτως ὁ θεὸς ἀνίσταται ἀγαθὴ, Ultro, Sponte sua, non autem Temere vel Fortuito, ut in VV. LL. redditur. Sæpe autem αὐτομάτως, et ἀπὸ τύχης s. κατὰ τύχην copulantur, q. d. Temere et fortuito, ut a Plut. l. c. et in Fabio. Et Αὐτοματία, (ἢ) q. d. Spontaneitas, Fortunæ temeritas, Eventus rerum fortuitus. Plut. (8, 146. 9, 251.) Timoleontem Αὐτοματίας templum struxisse tradit.

[Αὐτόματος, Gl. Perse, Injussus, Sponte, Ultroneus. Αὐτόματον. Per se. Αὐτομάτως Τemere, Sponte. Αὐτομάτως, Theocr. 21, 26. Hippocr. 389, 46. "Αὐτόματος, ad Xen. Mem. 4, 2, 4. Ruhnk. Ep. Cr. 130. ad Corn. Nep. 161. Stav. Toup. Opusc. 2, 190. Valck. ad Herod. 146. 314. ad Diod. S. 1, 235. 503. ad Charit. 461. 785. Larcher Herod. 2, 286. Phrynnich. Ecl. 40. Jacobs. Anth. 7, 167. 9, 337. 12, 374. Diosc. Epigr. 24. Antip. S. 96. Huschk. Anal. 71. Fischer. Præf. Weller. G. G. p. xi. Brunck. Heyn. Hom. 4, 595. 6, 542. Αὐτομάτη, Rufin. 2. Leontius 17. Heindorf. ad Plat. Phædr. 327. Toup. Opusc. 2, 70. Diod. S. 1, 139. 235. Αὐτόματον, ad Timæi Lex. 141. Ταυτόματον ἡμῶν, Monthly Review, Aug. 1799. p. 440. Ἀπ' αὐτομάτου, Jacobs. Anth. 11, 388. ad Dionys. H. 2, 793. Εξ αὐτομάτου, Wakef. Trach. 1150. Γῇ αὐτομάτῃ, Toup. Opusc. 1, 189. Αὐτόματα, ad Charit. 461. 512. Αὐτομάτως, Wakef. S. C. 3, 167. Fischer. Ind. Palæph. Paulus Sil. 18. et Jacobs. Diod. S. 2, 575." Schæf. MSS. "Αὐτοματία, Plut. 2, 542." Wakef. MSS.]

"Αὐτομάτην, Ετ Αὐτοματεὶ, seu Αὐτοματὶ, Sua "sponte, Ultro." [Diod. S. 2, 25. "Αὐτομάτην, ad Charit. 785. Αὐτοματεὶ, ad Diod. S. 1, 139." Schæf. MSS. "Αὐτοματὶ, Nonn. D. 4, 153." Wakef. MSS. "Chrys. Hom. 133. T. 5. p. 846. Ο γάλακτος καὶ μαζῶν δημιουργὸς, αὐτοματὶ ρεῖθρα φέρεσθαι ποιῶν, παρὰ μητρὸς παρθένου τροφὴν λαμβάνει." Seager. MSS.]

"Αὐτοματήσαντες, Hesychio ἀφ' ἑαυτῶν πράξαντες, "ab Αὐτοματέω. Idem certe et infinitivo αὐτοματεῖν "utitur in exponendo Αὐτοφαρίζειν." [A Schneidero non agnoscitur.]

"Αὐτομάτητα, Hesychio σπέρμα ἀνδρὸς, Semen viri." [* Αὐτοματοποιέω, Ετ * Αὐτοματοποίησις, ἢ: unde * Αὐτοματοποιητικός, ἢ, ὅν, ut Αὐτοματοποιητικὰ Heronis Alex. ap. Mathem. Vett. Par. 1693. "Ad Timæi Lex. 141." Schæf. MSS.]

Αὐτοματουργοὶ, (οἱ,) Artifices operum, quæ αὐτόματα vocari paulo ante dictum est.

Αὐτοματίζω, Sponte facio. Xen. K. II. 4, (5, 10.) Αλλὰ μὴν μέμψεως γε πῶς ἐσμὲν ἄξιοι εὖ, τε ποιοῦντες

Α ἐκεῖνον, καὶ οὐδὲ ταῦτα αὐτοματίσαντες; i. e., inquit Bud., Qui ne sponte quidem fecimus quod illi conducibile est, sed eo permittente. Aristot. de Gen. Anim. 1. Τὰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ σπέρματος γίνεται, τὰ δὲ τοῦ ὥσπερ αὐτοματίζειν τὴν φύσιν, i. e., inquit idem Bud., Sponte naturæ. Ετ Αὐτοματισμὸς, (ό,) Actio, quæ sponie fit, aut Ille quasi habitus agendi sponte, ["Dionys. H. 1. p. 4. p. 53. 285. Hippocr. de Rat. Vict. 406 (=384, 1.)" Scott. App. ad Thes. Αὐτοματίζω, Hippocr. 381, 23. "Ad Mœr. 88. Act. Traj. 1, 219. Zeun. Ind. Xen. K. II. et ad 393. Diod. S. 2, 152." Schæf. MSS. "Sponte venio, Diod. S. 121. Pass., Plut. 3, 668. Αὐτοματισμὸς, Joseph. 466, 41. Porphy. A. 29. Dionys. H. 1, 13." Wakef. MSS.]

Απαυτοματίζω, Sponte subministro. Philo V. M. 1. Εὔνδρον ὅντα καὶ εὑχορτον, καὶ προβατευσίμην ἀφθονον πόαν ἀπαυτοματίζοντα. ["T. H. ad Lucian. Dial. 40. Callim. 1, 534." Schæf. MSS. Heliod. 8. p. 398. πόαν καὶ χίλιον. Schneider. Lex. "Απαυτοματίζομαι, Schol. Pind. Π. 4, 107." Wakef. MSS. "Plut. Mor. s. 717. Wytt. 'Η τύχη τοῦτο μουσικῶς ἔουκεν ἀπαυτοματίσαι, Fortuito lusu effecisse." Seager. MSS.]

ΑΥΧΗΝ, ἔνος, ὁ, Cervix, τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ ὥμων, Aristot. vel, ut Idem alibi, τὸ μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος. II. Θ. (327.) Αὖ ἐρύοντα, παρ' ὥμον ὅθι κλητὶ ἀποέργει Αὐχένα τε στῆθός τε : Π. (339.) ὁ δὲ ὑπ' οὐνας αὐχένα θεῖνε. Aristoph. N. (592.) Εἴτα φιμώσητε τούτον τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. Dicitur autem et de brutis, ut Hom. de bobus et anseribus, Xen. de equis. || Αὐχὴν metaph. Angustia loci, Angustus locus; ut Lat. Fauces. Atque adeo Cervix ap. Melam. Sic Herod. VV. LL. τὸ εὐρύτατον τοῦ αὐχένος dixit de Faucibus Thermopylarum, qua illæ maxime patarent. Sic ap. Eund. 4. αὐχένα Βοσπόρου, et 6. αὐχένα Χερσονήσου. Aristot. de Mundo, loquens de mari, Κατὰ στενόν τε καὶ ἐπιμήκη διήκων αὐχένα. Et Basil. ὄρους αὐχένα dixit. || Αὐχὴν Pars clavi et gubernaculi, in quam gubernator inceumbit, ut ex J. Poll. (1, 90.) annotatur. Quo pertinere existimo h. l. Chrys. in 2 ad Cor. 78. Τοῖς ναύταις παρακελευόμενος, ἐπὶ τῶν αὐχένων καθήμενος. At Eustathio 1533. Αὐχὴν et Αὐχένιον est ipsum πηδάλιον. De etymo autem hujus v. dicam in Αὐχῶ. "Αὐφῆν, Άεοις προ αὐχὴν dici tradunt." [Gl. Αὐχήν. Cervix. Αὐχένες. Gnbernaculum. Αὐχὴν πλοον. Gubernaculum. Αὐχὴν πηδαλιον. Temo. Αὐχὴν ἀνθρώπων. Cervix, Vertex. Polyb. 1, 75. Strabo 5. p. 365. Herod. 1, 72. Heliod. 5. p. 248. J. Poll. 1, 90. Damm. Lex. Pind. Geopon. 19, 22. Μάθε δὲ, ὅτι ἡ προσήγορα τοῦ τραχήλου ὀλην κύκλῳ τὴν περιοχὴν τοῦ τραχήλου δηλοῖ; αὐχὴν δέ ἐστιν ἐπὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων τὸ ὄπισθι μέρος τοῦ τραχήλου ὁρθὸς γὰρ ἵσταται ἀνθρώπος ἐπὶ δὲ τῶν ζώων τὸ ἄνω μέρος κέκυφε γὰρ τὰ ζῶα. "Οταν δὲ ἀκούσῃς δειρήν, ἐπὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων νόει τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ἐπὶ δὲ τῶν ζώων, τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ τραχήλου. Niceph. Gregoras ap. Hermann. Gr. Gr. 327=Matth. Gloss. Gr. Min. 5. Αὐχὴν μὲν τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν, ἔνθα ὁ λάρυγξ. "Αὐχὴν proprie Ipsa cervix, a tergo spectata præsertim, juncturas colli et vertebrales continens; δειρὴ s. δειρὰ, Collum totum a facie spectatum, in quo gutturi, arteria etc." Gesner, Orph. 1017. "Ammon. 27. Thom. M. 129. Jacobs. Exerc. 2, 73. 125.; Anth. 6, 408. 7, 320. 8, 198. 9, 345. 10, 180. 181. 11, 147. Larcher Herod. 2, 307. Epigr. adesp. 428. Sine artic., Philostr. 264. Boissonad. Locus angustus, Wessel. Herod. 35. 320. Wakef. S. C. 3, 26. Diod. S. 1, 328. Herod. 610. Pars clavi, Græv. Lect. Hes. 514. 516. Αὐχ. γῆς, Rittersh. ad Oppian. 169. ad Charit. 319. 'Ἐπ' αὐχένα ἐπιβαίνειν, Wakef. Trach. 1035. Αὐχένιον, Græv. Lect. Hes. 514. 516." Schæf. MSS. "Angustia loci, Joseph. 1104, 13. Ut nos, A neck of land, Xen. K. A. 474. De extremitate rami, Eust. II. 903. Plur. de uno, Orph. A. 137." Wakef. MSS.]

[* Αὐχένιας, ου, ὁ, Gl. Cervicosus, Schneidero injuria susp.]

'Αναύχην, (οἱ, ἢ,) Cervice carens; ut Empedocl. κόρσας ἀναύχενας vocat Capita sine cervicibus, Aristot. de Anim. 3.

[* Βρισαύχην, ὁ, ἡ, Hes. 'Ο βρισαύχην· ὁ τὸν αὐχένα βαρῶν. "Toup. Opusc. 2, 62.; Emend. 2, 493." Schæf. MSS.]

Βυσαύχην, (ὁ, ἡ) Qui humeros adducens, cervicem contrahit, quales in judicio naturarum Aristot. insidiosos esse ait. Aristophani sunt utres βυσαύχενες. Camer. ex J. Poll. [Xenarch. ap. Athen. 2. p. 64. βολβὸς, Ἄλ. Dionys. ap. Eust. II. p. 156.] "Βυσαύχην ap. Eust. scriptum pro βυσαύχην, ut habent "Suid. et Hes." ["*Βυσαύχην*, Toup. Opusc. 2, 62.; Emend. 2, 493. Heyn. Hom. 4, 238." Schæf. MSS. "Βυσαύχην, Longo collo, Athen. 63. Eust. II. 773, 23." Wakef. MSS.]

Γυλιαύχην, (ὁ, ἡ) Qui collo est gracili et praelongo. Vide et alias exp. ap. Schol. Aristoph. Ei. (789.) γυλιαύχενας ὄρχηστας, Νανυοφεῖς. ["Brunck. Aristoph. 3, 141." Schæf. MSS.]

Δολιχαύχην, (ὁ, ἡ) Cervicem praelongam habens. De cygno dicitur Eur. (Iph. A. 794.) ut δολιχόδειρος (II. B. 460.) de eod. [Eur. Hel. 1503.]

*Εριαύχην, (ὁ, ἡ) Cervicem elatam et arduam s. proceram habens; ut *έριαύχενες* equi (II. A. 159.) ιψαύχενες καὶ γαῦροι. Eust. [1153, 35. Adde II. K. 305. P. 496. Ψ. 171. Pind. ap. Plut. Q. S. 1, 5. κλόνος, ubi al. *ρίψαύχην, cf. 7, 5. "Heyn. Hom. 6, 65." Schæf. MSS.]

[* *Εύαύχην*, ὁ, ἡ, Tzetz: Posthom. 478. *Εὐήλιξ, εὐαύχην, λευκὸς ἔην, *μακρόφρος.]

[* *Θρασαύχην*, ὁ, ἡ, Nicet. Annal. 19, 2.]

[* *Καμπυλαύχην*, ὁ, ἡ, Inflexum collum habens. Athen. 398.]

[* *Καρτεραύχην*, ὁ, ἡ, Valida cervice. Hippocr. 1164=343, 15. Gal. 5, 443. 18. ΕΤ *Καρτεραύχην, Plato Phædro 3, 253=205. Bas. 1. "Ιππος σκολιώς, πολὺς, εἰκῇ συμπεφορημένος, κρατεραύχην, βραχυτράχηλος.]

Κυρταύχην, (ὁ, ἡ) Cui incurva est cervix, [Incurvus, Pacuv. ap. Quaintil. 1, 3, 70.]

Μακραύχην, ΕΤ *Μακραύχενος*, (ὁ, ἡ) in VV. LL. Cui collum est praelongum. Eur. Phœn. (1180.) μακραύχενα κλίμακα per catachresin appellavit Altas scalas. ["*Μακραύχην*, Athen. 1, 11." Schæf. MSS. "*Μακραύχενος*, Hippocr. (312, 18=)1006." Wakef. MSS.]

[* *Μακροκαμπυλαύχην*, ὁ, ἡ, ΕΤ **Μακροκαμπυλαύχενος*, ὁ, ἡ, Longum et curvum collum habens, Epith. avium quarundam. Epicharm. Athenæi 2. p. 65=250. 9. p. 398=473. "Wolf. ad Hesiod. 97." Schæf. MSS. "Epicharm. in Eust. II. 1148." Wakef. MSS.]

[* *Μεγαλαύχην*, Heyn. Hom. 6. 65. Phot. Brbl. 108. *Μεγαλαύχενία, ἡ, Carm. Sibyll. p. 368.]

Μεσαύχην, (ὁ, ἡ) μεσαύχενες, Media cervice ligati, VV. LL. [ἀσκοί, Hes. Etym. M. Phot. ex Aristoph. Schneider. Lex.]

[* *Πλαταναύχην*, ὁ, ἡ, Laticervicus. Manetho 5, 185. *Ασπίδας * αὐτορμανὸς, πλαταναύχενος.]

[* *Πολυαύχην*, ὁ, ἡ, Multicervix, Multa habens capita. Georpon. 19, 22. de canibus: 'Εγκρίνονται δὲ καὶ τοὺς μέγε τὸ χάσμα ἔχοντας, ὅμοιως δὲ καὶ τοὺς πολυαύχενας, καὶ *παχυτράχηλους. ΕΤ *Πολυαύχενος, ὁ, ἡ, Schol. II. A. 499. Quaint. Sm. in Anal. 2, 475. ίδραν. ["Brunck. Soph. 1, 223." Schæf. MSS.]

[* *Ριψαύχην*, ὁ, ἡ, Cervicem vel Caput jactans. Plut. Symp. 706=Mor. 2, 708. Wytt. UNDE *Ριψαύχενεών. Vide 'Εριαύχην et 'Υψαύχην.]

Σκληραύχην, (ὁ, ἡ) Qui dura est cervice. Cui indomita est cervix, ut Horat. loquitur. Vel, Cui cervix est rebellis, cum Claudiiano: σκληροτράχηλος, ἀκαρπῆς, Suid. ["Bibl. Crit. 1, 4. p. 94. Plut. Mor. 1, 7." Schæf. MSS. "Clem. Alex. 73. Plut. 2, 2." Wakef. MSS.]

Στειναύχην pro στεναύχην, (ὁ, ἡ) Arcta cervieis s. angustæ; ut στειναύχην λάγυνος, Epigr. [Marc. Arg. 21. "Toup. Opusc. 2, 242." Schæf. MSS.]

[* *Στρεψαύχην*, ὁ, ἡ, Theopomp. Athenæi 484. κώδων. Apollin. Metaphr. 233.]

[* *Τριαύχην*, ὁ, ἡ, Tria capita habens, Epith. Hecates, Lycophro 1186.]

Υψαύχην, (ὁ, ἡ) q. d. Alticervix, Elatam cervicem habens; ut ιψαύχην ἵππος καὶ ἀγέρωχος, Greg. Naz. Caput erectis cervicibus altum ferens: qui ab

A Hom. έριαύχην dicitur. Est etiam Apollinis epith. Epigr. || 'Υψαύχην metaph. Superbus; quod superbi elata cervice incedere soleant. Sed ιψαύχην per catachresin aliter etiam usurpatur; ut, cum Nonn. φωνὴν ιψαύχην appellavit Vocem altam. HINC 'Υψαυχενέω, et 'Υψαυχενίσω, et 'Υψαυχέω, Cervicem effero, Cervice erecta incedo, de equo proprie, ut ιψαύχην ἵππος ap. J. Poll.: metaph. autem (8, 140.) ἀνοήτους καὶ κενοὺς esse dicit τοὺς ιψαύχηνας, sribens, "Ποστερ οὖν τοὺς ἐν τῷ περιπατεῖν ἐπαιρομένους καὶ ιψαύχηνοντας, ἀνοήτους ἥγοντας καὶ κενοὺς, i. e. Camer. interpr. Quemadmodum eos, qui inter deambulandum sese effuerunt, et cervicem extendunt, stolidos et leves esse ducimus. 'Υψαυχά autem dixit Phocyl. (13, 36.) 'Υψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλούτος. 'Υψαυχενίσω pro ead. signif. ex Epigr. (Philippi 50.) citatur. Superbit, Fastu turget, q. d. Cervicem attollit. Plut. Σεμνήνεσθαι, ιψαύχειν, καὶ κομῆν, καὶ μεγαληγορεῖν. [*Υψαύχην*, Paul. Sil. 35. Epigr. adesp. 77. Irenæus 3. κραδίης, Agath. 56. ἑσπερίην, Orac. Sibyll. 679. Ρώμη. "Eur. Bacch. 1059. Οχθον δ' ἐπεμβὰς εἰς ἐλάτην ιψαύχηνα 'Ιδοιμ' ἀν ὄρθος Μαινάδων αἰσχρονργίαν." Seager. MSS. 'Υψαυχέω, Plut. 7, 352. ap. Schneider Lex. Ἀλιαν. H. A. 4, 29. Κρατήσας δὲ (ὅ ἀλεκτρυὼν) γαῦρός ἔστι, καὶ ιψαύχενει, καὶ κυδρούμενω ἔσκει. *'Υψαυχερία, ἡ, Epiph. 1, 607. Δι' ἦν ιθέλησεν ιψαύχηνιαν ἔαντο ἐπισπάσασθαι, καὶ ἐπαρθῆναι κατὰ τῆς ἀληθείας, διὰ τῆς κομπώδους αὐτοῦ φλυαρίας, καὶ ἐκ Διαβόλου ἐπισπεισμένης ἐννοίας. " 'Υψαύχην, Brunck. Bacch. 1050. Jacobs. Anth. 9, 346. Heyn. Hom. 5, 144. 'Υψαυχενέω, Dionys. H. 3, 1413. 'Υψαυχέω, Brunck. Soph. 3, 531." Schæf. MSS. " 'Υψαυχενέω, Philo J. 119. Suid. 1, 582. Achill. Tat. 'Υψαυχενίσω, Etym. M. 51, 14." Wakef. MSS.]

" 'Υψηλαύχην, (ὁ, ἡ) Idem. UNDE 'Υψηλαύχενία, (ἡ) de equo, Bud. ex J. Poll. [Xen. It. 10, 13. Ἅδημενος τὸν ἵππον τῇ ιψηλαύχενίᾳ, Cervicis elatione. In Schneider. Lex. legitur ιψηλαύχενεία, vox nifti, quæ a verbo nifti ιψηλαύχενεώ derivanda esset.]

¶ *Αὐχένιος*, ὁ, ἡ, q. d. Cervicalis, Ad cervicem pertinens: ut αὐχένιοι τένοντες, Od. F. (450.) Et αὐχένιος Συγὸς, Jugum quod cervici imponitar. Αὐχένιον κάρτος, Jugum, VV. LL. Αὐχένιον autem substantivum vide in Αὐχήνη. HINC Διαυχένιος, ΕΤ Επαυχένιος, ITEM Παραυχένιος, ΝΕCΝΟΝ Περιαυχένιος, ΕΤ 'Υψαυχένιος. Apud Plat. διαυχένιος μνεῖος exp. Cervicis medulla, q. d. Cervicalis medulla. At ἐπαυχένιος Συγὸς, [Pind. Π. 2, 171.] Jugum quod cervici imponitur; quod et αὐχένιος Συγὸς dicitur. Παραυχένιος autem, Cocco impositus et aptatus; ut παραυχενία φαρέτρη, Epigr. (adesp. 269.) Et Περιαυχένιος, ut περαυχένιος στρεπτὸς, Torques quæ cervici circumponitur. Apud Greg. Naz. antem de Basil. Περιαυχένιον ράκος σφενδονᾶσθαι προσέτατεν, pro Sacerdotali veste, Volaterr. interpr. At Bud. Cuculhum signif. suspicatur. At 'Υπαυχένιος, Cervici subjectus, Qui est sub cervice. Et 'Υπαυχένιον substantivum, Lucian. (2, 718.) Cervical. Quod cervici supponitur; ut ὑπαγκώνιον, Qnod cubitis supponitur. At 'Υπαυχένιον, (τὸ,) Arat. (487. 524.) quod nonnullis mendi suspectum est, vide in meo Cic. Lex. [*Περιαυχένιον, τὸ, Monile, Heliod. 7. p. 397. Glossæ: *'Επαυχένιον Cervicale. Περιαυχένιον· Liliolum. 'Υπαυχένιον· Cervical, Cervicale. "Περιαυχένιος, Dionys. H. 1, 632. Herod. 3, (20.) p. 167." Scott. App. ad Thes. 'Υπαυχένιος κόμη, Heliod. 3. p. 134. 'Επαυχένιον κυνάγχαν, Rhian. Epigr. 8. "Αὐχένιος, Ruhnk. Ep. Cr. 145. Mitsch. H. in Cer. 126. 'Επαυχένιος, ad Charit. 240. Περιαυχένιος, Alciphro 280. Wessel. Ep. ad Ven. 8. 'Υπαυχένιος, ad Charit. 240. Jacobs. Anth. Proleg. 54.; Anth. 11, 73. Boissonad. Philostr. 449. 'Υπαυχένιον, Ammon. 192." Schæf. MSS. "Αὐχένιος, Nicand. 877. Oppian: A. 2, 341. Tryphiod. 308. Manetho 2, 76." Wakef. MSS.]

" 'Εναυχένιος, (ὁ, ἡ) Qui in collo est, s. Collo in-jeetus, Collo insertus, ut ἐραυχένιος βρόχος, Epigr." [Antip. S. 84. "Jacobs. Anth. 8, 89." Schæf. MSS.]

[* *Καταυχένιος*, ὁ, ἡ, Anal. 2, 392. πλοκάμοις. "Apud Merrick. ad Tryphiod. p. 70. Reisk. Misc. Lips. 9, 130. Athan. 1, 632(=1, 350.)" Kall. MSS.]

“Μετανχένιον, τὸ, Quod post cervicem est. J. Poll. A 2. cap. de spina et dorso, Νῶτα ὑπ' αὐχένι κεῖσθαι, “Dorsum cervici subjacere: ejus τὸ ἔγκυρτον nomi-“nari χελώνιον: τὰ δὲ ἐκατέρωθεν ώμοπλατῶν, πτερύ-“γα: ὡν τὰ πλάγια vocari μετανχένια. Sunt qui “interpr. Interscapilum e Marcello empirico.”

¶ Αὐχενίζω, Cervicem incido, Cervicem frango. Gall., uno itidem verbo, Engorger. Soph. Aj. (298.) Καὶ τοὺς μὲν ἡγένεις, τοὺς δὲ ἄνω τρέπων “Εσφαῖς. || Αὐχενίζειν in Hippiatrics, inquit Bud., Loro caput equorum complecti et astringere, ad hoc ut venæ in- tumescant, et sanguis detrahatur scalpro. ΕΤ Αὐ- χενίστηρ, (ό,) Lorum quo id fit, [Lycophro 1000. “Wakef. Eum. 463.” Schæf. MSS. “Αὐχενίζω, Ango, Philo J. 2, 372.” Wakef. MSS.]

‘Απανχενίζω, i. q. αὐχενίζω. Niger tamen in Philostr. Her. (12.) ἀπανχενίσαι ταῦρον interpr. Frænare taurum. Apud Philon. de Mundo (1, 317.) ἀπανχενίζειν pro Contumaciter reluctari, Bud. interpr. Vide Suid. [“Απ. Συγγρ., Theophyl. Ep. 41.” Gataker. MSS. Philostr. Jun. Icon. 1. Jacobs. Exerc. 2, 121. “Diod. S. 2, 529. Jacobs. Anth. 9, 354. Boissonad. Philostr. 572.” Schæf. MSS.]

Διανχενίζωμαι, Cervicem attollo s. erigo: vel, quod Gall. dicitur, S'engorger: quod ut de equis primaria, deinde per metaph. de superbis dicitur, sic et διανχενίζεσθαι. Vide J. Poll. [Suid. Διανχενίζεσθαι. ‘Ο δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρθίσε, καὶ διανχενίζεσθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἔξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον. Αὐτὶ τοῦ, ὑψοῦ τὸν αὐχένα ἔχειν. Alibi: ‘Ανηρθίζεν: ἐπὶ τι παράτρυνε καὶ παρέθηγεν. Εἰνάπιος. ‘Ο δὲ τὰ τε φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρθίζεν. Schneider. Lex.]

Ἐξανχενίζωμαι, unde Ἐξανχενίσμος, (ό,) quod exp. Excervatio, ex Hieron. in Nah. 3. et Contumacia pervicax.

Παρανχενίζω, Cervicem demitto, Propendeo collo devexo, VV. LL. At Hes. habet duntaxat παρανχε- νίζω, παρακλίνων.

[* Περιανχενίζωμαι, Theophyl. 3. p. 507.]

ΑΥΧΕΩ, Glorior, Jacto me. Thuc. 2, (39.) Κρατή- σαντες δέ τινας ἡμῶν, πάντας αὐχοῦσιν ἀπεωθοῦ, Superatis aliquibus e nobis, gloriabantur omnes pulsos esse. Philo V. M. 1. ‘Ο μὴ μόνον τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ τὸν κοσμοποιὸν αὐτὸν αὐχῶν ὥρξεν. Lucian. (1, 242.) Μόκος οὖν αὐχύσεις προῦκα πετλευκέναι. Et cum ac- cens., Antistid. Μόνοις γὰρ ἡμῖν ὑπάρχει καθαρὰν εὐγέ- νειαν τε καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι. Sic Synes. Ἰπποκράτην αὐχοῦντι. At in Batrachom. (57.) Σεῖνε λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστρέι. In VV. LL. habetur et pass. Αὐχοῦμαι, sed sine auctore: quem etiam reperiri non posse exi- stimo, sicut et Bud. putavit; scribit enim, Αὐχεῖν, ut opinor, act. tantum dicitur. Ceterum, cum inter alia τοῦ αὐχῆνος etyma ponatur unum, quo ab αὐχῷ deduci- tur, ego contra non dubito, quin αὐχῷ ab αὐχῆνος deducatum sit, ut αὐχῷ signif. i. q. compp. ιψανχέω et ιψανχενέω. Quod si aliquod querendum sit τοῦ αὐχῆνος etymum, nullum magis rationi consentaneum esse arbitror, quam ut ab αὐχῷ deducatur, ob sicci- tatem et duritatem, dicaturque αὐχῆνος quasi αὐχμήν. De quo Eust. 1917. [“Αὐχῆνος dicitur quasi αὐχμήν, extruso μ, ob euphoniam. Nam, nisi id μ subasset, deberet αὐχῆνος in obliquis suum η tenere. Est igitur ab αὐχῷ, Sicco, et proprie ponitur de Cervicis dura parte.” Damm. Lex. Pind. Eur. Heracl. 832. Πόσον τοῦ αὐχῆνος πάταγον ἀπτίδων βρέμειν: 931. Οὐ γάρ ποτε ἡγένει χείρας ἵξεσθαι σέθεν. Glossae: Αὐχέω. Glorior. Arcad. 153. Barker. “Thom. M. 761. Troad. 765. Musgr. Herc. F. 1016. Wakef. Trach. 265. Ar- pollonid. 13. Thallus Miles. 5. Antiphil. 19. Jacobs. Anth. 8, 368. 9, 98. (sed aliter interpung.) ad Lucian. 2, 248. Schneider. Præf. ad Demetr. p. ix. Brunck. ad Ἀesch. Pers. 738. ad Herod. 529. Existimo, Barnes. Heracl. (II, cc.) Hel. 1635. El. 939. Wakef. Eum. 564. Abresch. Ἀesch. 2, 84. De augm., Herodian. 460. Pierson. Αὐχέω ὑπὲρ et ὑπό τινος, Casaub. ad Athen. 82.” Schæf. MSS.]

Αὐγὴ, (ή,) Gloratio, Jactatio, Animi elatio, κόμ- πος, ἀλαζονεῖα, VV. LL. Apud Hes. autem habetur Αὐχήν, καύχησιν. ΕΤ Αὐχημα, (τὸ,) Idem; sed usi-

tatus. Utitur Thuc. 2, (62.) Accipitur autem et in bonam partem a Damasco. ΙΤΕΜ Αὐχητικὸς, (ή, ὅν,) q. d. Jactabundus, Gloriabundus, vel Ad jactantiā comparatus. ΕΤ Αὐχήεις (εσσα, εν,) Idem, Epigr. (Samii 1.) Apud Nonn. autem pro Alacri et cui cervix est erecta, VV. LL. [“Αὐχημα, Musgr. Herc. F. 1016. Dionys. H. 3, 1411. 4, 2277. Casaub. Athen. 1, 39. Valek. Phœn. (1143.) p. 396. Εφ' οἷον εἰσὶν αὐχήματος, Dionys. H. 3, 1365. Αὐχημα, Ruhnk. Ep. Cr. 62. 144.” Schæf. MSS. “Superbus, Oppian. A. 2, 677. Lætus, Nonn. J. 4, 230. : Sam. 1. Steph. B. 717.” Wakef. MSS. Αὐχημα, Pind. Π. 1, 179. * ὁπι- σθόμβροτον δέξεις αὐχημα, “Post mortem homines sequens gloria famæ.” Damm. “Soph. Oed. C. 742—5. Dionys. H. 1, 143. 182. Lucian. Amor. 573.” Scott. App. ad Thes. * Αὐχηματις, (ό,) Schol. Lucian. pro Imag. 10. “Eust. II. 407, 42.” Wakef. MSS. * Αὐ- χηης, Hesych. Thuc. 6, 16. Aq. Prov. 4, 9. * Αὐχη- της, (ό,) J. Poll. 9, 146. (Ο γὰρ αὐχητης, βίαιον.) Kall. MSS.]

“Αὐχῆς, Jaetabundus, VV. LL. Sed metuo ne per-“peram pro αὐχήεις.”

“Δυσανχῆς, (ό, ή,) Difficilis gloriator, Molestus “sese jaetando. Apoll. R. 3, (976.) Οὔτοι ἔγων, οἵοι “τε δυσανχέεις ἄλλοι ἔαστιν Ἀνέρες, ubi Schol. καυχά-“μενοι * ἀλαζονικῶς ἐν ἐτέρων διαβολαῖς.”

Κεναυχῆς, ά, ή, Vane jactabundus, Vana jactans, Il. Θ. [230. “Zenodot. Diogenis L. 7, 30.” Boissonad. MSS. Κεναυχῆς, Anal. 2, 78. πλοῦτον. Epigr. adesp. 34. κάλλος. Plut. Consol. 321. H., ap. Schneider. Lex. ubi perperam scribitur κεναύχης. “Κενεα- χῆς, Diog. L. 383. Nonn. D. 1, 424.” Wakef. MSS.]

[* Μαλακανχῆτος ὑπνος, Aristot. Athenæi 696. ubi * μαλακανύγητος, Schneidero susp. “Μαλακανχῆτος, (sic,) Jacobs. Auth. 6, 364. Brunck. Anaer. 81.” Schæf. MSS.]

Μεγανχῆς, ά, ή, Magna jactans, Epigr. [Meleagri 123. Antip. S. 93. Θῆβαι, Epigr. adesp. 288. Ἀσεβ. Pers. 647. Δαιμονα μεγανχῆ, ubi Blomf. “Illus- trestrum.” “Brunck. ad Ἀσεβ. Pers. I. c.” Schæf. MSS. “Oppian. A. 1, 64.” Wakef. MSS.]

Μεγάλωχος, ά, ή, Magna jactans. Vel simpl. Jactator. Item Μεγάλωχα, Res magna jactantiæ plenæ. Ita enim exp. ruto Lucian. Καὶ ἄλλος ἐν τῷ Θεωτήτῳ πολλὰ μεγάλωχα καὶ σοβαρὰ περιτέθεικε τῷ Σωκράτει. ΕΤ Μεγαλανχία, (ή,) Jactantia. ΕΤ Με- γαλανχέω, vel Μεγαλανχέομαι, Magna Jacto, s. grandia, Vel, Jacto me de magnis rebus. Aut simpl. Jacto. Utriusque v. exempla sunt ap. Bud. 356. eas tamen non interpr. [Ἀσεβ. Pers. 538. νῦν (μὲν) Περ- σῶν Τῶν μεγαλανχῶν καὶ πολυνάρδων Στρατιῶν ὀλέσας: S. e. T. 1057. Ω μεγάλωχοι καὶ * φθερογενεῖς Κῆρες Ἐρυνές. Epigr. adesp. 497. et 628. Ελλὰς, 188. Τράλλων, Bianor 7. μητέρες. Pind. Π. 8, 19. * “Με- γαλανχῶς, Hasii Ind. Leon. Diac. 232.” Boissonad. MSS. * Μεγαλανχῆς, ά, ή, Orph. Υ. 62, 3. Πάντημ, * ὀλβιόμορφε, Δικαιουσύνη μεγαλανχῆς. Μεγαλανχέω, Gl. Glorior, Magnifico, S. Jacob. Epist. 3, 5. Diod. S. 15. 466. Ἀσεβ. Ag. 1537. μηδὲν ἐν Αἴδον Μεγα- λανχεῖτο, Agath. 13. καθ' ἡμετέρης μελεδώνης. Μεγα- λανχία, Joseph. A. J. 19, 1, 12. de Macc. 3. Plato Lys. 2, 206. * Μεγαλανχῆμα, τὸ, ΕΤ * Μεγαλανχη- σις, ή, Hasii Ind. Leon. Diac. 232. * Μεγαλανχῆτος, ά, ή, Epigr. Paus. 1, 13. Anal. 1, 226. Τῆς μεγαλα- χῆτον σκύλα Μακηδονίας, “Murator. Inscr. 128.” Kall. MSS. “Μεγάλωχος, Jacobs. Anth. Proleg. 75. Epigr. adesp. 188. Paus. 1, 363. Batrach. 175. Μεγαλανχῆς, Brunck. ad Ἀσεβ. Pers. 641. Μεγαλανχία, Plut. Mor. 1, 2. Oxon. Μεγαλανχέομαι, Thom. M. 601. Toup. Opusc. 1, 278. Μεγαλανχῆτος, Paus. 1, 46.” Schæf. MSS. * “Μεγαλανχητέον, Philo J. 180.” Wakef. MSS.]

[* Καταμεγαλανχέω, Schneider. affert ex Hes. loco non indicato. Saltem scr. esset Καταμεγαλανχέω, e Gr. ling. analogia.]

[* ‘Υπερανχῆς, ΕΤ * ‘Υπέρωχος, ά, ή, Jactabundus, Valde gloriōsus vel elatus. Phrynic. Bekkeri: ‘Υ- περανχοι οἱ ὑπὲρ τὸ δέον αὐχοῦντες. “Const. Manass. Chron. p. 75.” Boissonad. MSS. “Soph. Ant. 1351. μεγάλοι δὲ λόγοι Μεγάλας πληγας τῶν ὑπερανχῶν Αρ- ποτίσαντες, Γῆρας τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.” Seager. MSS.

Æsch. S. c. T. 479. 1057. Υπεραυχής, J. Poll. λέων, Tryphiod. 669. “ Υπέραυχος, ad Dionys. H. 1, 476.” Schæf. MSS. “ Philo J. 1, 310. Xen. Ages. sub fin.” Wakef. MSS.]

“ Υπεραυχέω, Valde glorior, vel me jacto. Phal. Υπεραυχεῖν ἐπὶ χρηστότητι.

[* Διαυχέω, Glorior, Clem. Alex. Str. 6. p. 757. Schneidero susp.]

[* Ἐναυχέω, Glorior in. Hes. “ Philo J. 1, 422.” Wakef. MSS.]

Ἐκαυχέω, Glorior, vel Valde glorior: θαρσῶ, σεμνύομαι, VV. LL. [Soph. Ant. 390. Σχολῆ ποθὲ ἔξειν δεῦρ’ ἀν ἔξηνχον ἔγω: Phil. 869. Οὐ γάρ ποτ’, ὡς παῖ, τοῦτ’ ἀν ἔξηνχησ’ ἔγω, Τλῆναι σ’ ἐλεινῶς ὕδε τάμα πήματα Μεῖναι. Eur. Suppl. 504. νῦν φρονεῖν ἄμεινον ἔξανχει Δίος. “ Porson. Med. p. 70.” Schæf. MSS.]

Ἐπαυχέω, ut ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις, pro αὐχῶ ἐπὶ τοῖς σοῖς λόγοις, Glorior ob ea, quæ dicis; vel Effector: nam, Ἐπαυχήσας δὲ τοῖς σοῖς λόγοις, ap. Aristoph. (O. 629.) exp. μεγαλοφρονήσας διὰ τῶν σῶν λόγων. || At ἐπαυχῶ λάμψειν ap. Soph. (E. 65.) exp. βεβαίως οἴδα et πέποιθα: ut Gall. dicitur Je me vante de cela, de re, quam nobis certo pollicemur, utpote quæ omnino in nostra sit potestate. [“ Nonn. 48, 869.” Wakef. MSS.]

¶ Καυχάομαι, Glorior, Me jacto. Item Exulto. Lycurgus ap. Suid. ‘Εφ’ οἶς καυχᾶ, οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται. Apud Aristot. Pol. 5. Διὰ τὸ καυχήσασθαι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ, exp. Quia jactasset se ejus abusum esse æstate. Paul. aliquando h. v. utitur, ut 2 Cor. 9, 2. Τὸν προθυμίαν ὑμῶν καυχᾶμαι, Jacto, vel Jactans prædico. [“ Similiter καυχᾶσθαι τι, Gloriari de aliqua re, dixit Athen. 627. Ἐκαυχήσασθαι τὸ δύνασθαι κ. τ. λ.”] Schweigh. MSS. Glossæ: Καυχᾶμαι: Glorior, Jactor. Pind. O. 9. 58. “ Jacobs. Anth. 6, 150. 164.” Schæf. MSS.]

Καύχημα, τὸ, Gloriatio, Jactatio. Item, Id, de quo quis gloriatur, q. d. Gloriamentum, ut ap. Lesbonact. Καὶ κατὰ τοῦτο δύο φέρεσθε καυχήματα ἀρετῆς οὔτε γάρ ἔξελάσθητε κ. τ. λ. Sic et ap. Paul. ad Rom. 4, (2.) καύχημα ἔχει, vertitur; Habet quod glorietur. HINC Καυχηματίας, (δ.) Gloriosus, Jactator; ut φρονηματίας, φρουραγματίας, in Schol. Aristoph. [P. 40. Gl. Καύχημα. Exultatio, Gloriatio, Gloria. Καυχηματίας: Gloriabilis. Etym. M. 121. *Καυχηματικός, ἡ, δὸν, Schol. Ven. II. Θ. 535. Καύχημα, Pind. I. 5, 65. “ Musgr. El. 1. Casaub. Athen. 1, 39. Καυχηματίας, Heyn. Hom. 6, 646.” Schæf. MSS.]

Καύχησις, ἡ, Gloriatio, Jactatio. Utitur sæpe Paul. ut ad Rom. 15, 17. ἔχω καύχησιν, sicut et de καύχημα ἔχει modo dictum fuit, exp. Habeo quod glorier. Exp. autem eod. sensu potest, Gloriandi occasionem habeo. Et Καύχη, (ἡ,) e Pind. affertur pro eod. [N. 9, 17. Καύχας ἀοιδὴ πρόσφορος, Canticum conveniens gloriæ. “ Καύχησις, ad Thom. M. 127. Toup. Emend. 1, 87. Καύχη, ibid.” Schæf. MSS.]

[* Καυχητής, οῦ, ὁ, Jactator, Glossis Alapator. ** Καυχητής legitur pro καυχητής, in Etym. M. v. Απειλητῆρες, et in Schol. Ven. II. H. 96. sic leg. puto.” Bast. Ind. Scap. Oxon. “ Καυχητής, Muncker. ad Anton. L. 158. Verh.” Schæf. MSS.]

[* “ Καυχητία, T. H. ad Aristoph. Π. p. 174.” Schæf. MSS. “ Suid. v. Κομήσης.” Wakef. MSS.]

[* Καυχᾶς, ἀδος, ἡ, Jactatrix, nobis susp. In Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. citatur Pind. N., nempe 9, 17., qui locus ad καύχη pro καύχησι pertinet.]

“ Καυχᾶς, Hesychio φλύκταινα, Pustula. Cf.

“ Καυκαλίς.” {“ Ad Mœr. 398.” Schæf. MSS.]

[* Ακαυχησία, ἡ, Jactantiae vitatio, Non jactantia. Ignat. ad Polycarp. 5.]

Ἐγκαυχάομαι, Jactor, Glorior, pro quo in VV. LL. habetur Εναυχάομαι, q. d. Insuperbio: ut ἐγκαυχᾶσθαι: πλούτῳ, Insuperbire divitiis. [“ Clem. Alex. 127.” Wakef. MSS.]

[* Εκκαυχάομαι, Glorior. Eur. Bacch. 31. ὦν νὺν θύνει κτανεῖν Ζῆν’ ἔκεκαυχῶνθ’, οτι γάμοις ἐψεύσατο.]

Ἐπικαυχάομαι, q. d. Glorior adv. aliquem, Insulto alicui. UNDE Επικαυχησίς, (ἡ) Insultatio, Hermog.

[“ Επικαυχάομαι, Schol. II. Y. 388.” Wakef. MSS.]

Κατακαυχάομαι, Idem. Paul. ad Rom. 11, (18.) Mη

A κατακαυχῶ τῶν κλάδων. In VV. LL. ponitur et Κατακαυχῶμαι pro ead. signif., et affertur ex Ep. Jac. 2, (13.) Καὶ κατακαυχᾶται ἔλεος κρίσεως: quæ omnia falsa sunt; cum ibi non κατακαυχᾶται, sed κατακαυχᾶται legatur. [Cf. Æsch. Pers. 351. πλήθει *κατακαυχῆσας νεῦν, ubi κατακαυχῆσας exhibit Ald. Turn. Barocc. “ Κατακαυχέω, Glorior. Αὐχέω, Confidenter dico. Vide Gloss. in Prometh. 710.” Blomf. At Schneider. Lex. ex *Αὐχάω derivat.]

“ ΑΥΩ, potius quam Αῦω cum tenui, ut ostendit Αφάνω, Sicco, Arefacio. Item Accendo: ut Od. E. (490.) ἵνα μή ποθεν ἀλλοθεν αὖτοι. [“ Φάνω, αῦω, ut φεῦ, Heu, Canin.”] Gataker. MSS. Arat. D. 303. πῦρ αὐγῆται σπουδῆ. “ Αῦω, Wakef. Eum. 334. ad Diod. S. 1, 672. Brunck. Aristoph. 1, 202. Heyn. Hom. 6, 201. 378. Valck. ad Ammon. 35. Toup. Opusc. 2, 197. De Spiritu, Lobeck. Aj. p. 346.” Schæf. MSS.]

“ Αῦω, vel Αῦω. Hes. αῦτε, scriptum ψιλῶς, si gnif. ait ἐφώνει, ἐβόα: δασέως autem, ἐξέκαιεν, “ ἀνῆπτε πῦρ. Aliquanto post tamen αὗται exp. non “ solum βοῆσαι, sed etiam καῦσαι, φλέξαι, nulla facta “ mentione diversitatis spiritus: et forsitan utrumque “ tenuari posse videatur, cum reperiamus κατάνω “ pro καθαῦσαι s. κατακαῦσαι: nisi Ion. positum dicamus ut κατικέσθαι et similia. || Eust. αὗται ait “ signif. etiam θυγεῖν et ἄψασθαι, Tangere: unde “ esse χραῖσαι, signif. χροὸς αἴσαι. Hes. quoque “ αῦη exp. ἄψηται. || Rursum Hes. αῦω exp. θερ-“ μαίνω et διαχέω. || Etym. αῦω ait signif. quatuor: “ τὸ λάμπω, unde esse αὔριον: τὸ ξηραίνω, unde αῦος, “ ὁ ξηρός: τὸ καίω, unde βάνανος, ὁ παρὰ τὸ πῦρ “ ἐργαζόμενος: τὸ βοῶ, unde ap. Hom. Αῦτε δ’ Αρης “ ἐτέρωθεν. Esse vero et αῦω signif. καθεύδω: cu-“ jus hoc exemplum affert e Nicand. Θ. ἐν δ’ ἀράθοις “ σιν” Ή καὶ ἀμαρτοχῆσοι κατὰ στίβον ἐνδυκὲς αὗται: i. e. “ καθεύδει, ἡ διατρίβει. Ubi Schol. quoque hoc αὕται “ positum ait pro λαβει, et signif. κομῆται, aut διάγει.”

Ἄνοι, (a, ov.) Siccus, Aridus; ut ξύλα αῆνα, Od. E. (240.) et Σ. (308.) Sic Paus. Achæcis, Τὰ αὐτάρα τῶν ξύλων: quibus χλωρὰ opponit. Hesiod. E. Αὔη καὶ διερήνη ἀρόων, Siccam et humidam. Plato de LL. 6. “ Υλη αὕη καὶ ξηρά. Item αὗον βοῶν, Sonum acutum edere: ut II. M. (160.) κόρυνθες δ’ ἀμφ’ αὔον αὐτένν. Vide Eust. Observandum est autem h. v. cum tenui scribi, licet αὕω aspiretur, a quo derivatum esse creditur. HINC Αὐότης, (ἡ,) Siccitas, Ariditas.

[“ Αὔος, Heyn. Hom. 6, 201. 297. 301. 447. Jacobs. Anth. 9, 355. 431. 12, 465. Brunck. Aristoph. 1, 128.; Kuster. 66. 73. 222.; T. H. ad Π. p. 288. Bast Lettre 118. ad Lucian. 1, 353. 442. 476. ad Callim. 1, 235. Musgr. Andr. 1041. Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 36. Wyttenb. Ep. Cr. 2. Valck. Phœn. p. 586. ad Mœr. 205. Timæi Lex. 55. et n. Obstupefactus, Albert. Peric. Cr. 102. ad Xen. Eph. 179. Wessel. Probab. 253. Alciphro 446. Pauper, Valck. Adoniaz. p. 292. Harles. ad Theocr. 264. Αὔος ὥπο καύματος, Verh. ad Anton. L. 160. Pierson. Veris. 37. De spiritu, T. H. ad Aristoph. Π. p. 229.

D Heyn. Hom. 6, 297. 378. 451.” Schæf. MSS. “ Theodore. Hæret. Fab. 3. c. ult.” Routh. MSS. “ Quasi mortuus, Heliod. 22. De nuper mortuo, Philostr. 807. Mortuus, Ælian. H. A. 71.” Wakef. MSS. Ex-sanguis, Aristoph. Θ. 853. Schol. ad B. 196. Apud Areac. 37. est Αὔος ὁ ξηρός. Bast. de VV. nihil ad calcem Scap. Oxon. v. “ Αναλῶς.”

Αὔος, Fluvius, cuius accolæ dicti Παρανάιοις ut sribit Steph. B. h. v.

“ Αὔσαις, Hesychio πνοαῖς, κραυγαῖς, ab αὕω.”

“ Αὔδον, Hesychio ξηρὸν, Aridum.”

“ Αὔνη, (ἡ) Siccitas, Ariditas. Etymologo ξηρότης:

“ qui ipsum ab αὕω, τὸ ξηραίνω, ita derivari ait, ut

“ ἔχόντη ab ἔχω, περόνη a πείρω, βελόνη a βάλλω.

“ A Varino exp. non solum ξηρασία et αὔσιος, sed

“ etiam φθορά, κακοπάθεια, λύπη: item κραυγή, ab

“ αὕω, Clamo.” [Simonid. Fr. 17=130, 20. “ Απρη-“ κτον αὐνόνην ἔχει. “ Wakef. S. C. 1, 53. Αὔον, (sic) i. q. κραυγή, Brunck. Lectt. in Anal. 18.; ad Poët.

Gnom. 311.” Schæf. MSS.]

“Αἴνονον, Hesychio est ξύλον ξηρὸν, Lignum ari-dum: ap. quem legitur et Αἴνονα, αὐλὸν, ξηρὸν, “νεκρόν: a nom. sing. Αἴνων.”

Αἴναλέος, (a, ov.) i. q. αἴνος. Hesiod. (E. 2, 206.) αἴναλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. ΕΤ Αἴνσταλέος, Idem. Nonnunquam et pro Squalidus, Squalens. Apoll. R. 1, (200.) αἴνσταλέος κονίησι. Et αἴνσταλέος κεφαλῆς, Epigr. [adesp. Byz. 26.] “Porson. Orest. 219. Jacobs. Anth. 10, 380. Heinrich. ad Hesiod. A. p. 188. Heyn. Hom. 7, 735. Ruhn. Ep. Cr. 168. Pierson. Veris. 37. ad Callim. 1, 237. ad Charit. 290. Αἴναλέος, Harles. ad Theocr. 214. ad Callim. 1, 15, 235. ad Charit. l. c. Wakef. Phil. 954. Jacobs. Anth. 6, 432. 10, 315. 380. 11, 63. Porson. l. c. Heinrich. l. c.” Schæf. MSS. “Obstupefactus, Oppian. A. 2, 78. Αἴνσταλέος, Aridus, de ligno, K. 4, 128. Siccus, unde Famelicus, Callim. H. in Cer. 17. Vide nos in Lucret. 4, 621.” Wakef. MSS. Od. T. 327. Εἰ κεν ἀἴνσταλέος κακὰ εἰμένος ἐν μεγάρουσι Δαινύν.]

[* Αἴνηλος, i. q. αἴναλέος. Anal. 1, 181. ubi Ms. * Αἴνηρός. “Jacobs. Anth. 7, 324.” Schæf. MSS.]

“Αἴνγαλέος, ap. Theocr. pro αἴναλέος, Siccus, A-ridus, VV. LL. Sed procul dubio ea scriptura “mendoza est.”

“Αἴναλος, Hesychio ὁ Διόνυσος, Bacchus.”

“Αἴνανος, Panis quidam ad placentarium genus “proxime accedens, et Placenta potius quam Panis. “J. Poll. 6. Αἴνανος δὲ ἄρτος, ἔγγυτέρω πλακοῦντος.”

[* Αἴνστηρ, ὁ, ET * Αἴνστρα, ἡ, Haustrum, Instrumentum, quo urning aqua plena e putoe extrahitur. Valck. ad Ammon. 35. Eust. 867. Cf. Εξανστήρ, Schneider. Lex.]

“Λαύστρανον, (τὸ), quidam λύκον, Lupum, quidam φρέατος ἄρταγα, Uncinum s. Harpaguem, qua ex-trahitur aqua e putoe, Hes.” [Valck. ad Ammon. 35. Schneider. Lex. v. Αἴνστήρ.]

‘Αναίνω, Accendo. VV. LL. sine auctore. [“Ad Lucian. 1, 349.” Schæf. MSS.]

‘Αφαίνω, Idem. Et pro Exarefacio, sicut ἀφανίων, Aristoph. (Εκ. 146.) Vide Bud. 549. [Aristoph. I. 394. τοὺς στάχυς, Ει. 1144. ἀφανε τῶν * φασῆλων τρεῖς χούνικας, ubi Schol. ἀφανούσον, Suid. ἀφενε. Cf. Εκ. 13. ἀφεών τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα, ubi Ms. ἀφαίνων, Θ. 216. 236. 590. Simonid. Athenæi 659. Καὶ ὡς ἀφενσα, χῶς ἐμίστυλα κρέα. Nicand. Fr. 9. ἀφενσαι. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: ‘Απενήκασιν ἀπεξηρασμέναι εἰσίν. ‘Αφενσαι ἀποκαῦσαι, περιφλέξαι. Vide Εἴνω, et ‘Απενέω, ‘Αφενέω, s. ‘Αφενώ. ‘Brunck. Aristoph. 1, 202. Toup. Emend. 4, 480.” Schæf. MSS.]

“Αφανούσος, ὁ, ἡ, Illibatus, VV. LL. forsitan ab “αἴνω, τὸ φανώ καὶ θιγγάνω, ut idem sit cum ἀψαν-“στος, Intactus.”

[* Διαίνω, falsa lectio in Eur. Herc. F. 1049.]

‘Εναίνω, Accendo; ut πῦρ ἐναίνειν, Herod. Xen. Dinarch. Et Lucian. (1, 112.) Τὸν κεραυνὸν ἐνανσάμενος ἐκ τῆς Οἴτης. Et ἐναίνεσθαι ἀπὸ ἑτέρου πυρὸς, Plut. Numa. Vide Bud. Comm. ΗΙΝC ‘Ενανσμα, (τὸ) Id quo ignis accenditur; Igniarium; item Suscitabulum quidam interpr. e Nonio. || Item metaph. Fomes, Fax, i. e. Incitamentum. Herodian. (2, 15, 3.) Τοιαῦτα ἔχων ἐνανσμάτα eis βασιλείας ἐπιθυμῶν. Vide Bud. ibid. [Anal. 1, 196. Τὰν Σαπφοῦς χαρίτων ἄνθος ἐνανσόμενος, sensu, inquit Schneider. Lex, dubio. “Polyb. 17, 11. ‘Εναίνεσθαι τῆς ἐλευθερίας, Aspirare ad libertatem: 9, 22. Τῆς Ἑλλάδος ἐνανσμα. Plut. Flamin. (11.) p. 686. HSt. ‘Αλλόφυλοι δὲ ἄνδρες, ἐνανσμάτα μικρὰ καὶ γλισχρὰ κοινωνήματα πελαιοῦ γένους ἔχειν δοκοῦντες,—έξελόμενοι τὴν Ἑλλάδα δεσποτῶν χαλεπῶν καὶ τυράννων ἐλευθεροῦσιν.” Seager. MSS. “Ἐναίνεσθαι παρὰ τῆς Ἐλευσινίας τὸ θάρρος, Sumsisse a Cerere animum, 3, 20. ubi v. nott.: vide et ‘Ελευσινία. Hes. ‘Εναίνεσθαι: ἔξαψαι. Sed in Phav., qui exscripsit glossam, rectius, ut opinor, legitur ἔξαψασθαι.” Fischer. Ind. Έσχ. Socr. Dial. Έγιαλιαν. ap. Schneider. Lex. Καὶ τινα ἔξ αὐτοῦ διδασκαλίαν ἐνανσάμενος, et, ‘Εντεῦθεν τὸν λόγον ἐνανσάμενος Εὐριπίδης. ** ‘Ενανσις, ἡ, Eur. Sisyph. Fr. 1, 32. p. 472. Ιν’ ἀστραπῆς Κατεῖδ ἐνανσεις, Plut. 3, 194. “Ἐναίνω, Toup. Emend. 3, 63.; Opusc. 2, 197. ad

Lucian. 1, 349. ad Herod. 614. Musgr. Bacch. 842. Orest. 47. Heyn. ad Apollod. 1161. Valck. ad Ammon. 153. Jacobs. Anth. 6, 420. “Ἐνανσμα, ibid. ad Diod. S. 2, 556. ad Timæi Lex. 130. Pierson. Veris. 31.” Schæf. MSS. “Clem. Alex. 64. Max. T. 11. Incitamentum, Herod. 2, 460. Lux, Jambl. V. P. 44.” Wakef. MSS.]

‘Εξαίνω, Accendo, Torreo, δπτῶ, Eust. e Plat. Comico. “‘Εξαίσαι, Eximere, Extrahere: Hesychio “έξελειν, itidemque J. Polluci, (6, 88.) ΥΝΔΕ ‘Εξαν-“στηρ, iisdem testibus, dicitur ἡ κρεάρυα, alio no-“mine ἀρπάγη dicta et λύκος, Lat. Fuscina, Lupus “ferreus, Harpax s. Harpago, quia sc. eo instru-“mento coqui ex aqua fervente carnes eximunt.” [De v. έξαίσαι, Eximere, cf. Αἴνστηρ, Καταίσαι, Κατανστήσ. Arcad. 19. Barker.: Τὰ εἰς ηρόδηνεται καὶ βαρύνεται καὶ οξύνεται μὲν ἀπλᾶ ὅντα ἀρσενικά. Ο μὲν λόγος τοῦ τ προηγουμένου τοῦ η, στατήρ, ἀλατήρ, καμπτήρ, έξανστήρ. *‘Εξανστηρ δὲ κύριον, ὡς τὸ *‘Αμάτηρ, καὶ *‘Αντηρ, καὶ ‘Αστηρ κύριον. “‘Εξανστήρ, Valck. ad Ammon. 34.” Schæf. MSS. “‘Εσχιλ. in Etym. M.” Wakef. MSS.]

[* ‘Εφαίνω, Inspiro. Eur. Rhes. 323. έξωστης” Αρης “Εφανσε λαφη τησδε γῆς μέγας πνέων. Variæ sunt conjecturæ: ἔφασε, ἔθρανσε, ἔπανσε, ἔψυσε, ἔθρανε, ἔφλασε, ἔφλυσε, ἔψύσησε. Ohe! “Εφανσε h. l. compositum puto ex αἴνω, Spiro.’ Heath. In Flor. έθρανε.” Seager. MSS.]

Καταίσαι, Torreo. Item ἀφανίζω, Eust. 1547. ex Alcmane, ubi et hanc scripturam notat cum τ, licet ab αἴνω aspirato. [“Lobeck. Aj. p. 346.” Schæf. MSS.]

“Κατανστήσ, (οῦ, ὁ,) Hesychio *καταδυστής, Uri-“nator, a ΥΕΡΒΟ Καταίσαι, quod Idem exp. κατα-“δῦσαι, sed et κατανλῆσαι.” [Cf. Αἴνστηρ et έξαίσαι. “Lobeck. Aj. p. 347.” Schæf. MSS.]

[* Προσαίνω, ΥΝΔΕ *Προσανστικός μάγειρος, Posidipp. Athenæi 662. e Grotii emend. “Nos e membranis nostris * προσκανστικὸς eodem sensu recepi-mus, nempe Qui edulia adurere solet, quo fit ut in-grato sint sapore. Aristoph. Σ. 828. Ή Θρῆττα προσ-κανσάσα πρώην τὴν χύτραν. Alibi ap. Nostrum 623. idem verbum προσκάται iu bonam partem positum videmus, Fervet.” Schweigh.]

“Εἴνω, s. Εἴνω, Uro, Ustulo, admota sc. flamma, ut “porcorum setas admota flamma adurere solent et “absumere: Hesychio καίω, φλογίζω. Od. Β. σιά-“λοντος οὐ εύνοτας ἐν αὐλῇ: Ξ. Εἴσεν μίστυλλέν τε: I. “Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὄφρόνας εὔσεν ἀύτη, “Γλήνης καιωμένης, Adussit. Hesiod. Ε. (703.) mala “uxor et δειπνολόχη τὸν ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα “Εἴσει ἀπέρ δαλοῦ, Σine titione urit s. torret. Qui-“bus e II. patet εὐειν nou semper esse τὸ μαδῆν θδατι “ζέοντι, ut Schol. Hom. exp., sed generaliter φλογί-“ζειν, καίειν.” [Il. Ψ. 32. Πολλοὶ δὲ ἀργύρόντες θεοί, θαλέθοντες ἀλοιφῇ, Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ή-φαίστοιο. “Thom. M. 807. Wakef. Ion. 1313. Ku-stler. Aristoph. 115. ad Lucian. 2, 333. Heyn. Hom. 5, 631. 8, 363.” Schæf. MSS.]

“Ἐνστρα, in Comœdia dicitur ἡ τῶν συῶν * φλο-“γίστρα, ut refert Eust. 1286. derivans ipsum ab “εἴνω. Sic 1446. εύστραν ap. Comicum esse dicit “έργαστηρον, ἐν φ χοῖροι καὶ τὰ τοιαῦτα εύονται: ex “antiquis exp. βόθρον, ἐν φ περιφλέγουσι τὰς τῶν ὑπῶν “τρίχας. Locus Aristoph., quem Comici nomine “intelligit, est I. (1236.) ‘Εν ταῖσιν εύστρας κονδύ-“λοις ήρμοτόμην. Ubi Schol. quoque exp. *φλο-“γίστραις, ὅπου τὰ ιερὰ θύεται: addens, εύστραν esse “τὸ μαδιστήριον, dictam ἀπὸ τοῦ εύειν καὶ φλογίζειν τοὺς “χοῖρους. Sic vero et J. Poll. 6. εύστρας dictas fuisse “scribit etiam τοὺς βόθρους, ἐν οἷς εύεται τὰ χοιρίδια. “Alioquin enim εύστρα vocata fuit ἡ ορεινὴ κριθὴ, alio “nomine ἀμφίκαντις dicta a Comicis et Tragiciis, ἀπὸ “τοῦ περικεκαῦθαι: seu, ut alii volunt, ἡ πρώτη ἔκφυσις “τῶν πυρῶν, quam appellant λήιον ὠραῖον, διὰ τὸ “τοὺς πρώτους καέντων τῶν ἀχύρων ἐπιτηδείους εἶναι “εἰς τροφὴν, inquit Schol. Aristoph. Sic Eust. 1446. “εύστραν ε Pausania exp. τὸ ἐκ σταχύων καυθέντων “ἔδεσμα τοὺς ἀνθέρικας ἀποβαλόντων, ἢτοι τὸν περικε-“κανμένον στάχυν: alios vero sic nominatam velle

“ τὴν ὡρίμην κριθῆν, quæ et ἀμφίκανστις ap. Άελ. Di-
“ onys. vocatur. Comicos etiam ἐπὶ γυναικείου μορίου
“ usurpare hoc voc.: Cratinum vero sic dicere τὴν
“ ὄσφυν. Notandum vero reperiri et εὐστρα, tenui s.
“ leni spiritu, ut εὐω.” [“ Kuster. Aristoph. 115.”
Schæf. MSS. “ Schol. Od. B. 300.” Wakef. MSS.]

“ Ἀφενώ, Accendo, Inflammo: unde Aristoph.
“ Ἀφενθεὶς τὸν πρωκτὸν, quod Suid. exp. φλογισθεῖς.
“ Apud Eund. legitur hic trochæus, Ἄλλ' ἀφενε τῶν
“ φαστήλων, ὡς γύναι, τρεῖς χολυκας, desumtus ex Eu.
“ (1144.) Sed vulg. Edd. ibi habent ἀφανε, quod
“ Schol. exp. φρύξον, Torre, addens quosdam scri-
“ bere ἀφανσον, exponereque Σέσον, Fervefac, s. In
“ fervida coque.” [Vide Ἀφανώ. “ Brunck. Ari-
stoph. 2, 4. Toup. Emend. 4, 480. Casaub. ad Athen.
125.” Schæf. MSS. “ Ἡφενμένος, Athen. 375.”
Wakef. MSS. Hes. ‘Απενήκασιν ἔξηρημέναι εἰσίν.
“ Scr. ἔξηρημέναι. Ita Suid. (imo ap. eum est, ‘Απ-
ενήκασιν ἀπεξηρημέναι εἰσίν.) Apud quem male
vertitur Exiccatæ, Arefactæ sunt, ut recte Portus. Idem: ‘Απεστληρυμένος· ἔξηραμμένος.
‘Απενήκασιν est pro ἀπηνήκασιν, ut mox ‘Απενδα pro
‘Απηνδα, derivandumque ab αἴω, * αὐάνω, αὐάνω,
unde ἀφανάνω. Philo J. 875. Tὰς ρίζας ἀφανάναντες.
Hæc olim. Subjicio Kusteri notam:— ‘L. ἔξηραμμέ-
ναι εἰσίν, Arefactæ, vel Siccatae sunt. ‘Απηνήκασιν
autem est a v. * ‘Απενώ, fut. ἀπενώ, præt. ἀπηνκα,
et interposito η, omissoque augmento, ἀπενήκα, ab
εἴω, Uro, Torre.’ Albert. “ Ἐξενασμένον, minus
recte pro ἔξηνασμένον. — Similis vel menda, vel
scribendi forma in, ‘Απενήκασιν ἔξηραμμέναι εἰσίν.
Quod sine dubio nascitur ab antiquo * ‘Απανάω,
cujus activi præteritum perf. vim passivam induit,
ut in οἴνῳ βεβαρηκότες, τετμητοι θαλλῷ, τετηκὼς, et
τετηλὼς, aliisque pluribus.” T. H. ad Hesych. 1287.
Zonar.: ‘Απενήκασιν ἀπεξηρημέναι εἰσίν. Bekkeri
Συναγ. Αεξ. χρησ.: ‘Απενήκασιν ἀπεξηρασμέναι εἰσίν.
De forma ξηρασμένος vide Schæf. ad Apoll. R. 2. p.
235.]

[* “ Ἐφενώ, Casaub. ad Athen. 125.” Schæf. MSS.
“ Nicandri versum ex Athen. his vv. citat Eust. ad
II. O. p. 1020, 42. Καὶ τε μύκητας ἀμανίτας τότε
ἔφενσαις ἡ ἀφενσαις, ἀντὶ τοῦ φάξαις, φλογίσαις, ὅπτή-
σαις. Inde lect. ἀφενσαις adoptavi, quæ analogiæ
convenientior mihi visa erat; sic enim et ἀφεψεῖν
(sic) dicitur, Decoquere, et ἀφανειν, i. q. ἀφενειν
denotans, et alia similia.” Schweigh.]

¶ Αὐάνω, Arefacio. Et Αὐάνομαι, Arefio. Et
Αὐάνηρος, (ό)Exiccatio. Item, Siccas. Et Αὐανσις, (ή) Arefactio. Item Senium et tabes plantarum. Bud.
ΙΤΕΜ Αὐάντικη νόσος. “ Αὐάντη, (ή) Morbus qui-
“ dam desiccans ap. Hippocr. (156, 10=484.) teste
“ Gorr.” [“ Αὐανσις, Clem. Alex. Pæd. 210.”
Routh. MSS. Theophr. C. P. 5, 15.; * Αὐάζω,
Fragm. p. 470. “ Aristot. H. A.” Kall. MSS. Αὐάνω,
Hippocr. 55, 32. 138, 48. 165, 19. 166, 43. 171, 22.
195, 36. 38. 234, 43. 236, 29. 238, 31. 35. 261, 44.
289, 23. 515, 18. Αὐάζω, Exicco, 295, 5. Αὐάσηρος,
115, 2. * Αὐήνος pro Αὐάνος, Resiccatus, 165, 19.
“ Αὐάνω, Demosth. 423. ε Solone, Αὐάνει δ' ἄτης
ἄνθεα φύομενα. Soph. E. 819. ἀλλὰ τῆδε πρὸς πύλην
Παρεῖσ' ἐμαντήν, ἀφειλος αἴανω βίον. Xen. K. A. 2,
3, 9. ‘Ο δὲ φοίνιξ, δθεν ἔκαιρεθείν ὁ ἕγκεφαλος, αἴαν-
νετο.’ Seager. MSS. “ Αὐάνω, Wakef. S. C. 5, 55.
Kuster. Aristoph. 73.; Fr. 284. Αὐ. vel αὐ., Jacobs.
Anth. 7, 344. Wakef. Ion. 97.; Phil. 954.; Eum.
13. 334.; S. C. 1, 53. Schneider. ad Xen. K. A. 95.
ad Lucian. 1, 442. Brunck. Phil. 954.” Schæf. MSS.
“ Perdo, Extinguo, Άesch. Choeph. 257. Pereo, Sam. 2.
Αὐάσηρος, Suid. v. Αὐάνεται.” Wakef. MSS.]

[* Εξανάζω, Theophr. Fr. 470. ubi al. αὐάζω.]
‘Αφανάνω, i. q. αὐάνω, ap. Theophr. Et pass.
‘Αφανάνομαι, Athen. 7., ubi dicuntur Sirenes suos
audidores fecisse ἀφανάνεσθαι, i. e. Cibi obliviousentes.
Ita enim leg., non ἀφανάνεσθαι, ut in quibusdam
Codd. ET ‘Εξανάνω, ITEM Καθανάνω, pro eod.
Vide Bud. 549. [“ Καθανάνω, Nicand. Georg. ap.
Athen. 4. 133. ‘Εξανάνω, Exicco, Herod. 4, 173.
‘Ο ἀνεμος τὰ ἔλυτρα τῶν ὑδάτων ἔξηρηνε.” Schweigh.
MSS. “ ‘Αφανάνω, Brunck. Aristoph. 2, 11.; T. H.
ad Π. p. 229.; Kuster. 73. 210. 223. Wakef. Eum.

A 943. Jacobs. Anth. 9, 296. Toup. Opusc. 2, 181.;
Emend. 3, 43. ad Lucian. 1, 442. ‘Εξανάνω, T. H.
ad Aristoph. Π. p. 402. Aristoph. Fr. 284. Schneider.
ad Xen. K. A. 105. Heyn. Hom. 8, 182. Wakef. S.
C. 1, 53. Koen. ad Greg. 227. ad Herod. 580.”
Schæf. MSS. “ ‘Αφανάνω, Athen. 290. Consumo,
Philo J. 1, 452. Torreo, Heliod. 90. Rigidum facio,
142. ‘Εξανάνω, Hippocr. 251. (41, 45. 91, 26.)
Pass., Άelian. H. A. 273. Erotian. Eur. Rhes. 304.
Καθανάνω, Lucian. 2, 409.” Wakef. MSS. Theophr.
H. P. 8, 10. Ξηρανει καὶ ἀφανανει. Aristoph. Εκ.
146. Δίψει γάρ, ὡς ἔσκεν, ἀφανανθήσεται. ‘Εξανάνω,
i. q. ἔξανω, Aristot. de Vita et Morte 3. T. H. ad
Hesych. 1288. Καθανάνω, Lucian. 5, 269. Lyco-
phro 397. Vide Karavaírō.]

“ ‘Απανάνω, Resicco, Arefacio, VV. LL. pto quo
“ dicitur potius ἀφανάνω, vel ἀπαφανάνω.” [‘Απ-
ανάνω, Quint. Sm. 1, 65. 4, 441. 12, 125. “ Ari-
stot. de Gen. Anim. 5, 5. Steph. B. v. Γναρός.” Kall.
MSS. Glossæ: ‘Απανάνομαι’ Inaresco. “ Koen. ad
Greg. 227. Musgr. Audrom. 296.” Schæf. MSS.
“ Exicco, Philo J. 1, 8. ‘Απαφανάνω, Aristoph.
“ Eust. Il. 832.” Wakef. MSS.]

“ ‘Επαφανάνω, Desicco, Exicco. Ex Aristoph. B.
“ (1089.) ὡστ' ἐπαφανάνθην Παναθηναίοισι γελῶν, i.e.
“ ἔξηράνθην, Suid.” [pro ἐπιγελῶν ἀφανάνθην, ubi
“ falso legitur ἀπεφ. “ Brunck. Aristoph. 1, 202.;
“ Kuster. 73. ad Lucian. 1, 442. Brunck. Phil. 954.
“ Toup. Opusc. 2, 181.” Schæf. MSS.]

[* Προαφανάνω, Ante arefacio. Philo J. 731.
“ Προαφανάνομαι, 2, 370.” Wakef. MSS.]

[* “ Συναφανάνω, Method. Conv. 103.” Routh.
MSS.]

“ Διαναίνω, Perarefacio, Desicco, unde διανα-
“ θηναι, quod ap. Suid. simpl. exp. ξηρανθῆναι.”

[“ Herod. 802.” Wakef. MSS.]

“ Συνεξανάνω, Simul arefacio, Simul exicco.”

“ Καταναίνω, affertur pro Sicco, Splendidum red-
“ do. In priore signif. scribitur et Καθανάνω,” [quod
vide. Archiloch. “ Jacobs. Anth. 6, 122. 176.
Wakef. S. C. 5, 153.” Schæf. MSS. “ Plut. 2, 367.
658.” Wakef. MSS.]

[* Παρανάνω, Theophr. C. P. 3, 7, 11. Schneider.
Lex.]

[* Προσανάνω, Exicco. Άesch. Pr. 146. Σὸν δέμας
εἰσιδούσα Πέτραις προσανανύμενον, ubi Blomf. “ Προσ-
ανάνομαι πέτραις, Scopolis affixus exiccor,” aste-
risco notans non nisi ap. Άesch. reperiri verbum illud,
quod tamen usurpavit “ Hippocr. (271=) 648.”
Wakef. MSS.]

[* Συνανάνω, Simul exicco. Eur. Cycl. 456. κυ-
κλῶσ δαλὸν ἐν φαεσφόρῳ Κυκλωπος ὄψει, καὶ συνανανῶ-
κόρας. Hippocr. 72, 6. 138, 37. 271, 32. 451, 41.
“ Heringa Obs. 48.” Schæf. MSS.]

ΑΥΣΤΗΡΟΣ, (ἀ, ὀν), ab αὐν enim fit αὐστός, de-
inde αὐστηρός, Austerus; ut αὐστηρός χυλός, Austerus
sapor. Ετι αὐστηρός οἶνος, Austerum vinum, Diosc.
|| Αὐστηρός de homine dictum, Austerus, Severus,
Rigidus; ut in hoc eleganti dicto illius, qui interrogatus,
cur, cum alioqui esset αὐστηρός, inter pocula
se exhilararet, ita enim interpr., Διὰ τι αὐστηρός ὁν,
ἐν τῷ πότῳ διαχεῖται, respondeat, Καὶ οἱ θέρμοι πικροὶ
ὄντες, βρεχόμενοι γλυκανονται. Diog. L. Zenone 363.
Καὶ ἄλλον δὲ εἶναι αὐστηρὸν παραπλησίως λεγόμενον
τῷ αὐστηρῷ οἴνῳ. Cyrillus αὐστηρὸν κριτήριον τοῦ Θεοῦ
appellavit. Plut. Αὔστηρὰν καὶ λιτὴν τράπεζαν τοῦ
Φωκιώνος dixit Mensam frugalem et tenuem, Bud. Linacer autem αὐστηρὸν vertit Tædium afferens, in Gal.
“ Επείτα τὸ μὲν ἔλαιον ἀπομάττειν αὐστηρὸν γάρ.
[“ Clem. Alex. Str. 7. p. 858.” Routh. MSS. Glossæ:
Αὔστηρός Austerus, Severus, Tetricus, Durus. Αύ-
στηρόν Severum, Stlinquadrum (sic.) Αὔστηρόν Me-
rrara (sic.) Luc. Evang. 19, 21. Appian. B. C. 4.
1057. Polyb. 4, 20, 7. 9, 1, 2. “ Valck. ad Ammon.
35. ad Thom. M. 125. Phrynic. Ecl. 155.” Schæf.
MSS.]

Αὔστηρός, Austere, Severe. Item Tenuiter; ut
Plut. Αθρύπτως καὶ αὐστηρός διαιτώμενος, quod con-
venit cum αὐστηρὰ καὶ λιτὴ τράπεζα, ex Eod. I. c.
[“ Dionys. H. 2, 308.” Scott. App. ad Thes.]

Αὔστηρότης, (ή) Austeritas, item Severitas. Quid

autem αὐστηρότητα gignat, vide ap. Alex. Aphrod. in Probl. || In VV. LL. Αὔστηρια, (ἥ,) etiam affertur e Theophr. (C. P. 6, 18.) sed mendosam esse v. puto. [“Αὔστηρότης, Eust. 53, 27.” Seager. MSS. “Plato Theæt. (1,) 178. sc. οἶνον.” Routh. MSS. Glossæ : Αὔστηρια· Severitas, Tetricitas. Αὔστηρότης· Severitas. Unde defenditur Theophr. locus, a Nostro suspectus. Vox αὔστηρια legitur etiam in Polybio 4, 21, 1. “Clem. Alex. 85.” Wakef. MSS. Αὔστηρότης, Athen. 188. Plato de LL. 2, 666. Xen. K. A. 5, 4, 16. “Jacobs. Anth. 6, 313.” Schæf. MSS. J]

[* “Καραύστηρος, ὁ, ἥ, i. q. αὐστηρὸς, Austerus, Morosus, 1, 25, 15.” Ind. in Epictet. “Arrian. Epict. 129. 147.” Wakef. MSS.]

[* Λειαύστηρος, ὁ, ἥ, J. Poll. 6, 15. Καὶ ὁ μὲν οἶνος, πῶμα, καὶ πόμα, καὶ ποτόν· ἡδὺς, ἐπαγωγὸς, γλυκὺς, αὐστηρὸς, λειαύστηρος. Plin. 24, 14. τὰ λειαύστηρα νοεῖ Dulcia cum quadam acrimonia. Vide Jung.]

[* Παραύστηρος, ὁ, ἥ, Dicæarchus Hudsoni p. 13.]

Ὑπαύστηρος, (ὁ, ἥ,) Subausterus. Diosc. [ὸς, ἄ, ὀν, Schneider. Lex.]

[* “Φιλαύστηρος, (ὁ, ἥ,) Philo de Creat. (1, 39.) p. 37.” Kall. MSS. “Hasii Ind. in Timarion. 242.” Boissonad. MSS.]

ΑΥΧΜΟΣ, ὁ, ab αὖω pleonasmō literæ χ, Siccitas e vehementi æstu. Siccitas aëris a Bud. vertitur, in h. l. Theophr. Τὴν μελάγγεων ἐπαιγοῦντες ὡς δυναμένην καὶ ὅμβρον καὶ αὐχμὸν φέρειν. Aristoph. N. (1120.) τῷ αὐχμῷ opponitur ἐπομβρόλα. Thuc. 1, (23.) Αὐχμοί τε ἔστι παρ' οἷς μεγάλοι, καὶ ἀπ' αὐτῶν καὶ λιμός. Philo V. M. 1. Τοῖς δὲ αὐχμόν τε καὶ φλογμὸν ἐν μέσῳ χειμῶνι (προεπε.) Αὐχμὸς exp. etiam Squalor; ut αὐχμοῦ πλέων, Squalore obsitus. Apud Synes. autem de Insomniis αὐχμὸς νοῦ, Penuria mentis. || Αὐχμοὺς etiam afferunt VV. LL. e quodam Theophr. I. pro Lucernarum luminibus; sed eum mendosum esse constat. [“Abresch. Æsch. 2, 112. T. H. ad Aristoph. II. p. 287. 289. Boissonad. Philostr. 376. 548. 582. Toup. Add. in Theocr. 394. Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 36. ad Lucian. 1, 252. Valck. Diatri. 51. ad Charit. 290. De paupertate, Valck. Adoniaz. p. 292.” Schæf. MSS. Arcad. 58, 13. Barker. “Plut. Antonio 1698. HSt. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ πάλιν ἀνθεστιῶν αὐτὴν, ἐφιλοτυμήθη μὲν ὑπερβαλέσθαι τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν ἐπιμέλειαν ἀμφοῖν δὲ λειπόμενος,—πρῶτος ἐσκωπτον εἰς αὐχμὸν καὶ ἀγροκίαν τὰ παρ' αὐτῷ.” Seager. MSS. Orph. Λ. 15, 87. Glossæ : Αὐχμὸς, ὁ ῥύτος Squalor, Illuvies. Αὐχμὸς, ἡ ἐν τῇ γῇ ξηρότης. Siccitas. Αὐχμὸς Pædor, Situs. “Squalor, Lycophro 976. Labor, Chrys. 77. De mente, Diog. L. 238.” Wakef. MSS.]

Αὐχμη, i. q. αὐχμὸς, VV. LL. [“Αὐχμὴ (sic.) Wakef. Phil. 226.” Schæf. MSS. “V. αὐχμὴ expulit Hermann. rectissime ex Orph. Λ. 268. (coll. 15, 87. αὐχμοὺς,) sed loco Phrynichi Σ. Π.: Αὐχμὸς, καὶ αὐχμῆ.” Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte 177. Quint. Sm. 9, 372. ὀλοὶ δὲ παρηῖδας ἀμφέχντ’ αὐχμὴ Λευγαλέον ρυπώντως. Hinc Αὐχμήεις, de quo mox dicetur.]

* Καταύχμον, (τὸ,) Suid. affert cum hoc exemplo (Theophil. Simoc. Hist. 5, 4.) Ἡν δὲ τὸ φρούριον “τῷ καταύχμῳ τῆς ὑδρεύσεως ἀλωτὸν τοῖς πολεμίοις. “Sed non exp. Videtur signif. Squaliditatem.” [Cf. Epist. 8.]

. Αὐχμώδης, ὁ, ἥ, Æstuousos, Aridus præ æstu. Item Squalidus. Τοὺς αὐχμώδεις φυκοῦντας οἰκῶν, Synes. In VV. LL. αὐχμώδες ἔτος, Squalens annus : αὐχμώδεις πυρετόι, et ζηρού καὶ αὐχμώδεις σῶμα, e Gal. ad Glauc. Item αὐχμώδες ὄρος, Mons opacus, 1 Reg. 23, [48. Eur. Or. 223. κόμη, Strabo 17. p. 1185. τόπος, Theophr. H. P. 3, 10. Hippocr. 90, 47. 444, 19.]

Αὐχμήεις, (εσσα, εν), ap. poét. Squalidus. Hom. [H. 18, 6. “Ruhnk. Ep. Cr. 62. ad Lucian. 1, 252.” Schæf. MSS. “Dionys. P. 182. (Ἡ γὰρ διψήρη τε καὶ αὐχμήσσα τέτυκται.)” Wakef. MSS. HINC * ‘Υπαυχμήεις, Nicand. Fr. 5. De adj., quæ recto casu desinunt in ηεις, omnino vide quæ scripsit E. H. Barker. in Wolfii Anal. Lit. 2, 279—281.]

Αὐχμηρὸς, (α, ὀν,) Squalidus. Lucian. (1, 8.) Ἡν δὲ ἡ μὲν, ἐργατικὴ καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὸν τὴν κόμην. Idem (2, 265.) Βίω αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ

Α σκληρὸν ἀγαθὸν ἥγονομενος. [“ Jacobs. Anth. 8, 164. 9, 161. 12, 279. Ilgen. Hymn. 575. Ruhnk. Ep. Cr. 151. ad Xen. Mem. 228. Toup. Opusc. 2, 40. ad Charit. 290. ad Lucian. 1, 442.” Schæf. MSS. “ Pauper, Manetho 2, 454. (vide nos ad Lucret. 4, 621.) 3, 57. Tristis, 2, 169. Atrox, Barbarus, Heliod. 10. si vera est lectio.” Wakef. MSS. “ De humoribus, Aristot. Probl. s. iii. q. 5. Δριμὺ γὰρ καὶ αὐχμηρόν.” Seager. MSS. Glossæ : Αὐχμηρός Squalidus, Hispidus, Hirsutus.]

[* “Αὐχμηρῶς, Philostr. 147.” Kall. MSS. Philo 355.]

[* Αὐχμηροκόμης, ον, ὁ, Comam squalidam habens. Athen. 131. * “Αὐχμηρόκομος, (ὁ, ἥ,) ad Charit. 290.” Schæf. MSS. “ Athen. 111.” Kall. MSS.]

[* “Αὐχμότης, (ἥ,) Clem. Alex. 179.” Kall. MSS.]

[* Αὐχμαλέος, ἕα, ἔον, Squalidus, Aridus. Wessel. Obs. 2, 20.] “Αὐχαλέοι, Hesychio sunt σεμνοὶ, “Gloriosi, vel etiam Jactabundi.” [Athen. 526.]

Αὐχμάω, Areo præ æstu. Synes. (140.) Αὐχμώσῃ τῇ φορᾷ, quod e consequente exp. Sterili. Est etiam Squaleo. [“ Ad Lucian. 1, 253.” Schæf. MSS.]

|| Αὐχμέω, Idem. [“ Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 36. ad Lucian. 1, 252. Plato Phædr. 266.” Schæf. MSS. Αὐχμάω, Hippocr. Prænot. 37, 21=402, 2.

Phrynic. Σ. Π.: Αὐχμὸς, καὶ αὐχμὴ, καὶ αὐχμῶντα, ὡς ἀπὸ δευτέρας συενγίας τῶν περισπωμένων, καίτοι αὐχμῶν αὐχμεῖς, ὡς ἡ πρώτη κλίνεται. Cf. Ἀτολμάω. Αὐχμέω, Gl. Squaleo: Plato de Rep. 10, 8. J. Poll. 2, 33. Od. Ω. 249. Aristoph. N. 441. 917. “Αὐχμάω, de malo frugum proventu, Synes. (l. c.) proprie Areo, inde Squaleo, i. e. Non oleo humector: vide Joseph. 1060. Squaleo, Philostr. 701. * Αὐχμόω, Nonn. D. 682. (47, 153.)” Wakef. MSS. Αὐχμόματ, Schleusner. Lex. in V. T.]

“Εξαυχμέω, Squaleo. Affertur et Εξαυχμοῦται “pro Exiceatur. Legitur vero id ap. Diog. L. “Zenone (454.) qui dicit φθαρτὸν εἶναι τὸν κόσμον, “quia ἐξαυχμοῦται καὶ ἐξυδατοῦται. Theophr. C. P. “5, (12.) utitur τῷ ἐξαυχμῶσαι pro Squalecere, Ex-“arescere: “Οταν ἐξαυχμῶσαι δύτ’ ἀνυδρίαν.”

[* Επαυχμήσας Ζεὺς, “ Brunck. Soph. 3, 441. Valck. Theocr. x. Id. p. 87.” Schæf. MSS. “Επ-αυχμάω, Stob. p. 344.” Wakef. MSS.]

ΑΦΑΥΡΟΣ, (ἀ, ὀν,) Imbecillus, Debilis. Hesiod. ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες. Il. H. (457.) “Ος σέο πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε. Sequor autem Eust. in hac derivatione τοῦ ἀφαυρὸς ab αὖω. [“ Jacobs. Anth. 11, 107. Heyn. Hom. 5, 347. 387. 6, 352. Brunck. CEd. C. 1018. Eur. Phœn. p. xxiv. Valck.” Schæf. MSS. “Synes. 96. Apoll. R.” Wakef. MSS. Arcad. 72. Barker.]

[* “Αφαυρῶς, Jacobs. Anth. 7, 160. 12, 270. Toup. Opusc. 1, 172.” Schæf. MSS.]

[* Αφαυρότης, ἥ, Anaxagoras ap. Sext. Emp. Mathem. 7. p. 153. “Υπ’ ἀφαυρότητος αἰσθήσεων οὐ δυνατοὶ ἔσμεν κρίνειν τάληθές.]

[* Αφαυρόω, Nicet. Annal. 17, 4. “Erotian. v. Αμαλδύνεται.” Kall. MSS.]

ΑΥΩ, Clamo, Resono, Reboo. Il. Y. (48.) αὗε δ’ Αθήνη: (51.) αὗε δ’ Αρης. Apoll. R. 2. (567.) αὗε δὲ πόντος Σμερδαλέον, ubi exp. Reboabat. || Item, Flo: unde Αὕη, quod proxime sequitur. || At Αὕω, Dor-mio, vide in Ιανώ. [Æsch. S. c. T. 169. Αὕειν, λα-κάζειν. “Αὕω, Ejulo. Hes. Αὕει ψιλῶς μὲν, ἐφώνει, δασέως δὲ καὶ ἐξέκαιεν, ἀνηπτε πῦρ. E Schol. Il. Y. 51. (cf. Nostrum in Αὕω.) Schol. Ven. Λ. 461. Αὕε δ’ ἑταῖρος ψιλῶς, τέτακται γὰρ ἐπὶ τοῦ φωνεῖν, ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ ζηραίνειν, ή ἀπτειν, τότε * δασυντέον, ἔστι γὰρ σύνθετον. Apud Diog. L. 7, 28. Zeno Stoicus citat e Nioba Dramate, Æsch. an Sophoclis mihi non liquet: “Ἐρχομαι: τί μ’ ἀὔρεις. Quæ recepit Brunck. Recte Suid. v. Αὕεις: “Ἐρχομαι, τί μ’ αὕεις; quod ex Hom. consuetudine est. Apoll. R. 4, 147. αὗε δ’ ἀνασσαν Νυκτιπόλων. De etym. nugantur, ut solent, Gramm. Est enim ab αῦ interjectione, unde etiam αὐδή.” Blomf. Vide Schæf. in Αὕω, Sicco.]

“Αὐηλαι, Hesychio ἄσαι, Cantare, quod videtur “esse e them. Αὐάλλω, derivato ex αὖω, signif. φωνέω.”

Αὕη, (ἥ,) Flatus, Hes. qui exp. πνοή. Unde et τῷ Αὕω danda fuerit τοῦ πνέω signif.

"Ανανος, ὁ, ἡ, Vocis expers, et proprie Clamoris expers. Item Mutus. Vide "Ανεως."

"Ανεως, (δι) i. q. ἀνανος, e quo deducitur. Nam ex αὐτῷ fit ἀνανος: e quo, ἀνανος: ex hoc autem, Att. ἀνεως. Il. Γ. (84.) οἱ δὲ σχοντο μάχης, ἀνεψ τὸ ἐγένοντο. Β. (323.) Τίπτ' ἀνεψ ἐγένεσθε. At τοῦ ἀνανος exempla non reperio. Secutus autem sum in formatione deductionem, quae mihi præ ceteris placuit. ["Ανεως, Valck. ad Eran. Philon. 170. ad Herod. 384. Heyn. Hom. 4. 258. 468. 5, 531. "Ανεω, 6, 482. Brunck. Soph. 3, 497. Zeun. ad Xen. K. Π. 499. ad Od. Υ. 93." Schæf. MSS. Schneider. Lex. Draco 13.: "Ανανος, καὶ ἀνανος, καὶ Ἀττικῶς ἀνεως, μακρὸν τὸ α. Κανὼν γὰρ ὁ λέγων, ὅτι παρεπόμενόν ἔστι τῇ ἐκ τοῦ α συνεστώσῃ διφθόγγῳ μετὰ τὴν ἀπόστασιν τοῦ ὑποτακτικοῦ φωνήντος ἐκτείνειν τὸ α, οὐχ ἐτέρου λόγου ἐπικρατοῦντος, οἶον κλαίω κλάω, οὐραιον * οὐράδιον. Οὕτως οὖν ἀνανος, καὶ ἀνανος, καὶ Ἀττικῶς ἀνεως, ως λαὸς λεώς, ναὸς νεώς.]

"Ανεω, Adv. pro ἀφώνως, *ἀλάλως, Mute. Od. Υ. (93.) Ἡ δὲ ἀνεω δὴν ἡπτο, τάφος δέ οἱ ἡπτο ἵκανεν, " pro ἀνεω, Muta, Tacita, et veluti attonita." [Apollon. de Adv. 555. Herod. 5, 27. Merà δὲ οὐ πολλὸν χρόνον ἀνεως κακῶν ἦν, pro ἀνεω.]

"Ανεος, Mutus, Tacitus, ut Hes. exp. ήσυχοι, ἄφωνοι. Attice ἀνεωs dicitur. 'Ανεοστασίη, ἡ, Hesychio "θάμβος, Stupor attonitus, cum nimis aliquis stat ἀνεος, et velut attonitus. "Αφεος, Hesychio ἄφωνος." [Ruhnk. Ep. Cr. 212. Heyn. Hom. 5, 688." Schæf. MSS. "Ανεος, cum ἀνανδος, Apoll. R. 4, 693." Wakef. MSS.]

"Τῆστος, ία, ιων, Inanis. Od. O. οὐ δὲ τηστίνης ὁδὸν ἐλθη, Inane iter confecoris, Frustra iveris." [Hymn. Hom. 2, 540. ἕργον ἡ ἐπος. "Ilgen. Hymn. 349. D. R. ad H. in Cer. 323. ad Od. Γ. 316." Schæf. MSS. * Τηστίως, Temere, Frustra, Irrito conatu, Theocr. 25, 230. Etym. M. Τηστίης ἡ ματαία, τροπῆ τοῦ δεις τα, καὶ τοῦ εις η, δευσιή γάρ ἔστιν, ἡ ἔκλυτος, παρὰ τὸ δεύτερον τὸ ὑγρὸν καὶ ἔκλυτον νοεῖται. * Αντίον καὶ δὲ μὲν Ἰβύκος αὔσιον λέγει, οἶον, Οὐ γάρ αὔσιον παῖς Τυδέως, ὁ δὲ Ἀλκμάν, *Τανσία παλλακίω, ὁ δὲ πιοτῆς, κατὰ διάστασιν καὶ τροπὴν τοῦ α εἰς η, οἶον, Τηστίνης ὁδὸν οὐδὲς γάρ τὸν σχηματισμὸν αὐτοῦ κατώθωσεν. Ἔγὼ δὲ ἡγοῦμαι, ὅτι πρῶτον τὸ παρ' Ἰβύκῳ, δεύτερον τὸ παρὰ Ἀλκμάνι, τρίτον τὸ παρὰ Ὄμηρῳ κατὰ διάστασιν. Οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ Παθῶν. Hesych. *Ταύσιμον μάταιον. Ubi Albert. "Ommino ταύσιον, vel ταύσιον leg., pro quo Hes. Τηστίον μάταιον."]

¶ 'Ανω per dialysis, i. q. αὐτῷ: ut II. B. 334. ἀσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. P. 183. Τρώεσσιν ἐκέκλεσο, μακρὸν ἀνόσας. Εἴ τι comp. 'Ανανος, Exclamo: unde ἀνάνσας, Theocr. [Apoll. R. 4, 75. ἀνήσε.] HINC 'Αὔτεω, Idem; ut II. M. 160. κόρυθες δὲ ἀμφ' αὖον ἀντευν. Sic Hes. πλῆματα μέγ' ἀντευν. UNDE 'Αὔτη, (ἥ) Clamor, Vox; ut Od. P. 434. τάχα δὲ πόλιν ἵκετ' ἀδρή: pro quo in proxime sequenti versu dicit βοήν. Et II. O. 312. ὄρο δὲ ἀδρή οὐκέτι ἀμφοτέρωθεν, de clamore bellico. ¶ 'Αὔτη interdum e consequenti pro Ipso bello; ut Od. Λ. 382. Οἱ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόσσαν ἀδρήν. Alioqui ἀδρήν a bello interdum separat, ut H. A. 492. ποθέσεκε δὲ ἀδρήν τε πτόλεμόν τε.

[¹ε] 'Ανω, Wakef. Ion. 1467. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 1, p. 2. Heyn. Hom. 6, 301. 447. 8, 191. Valck. Phœn. p. 320. De constr., Wolf. Proleg. Hom. 34. 'Ανσω, Eur. Ion. 1462. est aor. 1. conj. 'Ανανος, Theocr. 4, 37. 'Αὔτεω, Heyn. Hom. 6, 301. 7, 451. Valck. Diatr. 13.; Phœn. p. 320. ad Charit. 265. 'Αὔτη, Musgr. Or. 1248. Pierson. Veris. 181. Wassenb. ad Hom. 53. Ilgen. Hymn. 619. Jacobs. Anth. 11, 30. Heyn. Hom. 4, 618. 6, 263. 7, 124. Conf. cum φωνῇ, 6, 202.; cum ἀκτῇ, Brunck. Ed. T. 184." Schæf. MSS. " 'Αὔτεω, Indico, Nuntio, Manetho 4, 39." Wakef. MSS. Eesch. S. c. T. 133. Καὶ σὺ, Άνκει ἀναξ, λόκειος γενοῦ Στρατῷ δαίῳ Στόνων ἀντᾶς: 380. Τοιαῦτη ἀδρῶν.]

"Αμφανώ, Circumsono, ab ανω, signif. Sono: "παρε ἀμφανῶν Hesychio itidem περιήχουσ." [A Schneidero non agnoscitur. * "Αμφαντέω, Il. M. 160." Wakef. MSS.]

[*] 'Αναντέω, Acclamo, Alnoquior. Coluth. 83. 129.

A 143. Oppian. K. 4, 301. Αἴψα δὲ ἀνηγνησαν, οὐ μάκαρ, ὡς Διόνυσε. "Nonn. 10, 288. p. 286." Wakef. MSS. [*] "Αντανώ, Contra sono, Regero sonum, Π. 4, 350. 'Ανταύσεν οἱ, Respondit ei." Damm. Lex. Pind. "Oppian. K. 2, 78. (Ανταρ δὲ ἀντηγενεσην.)" Boissonad. MSS.]

[*] "Εξανώ, Trachin. 565." Schæf. MSS.]

[*] "Επαντέω, Acclamo. Callim. H. in A. 102. Quint. Sm. 4, 262. ἐπηγνησε δὲ λαός: 9, 130. * "Επανώ, Heyn. Hom. 5, 51. 68. Theocr. p. 232. Valck. Επαντέω, Jacobs. Anth. 6, 411. Acclamo, Theocr. 22, 91." Schæf. MSS. "Apoll. R. 4, 1337. Callim. H. in Dian. 58. (μεγάλην δὲ βοήν ἐπὶ Κυρνὸς ἀντει.)" Wakef. MSS.]

[*] "Υπανώ, Theocr. 22, 144. (Λυγκεὺς δὲ αὐτοὶ μετεπειν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀνδρας.)" Wakef. MSS.]

"Ἐνεός, (α, ον,) Mutus. Hesychio ἄφωνος. Aristot. "Probl. 'Ενεοὶ καὶ κωφοὶ γίνονται, Muti et surdi sunt. "Et rursum, Διὰ τι μόνον τῶν ἄλλων Σών ἀνθρωπος γίνεται ισχυρόφωνος; πότερον ὅτι καὶ ἐνεός; ή γάρ ισχυροφωνία, ἐνεότης ἔστι. Ubi etiam nota SUBST. "Ἐνεότης, ἡ, Mutitas, ut Gaza vertit. Sed reperiuntur hæc et gemino ν scripta." "Ἐνεός, Mutus, Qui loqui nescit, ἄφωνος, Hes. Aristot. Probl. "Μετὰ τὸ γενέσθαι πολὺν χρόνον ἐννεοὶ ἐσμεν εἴτα οὐφέ ποτε φελλίζομεν, A prima origine muti sumus; deinde vix tandem balbutimus. Plato Crat. (273.) "Εἰ φωνὴν μη εἴχομεν, μηδὲ γλῶτταν, ἐβούλομεθα δὲ δηλοῦν ἄλληλοις τὰ πράγματα, ἀρ οὐκ ἀν, ὥσπερ νῦν οἱ ἐννεοὶ, ἐπιχειροῦμεν ἀν σημαίνειν ταῖς χερσὶ, καὶ κεφαλῇ, καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι; Rursum Aristot. I. c. "Οσοι δὲ κωφοὶ γένωνται ἐκ γενετῆς, πάντες καὶ ἐννεοὶ γίνονται. Interdum usurpatum pro κωφοῖς, Surdus, ut a Suidā quoque exp. non solum ἄφωνος, sed etiam κωφὸς, necnon ἐξεστηκὼς, μετέωρος, πωχελής, in exemplum aſſerente Xen. K. A. 4. Τοῖς δὲ παισιν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ἐννεοῖς διὰ δέοι ποιεῖν. Reperitur et simplici ν scriptum." [Orac. ap. Polyæn. 6, 53. Τίπτ' ἐνεῶς κτίσσαι πολύπουν μενεαλνετε χερον Κούροι 'Αθηναίων; Aristot. de Sens. 1. 'Ενεοὶ καὶ κωφοὶ. Timæi Lex.: 'Ενεός: ὁ ἐστερημένος φωνῆς. Ubi Ruhnuk.: — "Plato Theæt. 141. Ο μὴ ἐνεός καφος ἀπ' ἀρχῆς. Pro Stupido et insulso est in Aleib. 2. p. 39. Οἱ μὲν μεγαλοφύχοντος, οἱ δὲ εὐηθεῖς, ἔτεροι δὲ ἀκάκοντος, καὶ ἀπειρούς, καὶ ἐνεόντος. Ubi v. Schol. Quod ap. Hesych. legitur, Νενός εὐήθης, non cum Σοργείῳ ε Βλεννός, sed εκ 'Ενεοῖς depravatum existimo; nisi quid præsidii sit in v. Callimachea Νενήλος. J. Poll. 5, 120. Τάττοιο δὲ ἀν δὲ εὐήθης καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνόιτου, δὲ ἀν λεχθεῖν καὶ μωρὸς, ἐμπληκτος, ἀπόπληκτος, ἐνεός. Jo. Siceliota Ms. in Hermog. 'Ενεός, ὁ ἡπορηκὼς κατά τι, καὶ γεγονὼς ἀχανῆς, ἡ οἱ εἰς ἐαντῷ ἐστραμμένος, οἷον ὁ ἐν ἐαντῷ ὄν, καὶ μὴ πρὸς ἄλλον λαλῶν. Vide Albert. Gloss. N. T. 70. Ab ἐνεός duplex VERBUM formalium est * Νεάσων et * 'Ενεόω. Lex. Rhet. Ms. (251. Bekk.) 'Ενεός διὰ μωρίαν λήθαργος καὶ ἀμνήτων, ἀφ' οὐ καὶ 'Ενεάσσειν λέγομεν τοὺς διὰ μωρίαν περιβλέποντας: 'Ενεός δὲ ἄφωνος, ἀπὸ τοῦ τὴν ιωὴν παρ' ἐαντῷ ἔχειν, η διὰ μωρίαν λήθαργος καὶ ἀμνήτων, ἀφ' οὐ καὶ ἐνεάσσειν λέγοντος τοὺς διὰ μωρίαν περιβλέποντας: * 'Απενέων, Alexandrinus proprium, Suid. e Daniele 4, 16. laudat: 'Απηνέωθη ὕμος ἐγεγόνει. Toup. Emend. 1, 50. ridet inscitiam hominis, qui h. v. ab ἀπηνῆς derivariit, (et sic etiam Noster supra in 'Απηνῆς. Cf. Schleusner. Lex. in V. T.) At ego Suid. scripsisse suspicor: 'Απηνέωθη νωδὸς ἐγεγόνει. Est enim νωδὸς i. q. ἐνεός, Attonitus, Obstupescens. Ipse Suid. et Schol. Plat. I. c. 'Ενεός νωδὸς, νωχελῆς ε. τ. λ. Hesych. Νωδὸς ἐγεός, κωφός, μὴ λαλῶν." Moschop. 152.: 'Ενεός ἐπὶ τοῦ ισχυρόφωνος, ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπλαγέντος, καὶ ἄφωνον μενεαντος. Etym. G. 'Ενεός δὲ ἄφωνος, ἀπὸ τοῦ τὴν ιωὴν παρ' ἐαντῷ ἔχειν. Zonar. 'Ενεός ἄφωνος, οὐχὶ ὁ ἡλιθίος, ἀπὸ τοῦ τὴν ιωὴν παρ' ἐαντῷ ἔχειν. "Scribitur in Lexx. ἐνεός ει ἐνεός, sed illam hujus v. scripturam probat Albert. (I. c.) ad Act. 9, 7. ubi "Ἐνεοὶ ειστήκεισαν. Comparat is ἀνεος ap. Hom. Cf. Dion. Cass. 62, 16." Titim. " 'Ενεός, Ruhnuk. Ep. Cr. 212. Valck. ad Eran. Philon. 170. Reiz. Praef. ad Herod. xxiii. in

Sched.: ad Charit. 381. Duker. Præf. Thuc. p. 4. Εὐνέδς, Thom. M. 636. Εὐέδω, Απενέδω, Toup. Opusc. 1, 47." Schæf. MSS. Glossæ: Εὐέδος Μυτος, Stupidus. Εὐέδος λιθινος Cippus.] "Εμβρεος, Hes. ένεντος, μωρός."

"Εντηλος, Hesychio ἀνόητος, Demens, Stultus."

"Νενήλος, Cæcus, τυφλός, Hes.: item ἀπόπληκτος, ἀνόητος, Attonitus, Demens, Vecors, ut et a Schol. Callim. H. in J. 63. "Ος μάλα μὴ νενήλος exp. μα—"ταιφρων." [Toup. Opusc. 2, 113. Albert. Peric. Cr. 94." Schæf. MSS.]

"Νενήλος, Stultus, Fatuus, εὐήθης, Hes."

"Νινητὸς, Stultus, Vecors, ἀνόητος, pro quo νενίητος etiam, ετ Νινιαστῆς dici tradit." [* Νινηλὸς et *νενιαστῆς exhibit Schneider. Lex.]

ΑΥΔΗ, ι, Voxt. Eust. αὐδὴν putat esse potius τὴν ἀνθρωπίνην, at φθογγὴν esse φωνὴν simpl. et generaliore signif.; sed quod ab αὐων et δέω volunt fieri αὐδὴν, ut ita dicatur διὰ τὸ ἐναρμονίας συνδεσθαι, hæc vero subtilitas nimis longe petita mihi videtur. Il. A. 249. Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων βέεν αὐδὴν. Pro quo Hesiod. Θ. (97.) γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ἔρει αὐδὴν. Rursum Il. T. (418.) "Ος ἄρα φωνήσαντος Ἑρινύες ἔσχεθον αὐδὴν. ΉΝΚ Αὐδήεις, (εσσα, εν,) Voce præditus, Vocalis: ut Il. T. 407. Αὐδήεντα δὲ θῆκε. Et αὐδήεσσα γυνὴ, Voce humana prædicta, vel Celebris. Vide Eust. Et comp. "Ανανδος, et "Ενανδος, pro quo ετ Ενανδης, Voce carens, Mutus: et Voce præditus, Vocalis. Od. E. (456.) ἀπνευστος καὶ ἀνανδος. Epigr. χαλκὸς ἀνανδης. Sed ἀνανδον ἔργον Soph. Aj. (948.) Nefandum factum: in qua interpr. ad v. Lat. etym. respicio. Oppositum autem "Ενανδος, quod non solum φωνήεις, Vocalis, ab Hes. exp., sed et ἔμπνοις, Spirans; ut vicissim in Hom. I. c. copulantur ἀπνευστος καὶ ἀνανδος. [Αὐδη, ad Od. K. 136. Musgr. Or. 1248.; Herc. F. 1026. Markl. Suppl. 1055. Thom. M. 907. Tubæ, ad Mœr. 176. Heyn. Hom. 7, 699. Αὐδήεις, Wolf. ad Hesiod. 80. ad Od. 5, 334. 10, 136. Valck. Callim. 287. Musgr. Med. 174. Heyn. Hom. 7, 699. "Ανανδος, Ruhnk. Ep. Cr. 302. Toup. Opusc. 2, 112.; Emend. 2, 571. Valck. ad Ammoti. 135. ad Xen. Eph. 179. Valck. Diatr. 186. Brunck. Trach. 863. ad Charit. 410. Jacobs. Anth. 7, 227. Brunck. Soph. 3, 528." Schæf. MSS. Αὐδήεις, Nicand. A. 573. Arcad. 117. Barker. "Ανανδος, Philo J." Wakef. MSS. Hippocr. 269, 41. 278, 27. 283, 28. 324, 49. 325, 4. 340, 1. 410, 47. 432, 42. 439, 4=195. Æsch. S. c. T. 892.] "Αν-

"αδῶς, Mute, Tacite, ἀλήγως, ἀφώνως, ut Gal. exp., "qui hæc verba Hippoer. Prorrh. 2. Αἱ ἐν πυρετοῖσι "πρὸς ὑποχόνδριον ὁδόναι ἀναίδως ἰδρωτὶ λυθμεναι, sic "exp. αἱ ἐν πυρετοῖς πρὸς ὑποχόνδρια ὁδόναι ἄμα ἀφωνῆι, ἰδρωτὶ λυθμεναι. 'Ανανδης, οἱ, ή, Ineffabilis, "aut Non sandus, Nefandus: item et active Non "loquens, Mutus. Hes. n. ἀνανδέα affert pro ἀρρήτῃ "et ἀφωνᾳ. 'Ανανδα, ή, Loqui non posse. Gal. "Comm. 3. in Epidem. 3. Τὸ τοιοῦτον μοχθηρότερον "εἰναι τῆς, ὡς ἀν εἴποι τις, ἀνανδίας, h. e. τὸ μηδ' οἵτις μᾶλις μηδὲ βοῆσαι δύνασθαι, s. τὸ ἀφωνον, τοῦ ἀνανδον καὶ τοῦ μὴ δυναμένου διαλέγεσθαι." [Ανανδης, Athen. 2, 54." Boissonad. MSS. 'Ανανδα, Hippocr. 113, 49. 176, 24. 241, 19. 287, 1. 425, 21. 434, 18. "Ανανδως, Joseph." Wakef. MSS.]

[* Πάνανδος, οἱ, Hippocr. 439, 4=195. Foës. Οἰον. 290.]

¶ Αὐδάω, ήσω, Vocem edo, Loquor. Interdum absente, interdum cum accus. Il. A. (92.) καὶ ηδα μάντεις ἀμύνων. Σ. (424.) Αὐδα ὅτι φρονέεις: E. (786.) "Οι τόσον αὐδήσασχ, δοσον κ.τ.λ. || Αὐδᾶ affertut et pro Alloquor ex Od. E. (28.) νιὸν φίλον ἀντίον ηδα. || Αὐδάμαι signif. etiam act. ut ποικίλως αὐδωμένου, Eust. Sic et Soph. (Aj. 572.) act. exp., Ηὐδάτ' ἐπ' ἔχθροις χείρα φουτάν τρέπειν, Dicebat ut verteret, pro Hortabatur ut etc. || Αὐδᾶσθαι autem ex Herod. citatur pro Loqui. [Αὐδάω, Trach. 1106. Jacobs. Anth. 8, 188.; Animadv. 308. Wakef. Ion. 911. 1507.; Phil. 240. Abresch. Æsch. 2, 96. Ruhnk. ad H. in Cer. 405. Eur. Phoen. p. 44. ubi vertendum Dico, Valck. ad p. 290. 575.; ad Hippol. p. 302.; Diatr. 30. ad Od. K. 36. Brunck. Phil. 784. Musgr. Androm. 620. Jubeo, Rhes. 562. Meleager 57. Wakef. Androm. 620. Jubeo, Rhes. 562. Meleager 57. Wakef.

A Herc. F. 1218. Med., Steph. Dial. 65. Τὴν—ἀντίον ηδα, II. T. 203. (cf. A. 136.) Heyn. Hom. 5, 33. 535." Schæf. MSS. * "Αἰδάω, pro αὐδάω, Oppian. A. 1, 378. (τὸ μὲν κέντροισι κελαινοῖς Κεντρίναι αὐδώνται ἐπώνυμοι:) 776. ἐκ δὲ γενέθλης Οὔνομ" * ἐπικλήδην ἀφρίδες αὐδώνται.)" Wakef. MSS. "Αἰδῶσιωπᾶν, Soph. ΟΕδ. C. 864. Jubeo." Seager. MSS.]

"Αἰδήσασκε, Ion. pro ηδησε, Vocem emisit, nisi "malis ab αὐδήσασκω deducere, et pro imperf. acci- "pere. Il. E. (I. c.) "Ος τόσον αὐδήσασχ, δοσον ἄλλοι "πεντήκοντα."

'Αιναύδητος, οἱ, Non dicendus, Non commemoran- dus. Soph. Aj. (715.) Κούδεν ἀναύδητον φατίξαιμ" "Αγ, εὖ τέ γ' ἔξ κ.τ.λ. Schol. ἀπόρρητον, ἀνέλπιστον, ἀλεκτον. Ego puto signif. Nihil est quod dici non queat, vel Nihil est quod dicere non licet, sc. fieri posse, cum hoc, quod alioquin incredibile habitum fuisse, evenisse videamus. || At Nicand. A. (573.) ἀναύδητον pro ἀνανδον posuit, Αὐδήσασαν θήκεν ἀναύδητόν περ οὖσαν. ["Archias 28. Erfurdt. ad Trach. p. 321. Lobeck. Aj. p. 330." Schæf. MSS. Nicander Anal. 2, 99. "Eur. Ion. 783. "Αφατον, ἀφατον, ἀ- αὐδητον Λόγον ἐμοὶ θροεῖς." Seager. MSS.]

"Αὐδάξασθαι, Locutos esse vel loqui, Herod.: e "quo Camer. et Αὐδάζειν affert, itidem pro Vocem "emittere s. Loqui;" ["Αὐδάζομαι, 2, 55. 57. 5, 51." Schneider. Lex. "Ηὐδάζαμην, Dionys. P. (22. Κεινον δ' Εὐρώπης Ασίης θ' ὄρον ηδάξαντο: 94. "Ην τε καὶ Ιονίην περινατειη ηδάξαντο.)" Wakef. MSS. Nicand. Vide Ανγάζω. "Alcæus Mess. 8." Schæf. MSS.]

"Αὐδάξασθαι, Hesychio ἀνεξήγητον, ἀλεκτον, "Quod dicendo exprimi non potest, Ineffabile." [A Schneidero non agnoscitur.]

"Αντανδάω, Viciſſim loquor, Obloquor, Respon- "deο." [Soph. E. 1478. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι Ζῶντας θανοῦσιν οὐνει' ἀντανδᾶς ίσα:]

'Απανδάω, ήσω, Veto, Interdico, Prohibeo, ἀπαγο- ρέω. Soph. Aj. (741.) Τὸν ἀνδρ' ἀπηνδα Τευκρος ἐιδοθεν στέγης Μη "ξω παρήκειν. Sic Eur. (Suppl. 469.) 'Εγω δ' ἀπανδῶ—"Αδραστον εἰς γῆν τήνδε μὴ παρέναι. Itidem Aristoph. (I. 1072.) ἀπανδᾶ μὴ διδόναι. Idem (B. 369.) Τούτοις αὐδῶ, κανθις ἀπανδῶ, κανθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπανδῶ, Εξίστασθαι μύσταις χο- ροῖς. Q. I. citat Suid. postquam dixit ἀπανδῶ signif. ἀπαγορέω, item ἀπολέγομαι: cum tamen neutrum signif. h. l. sed potius Denuntio, ut Bud. tradit. A quibusdam exp. Jubeo: et ita ἀπανδῶ duo prorsus contraria signif.

'Απανδῶ, sicut et ἀπαγορέω, Deficio. Theophr. H. P. 5. Σημεῖον δὲ ὅτι οὐδέποτε ρήγγυνται, καθάπερ ἐλαῖα καὶ δρῦς" ἀλλὰ πρότερον σίγουνται ή ἀλλως ἀπαν- δῶσι. Lucian. "Ηδη ὑπὸ λυμοῦ τριῶν ἔξης ημερῶν ἀπην- δηκῶς, Triduana fame confessus: vel Qui deficit præ fame. Exp. item Enectus fame. Suid. ἀπανδῶ exp. etiam ἀπολέγομαι, uti modo dixi. In Fab. Εσορ. ἀπανδῶ pro Lassesco, Bud. Itidem in Anthol. ἀπαν- δῆσας, Fessus, Defatigatus.

'Απανδῶ, Loquendi facultate deficior. 'Απανδῆσαι enim Erotian. ap. Hippocr. vult esse οἶον ἀφωνον γενέσθαι.

[["Απανδάω, de luctu, Orig. in Jo. 10, 26." Routh. MSS. "Markl. Suppl. 342. Jacobs. Anth. 8, 142. 11, 315. Epigr. adesp. 488. ad Lucian. 1, 699. Gell. N. A. 1. p. 7. Bip. Theocr. 22, 129. ubi v. Harles. Wakef. S. C. 1, 66. ad Lucian. 1, 277. Defatigör, Fischer. Ind. Palæph. v. 'Απειπεῖν." Schæf. MSS. "Deficio, Themist. 121. Succumbo, Plat. 2, 189." Wakef. MSS. Lucian. Philopatr. 18.]

[* "Απανδῆσις, ή, Antyllus Oribassii p. 256. Matth.]

[* "Αναπανδῆτος, οἱ, ή, Indefatigabilis. Clem. Alex. Str. 2. p. 492.]

"Αναπανδῆτως, ἀρ. Suid. legitur, sed sine exp.; "procul dubio tamen pro More eorum, quæ non- "dum ἀπηνδῆσαν." [A Schneidero non agnoscitur.]

Προαπανδῶ, Prius deficio, vel defatigor. [M. Anton. 6, 29. Plat. 783. (9, 132.) "Αρετᾶς 112." Wakef. MSS.]

'Εξανδάω, Eloquor. Il. A. (363.) 'Εξανδα, μη κενθε νῶ. [Valck. Adoniaz. p. 366.; ad Phœn. p. 424." Schæf. MSS. Soph. Phil. 395. 1232. "Ευρ. Ηipp. 595." Wakef. MSS.]

“Ἐπανδῆσαι, Insuper dicere, ἐπειπεῖν, Suidæ :
“aliis Alloqui.” [Soph. Phil. 395. ubi al. ἐξανδ.]
[* Κατανδάω, i. q. κατείπω. Soph. Ant. 86.]

“ Καταύδησις, ἡ, affertur ex Hippocr. Ἐπαγγελτια
“ pro Vociferatio, κραυγή. Locus est circa fin.,
“ ubi dicit, Καταύδησις λυπέει φιλοπονίης κρατερῆς ὥπο.”

Μετανάδω, q. d. Interloquor, cum dat., Od. A. (31.) ἐπεὶ ἀθανάτοισι μετηνόδα, pro ηνδα μετ' ἀθανάτοισι,

επει αναναιοιτο μετηρου, προ ηρα μετ αναναιοιτο,
Verba inter deos faciebat, et q. d. in medio deorum
cœtu. Sic N. (36.) Φαιηκεσοι μετηνδα. || Μετανδαν,
eum accus. etiam personæ, pro Alloqui, Apoll. R.
2,(54.) Ανταρ ὁ τόν γ' ἐπέεσσον ὑπερφιάλοισι μετηνδα.
Ubi quidam putant esse pro Alloquebatur post.
[“ Brunck. Apoll. R. 222. Heyn. Hom. 4, 213. Allo-
quor, Moschius 4, 61. Conf. cum προσανδάω, Heyn.
Hom. 7, 26.” Schaf. MSS.]

Παρανδάω, Alloquendo consolor. Od. O. (53.) Καὶ μύθοις ἄγανοῖστ παρανδήσας ἀποπέμψῃ. At Λ. (487.) cum accus. rei, Μὴ δή μοι θάνατόν γε παρανδά, φαιδίμη! Ὁδυσσεῦ. Ubi Eust. nimium generali exp., meo quidem judicio, παρανδάν exp. παραμυθεῖσθαι. Sed ut durum est Ne mihi consolare mortem, ita nimium audax, Ne mihi commemora mortem, ut habet vulg. interpr. ad verbum, quo fit ut interpr. putem, Ne me de morte consoleris. Aut, Ne mihi mortis solatia afferas, i. e. afferre coneris. [“. Suadeo, Hortor, Quint. Sm. 5, 261. (ἐγὼ δέ ἐ μοῦνος Ἀχαιῶν”Αξώ, μειλιχίουσι παρανδήσας ἐπέεσσοι, Δῆριν ἔσ αἰξηῶν.”) Wakef. MSS.]

[* Προανδάω, Prædico, Denuntio. Aristoph. O. 556. Ἱερὸν πόλεμον προανδᾶν αὐτῷ.]

Προσανδάω, *Alloquor, Compello*; ut Od. Ξ. (484.)
 'Οδυσῆα προσηγόρων. Aliter autem construitur Il. A. (201.) qui et alibi σαρκίς repetitur, Καὶ μιν φωνήσας,
 ἔπεια πτερόεντα προσηγόρων. [“ Brunck. Apoll. R. 222.
 Valck. Hipp. p. 253.; Phœn. p. 424. Gesner. Ind.
 Orph. v. Προσηγόρων. Conf. cum μετ., Heyn. Hom. 8,
 287. 289. 319. Προσανδίγην, 8, 256. Il. 11, 136.
 προσ. τινὰ ἔπεια, Heyn. Hom. 6, 339.” Schæf. MSS.
 Eur. Suppl. 775. 805.]

Απροσάνδητος, δ, ή, Non compellatus. Item Insalutatus. In VV. LL. exp. etiam Colloquii expers, et subjungitur, Καὶ καταλλάσσοντις ἀπροσάνδητοι, Commercia habent citra colloquii usum. [I. q. ἀπροσηγόρητος. Plut. 2, 29=2, 356.]

Συνανδάω, q. d. Simul loquor, Consentio, Assentior: ead. forma qua et σύμφημ pro Assentior ponitur. Item ap. Soph. (A.j. 943.) pro Confiteor. ["Wakef. S. C. 2, 10." Schæf. MSS.]

“ΑΦΕΛΗΣ, ὁ, ἡ, Simplex. Lucian. Ός ἀφελῆς
“παῖς ἐστὶ καὶ ἀπλοῦκός. Item, Ἀφελῆς δίαιτα καὶ
“λιτὴ, Quæ est ἀπεριέργος, Simplex s. Tenuis et
“frugalis, omnique luxu carens: ut et ἀφελῆς λόγος
“ap. Rhett. Oratio simplex et fuco carens. Hesychio
“ἀφελῆς est ἀσινῆς, καθαρὸς, ὄλόκληρος, ὁ μήτε πλεο-
“νάζων, μήτε δέων τι τοῦ σώματος, Illæsus, Purus,
“Integer, Cui nec superfluum quippiam in corpore
“est, nec deest. Idem πεδία ἀφελῇ dici scribit τὰ
“*σύνδενδρα, Arboribus consita: procul dubio re-
“spiciens ad Aristoph. de Cratino; I. (526.) ὃς
“πολλῷ ρένσας ποτ’ ἐπαίνῳ, Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων
“ἔρρει: subjungit enim, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων
“Ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἔχθρους
“προθελύμνους. Schol. vero ibi ἀφελῇ πεδίᾳ allego-
“rice dictum ait τὸ ἐπὶ τῆς φράσεως ἀκομψον καὶ ἀ-
“πλοῦν: i. e. τὴν ἀφελῆ λέξιν, s. τὴν ἀπλῆν φράσιν:
“qui et ἀφελῇ γυναικα dici scribit τὴν ἀπόνηρον καὶ
“*δωσίτυγον, ut in hoc Gnomico Hexametro, Μισῶ
“τὴν ἀφελή, μισῶ τὴν σώφρονα λίην, Odi quæ sim-
“plex nimium est, odi et nimis castam. Inde ADV.
“Ἀφελῶς, Simpliciter, Nude: ἀπλῶς: ut τὰ ἐπιστό-
“λια ἀφελῶς γράφειν, Schol. Aristoph. et Suid. VV.
“LL. exp. Simpliciter, Ingenue: item Incuriose, In-
“considerate. Inde et SUBST. Ἀφέλεια, ἡ, Simpli-
“citas. Damascius ap. Suid. de Isidoro, Πρὸς τὴν
“ἀφελείαν καὶ ἀψεύδειαν ἡγάπα διαφερόντως. Plut.
“Symp. Ὡν εἰκός ἐστι καὶ τὸν Ἡσίοδον προξενεῖν ἥμιν
“τὴν λιτότητα καὶ ἀφέλειαν. Apud Eund. reperitur
“ΕΤ Ἀφέλεια, (ἡ, ὑποκοριστικῶς,) pro eodem: ut de
“Deo Socr. Ἀνδρὸς ἀτυφίᾳ καὶ ἀφέλειᾳ μάλιστα δὴ

A “φιλοσοφίαν ἔξανθρωπήσαντος. At Ἀφελότης, ητος, ἡ,
“nescio unde acceperint VV. LL. itidem pro ἀφέ-
“λεια, Simplicitas.”

[“Αφελῆς, ad Charit. 505. Jacobs. Anth. 10, 178.

Brunck. Soph. 3, 504. Ruhnk. Ep. Cr. 73. Toup. Opusc. 2, 182. 193. Glaber, Brunck. Lectt. in Anal. 15. cf. Fischer. ad Anacr. 118. (*'Αφελῆς προ* ἀφελλῆς,) Sine φέλλοις, Lapidibus, de campis, ad Timaei Lex. 270. (Aristoph. I. l. c.) Conf. cum ἀσφαλῆς, ad Lucian. 1, 580. 2, 212. 'Αφελῶς, 'Αφέλεια, Toup. Opusc. 2, 182." Schæf. MSS. I. q. ἀκήρatos, J. Poll. 1, 29. 'Αφελῶς ἔφαγε, Frugaliter, Plut. Cæs. 17. pro quo Sueton. Cæs. 53. Etiam largius. 'Αφελότης, Schleusner. Lex. in N. T. ΕΕcum. in Act. Apost. 2, 46. " Chrys. in Jo. Hom. 76. T. 2. p. 870. Προσεκαρτέρουν ταῖς εὐχαῖς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι." Seager. MSS. " 'Αφελῶς, Athēn. 419. Dionys. H. 2, 132." Scott. App. ad Thes. Theognis 1211. Bekkeri Συγγρ. Λεξ. χρησ.: 'Αφελές· τὸ ὑγεῖς, καὶ ὀλόκληρον, ἡ τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀκατασκεύαστον. 'Αριστοφάνης Ιππεῦσι (l. c.) Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει καὶ τῆς στάσεως παρέσυρεν. Καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἵερεις ἐδοκιμάζοντο 'Αθήνησιν, εἰ ἀφελεῖς καὶ ὀλόκληροι. "Εστι μὲν γάρ ὁ μὲν οὐκ ἀφελῆς ὁ βεβλαμμένος τι τοῦ σώματος, ἡ καὶ ὁ πρόσεστι τι μὴ φύσει προσῆκον οὐχ ὀλόκληρος δὲ, οὐ τι ἀπεστι καὶ ὁ ἐλαττούμενός τινι τῶν κατὰ φύσιν. Glossa: 'Αφελῆς Simplex. " 'Αφέλεια, Modestia, Plut. 2, 461. Clem. Alex. 198." Wakef. MSS.]

“ Ζαφελῆς, Suidæ ὁ πάνν ἀφελῆς, Admodum sim-
“ plex: et ADV. Ζαφελῶς, itidem πάνν ἀφελῶς. Hes.
“ vero longe diversas his signifi. tribuit. Nam ζαφελές
“ ei est ἄγαν σκληρὸν, ἄγριον, θυμωδὲς, itidemque
“ ζαφελῶς, * μεγαλοκότως: item μεγάλως ηὐξημένον,
“ ισχυρόν: neconon * πολύφλογον. Quarum exp.
“ secundam sequitur Etym. Tradit enim ζάφελον
“ per sync. dici quasi ζάθφελον, παρὰ τὸ ζά καὶ τὸ
“ οφέλλω, τὸ αὐξῶ, ut sit ὁ ἄγαν ηὐξημένος, ideoque
“ ισχυρός, σφοδρός, ἐπίμονος. Hom. utitur compo-
“ sitis ἐπιζάφελος et ἐπιζαφελῶς, idque de ira. II. I.
c “ (525.) ὅτε κέν τιν ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι: Od. Z. ὁ
“ δ' ἐπιζαφελῶς μενέανεν 'Αντιθέψ 'Οδυσσῆ." "Ἐπι-
“ ζάφελος, ὁ, (ἡ,) Contumax, Vehemens, VV. LL.
“ Apud Hes. tamen legitur neutr. Ἐπιζαφελές,
“ non ἐπιζαφελόν: quod ab illo exp. θυμωδὲς, item
“ ὄργιλον, et χαλεπὸν, ισχυρὸν, * ἐπίσκοπον, [I. ἐπί-
κοτον.] "Hinc ADV. Ἐπιζαφελῶς, quo utitur Hom.
“ Il. I. (516.) ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαινοι.
“ Ubi ἐπιζαφελῶς quidam interpr. Vehementer: alii,
“ Ardenter, derivantes ἐπιζαφελῆς, e quo est hoc ἐπι-
“ ζαφελῶς, a v. φλέγω. [Apoll. R. 4, 1672. ἐπι-
ζαφελον κοτέουσα. Orph. A. 1370. Schneider. Lex.
v. Ζαφελῆς. "Ζαφελῆς, Jacobs. Anth. 7, 37. Ζάφε-
λος, Heyn. Hom. 5, 646. Ἐπιζάφελος (sic,) 645. 646.
Ἐπιζαφελῶς (sic) 645. Ἐπιζαφελὸς (sic,) Ilgen.
Hymn. 463. Ἐπιζαφελὸς,—ῶς, Ruhnk. Ep. Cr. 274."
Schæf. MSS.]

“Αψελὲς, Hesychio νύιὲς, pro quo supra ἀφελές.”

“ΑΦΕΝΟΣ, ὁ, τὸ, Divitiae, Opes, s. Reditus,
D “Census, et quidem proprie unius anni, ut volunt
“Gramm.; dicunt enim esse τὸν ἀπὸ ἐνὸς ἔνου, ὁ ἑστίν
“ἐνιαυτοῦ, συνηγμένον πλοῦτον, s. τὸν ἀπὸ τῶν ἐνιαυ-
“σίων γεννημάτων, τὴν ἀφ' ἐνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσίαν:
“πλοῦτον vero, τὴν ἀπὸ πολλῶν. Od. Ε. (98.) οὐδὲ
“ξυνεείκοσι φωτῶν "Εστ' ἄφενος τοσοῦτον: εἰπ-
“prius dixisset, Ἡ γάρ οἱ Σωῆς γ' ἦν ἀσπετος, οὐτιν.
“τόσην Ἀνδρῶν ἥρών: pro eodem accipiens ἄφενος
“et Σωῆν, Opes nimirum et Copias ad vitam susten-
“tandam necessarias; in quarum censu ponit ar-
“menta, ovium, et caprarum, porcorumque greges.
“Rursus II. Ψ. 'Αλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων μέγα
“γάρ οἱ ἔδωκε Ζεὺς ἄφενος. Et A. (171.) ἄφενος καὶ
“πλοῦτον ἀφύξειν. Sic Hesiod. Οὐκ ἄφενος φεύγων,
“οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὅλθον. Idem masculino uititur,
“E. (23.) Σηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων Eis ἄφενον
“σπεύδοντα." [Jacobs. Anth. 6, 281. Heyn. Hom.
4, 65. 8, 415. Græv. Lect. Hes. 510. Toup. in Schol.
Theocr. 216. Wolf. ad Hesiod. 75. Valck. ad Am-
mon. 102. 113. 196.] Schæf. MSS. Crinag. 33. Blomf.
ad Callim. H. in J. 94. : cf. Censorem Blomf. Edi-

tionis Jenensem, in E. H. Barker Aristarcho Anti-Bloomf. 82. Spitzner. de Versu Gr. Her. 75.]

[* Εὐηφενῆς, ὁ, ἡ, i. q. ῥνηφενῆς. " Heyn. Hom. 8, 372. Ruhn. Ep. Cr. 130." Schæf. MSS. Hesych. Ad II. Ψ. 81.]

"Αφνεῖος, s. 'Αφνεῖος, (δ, ή,) per sync. ab ἄφενος dicitur, Dives, Opulentus. Od. P. Ἡσαν δὲ δυῶς μάλα μυρίοι, ἀλλά τε πολλὰ, Οἴστιν τ' εὐ ςώνυσι καὶ ἄφνειοι καλέονται, Quibus beatam opibus vitam degunt et opulentii nominantur, ubi nota idem fere esse εὖ ζῆν et ἄφνειὸν εἶναι, ut supra ςωὴ ἀσπετος et μέγα ἄφενος: Od. Λ. ἐν ἄφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο Ἡ γάμω, ἡ ἑράνω, ἡ εἰλαπίνη τεθαλανή. Hesiod. E. πολύμηλοι τ', ἄφνειοι τε: Θ. Τὸν δ' ἄφνειὸν θῆκε, πολύν τέ οι ψπασεν δλβον. Phocyl. Οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ' ἀπαναίνεται ἄφνεὸν ὅντα, Qui quidem dives sit et opulentii. Nec vero homo solum, sed δόμος etiam ἄφνεῖος dicitur: ut Od. P. Καὶ γὰρ ἔγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον Ολβιον, ἄφνειόν. Construitur porro ἄφνεῖος modo cum gen. modo cum accus. Cum gen. nt ἄφνεῖος βιότοι, II. Z. Dives opum, quas vitæ usus requirit. Itidemque Od. A. Ἡ ἄφνειότερος χρυσοῖ τε ἐσθῆτος τε: ut Virg. quoque dicit Dives opum, Dives pecoris, Dives pictai vestis et auri. Cum accus., ut Hesiod. (E. 455.) ἀνηρ φρένας ἄφνεῖος, Vir dives pectoris: i. e. Prudens et consultus; pectoris enim opes et divitiae, prudentia: sed per antiphrasin pro μωρὸς, Fatuus, Stultus, teste Eust., qui etiam addit, κοινότερον dici ἄφνεῖος βιότοι, quam ἄφνεῖος βιότον, cum gen., qua in re haud scio an assentendum ei sit. Comparativum ἄφνεῖος facit ἄφνειότερος: ut paulo ante ex Hom., ἄφνειότερος χρυσοῖ, Diliior auri. Superlat. vero duplificem habet; unum, regularem: ut II. Y. Ος δὴ ἄφνειότατος γένετο θυητῶν ἀνθρώπων, Ditissimus mortalium: alterum, irregularem, ut ap. Antimach., ἄφνειότερος ἔσκεν. Habet vero et ἄφνεῖος, cuius exemplum habuisti supra e Phocyl., suum comparativum, sed regularem: ut Soph. (E. 457.) χερσὶν ἄφνειότεραι. Eodemque modo in superl. dici potest ἄφνειότατος. Est porro et VERB. ἄφνειόμαι, Ditesco, πλούτιζομαι. Cratin. ρύδον ἄφνειόνται.

"Si quis vero ἄφνεῖος nolit ex ἄφενος derivare, saltem derivabit e NOM." Αφνος per sync. ex ἄφενος, et signif. i. q. ipsum ἄφενος. Usus autem eo Pindarus est, Οἱ δὲ ἄφνει πεποιθασιν, ut testatur Etym., qui et VERB. ἄφνεω inde fieri dicit, et ab eo VERBALE ἄφνιμων, (ονος, δ, ή,) cuius ex Antim. (Fr. 61.) hoc affert exemplum, sed mutilum, Πολλὰ δὲ μῆλα, τάπερ ἄφνιμοντας ἄνδρας. Derivatum vero inde et aliud VERB. ἄφνύω nimirum: cuius Hes. meminit, ἄφνυε afferens pro ἄφενύνει, δλβίζει. Sed pro illo ἄφνυε pūtarim reponendum ἄφενύει, innuente id ἄφενύνει, quod sequitur; ex eo enim per sync. factum est ἄφενύνει, ut ἄφνος ex ἄφενος. Itaque ἄφνεω s. ἄφνω, i. signif. q. πλοντέω, Ditesco vel Dives sum: ἄφνύνω autem, i. q. πλοντέω, Dito, Locuplete, Opibus cumulo, Opibus beatum reddo."

[* ἄφνεῖος, Thom. M. 721. Wakef. Phil. 393. Jacobs. Anth. 11, 152. Heyn. Hom. 4, 411. 6, 146. 544. Gesner. Ind. Orpb. Ammon. 113.; Valck. ad 196. Eran. Philo 172. Lesbon. 182. Brunck. El. 457. An ἄφνεια? Heyn. Hom. 4, 324. ἄφνεῖος, Jacobs. Anth. 9, 376. Aristodic. 2. Theogn. 190. (559.) Brunck. El. 457. Αφνος, ad Charit. 463. 786." Schæf. MSS. " ἄφνεῖος, Schol. Od. B. 190. Cum πλούσιος, Orpb. A. 1104." Wakef. MSS. Theocr. 25, 22. Pro ἄφνειόμαι, quod Noster exhibet, Schneider. Lex. habet * ἄφνειόμαι.]

"ΑΦΛΑΣΤΟΝ, τὸ, Summa puppis pars. J. Poll. enim 1, τὰ ἀκρα τῆς πρύμνης vocari ἄφλαστα dicit: ὃν ἐντὸς ὄρθον ξύλον πεπηγέναι, et vocari στηλίδα. Itidem Paus. e Didymo refert ἄφλαστον nominari τὸ ἐπὶ πρύμνης ἀνατεταμένον εἰς ὕψος ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένων, διήκοντος δι' αὐτῶν πλατέος κανονίου, ὑπηρεισμένου τούτῳ * στηλίσκω ὅπερ σθεν τοῦ κυβερνήτου, ut testatur Eust. 1039., qui

A "etiam addit, ἐκ τῶν κανονίων καὶ τοῦ θρανίου suspendi τενια, nimirum εἰς παράσημον τῆς νῆσος: "denominatum esse παρὰ τὸ μὴ ῥάδιον φλᾶσθαι, i. e. "θλᾶσθαι. Ibid. ex eod. Didymo tradit ἄφλαστον diversum esse ab ἀκροστόλῳ, ut et Schol. Apoll. "R. Apollonius tamen in suo Lex. hoc ἄφλαστον per ἀκροστόλιον exp., ut Etym. quoque ἄφλαστα vocari ait τὰ ἀκροστόλια τῆς νῆσος: itidemque Hes. et Suid. τὸ ἀκροστόλιον et τὸ ἀκρον τῆς πρύμνης, ἀποτεταμένον εἰς ὕψος. Sed aliam, imo contrariam ii rationem nominis afferunt ei, cuius ex Eust. "paulo ante memini: nimirum ἄφλαστα dici κατ' ἀντίφρασιν, quoniam sunt εὑφλαστα s. * εὐθλαστα. Sed miror cur Schol. Apoll. ἄφλαστον esse voluerit σανίδιον κατὰ τὴν πρώραν, cum in puppi ei locum tribuat Hom. II. O. "Εκτῷρ δὲ πρύμνηθεν, ἐπει λάβεν, οὐχὶ μεθίει, "Αφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. Itidemque Germanicus Cæsar, Fulgent Argos stellis aplustria puppis: Lat. enim paucis immutatis literis Aplustre vocat τὸ ἄφλαστον: licet Festus Aplustria dicta velit, quia erant amplius quam essent necessaria usu. Quin et Etym. ἄφλαστα dici ait τὰ πρυμνήσια, κόρυμβα autem τὰ * πρωρήσια. Veruntamen ipsi etiam ἄφλαστῳ tribuit κόρυμβα Apoll. R. 2, (628.) ἄφλαστοι παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα. Cui I. similis hic Lucani, validis aplustre lacertis, Avulsasque rotant excusso remige sedes: huic autem Lucani, ille Silii, Et transtra et mali, lace-roque aplustria bello. Cic. vero et ante eum Luer. dixit etiam Aplustra pro Aplustria, teste Prisciano ano. [“ Heyn. Hom. 5, 582. 7, 123.; ad Apoll. lod. 198.” Schæf. MSS. Bekkeri Συναγ. Δεξ. χρηστ.: "Αφλαστα τὰ ἀκροστόλια, Απολλόδωρος. 'Ο δὲ Δίδυμος τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης εἰς ὕψος ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένον.]

'ΑΦΡΟΣ, δ, Spuma. Lucian. (2, 220.) 'Αφροῦ ὑποπτηλάμενος τὸ στόμα. Nonn. ἀπέπτυεν ἄφρὸν ὄδόντων: sic ἄφρὸς ἄφνης, ἄφρὸς θαλάσσης, ἄφρὸς νίτρου. || 'Αφρὸς, etiam Piscis quidam est, ut videbis in 'Αφνη. Aristoph. ἄφρὸν vocat etiam τὸ ἄφρωδες διαχώρημα, Spumeum s. Spumosum excrementum, Hes.: qui "ἄφρὸς exp. etiam μωρὸς, ἄφρων, ἄνοιος." [Vide "Αφρος. Archestr. Athenæi 7. p. 285. Εsch. Eum. 183. 'Ανῆς ὑπ' ἄλγος μέλαν ἀπ' ἀνθρώπων ἄφρὸν, ubi Ms. ἄφρον, teste Schneider. Lex. Arcad. 197. "Wakef. Eum. 482. Abresch. Εsch. 2, 20. ad Charit. 268. Valck. Callim. 258. 'Αφρὸς ἀνθεῖ, Bergler. Alciph. p. 4. Αἴτρον, Phrynic. Ecl. 134." Schæf. MSS. "Uvæ succus, Nonn. 416, 17. Semen, Etym. M. Nonn. D. 5, 611. (Οὐ τόσον ιμείρων ἐπεμήνατο Κυπρογενεῖη, Ήν ποθέων, ἀκίχητα γονὴν ἐσπειρεν ἀρούρης, Θερμὸν ἀκοντίζων αὐτόσστον ἄφρὸν Ἐρώτων.)" Wakef. MSS.]

"Αφρόγαλα, ακτος, τὸ, Spuma lactis, s. Lac spumosum: h. e. Tantopere agitatum ut totum in spumam versum sit: Remedium adversus calidam ventriculi intemperiem præstantissimum, et inter laudatos cibos a Romanis habitum. Gorr. Meminit Gal. Meth. Med. 7. et Aëtius. Vide Μέλκα." [Cornar. ad Gal. sec. LL. 532.]

'Αφρογενῆς, (ό, ή, Η) Ε spuma genita. Ετ 'Αφρογένεια, ή, Idem. Sunt autem Epith. Veneris. Hesiod. Θ. (196.) τὴν δ' 'Αφροδίτην, 'Αφρογένειάν τε θεάν καὶ ἐϋστέφανον Κυθέρειαν Κικλίσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες οὐνέκ' ἐν ἄφρῳ Θρέφθη. ['Αφρογενῆς Παφίη, Anal. 3, 200. Clem. Άλεξ. Cohort. p. 13. Orph. E. 11. 'Αφρογενῆς τε θεά. Statyll. Fl. 8. 'Αφρογένεια, Paul. Sil. 11. "Αφρογενῆς,—εια, Wolf. ad Hesiod. p. 84. ad Charit. 521. 607. 614. 774. Manetho 2, 177. 184. 359. 3, 195. 277." Schæf. MSS.]

'Αφρόκομος, δ, ή, Spumantes capillos habens, aut Spumans in capillis. Musæus, (161.) 'Αφροκόμους ραθάμιγγας ἔτι στάζοντα θαλάσσης. [" Jacobs. Anth. 11, 279." Schæf. MSS. " Nonn. D. 2, 616. (Οὐκέτι λενκανούσι συῶν προβλῆτες ἀκωκαὶ 'Αφροκόμῳ ραθάμιγγι διάβροχον ἀνθερεῶνα;) 9, 48. (κροκύεις δὲ περὶ στέρνοισιν ἐκάστης 'Αφροκόμῳ ραθάμιγγι χιτῶν λευκάντοι κούρης;) 45, 326. 46, 161." Wakef. MSS.]

[* 'Αφρόλιτρον, τὸ, Attice pro ἄφρονιτρον. "Casaub. ad Athen. 85." Schæf. MSS.]

'Αφρόνιτρον, τὸ, Aphronitrum, Spuma nitri. Aēt. 2, 60. 'Αφρόνιτρον καὶ νίτρου ἀφρὸς διαφέρουσιν ἀλλήλων, ὅτι δὲ μὲν τοῦ νίτρου ἀφρὸς ἔχραντικάτερόν ἐστι φάρμακον, ἀλεύρῳ πυρίνῳ παραπλησίον εἰς τὸ ὄφθηναι' ἀφρόνιτρον δὲ, οὐκ * ἀλευρῶδες, οὐδὲ διαλελυμένον, ἀλλὰ πεπηγός. Gorr. ἀφρόνιτρον scribit esse Genus nitri fossile, ἀφρὸν vero νίτρου, Nitrum factitium; quamvis Diose. utrumque sub nomine ἀφροῦ τοῦ νίτρου comprehendere videatur: Aphronitrum vero ab Aphrolitro tantum differre, quantum hoc ipsum Aphronitrum a sale; esse enim Aphronitrum medium Aphrolitri atque salis. Ceterum Phrynic. (Ecl. 134.) Atticos h. v. non uti scribit, sed pro ea ἀφρὸν νίτρου dicere. [Diosc. 5, 131. Plin. 31, 46.: Nitri spuma rubentis, Ovid. Medicam. 73. : Flos nitri, ἄνθος νίτρου. Schneider. Lex. Trall. 2. p. 191.]

'Αφροσέληνος, ὁ, q. d. Spuma lunæ. Nomen est lapidis, qui alio nominē σεληνίτης dicitur, διὰ τὸ εὑρίσκεσθαι αὐτὸν νυκτὸς μεστὸν ἐν τῇ τῆς σελήνης παραβήσει: ut Diosc. 5, 169. tradit. Plin. 37, 10. Selēniten et ipse vocat, dicens e candido translucere nuelleo fulgore, imaginem lunæ continentem, redde-re queam in dies singulos crescentis minuentisque numero. Marcell. Lunarem Latinis nominari scribit. [Lapis specularis.]

'Αφροσκόροδον, τὸ, Allii prægrandis genus, sic dictum, quod eo trito in oleo et aceeto, nītrum in modum excrescat spuma. Sic Gorr. addens appellari etiam * 'Αντισκόροδον. Colum. 2, 3. Ulpicum, quod quidam Allium Punicum vocant, Gr. autem ἀφροσκόροδον.

[* 'Αφροτόκος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 44, 166. 45, 56.]

[* 'Αφροφόρος, ὁ, ἡ, Spumam ferens, Spumans. Chrys. 6, 558. Par. Suicer. Thes.]

'Αφροφυῆς, ὁ, ἡ, Spumam innatam habens; sic enim expr. ἀφροφυῆ πέταλα θριδάκων, Epigr. [Anal. 2, 91. ubi al. * 'Αβροφυῆ. Vide ad Anthol. Pal. 556.]

'Αφριλόγος, ὁ, ἡ, Spumilegus. VV. LL. ex Epigr. [Philipp. 13. ubi rectius 'Αφρηλόγος.]

"Αναφρος, (ὁ, ἡ,) Spumæ expers, Non spumeus s. "spumosus: ut ἀναφρα διαχωρήματα, Hippocr. π.

"Χυμ." [114, 49=47.]

"Επαφρος, (ὁ, ἡ,) Super quo spuma est. Tradit "enim Gal. quosdam Hippocr. enarratores ἑπαφρα "ab eo dici velle τὰ τὸν ἀφρὸν ἄνωθεν ἐποχούμενον "ἔχοντα, s. ἐφ' ὃν ὁ ἀφρὸς φαίνεται: nimirum cum "Prorrh. 1. dicit, Κοιλὴ δὲ ἑπαφρα χολώδεα προσ- "διέρχεται." [Hippoer. 307, 47. 49. 319, 33. 38. 332, 28. 411, 3. 443, 32.]

"Τπαφρος, ὁ, ἡ, Spuma tectus, Spumosus, Non manfestus, VV. LL. citantia ex Eur. (Rhes. 711.) ὑπαφρον ὅμια. Varino est * ὑγρασταν ἔχων ἐμφερῆ ἀφρῷ. Item κρύφιος καὶ ὑπουλος. [Wessel. Probah. 47. Valck. Anim. ad Ammon. 137.; Diatr. 93.] Schæf. MSS.]

'Αφριόεις, (εσσος, εν,) Spumosus, ἀφρώδης. 'Αφριόεις γένειον, Epigr. (Antip. Th. 26.) ΕΤ' 'Αφρώδης, ὁ, ἡ, Spumosus. 'Αφρώδες ἔλκος, J. Polluci 4. est ὁ ἐπανθεῖ λευκό- της τις ἡ μελανία. [Αφριόεις, Nicand. 'Αφρώδης, Hippocr. 61, 23. 114, 44, et persæpe, Gl. Spumeus. "Αφριόεις, Jacobs. Anth. 8, 307. Ruhnk. Ep. Cr. 69." Schæf. MSS.]

"Αφρος, Apher s. Afer, Filius Saturni, rex olim "Libyæ, a quo posteri ejus et universi Libyes post- "modum" 'Αφροι dicti sunt, et 'Αφρικὴ ab ipsis Regio, "Suid. At Hes. ἀφρον proprio esse dicit θάλλον." [Gl. 'Αφρος' Afer. 'Αφρος' Pœni.]

"Αφρικὴ, dicta est ἡ Λιβύη, Libya, ab Aphro s. "Afro quodam, ut Joseph. et Solin. testantur: licet "Serv. vocatam ita putet quasi Expertem frigoris "horridi s. φρίκης, eo quod inter meridiem et ortum "sit interjecta. Suid. strictius accipit hoc nomen, "dicens, Καρχηδὼν, ἡ καὶ 'Αφρικὴ καὶ Βύρσα λεγομένη. "Sed latius distendit eam Plin. 5, 4. qui in proœm. "lib. 3. diixerat, terrarum orbem universum in tres "dividi partes, Europam, Asiam, Africam: et init. "lib. 5. Africam Graeci Libyam appellavere. INDE "Αφρικανὸς, (ἡ, ὁν,) Aphricanus s. Africanus, vel "Apher aut Afer, i. e. Ex Africa oriundus, vel In "Africa nascens et proveniens, ut 'Αφρικανὰ σῦκα, "Athen. 13. At P. Corn. Scipio 'Αφρικανοῦ cogno-

A "mentum vel agnomen meruit ob res præclare in A. "frica gestas. Est et Nom. propr. ap. Plut." [Αφρι- κανὸς, Draco 17. "Αφρικὴ, ad Charit. 436." Schæf. MSS.]

"'Αφρινον, Hes. dici scribit τάλαρον, τὸ ἐκ τῶν "ἐλκυσμάτων τῶν ἐρτων."

"'Αφρίους, Hes. dici scribit ἀθέρας."

"'Αφρίς, Hesychio μύρτον, Myrti bacca, nisi forte "sit ἡ κλιτορίς."

'Αφρέω, ήσω, Spumo: unde ἀφρεον ap. Hes. Ηφρι- Σον, ἰδρουν. 'Αφροῦντα, ἀφρίζοντα, πομφολυγάδη, ut expr. Gal. ap. Hipp. [27, 36. 37, 45. 125, 15. 141, 17. 357, 23. 28. II. Λ. 282.] "Αφρεον δὲ στίθεα, ράινοντο δὲ νέρθε κονίη, ubi Pseudo-Did. ἀφροῦ ἐπληρωμότο, ἰδρουν. " 'Αφρέω, Heyn. Hom. 5, 536." Schæf. MSS.]

[* 'Αφρηστής, οὐ, ὁ, Anal. 2, 100. Vide 'Αφρίτις. 'Αφρηστής et ἀφριστής, ad Anthol. Pal. 267. "Jacobs. Anth. 8, 270. Wakef. Georg. p. 100. *'Αφρηστός, Toup. Emend. 2, 101." Schæf. MSS.]

[* 'Αφριάω, i. q. ἀφρέω. Oppian. A. 1, 770. αντίκα πᾶσα Μισγομένη δίνησι * παλιμποίησι θάλασσα Σιξει τ', ἀφριάς τε, καὶ ἵσταται οἰδαίνοντα: K. 2, 437.]

[* 'Επαφριάω, Nonn. D. 43. p. 1132.]

[* 'Αφριέω, Spumo. Hippocr. 174, 1. 'Εγχέοντες

γὰρ τὸ γάλα ἐσ ἔνδια κοῖλα, σείονται, τὸ δὲ ταρασσόμενον

ἀφριεῖ καὶ διακρίνεται.]

[* " 'Αφριώ, (Spumo.) Nonn. D. 1, 153. (χαρα- δραλων δὲ ρεέθρων * Μυγδονὶς ἀφριώσα φάραγξ ἐπεβόμ- βεεν ἀτρῷ:) 6, 358. (ὅτι καὶ αὐτὸς "Ἀπλοὸς ἀφριώντι ρόῳ κυμαίνεται αἰθήρ.") Kall. MSS. Oppian. K. 1, 342. "Ος ἕππον σπέρχοντα, γαμήλιά τε χρεμέθοντα, Πρόσθεν ἐης ἀλόχοιο, κλυτὸν πόσιν, ἀφριώντα Δηρὸν ἐρηνόνοι φίλης λελιημένον εὐνῆς: (cf. A. 1, 770. θάλασσα Σιξει τ', ἀφριάς τε:) " A. 5, 183. Quint. Sm. 6, 221." Wakef. MSS.]

[* 'Αφρώ, Spumo. "Casaub. ad Athen. 79." Schæf. MSS.]

[* " 'Απιφρώ, Clem. Alex. Pæd. 1. 122. (105.) Kall. MSS.]

[* 'Εξαφρώ, Clem. Alex. Pæd. 1. 126=46.]

C 'Αφρίζω, ίσω, i. q. ἀφρέω, Spumesco, Spumam ex- cito, VV. LL. [Gl. Spumo. Diod. S. 3. 104. "Soph. E. 719. Ομοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις "Η- φριζον, εἰσέβαλλον ἴππικα πνοαί. Sed lego ΉΦΛΟΙ- ΣΜΟΝ." Seager. MSS. Cf. 'Αφριστός. Schleusner. Lex. in V. T. Phrynic. Σ. Π.: 'Αφρίζειν καὶ ἀ- φριζειν. " 'Αφρίζω, Wakef. Georg. p. 11. Heyn. Hom. 6, 169. Casaub. ad Athen. 79." Schæf. MSS.]

[* 'Αφρισμός, ὁ, Spumatio. Orph. A. 475. Οἱ δὲ ἀρ- ἀπὸ σφετέρου πεταλαγμένοι ἀφρισμοῖ Στρωφῶντι ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι κατὰ γαῖαν. Sic Gesner. post Salmas. probante Tyrwhitto, pro vulg. ἀφροῦ ἀμφοτο. " V. ἀφρισμός, ab ΉSt. neglectum, Scottus e Fav- rino in v. 'Αφλοισμός attulit, (vett. Glossographos ex- scribente: vide 'Αφλοισμός infra.) Habet etiam Schol. II. O. 607. ('Αφλοισμός: ὁ ἀφρισμός, κατὰ Αἰγαλοὺς. Λαμβάνεται δὲ καὶ πεποιημένως ἐπὶ ιδίωματος ὑδατος ἥχον.) Quo minus ἀφρισμοῖς reponi debuit, sed ἀφλοισμοῖ. II. I. c. 'Αφλοισμός δὲ περὶ στόμα γίγνετο. Hesych. 'Αφλοισμός ἀφρός. Vide ibi Interpr. et Toll. D ad Apoll. Lex. 182." Hermann.]

[* " 'Αφριστής, (οὐ, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 7. et var. *'Αφριστήρ: 80. 122. (=14. 151.)" Bois- sonad. MSS. 'Αφριστής, Schol. Ven. B. ad II. A. 535. Vide 'Αφρηστής.]

[* " 'Αφριζειν, Phrynic. Σ. Π. 26. ('Αφρίζειν καὶ ἀφριζειν.)" Kall. MSS.]

'Απαφρίζω, Despumo, [Gl. Despumo. "Alexis: 'Ομοιότατος ἀνθρωπος οἰνῳ τὴν φύσιν Τρόπον τίνει τὸν γὰρ οἴνον τὸν νέον Πολλή γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄγρον ἀποξέσαι, Πρώτιστον ἀπαφρίσαι, κάπανθησαι, πάλιν Σκληρὸν γενέσθαι." Seager. MSS. "Geopon. 1, 547. Eust. II. 614, 6." Wakef. MSS.]

"'Εξαφρίζεσθαι, In spumam redigi. Act. vero ἐ- "αφρίζω expr. Despumo." [Æsch. Ag. 1033. χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν, Πρὶν αἵματηρον ἐξαφρίζεσθαι μένος, ubi Blomf. " 'Εξαφρίζομαι, Despumo. Schol. 'Απὸ τῶν στρηνιώντων ὑποζυγίων, ἢ οὐκ εἴκοντα τῷ χα- λινῷ, ἀφρίζει μετὰ αἵματος. Stahl. laudat Virg. G. 3, 203. spumas agit ore cruentas." Sed errat existimans

non nisi ap. Άesch. reperiri h. v., quod extat et in Clem. Alex. 44. unde *'Εξαφρισμὸς, δ, Despumatio, Ejectio spumæ, ap. Eund. Pæd. 1. p. 122=101. “Εξαφρίζω, Theod. 4, 334.” Wakef. MSS.]

Ἐπαφρίζω, i. q. ἀπαφρίζω, VV. LL. [Spumam ago, Spumo. Aristoph. Π. 1207. Mosch. 5, 5. ἀ δὲ θάλασσα Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ. “Wakef. Georg. p. 11. T. H. ad Plutum p. 478. Jacobs. Anth. 9, 223. Valck. Callim. 269.” Schæf. MSS.]

“Παραφρίζω, Spumo. Nicand. A. (223.) Θήγει λευ-“κὸν ὁδόντα, παραφρίζει τε χαλινοῖς, ut et Virg. “Spumantis apri.”

[*“Περιαφρίζω, Greg. Nyss. (3, 193.) in Wolfii Anecd. 2, 324.” Kall. MSS.]

[*Προσαφρίζω, Spuma oppleo. Heliod. 3. 130.]

[*“Υπεραφρίζω, Valde spumo. Eubul. ap. Athen. 471. 472. “T. H. ad Plutum p. 432. Jacobs. Anth. 11, 222. Aristoph. Fr. 273.” Schæf. MSS.]

[*“Υπαφρίζω, Spumo, Spumare incipio. Eust. 445, 40.]

“ΑΦΛΟΙΣΜΟΣ, δ, Etymologo est ψόφος ποιὸς, s. “ἀφρὸς, nimurum παρὰ τὸ ἀφρὸς dictus pro *ἀφρισμὸς, “mutatione literæ ρ in λ, et pleonasco τοῦ δ. Eust. “hæc eadem tradit, qui etiam addit Ἀεolicum esse “pro ἀφρὸς: ap. Hom.: nimurum Il. O. (607.) de “Hectore pugnare gestiente, ‘Αφλοισμὸς δὲ περὶ στό-“μα γίνετο. Apud Hesych. non ‘Αφλοισμὸς solum “legitur, expositum ἀφρὸς, sed etiam ‘Αφλοισβὸς, ex-“positum ἀφρὸς ὁ ἐκ ταραχῆς: forsitan e φλοῖσβος. “Apud Suid. vero, in Ms. etiam Cod., ‘Αφλυσμὸς, “ἀφρὸς: sed ea scriptura non placet, siquidem eam “εχος. sequamur.” [Schneider. Lex. Vide ‘Αφρι-“σμὸς, et ‘Ηφλοισμὸς. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρηστ.: ‘Αφλοισμὸς ἀφρὸς. “Heyn. Hom. 7, 99.” Schæf. MSS.]

“Φλοῖσβος, ὁ, Sonitus, quem aqua edit, præsentim “cum fluctus excitans. Unde πολύφλοισβος θά-“λασσα Homero sæpe. Generalius etiam pro τάρα-“χος, θύρωνβος.” [Lycephro 379. Φλοῖσβων δίναις. Mnasaleas 4. Φλοῖσβον Ενναλίου. Opp. A. 1, 777. “Ἄλλαι δὲ ἰλνέντος ὑπὲκ φλοῖσβοι φύονται, pro ἀφροῦ. II. E. 321. ‘Ἄλλ’ ὅγε τοὺς μὲν ἔοντας ἡρύκακε μώννας “τπτούς Νόσφιν ἀπὸ φλοῖσβον, ἐξ ἄντυγος ἥνια τείνας, ubi Pseudo-Did. ταραχῆς, θορύβου: Υ. 377. ‘Ἄλλα κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοῖσβοι δέδεξο. Sophoclis Naupl. Fr. 6. φλοῖσβον μετά κόπον. Schneider. Lex. “Brunck. Soph. 3, 430. Heyn. Hom. 5, 60. 6, 84. 8, 90. Wassenb. ad Hom. 143. Casaub. ad Athen. 1, 52. Matth. Gloss. Min. 17.” Schæf. MSS.]

[*“Αφλοισβος, ὁ, ή, Nonn. D. 1, 89. Καὶ βοὸς ἀ-“φλοισβοι κυβερνήτερα πορείης Κούρη φόρτος ἔην καὶ ναυτίλος: 34. p. 862.]

“Πολύφλοισβος, (ὁ, ή,) Multo strepitu resonans, “aut Turbulentus: exp. n. et *πολύχος, et *πολυ-“τάραχος. II. A. (34.) πολυφλοίσβοιο θαλάσσης: pro “quo Nicand. (A. 6.) πολυστροίβοιο θαλάσσης.” [Gl. Πολύφλοισβος. Undisonus. “Jacobs. Anth. 10, 397.” Schæf. MSS.]

“Ηφλοισμὸς, ὁ, Suidæ ἀφρὸς, pro quo supra ἀφλυ-“σμὸς s. ἀφλοισμός.”

¶ ‘Αφρύη, s. ‘Αφρίτις, s. ‘Αφρὸς, quod nomen esse Ion. tradit Archestr., Apua piscis, qui ita dictus est, quod e spuma nascatur: unde et Veneri dicatus est, utpote quæ et ipsa ortum e spuma habuisse perhibetur. Dicitur etiam et ‘Αφρή, et quidem usitatiore v. Athen. (285.) Καὶ τὸν θαλάττιον γόνον, ὃν ἡμεῖς μὲν ἀφύην, ἄλλοι δὲ ἀφύην ὄνομάζοντι, οἱ δὲ ἀφρόν. Sed Eidem ἀφρίτις est species ἀφύης, alias etiam enumerantis. De hoc pisce lege præter Athen. etiam Plin. 31, 8. Existimatur autem esse is vilis Pisciculus, qui Gall. Menuise appellatur, nomine collectivo: ut et ἀφύα Att. plur. potius quam sing. ἀφύη dicere, quidam tradiderunt. ‘Αφρή autem dici putatur quasi *μικροφύης. De quo lege Eust. “‘Αφύα, Hesychio μεμβρᾶς, Membras. Videtur tamen μεμβρᾶς esse “Species potius τῆς ἀφύας s. ἀφύης.” AB ‘Αφρή deducitur ‘Αφυάδες χρῶμα, quod Erot. exp. λευκοπέλιον. Et ‘Αφύα, quod Gal. ap. Hippocr. (206, 36.) esse ait ἀπολευκινομα. SED et ‘Αφύδιον, (τὸ), dein in. ap. Athen. legitur. [“‘Αφρίτις, i. q. ἀφύη, Eust. ad

A ll. A. s. 165. Schol. Aristoph. I. 612. Aristot. H. A. Oppian. Λ. 1, 776.” Kall. MSS. ‘Αφύη, Ελιαν. H. A. 2, 2. Athen. 586. Glossæ: ‘Αφύη Mel marinum, Apua. ‘Αφύα Mel marinum. ‘Αφύης φῦκος Mel marinum. ‘Αφύδιον, Athen. 285. ex Aristoph. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρηστ.: ‘Αφύας πληθυντικῶς λέγουσι, σπανιωτατα δὲ ἀφύην. ‘Αφύας ὄνομα ἐταιρῶν ἀδελφῶν δύο παρὰ ‘Υπερίδη. ‘Αφύα ἐσ πῦρ· ἐπὶ τῶν τέλος οὖν λαμβανόντων ἡ παροιμία, παρόσον καὶ τὴν ἀφύαν τάχιστα ἔψεσθαι συμβαίνει. ‘Αφύα καὶ ἀφύη ἐστὶ μέρτοι ἱχθύδιον φαῦλον καὶ λινπρὸν, ἀργυρίζον τῇ χροῖ. Καὶ χρῶμα δὲ ἀφυάδες καλεῖται Ιππαστων, (I. Ιπποκράτης, qui voc. ἀφυάδης usurpavit 264, 39. 266, 39.) ‘Εκλήθη δὲ καὶ ἐταῖρα οὐτως, ισως καὶ αὐτὴ τοιαύτη ἦν. “‘Αφύη, ad Timæi Lex. 278. Albert. Peric. Cr. 67. Græv. Lectt. Hes. 575. Bergler. Alciphr. 398. Phrynic. Ecl. 126. Jacobs. Anth. 11, 133. Kuster. Aristoph. 111. a. 123. a. b. Aristoph. Fr. 267. Μεγαρικὴ, ad Μœr. 393. ‘Αφυάδης, Albert. Peric. Cr. 68. ‘Αφύδιον, Aristoph. I. c. ‘Αφύω, Albert. I. c. ad Diod. S. 1, 102.” Schæf. MSS.]

“‘Αφύω, ύσω, Haurio, Hauriendo promo. Od. I. “πολλὸν γάρ (sc. οἶνον) ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἔκαστοι ‘Η-“φύσαμεν, Hausimus. Hesiod. eis ἄγγες ἀφύσσαι Δῶρα “Διωρύσου, Exhauri et refunde. Sic Nonn. ἥφυσεν “ὑδωρ, Hausit aquam. Non minus creber usus est “vocis mediæ in act. signif. Od. I. K. ‘Ενθα δὲ ἐπ’ “ἡπειρους βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ ὕδωρ. At H. (286.) “minus proprie dicit, ἐν θάμνοισι κατέδραθον, ἀμφὶ δὲ “φύλλα ‘Ηφυσάμην, pro περιεβαλόμην, Veluti hausta “mīhi circumposueram. Abusive itidem II. P. ‘Ρῆξε “δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δὲ ἔντερα χαλκὸς ‘Ηφυσ’, Pe-“netrans hausit, Trajecto pectoris cavo exprompsit. “Eas enim ibi signifi. habet propter præpos. ἀμφὶ et “διὰ, a quibus per tmesin est avulsum. || Alioqui “ἀφύω, ab ἀφύης, Apua piseis, colore significat etiam “Dealbor, ἀπολευκινομα, ut testatur Gal. in Lex. suo “Hippocr., respiciens forsan de Morb. intern. (206, “36.) Καὶ τὸ πρόσωπον ἀφνεῖ, καὶ ἐς τὸν πόδας οἰδηρα “κατέρχεται, ut sit, Apua colore refert, Apua in mo-“dum est albidum. Γυναικ. certe 2. Idem dicit, τὸ “χρῶμα ἀφυάδες, Apua modo albidum, Apua re-“ferens. || ‘Αφύματι, Haurio, unde partic. ἀφυσά-“μενος, pro quo Poëtæ dicunt ἀφυσσάμενος, metri “gratia geminato σ. II. Οἰνον δὲ ἐκ κρητῆρος ἀφυσσά-“μενοι δεπάεσσιν ‘Εκχεον, i. e. ἀπαντλήσαντες, Hau-“stu depronentes s. expromentes.” [Schneider. Lex. Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte 189. “Albert. Peric. Cr. 68. ad Diod. S. 1, 102.” Schæf. MSS.]

[*“Αφύσιμος, (ιμη, ιμον,) Copiosus, Schol. Nicand. A. 583. ut ἀφύζωμος.” Wakef. MSS. Vide ‘Αφύσγετον.]

“Αφυσμὸς, ὁ, Suidæ ἀπάντλησις, Exhaustio, vel “Haustio.”

“Αφύσγετον, Hes. exp. συρφετὸν, ἀκαθαρσίαν, “κόπτον. Etym. vero et Lex. meum vet. oxytōnōς “habent ἀφυσγετὸν, expositum τὸ ἰλνῶδες καὶ συρ-“φετόν: derivatum dicentes vel ab ἀφύω, ut sit τὸ “ἀφυσσόμενον ὑπὸ τοῦ φεύματος: vel a φεύγω, ut sit “τὸ μὴ ἀποφεύγον τῇ καταφορᾷ τοῦ φεύματος. II. Α. “de torrente montano, Πολλὰς δὲ δρῦς ἀσαλέας, “πολλὰς δὲ τε πεύκας Εισφέρεται, πολλὸν δὲ τὸ ἀφυ-“σγετὸν εἰς ἄλλα βάλλει. Ubi Eust. quoque signif. “ait τὸν ἰλνῶδη συρφετὸν, esseque ὄνοματοπειον-“μένον ὡς ἀπὸ τοῦ ἀφύσσω: et a Tyrannione quidem “βαρύνεσθαι ut ἀτρύγετος, ab Aristarcho autem οὖν-“νεσθαι ut Ιαπετός. Nicander adjective uswipavit “ἀφυσγετὸν pro ἀφύσιμον καὶ ἀφύσιμον, s. πολὺ καὶ “δαψιλὲς, 584. Ναὶ μὴν τοῖς ὅτε τέκταρ ἀφυσγετὸν “ἐν δεπάεσσι χένοις, Haustum nectar, vel Nectar “largo haustu.” [Opp. A. 1, 778. Εὗτε γάρ ἐν δίνησι παλιρροΐς τε θαλάσσης Βράσσηται πάμφυτος ἀφυ-“σγετὸς ἐξ ἀνέμοιο Σπερχομένης. “‘Αφυσγετὸς, Heyn. Hom. 6, 206.” Schæf. MSS.]

[*‘Αποαφύω, Euphorio Athenæi 475.]

[* Eἰσαφύω, Haurio in. Apoll. R. 4, 1692.]

“Εξαφύω, Exhaurio. Od. Σ. (95.) Οἰνον δὲ φθι-“νύθοντιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντος. Hes. quoque ἐξαφύ-“σονσιν affert pro ἐκαντλήσοντι.” [Opp. A. 1, 573. δὲν πάρος ἦκε καὶ ἐξηφυσσεν οὖδόντων. “Philo J. 2, 472.” Wakef. MSS.]

“ ‘Υπεξαφύω, Clam ex haurio, VV. LL. ex Apoll. R. 2, (983.) utente voce pass. πολέες δὲ πύροι νάνυμοι “ ἔσαιν “Οπτη ὑπεξαφύονται.” [Ubi v. Brunck.]

[*’Επαφύω, Od. T. 388.]

“ ’Αφύσσω, i. q. ἀφύω, unde et derivatum est, Hau-
rio, Promo hauriendo. Il. A. (598.) Οὐνοχόει γλυκὺ^ν
“ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων, i. e. ἀρνόμενος, ἀπαν-
“ τλῶν. Et metaph. 171. οὐδέ σ' ὅτι, ‘Ενθάδ' ἄτιμος
“ ἐών, ἀφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, Hausturum esse, i. e.
“ Acquisitum esse, λήψεσθαι. Hes. ἀφύσσειν exp.
“ non solum ἀπαρνέσθαι, ἀπαντλεῖν, sed etiam ψηλα-
“ φάν: eo tamen signif. dicitur potius ἀφύσσειν.”
[Opp. A. 1, 769. Εὗτε γὰρ ἐκ νεφέων Ζηνὸς νόος ὅμ-
βρον ἀφύξῃ Λάβρον ὑπὲρ πόντου καὶ ἀσχετον: 2, 597.
‘Ος δὲ ὅταν ιητὴρ πολυμήχανος, ἐλκος ἀφύσσων Οἰδα-
λέον. Euseb. P. E. 9. Χώρος πηγὰς ἀφύσσων ἐκ πέ-
τρας. Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte 189.
“ Brunck. Apoll. R. p. 22. Heyn. Hom. 4, 65. 514.
6, 110. 155. 7, 181. Ruhnk. Ep. Cr. 86. Clark. ad
Il. A. 170. ad Od. II. 110. De duplice σ aoristi 1.,
Porson. Med. p. 64. Callim. 1, 473.” Schæf. MSS.]

“ ’Αφύξειν, Hesychio ἀπάντησιν, sed vereor ne per-
“ peram pro ἀφίξειν scriptum sit.” [F. I. ἀπάντησιν.

“ ’Αφύξειν, i. q. ἀφυσμὸς, Hes.” Schneider. Lex.]

[*’Αφύξιμον οἴην, Nicand. Θ. 603. ubi v. nott.
“ ’Αφύξιμος, Qui hauritur, Exhaustus.” Hederic. Lex.
“ Toup. Opusc. 1, 498.” Schæf. MSS.]

[* “ ’Αναφύσσω, Haurio. Nonn. D. 43, 30. 48,
600.” Wakef. MSS.]

“ Διαφύσσειν, Hesychio διαντλεῖν et χωρίζειν, Ex-
“ haurire, Separare. Διήφυσεν, Idem exp. ἔξηντλη-
“ σεν, Exhausit: Etym. vero διέκοψε, quoniā ὁ
“ ἀφύσσων καὶ ἀντλῶν διακόπτει τὸ ἀντλούμενον:
“ uterque procul dubio respiciens ad Od. T. (450.)
“ ὃ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σὸς Γουνὸς ὑπερ, πολλὸν
“ δὲ διήφυσε σαρκὸς ὄδόντι: id enim est, Dente mul-
“ tum carnis exhausit s. extraxit veluti haustu, vel
“ Discidit. Apud Nicandr. vero Θ. (682.) Ργγυνμέ-
“ νων, δλοφυγδὰ διήφυσε ποσσὶ χίμετλα, Schol. nimis
“ longe petita exp. interpr. ίάσατο, ἐθεράπευσε: ma-
“ lim ego Sustulit.” [Cf. A. 373. διεχεύατο θρόμβους.
“ Ad Od. II. 110. Heyn. Hom. 6, 464. 618.” Schæf.
MSS. “ Philo J. 2, 117.” Wakef. MSS.]

¶ ’ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ἥ, Venus, ita dicta, quod e maris spuma ortum habuerit, teste Hesiodo (Θ. 198.) quem et Plato atque alii in hoc etymo sequuntur, οὐνεκ' ἐν ἀφρῷ Θρέφθη. Hinc et ’Αφρογένεια. Aristot. autem ita vocatam tradit, quod seninis natura sit ἀφρώδης, Spumosa. At Hecuba ap. Eur. (Troad. 990.) etymum detorquens, ἀφροδίτην dici ait quod sit ἀφροσύνης θεὰ, VV. LL. Fingitur autem Jovis filia; unde Il. E. (131.) Διὸς θυγάτηρ ’Αφροδίτη: Υ. (105.) Διὸς κούρης ’Αφροδίτης. ¶ ’Αφροδίτη pro Venere libidine, quam et ’Αφροδίτης ἔργα vocant poëtæ, interdum ponitur. Quidam ap. Plut. de Virt. Mor. Τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν, τὸ τῆς ’Αφροδίτης τυγχάνειν. Sic accipitur, ni fallor, et in versibus, quos e Mimmerno vertit Horat. Ex Eur. (Iph. A. 1264.) citatur pro Vehementi ardore et cupiditate. ¶ ’Αφροδίτη, ut et Lat. Venus, Venustas, Lepos, Gratia, Decor. Lucian. (1, 871.) Τοσαύτην ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. Sic in h. l. Μελιάni, Διῆλθε τῷ λόγῳ φιλοτίμως τε καὶ σὺν ἀφροδίτῃ οὐ μάλα πειττῆ. Hanc autem signif. retinent ἀπαφρόδιτος et ἀνεπαφρόδιτος. Ετ ’Αφρὼ ap. Nicandr. (A. 406.) pro ’Αφροδίτη. [Gl. Venus. Draco 117. 120. Arcad. 114. Tzetz. Exeg. in Il. 39. 40. 41. 42. 43. 55. 138. 151. ὁ ἀστὴρ, 99. “ ’Αφροδίτης λοντρὸν, Dipsacus, Diosc. 452. στέφανος, Sisymbrium, 445.” Boissonad. MSS. ’Αφροδίτης λίθος, E. H. Barker Ep. Cr. ad Boissonad. 207. * “ ’Αφροδίται, οἱ, Murator. Inscr. 175.” Kall. MSS. “ ’Αφροδίτη, Lobeck. Aj. p. 328. Markl. Iph. p. 12. 79. (1264.) Antip. S. 83. Musgr. Cycl. 70.: ’Αφροδίτη ἡδεῖα κακῶν, Eur. Phœn. 402. Κυθέρεια, Κύπρις, Ruhnk. Ep. Cr. 51. Ilgen. Hymn. 482. παρθένος, νύμφη, ad Charit. 205.: ’Αφροδίτη ἐπικάθηται τοῖς χείλεσι, Wytt. ad Plut. S. N. V. p. 9. Venere libido, Longus p. 76. Vill. ad Charit. 299. ’Αφροδίτη et ’Αμφιτρίτη conf., ad Diod. S. 1, 375. Venustas, ad Dionys. H. 5, 11. In litore culta, Ja-

a cobs. Anth. 8, 138.” Schæf. MSS. * “ Κουραφροδίτη, (ἡ,) Procl. H. in V. 3, 1. (‘Υμέομεν Λυκίων βασι-
ληῖδα Κουραφροδίτην.)” Kall. MSS. Bekkeri Συναγ.
Λεξ. χρησ.: ’Αφροδίτης ἀντὶ τοῦ ἀφροδισίων. Οὐτε
’Αντιφῶν ἐν ’Αληθείας πρώτῳ.]

’Αναφρόδιτος, ὁ, ἡ, A venere alienus, Invenustus. Plut. Παρὰ γυναιξὶν ἀκολάστοις εὐδοκιμοῦσι τὰς μονο-
λεχεῖς καὶ φιλάνδρους, ἀγαφροδίτους καὶ ἀγροίκους ἀπο-
καλοῦντες. Et ’Αναφρόδιτος εἰς τὰ ἐρωτικὰ, Lucian. (1, 242.) quod quidam exp. Adversa Venere natus,
[i. q. δύσερως. “ Ad Charit. 210. 644.” Schæf. MSS.
Xen. Σ. 8, 15.]

’Επαφρόδιτος, et ’Επαφροδίτιος, (ὁ, ἡ,) Venustus, Jucundus, ἐπίχαρις, ἱδύς. Xen. Σ. (8, 15.) Ή δὲ τῆς ψυχῆς φιλία διὰ τὸ ἀγνή ἐίναι καὶ ἀκορεστοτέρα ἐστίν: et mox, διὰ τοῦτο καὶ ἐπαφροδιτοτέρα. ¶ ’Επαφρόδιτος, est etiam Nom. propr. [Gl. ’Επαφρόδιτος Venustus. *

* ’Επαφροδίτως Venuste. ’Επαφρόδιτος, Appian. B. C. 1, 97. Diod. S. 11. p. 541. Plut. Sulla. Alcipho 2,

B 1, 15. “ Dionys. H. 2, 135.” Scott. App. ad Thes.
“ Abresch. Lect. Aristæn. 94. ’Επαφρόδιτος, vide ad Horat. 15. Zeun.: ad Charit. 345. 644. Boissonad. Philostr. 376. Jacobs. Anth. 8, 198. Brunck. Ari-
stoph. 1, 276. ad Diod. S. 2, 541.” Schæf. MSS.
“ Amabilis, Suid. et aliter Heliod. 339. Venustus,
Synes. 40. Compar., Suid. Superl. ἐπαφροδιτότατος,
Lepidissimus, Dio Chrys. 2, 119. Adverb., Philostr. 262. Schol. Od. A. 241.” Wakef. MSS.]

“ ’Ανεπαφρόδιτος, (ὁ, ἡ,) Qui sine Venere et gratia est, Invenustus, Illepidus. Suidæ ὁ μὴ ἐπίχαρις καὶ ἀηδής: itidemque Etymologo, afferenti e Comico quoriam, κάμοι τὰ ψυχρὰ ταῦτα καὶ ἀνεπαφρόδιτα προσάπτεις φιλήματα.” [Hodie legitur προσμάτεις. Glossæ: ’Ανεπαφρόδιτος Invenustus. “ Alcipho 426.” Schæf. MSS.]

’Αφροδίσιος, (α, ον,) Venereus. Soph. Inacho: Ξανθὴ δὲ ἀφροδίσια λάταξ παισιν * ἐπεγκύπτει δόμοις. [Se-
cuudum Brunck. ξένη δὲ κάφροδισία Λάταξ ἀπασινῦν * ἐπεισκύπτει δόμοις.] Theophyl. Ep. 66. Φιλο-
σοφοῦντος γὰρ λογισμοῦ βέλος ἀφροδίσιον οὐχ ἀπτεται. Plato Symp. ’Αφροδίσιον γὰρ ὄρκον οὐφασὶν είναι ἐμποίημον. Proverb. ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα δύμνυντων πολλάκις καὶ ἐπιορκούντων, Suid. Ad quod videtur re-
spexisse Ovid. Amor. 1. Nec, si quem fallas, tu perjurare timeto: Commodat illusis numina surda Venus. ΑΤ ’Αφροδίσια, τὰ, plur. Res venereæ. Lucian. (1, 530.) ’Ερωτικὸς δὲ ὁν καὶ εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος. Athen. Οὐδὲ πρὸς ἀφροδίσια εἰχεν δρμήν. Idem, ’Εκλύτους πρὸς τὰ ἀφροδίσια. ¶ ’Αφροδίσια, Festum Veneris: Veneralia quidam interpr. Athen. (128.) ’Αντιγόνου τοῦ βασιλέως δεῖπνον ’Αφροδίσια ἐπιτελοῦντος ’Αθήνησι. Idem (574.) “Οτι δὲ καὶ ’Αφροδίσια ἴδια ἄγονσιν αὐτόθι αἱ ἑταῖραι, ”Αλεξίς ἐν Φιλούσῃ φησὶν, ’Αφροδίσι’ ἡγε ταῖς ἑταῖραις ἡ πόλις. Plut. (9, 140.) Πότερον ἀφροδίσια ναύταις ἄγονι, πάντα τὸν λοιπὸν ἡδη χρόνον οὐκ ἐν λιμένι τὴν ναῦν ἔχοντις: sic enim leg. pro ἀφροδίσιαν αὐτῆς. ¶ ’Αφρο-
δίσιον autem sing. forma demin. ut Bud. scribit, Ve-
nuscula, Statua s. Signum Veneris. Athen. (585.)

D Φιλάργυρος δέ τις ἐραστὴς ὑποκορεύμενος αὐτὴν, ἐπεν, ’Αφροδίσιον εἰς Πραξιτέλους. Exp. item Veneris sacri-
ficium. Bud. vero ap. Athen. (207.) ‘Εξῆς δὲ τούτων ἀφροδίσιον κατεσκεύαστο τρίκλινον, interpr., Ab his erat Aphrodisium, i. e. Conclave Veneri deæ dicatum, Instrumentum etiam ipsum triclinari lectister-
nio. Philostr. Ep. 22. Καὶ ὁ λινοῦς χιτὼν ὁ τῆς ’Ισιδος, καὶ τὸ καπηλεῖον ὁ ἀφροδίσιον.

[“ ’Αφροδίσιος, ad Mae. 277. Toup. Opusc. 1, 112. 421. 2, 46. Abresch. Lect. Aristæn. 316. Alci-
phro 258. ad Charit. 326. Brunck. Soph. 3, 415. 504. ad Dionys. H. 1, 286. Heyn. Hom. 6, 625. 8, 660. ’Αφρ. ὄρκος, Toup. Emend. 1, 170. Jacobs. Anth. 7, 261. Bast Lettre 216. ’Αφροδίσια, Res Venereæ, Xen. Mem. 1, 2, 1, 2, 2.; Ruhnk. ad 251. Amores masculi et feminei, Amasii, Schneider. ad Xen. Mem. in Addend. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 42. Verendæ partes, ad Lucian. 1, 250. Festum Veneris, Koppiers. Obs. 33. ’Αφροδίσιον, Fabric. B. G. 1, 325. Templum Veneris, Toup. Append. in Theocr. 4.” Schæf. MSS.

* “'Αφροδίσια, ἡ, Amor, Libido, Schol. Pind. O. 6, 58.” Wakef. MSS. “Plut. 'Αφροδίσια τοῦ βίου ἄγειν, Lucullo 1. τῶν πολέμων, (sed ibi non legitur.) Vide Xen. E. 5, 4, 4. p. 303.” Schneider. Lex. secundum quem legitur et 'Αφροδίσιος, ὁ, ἡ. In Dionys. Hal. A. R. 2, 24. reperitur * 'Αφροδίσιμος, ἡ, οὐ, ubi Ms. recte ἀφροδίσιος. Glossæ : 'Αφροδίσιος· Venereus. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρηστ.: 'Αφροδίσια ἄγρα· οἱ πέρδικες, διὰ τὸ τὸν θηρῶντας τῇ θηλεῖᾳ ἐπιβούλευοντας αἰρεῖν αὐτούς. (Vide "Αγρα.) 'Αφροδίσιον· ἔργον 'Αφροδίτης, ἡ ιδίως τὸ τῆς 'Αφροδίτης ἔδος. Λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν λάγων, τῶν ἐρωτικῶν περὶ τὴν συνουσίαν καὶ σφοδρῶς διακειμένων.]

'Αναφροδίσια, ἡ, Rerum Venearum nulla cupido. Item Invenustas, Inelegantia. [“ Philostr.” Wakef. MSS.]

'Επαφροδίσια, ἡ, Venustas, Lepos, Elegantia. Appian. Καὶ τὴν ἐν πᾶσιν ἐπαφροδίσιαν ὑπεραιρών ἐσεμνολόγει περὶ ἑαυτοῦ. Athen. (242.) Πᾶν ἐπαφροδίσιας καὶ χάριτος ἡν μεστόν. [Dio Chrys. Or. 32. p. 118. “ Heyn. ad Apollod. 1065.” Schæf. MSS. “ Morum jucunditas, Suid. Schol. Od. Ψ. 198. Eust. Od. 311, 48. Artem. 106.” Wakef. MSS.]

[* 'Επαφροδίσιος, ὁ, ἡ, Appian. B. C. 1, 410. Schneider. Lex. v. 'Επαφρόδιτος.]

'Αφροδισίας, (άδος, ἡ,) ab Apul. vocatur Acoron, quam ab Italica Veneriam appellari tradit. [“ Ad Diod. S. 2, 368.” Schæf. MSS.]

'Αφροδισιακὸς, (ἡ, ὁν,) ut 'Αφροδισιακὸς λίθος, Aphrodisiaca gemma, Plin. 37, (10.) quæ e candida rufa est. [Diod. S. 4. 149. “ Toup. Opusc. 1, 421.” Schæf. MSS.]

'Αφροδισιάζω, ἀσω, et 'Αφροδισιάζομαι, Venerem exerceo, Utor rebus Venereis. Xen. (Απ. 1, 3, 14.) Οὕτω δὴ καὶ ἀφροδισιάζειν φέτο χρῆναι. 'Αφροδισιάζεσθαι pass. acceptum, Budæo est Muliebria pati ap. Athen. Subjungit autem ex Aristot. H. A. 7. Αἱ γὰρ νέαι πάμπαν ἀφροδισιαζόμεναι, ἀκολαστότεραι γίνονται. UNDE 'Αφροδισιασμὸς, ὁ, Rerum Venearum usus. Aristot. 'Αλλὰ τοῖς πλείστοις συμβαίνει ἐκ τῶν ἀφροδισιασμῶν ἔκλυσις καὶ ἀδυναμία. ΕΤ 'Αφροδισιαστικὸς, (ἡ, ὁν,) Salax, Libidinosus, Bud. Aristot. H. A. 7. Γράσσει θάττον τὰ σώματα τῶν ἀφροδισιαστικῶν ἀρρένων. Athen. Ζῶν κακόθες καὶ πανοῦργον, ἔτι δὲ ἀφροδισιαστικόν. Idem (391.) 'Αφροδισιαστικὸν τὸ δρυεον. [Αφροδισιαστικὸς, ap. Medicos est etiam Venerem ciens, vel Libidinem movens, VV. LL. [Αφροδισιάζω, Xen. Hierone 3, 4. Hippocr. 103, 10. 105, 17. 106, 32. 341, 9. 345, 32. 346, 2. 362, 25. 415, 22. 'Αφροδισιασμός, 398, 31. Glossæ : * 'Αφροδισιαστής· Venerosus. “ Qui Veneri operam dat et indulget, Veneri obnoxius, Polemo (212).” Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. “ 'Αφροδισιάζω, Jacobs. Animadv. 295. 'Αφροδισιαστικὸς, Valck. Diatr. 50. Casaub. ad Athen. 1, 58. 'Αφροδισιαστής, Muncker. ad Anton. L. 117. Verh.” Schæf. MSS. “ Hes. v. Θόρος.” Wakef. MSS.]

[* 'Εναφροδισιάζω, Aristæn. 1, 15. τῇ κύρῳ, 2, 1. “ Abresch. Lect. Aristæn. 98.” Schæf. MSS.]

“'ΑΧΑΙΝΑΙ, (αι), Achainæ, Cervi quidam dicti ab Achainea urbe, circa quam magnorum cervorum genera fuisse perhibentur, ut Lex. meum vet. tradit et Etym. Apollonii autem Schol. ab Achæa urbe Cretæ. Dicuntur 'Αχαιναι quoque genere non tantum masc., sed fem. etiam. Masc., ut Epigr. (Phalæci 3.) Καὶ σκύλος ἀμφιδρόνου στικτὸν ἀχαινεω. Ibi enim illud ἀχαινεω Ion. est ab ἀχαινης, ut Πηληϊάδεω ap. Hom. pro Πηλειάδον a Πηλειάδης. Fem. etiam, sub. αἱ ἔλαφοι. Ita enim ET 'Αχαιηνεω dicuntur, forma possessivorum. Apoll. R. 4, (175.) ἡ ἔλαφοι Γίγνεται, ἢν τ' ἀγρῶται ἀχαιηνεω καλέονται. Meminit τῶν ἀχαιηνῶν Eust. quoque que 711. afferens e Lexicogr. quodam, Εἰ μὴ ἄρα οἱ ἀχαιηναι καὶ οἱ σταθιναι λεγόμενοι, ἥλικια τινὶ διαφέρουσιν ἡ εἶδος, καὶ κεράτων ἰδότητι καὶ μεγέθει. Aliter vero Babrius accepisse videtur ap. Suid. “ Τοιῶτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαιηνην, Ἐπεισεν ἐλθεῖν εἰς τὸν αὐτὸν εἰς” Αἰδην: nisi forte fabulam aliquam recitat, in qua cerva aliquid locuta esse fingatur; alioqui enim pro 'Αχαιηδα accepisse putarim. || Est

A “ et 'Αχαιηνας ἄρτος, Athen. 3., quem Seinus dicit fieri ταῖς θεσμοφόροις: esse autem magnum, adeo ut fustum illud, quo fieri solet, Μεγαλάρτια appellant: eosque qui ferunt, dicere sese ferre 'Αχαιηνην στέατος ἔμπλεον τρύγον. Ubi nota non simpliciter ἀχαιηνη dici, sed adjecto subst. τράγον: forsitan achæinarum s. achainarum cervarum magnitudine.” [Aristot. H. A. 2, 15. Opp. K. 2, 426.: 'Αχαιητης, falsa lectio ap. Aristot. l. c. 9, 6, 3. cf. Antig. Caryst. 76. “ 'Αχαιηνη, Toup. Opusc. 2, 159. Jacobs. Anth. 7, 248. 'Αχαιηνη, Brunck. Apoll. R. 145.” Schæf. MSS. “ 'Αχαιηη, Suid. v. 'Αμφιδορον.” Wakef. MSS.]

“'ΑΧΑΙΟΣ, (α, ὁν,) Achæus s. Achivus. Peculiaris nomine 'Αχαιοι dicuntur Peloponnesi quidam incolæ, ut Hes. tradit: generaliore autem, universi Græci synecdochicæ, ap. Hom. passim. Ab iis est poss. 'Αχαικὸς, (ἡ, ὁν,) Achaicus, Pertinens ad Achæos: ut 'Αχαικὸν 'Αργος ap. Hom., qui itidem λαὸν 'Αχαικὸν vocat τὸν 'Αχαιούς. Item aliud possess. fem. duntaxat generis, NIMIRUM 'Αχαιης, 'ιδος, ἡ, i. q. 'Αχαιηκή: ut, cum Hom. 'Αχαιηδα γαῖαν vocat τὴν 'Αχαιηκὴν γῆν s. τὴν 'Ελληνίδα, Territorium Achæorum s. Græcorum. Il. B. (235.) “Ω πέπονες, κάκ' ἐλέγχε”, 'Αχαιηδες, oὐκέτ' 'Αχαιοὶ, sub. γυναικες, i. e. Non amplius Achivi et viri, sed Achivæ et feminæ abjecti ignavique animi: exprobrat n. eis semineam timilitatem et ignaviam. Eadem vero 'Αχαιηδες dicuntur ΕΤΙΑΜ 'Αχαιηάδες: ut Apoll. R. 1, (284.) ἡ τὸ πάροιθεν 'Αχαιηάδεσσιν ἀγητὴ. Est inde et VERB. 'Αχαιηδω, i. q. 'Ελληνιδω, Græcisso, Achæis s. Græcis faveo. Sed poëtis duntaxat hæc derivata in usu sunt; nam prosæ scriptt. utuntur quidem iisdem, sed exento i. e. diphthongo. Pro 'Αχαιηκὸς enim DICUNT 'Αχαιηκός, ut et Lat. Achaicus. Xen. Hell. 4. 'Υπερβάλλων τὰ 'Αχαικὰ τῆς Φθίας ὅρη. Sic Schol. Apoll. R. 'Αχαιηκὸν 'Αργος appellari τὴν Πελοπόννησον dicit. Item pro 'Αχαιης DICUNT 'Αχαιη: ut Schol. Apoll. R. 'Αχαιης δέ, μέρος τῆς Θεσσαλίας: ubi nimirum Apoll. R. dixerat, Πελλήνης ἀφίκανον 'Αχαιηδος, veniebant e Pellene Achaide, i. e. Achaica. SED ET 'Αχαιηζειν pro 'Αχαιηδειν, quod Hes. exp. 'Ελληνιζειν. Dicitur vero ET 'Αχαια pro 'Αχαιη, sub. γῆ, e masc. 'Αχαιος pro 'Αχαιη: i. e. Achaium territorium, Terra s. Regio, quam incolunt Achæi: quam suisse * δωδεκάπολιν tradit Schol. Thuc. Porro dicti feruntur Achæi ab Achæo filio Xuthi eorum progenitore. || 'Αχαιημάντεις autem, Hesychio οἱ τὴν τῶν θεῶν ἔχοντες ἵερωσύνην ἐν Κύπρῳ.”

['Αχαια, Eust. in Il. A. p. 74, 30. Xen. E. 4, 8, 10. 'Αχαιη, Eust. l. c. 74, 29. in Od. Γ. p. 125, 44. Eur. Hel. 1560. Il. A. 254. B. 235. H. 124. I. 395. 'Αχαιηάδες, E. 422. Od. B. 101. Γ. 261. 'Αχαιη, Eust. in Il. A. p. 74, 30. Lucian. Dem. Enc. 1080. Xen. E. 7, 1, 31. “ 'Αχαιης, Musgr. Troad. 293. 'Αχαιη, ad Diod. S. 2, 104. Heyn. Hom. 4, 310. 367. 441. Conf. cum ἀρχαιοι, Maittair. Dial. 167. ad Phot. 130. Müller. ad Tzetz. 1029. 'Αχαιηκός, Heyn. Hom. 7, 45. Brunck. Eur. Hec. 287.; Beck. ad 510. Wassenb. ad Hom. 150. Eur. Hec. 291. ἐλθῶν δ' εἰς 'Αχαιηκὸν στρατὸν, ubi Porson:— ‘Et hic et infra 514. 525. 'Αχαιηκὸς ediderunt Brunck. et Beck., qua ratione impulsi, nescio. Atticum est alterum, in quo MSS. consentiunt. Nam viri optimi Francisci Oudini, qui in Misc. Obs. Nov. V. 5. p. 431. a in his verbis corripi contendit ex Attico isto Judaicum ap. Juvenal. 14, 101. nulla ratio habenda est.’ 'Αχαιηκός, 'Αχαιηκός, Heyn. Hom. 5, 555. 646. 7, 630. 'Αχαιης, 7, 45. 'Αχαιης, 'Αχαιη, Brunck. ad Aesch. S. c. T. 28. Toup. Emend. 2, 581. ad Paus. 124. 'Αχαιηης, ad Callim. 1, 165. 'Αχαιη, Brunck. Aristoph. 3, 86.; Kuster. 123. Ceres, Mitsch. H. iu Cer. 126. Ruhnk. ad Velleium 15. 'Αχαιη, ἔρια, Jacobs. Anth. 8, 327.” Schæf. MSS.]

“'Αναχαιαι, Omnes Achivi, Universi Græci. Od. Σ. Τῷ κέν οἱ τύμβοι μὲν ἐποίησαν παναχαιοι. Et ibid. ἀριστῆς παναχαιῶν. Inde Παναχαιης γῆ, Universa s. Tota Achaia, Tota Græcia,” [Apoll.

R. 1, 242. 3, 347. * Παναχαικός, Polyb. 5. “Παναχαιοί, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 226. Heyn. Hom. 4, 114. 270. 368. * Παναχαιά Ceres, Mitsch. H. in Cer. 126. Παναχαῖος, Heyn. Hom. 4, 368.” Schæf. MSS.]

“'ΑΧΑΡΝΑ, Hesychio est Piscis species. Ab Athen. 7. ”Αχαρνος quoque in Piscibus numeratur, idem forsitan qui 'Αχάρνα Hesychiana. Meminit Idem 8. et 'Ακαρνάνος piscis: quem esse γλυκὺν ait et παραστύφοντα, τρόφιμον δὲ καὶ εὐέκκριτον. Plin. Acarnen memorat, 33, cap. ult.: Peculiaris autem maris accipenser, aurata, asellus, acarne. 'Αχάρνη vero est δῆμος τῆς Ἀττικῆς: cuius οἱ δημόται ΔΙ-CUNTUR 'Αχαρνεῖς, Acharnenses, a nom. 'Αχαρνέος. Hos Acharnenses Aristoph. A. (609.) deridet ut carbonarios et *πολυνάθρακας, ideoque inter eos fingit *Μαριλάδας, et *Πρινίδας, ἀπὸ τῶν μαριλῶν καὶ πρίνων denominatos. Ab iisdem est ADV. 'Αχαρνῆσι, positum pro ἐν 'Αχαρνεῖσι. Ετ 'Αχαρνῆν, pro ἐξ 'Αχαρνέων. Ab 'Αχαρνη autem sunt ET 'Αχαρνῆς ET 'Αχαρναῖς ET 'Αχαρνικός, i. signif. q. 'Αχαρνέος. Steph. B. enim ita vocari ait τὸν δημότην illius δήμου, qui 'Αχάρνα dicitur. Recte. Nam Athen. 9. ex eo, quod Comicus quidam dixerat, ὁ 'Αχαρνικὸς Τηλέμαχος, dicit et ipse τὸν δήμον, 'Αχαρνέος ὁ Τηλέμαχος. Itidemque ap. Schol. Aristoph. sunt 'Αχαρνικοὶ γέροντες. Hes. vero et 'Αχαρνικῶν ὄντων meminit, ita vocatos dicens Praegrandes asinos: quales supra suut οἱ 'Αντρώνιοι.” [Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρηστ.: *'Αχαρνώς ἀχαρνῶς καὶ ὄφρως ὁ αὐτός. Καλλίας Κύκλωψιν Ἐγχέλεια, κάραβοι, λινεύς, ἀχαρνῶς οὐτοποί. 'Αχαρνῆν, Athen. 4, 3. 'Αχάροι, Heindorf. ad Plat. Gorg. 167. 'Αχαρνέος, Valck. Diatr. 152. ad Lucian. 1, 423. 'Αχαρνεῖς, T. H. ad Aristoph. Π. p. 470. 'Αχ. et ἀκαρνάν conf., Valck. ad Herod. 30. ad Lucian. 1, 424. (3, 297). 'Αχαρνῆς, Jacobs. Anth. 6, 330. 7, 177. Antip. T. 25. et Jacobs. *'Αχαρνεῖς, Toup. Opusc. 2, 135. Valck. Diatr. 152. Jacobs. ad Meleagr. 6. *'Αχαρνῆς, Aristoph. Acharn. 322. 'Αχαρνικός, Argum. Acharnens.: v. 180. 324. 'Αχ. ώνος, Valck. ad Herod. 30. 'Αχαρνῆν, Toup. Opusc. 2, 136. Valck. Diatr. 152.” Schæf. MSS.]

“'ΑΧΑΤΗΣ, Achates, sub. λίθος: est enim Gemmæ nomen, teste Suida: ita dictæ quod in Sicilia primum juxta flumen ejusdem nominis reperta fuit, ut e Plin. 37, 10. discimus: ubi inter alia dicit eam esse numerosam, varietatibus diversis mutantibus cognomina ejus: vocatur enim, inquit, *φασ-σαχάτης, *κεραχάτης, *σαρδαχάτης, *αίμαχάτης, *λευκαχάτης, *δευρδαχάτης, velut arbuscula insignis: *ἀνταχάτης, cum uritur, myrrham redolens: κοραλλοαχάτης, guttis aureis sapphiri modo distincta, qualis copiosissima in Creta, sacra appellata. Memoratur Achates nomen et inter fidos Αἴνεαe comites a Marone.” [Orph. Λ. 234. Τοῦνεκά οἱ καλφῶτες ἀχάτη δενδρίζεντι Θήκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ μὲν ἔπλετ' ἀχάτου, "Αλλο δ' ἔχει λασίης ςῆς δέμας εἰσοράσθαι: 604. 631.]

“'ΑΧΕΛΩΪΟΣ, (ό, ή) Hesychio πᾶν υδωρ, non solum ὁ τῆς Ἀρκαδίας ποταμός, qui a Poët. dicitur 'Αχελώιος. Id ipsum tradit Etym., qui ex eo colligit omnium eum Græciæ fluviorum fuisse maximum.” [Eur. Bacch. 625. At *'Αχελῷος, Vir, cuius uxor laborabat, Hippocr. 328, 28. 'Αχελῷος, Heyn. Hom. 8, 149. 726. Jacobs. Anth. 7, 254. Brunck. Apoll. R. 172. Bentl. ad Callim. 300. 434. Aristoph. Fr. 253. Boissonad. Philostr. 403. 'Αχελῷος et 'Αχελώιος, Heyn. ad Apollod. 541. Vide Sylburg. ad Paus. 256. Wolf. ad Hesiod. 99. Dawes. M. C. 176. Musgr. Bacch. 519. 625.; Androm. 167. *'Αχελῷος, Heyn. Hom. 6, 443.” Schæf. MSS.]

“'ΑΧΕΡΔΟΣ, (ό, ή) Hesychio est ἀκανθα ποιὰ, Spina quædam: afferenti hoc hemistichium ex Od. Ξ. (10.) ἔθριγκωσεν ἀχέρδῳ, ubi et Schol. dicit ἀχέρδῳ esse ἀκανθῶδες φυτὸν, ἐξ οὐ τὰς αίμασιάς ποιοῦσιν: quosdam vero exp. τὴν ἀγρίαν ἄπιον, Sylvestri pirum s. Pirastrum: quoniam sc. et ipsa esse

A “soleat ἀκανθῶδης, Spinosa. Idem tradit Etym., qui eam pleonasmo τοῦ δ dictam fuisse ait quasi ἄχερον, utpote δυσχερῆ ταῖς χερσὶ λαβέσθαι. Apud Eund. legitur, Μοχθρὸς ὅν καὶ τὴν γνώμην ἀχερδόνιος, et exp. σκληρός: ego Spinosis potius vel Intractabilis verterim, aut Horridus, Asper; talis enim est ἡ ἀχερδος, unde derivatum est.” [Sopha. C. 1596. Κοίλης ἡ ἀχέρδου. Aristot. Mirab. 155. Antig. Caryst. 21. Anal. 1, 491. ἀλλὰ βάτον, Καὶ *πνιγόσσασαν ἀχερδον. Geopon. 8, 37, 3. φύλλα ἀχέρδου. Theocr. 24, 88. Η βάτω, ἡ ἀνέμῳ δεδονημένον ἀνον ἀχερδον. *“'Αχερδόνης, (ό, ή) Const. Manass. Chrou. p. 135.” Boissonad. MSS. “'Αχερδος, Jacobs. Anth. 7, 361. Brunck. ad C. l. c.” Schæf. MSS. “Steph. B. 215.” Wakef. MSS.]

B “'ΑΧΕΡΩΪΣ, (ίδος, ή,) ἡ λεύκη, Populus alba, ab Acheronte denominata putatur; dicitur enim Hercules, cum ad inferos descendaret Cerberi causa, vidissetque hanc arborem juxta Acherontem, ea mire delectatus fuisse, ideoque eam secum asportasse, indeque eam vocatam 'Αχερωΐδα fuisse παρὰ τὸν 'Αχέροντα. Il. N. (389.)” Ήριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἥριπεν, ἡ ἀχερωΐς Ἡὲ πίτυν βλαθρή.” [Heyn. Hom. 6, 443. 7, 225. ad Paus. 411.] Schæf. MSS.]

C “'ΑΧΛΥΣ, ών, ή, Caligo, Nebulosa quædam obscuritas. Gal. Comm. 2. in Prorrhet. 2. ἀχλὺν nominari dicit θόλωσιν ἀέρος ἐν τῷ μεταξὺ νέφον τε καὶ ὄμιχλης ἔχονταν τὸ πάχος, ὃς ὄμιχλης μὲν μᾶλλον πεπιληθσαι, νέφους δ' ἥπτον, Aeris perturbatio nem, cuius crassamentum sit medium inter nubem et nebulam, nebula spissius, tenuius autem nube. A cuius similitudine ἀχλὺν dici Oculi quoddam πάθος, in quo nimirum διά τινος ἀχλύνοιονται βλέπειν: dicunt enim istam oculi ἀχλύν esse Cicatriculam a superficiaria exulceratione contractam, s. Superficieriam et tenuem exulcerationem, quæ totum fere nigrum oculi comprehendat, aeri caliginoso assimilis et coloris cœrulei: quomodo autem ab ἀμαυρώσει differat, supra in illo ipso v. ex Eodem docui. Hes. quoque utriusque signif. meminit: 'Αχλὺς, ή ἐν ὄφθαλμοις λεπτὴ ςῆλη, nisi potius ςῆλη scripsit, ὄμιχλη, σκοτία, ἀμβλυωπία: et, ἀχλὺν, σκοτίαν, ἀφρασίαν. Ubi etiam nota generaliora illa σκοτία et ἀφρασία, sicut Suidæ quoque ἀχλὺς est non solum ὄμιχλη et ἀμβλυωπία, sed etiam σκότος, Σόφος. Hom. sane et ipse generalius interdum accipit pro Tenebræ, Obscuritas, non tantum pro Caligo, s. Nebulosa obscuritas. Od. Υ. (356.) ἡλιος δὲ Οὐρανῷ ἔκαπολωλε, καὶ δ' ἐπιδέρομεν ἀχλύς: sole enim operto nubibus, subsequuntur tenebræ et caligo. Il. Υ. (421.) Κάρρα οἱ ὄφθαλμον κέχυται ἀχλύς. Itidemque E. (696.) κατὰ δ' ὄφθαλμῶν κέχυται ἀχλύς. Od. X. κατ' ὄφθαλμῶν δ' ἔχνται ἀχλύς. Of-fundebatur caligo oculis. Rursum Il. Υ. (321.) Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὄφθαλμῶν χέεν ἀχλύν. Et Od. H. η ρά οἱ ἀχλὺν Θεσπεσίην κατέχενε. At Il. E. (127.) 'Αχλὺν δ' αὐτὸι ἀπ' ὄφθαλμῶν ἔλον. Quo significatu dicit O. (668.) Τοῖσι δ' ἀπ' ὄφθαλμῶν νέφος ἀχλύν ωσεν 'Αθήνη Θεσπέσιον. Ubi nota νέφος ἀχλύν pro ἀχλύν, s. νεφέλην, ut alibi loquitur. Virg. modo Caliginem dicit, modo Nebulam: Φεν. 12. solum densa in caligine Turnum Vestigat: 1. At Venus obscuro gradientes aère sepsit, Et multo nebulæ circum dea fudit amictu. INDE 'Αχλύν, (εστα, εν,) ΕΤ 'Αχλυώδης, (ό, ή) Caliginosus, Nebulosa obscuritate tectus, Nebulosis tenebris offuscatus. Gal. Comm. 1. in Epidem. 1. Διὰ τὸ τὴν εἰρημένην κατάστασιν ὑγρὰν οὐσαν, ἐτι καὶ μᾶλλον ἀχλύν ἀδη τε καὶ ὄμιχλωδη γενέσθαι, Caliginosam et nebulosam. Apud Eund. sunt ἀχλυώδεις ὄψεις s. ἀχλύν ἀδη ὄμικτα, eorum nimirum, οἵς τεθολῶσθαι φανται τὸ κατὰ τὴν κόρην ὑγρόν: s. eorum, quibus πρὸς ὄμικτον ἀχλύν ἀμβλυωπὸς ἐφίζει, ut quidam (Critoias in Eleg.) loquitur ap. Athen. (432.) Hippocr. vero ἀχλυώδεια dicit pro ἀχλυώδῃ ὄμικτα, s. ἀχλύες, Coac. progn. Τὰ ἀχλυώδεια γυναικείων συχνῶν ἐπιφανέντων λόγεται. Ab Eod. οἱ υότοι dicuntur ἀχλυώδεις, quoniam solent invehere ἀχλύες τοῖς ὄφθαλμοῖς. Alioqui et aéri iidem ἀχλύες inferunt: ut

“Strabo 6. *Εἰ νότος μέλλει πινεῖν, ἀχλὺν ὁμιχλώδη φαίνεσθαι.* Prioris autem ἀχλύσιus Hes. meminit, “ἀχλύσισαν afferens pro σκοτομήνην, de nocte forsan dictum; ea enim est caligiuosa et tenebri-“cosa, cum est illunis.” Est ab ἀχλὺς ΕΤ ’Αχλύω, “Caligo, Obtenebror, Offuscor. Od. M. Ζ. ἡχλυσε “δὲ πόντος ὑπ’ αὐτῆς, de atra nebula. Sic ap. Suid. “*Ἡρός ἀχλύσαντος*: quod exp. σκοτισθέντος. Greg. “act. etiam usurpavit pro Obtenebro, Offusco cali-“gine nebulosa, Νῦξ ἥμαρ κατέπανσε, τὸ δὲ ἄχλυσεν “ἥφα χεῖμα.” [Gl. ’Αχλύς Caligo. Hippocr. 246, 11. 282, 20. 28. 420, 15. 539, 33. ’Αχλυώδης, 116, 44. 335, 43. 410, 2. 29. 425, 21. 430, 18. 435, 19. 441, 25.: ’Αχλύσις, Herod. 5, 77. ’Αχλὺς, Corai. ad Heliod. 70. Ultimam habet lougam, conf. cum χλόσι, Spitzner. de Versu Gr. Her. 67. Conf. cum ἄλλῃ, ad Anthol. Pal. 407. *’Αχλυηφόρος, Chrys. 8, 40. *’Α-“χλύπεζος, Tryphiod. 204. ’Ηέλιος δὲ ὅτε νύκτα παλι-“σιον ἀνδράσιν ἔλκων Ἐς δύντιν ἀχλύπεζαι ἐκηβόλον ἔραπεν ἦώ. Quint. Sm. 2, 549. ’Ηώς δὲ στονάχησε, καλυψαμένη νυφέσσιν, *’Ηχλύνθη δ’ ἄρα γαῖα. *’Α-“χλύω, Const. Manass. Chron. p. 43 (=82. Meurs. 2106.) Boissonad. MSS. Aret. 120. ’Υγρῆναι, λῦσαι, ἀχλύσαι, Tenebras offundere: ἀχλυώδης ἄνθρωπος, 104. ὅτιες, 70. “Heyn. Hom. 8, 74. 97. Heringa Obs. 58. ’Αχλὺς, Musgr. Iph. T. 189. Wakef. Phil. 830. Abresch. Ἀesch. 2, 55. Heringa l. c. ad Charit. 234. 321. 343. Græv. Lect. Hes. 607. ’Α. ὄφθαλμῶν, Heyn. Hom. 7, 196. ’Αχλύσις, Jacobs. Anth. 11, 377. ad Herod. 411. ’Αχλύω, Heyn. Hom. 7, 113. ’Αχλύνθεις, Jacobs. Anth. 11, 377. Schæf. MSS. “’Αχλύω, Quint. Sm. 1, 596. ’Αχλύνω, Synes. 141.” Wakef. MSS.]

[*’Απαχλύω, Caliginem dissipio. Quint. Sm. 1, 78. ἡ ἡθοῦ Ομραί ἀπαχλύσαντος. *’Απαχλύω, Caligine offusco, Aret. 54. ’Ἐντεῦθεν ἐπίληπτοι μυρίοι ἄλλοι, οιδαλέοι, ἀπαχλυσούμενοι, *’ὑδρωπιώδεες.]

[*’Επαχλύω, Tenebris obsecratus sum. Apoll. R. 4, 1480. Quint. Sm. 14, 461. πᾶσα δὲ ὑπερθε Νῦξ ἔχθη περὶ γαῖαν, ἐπήχλυσεν δὲ θάλασσα. Greg. Naz. Carm. 11, 158. Τόσσον ἔρως φαέσσιν ἐπήχλυσεν ἡμετέρους. Arat. Δ. 174. Λεπτὸν ἐπαχλύων, falsa lectio pro ἐπαχλύων. Heracl. Alleg. 34. Τὸν θολερὸν ἀέρα καὶ τῷ τῆς ἐκάστου διανοίᾳ ἐπαχλύνοντα πρῶτος ’Η-ρακλῆς διγένθωσε, de q. l. vide nos supra 1499. b. Anton. L. 46. (62.) Themist. sæpe. “Galei Myth. 454.” Wakef. MSS.]

. [*Καταχλύω, ΙΝΔΕ] “Κατάχλυσις, ἡ, affertur “pro Tenebrarum offusio, Caligo.”

[*’Υπαχλύω, vide nos supra 1499. b. *’Υπα-“χλύνω, Quint. Sm. 1, 67. ’Οψὲ δὲ ὑπαχλύνθη μέγας οὐρανός.]

“AXNA, s. ”Αχνη, ἡ, Gluma, Acus, Tenuer illud “spicæ involucrum, aut tenues paleæ, quæ frumento “permixtæ, dum tritatur, ventilando ab eo segregantur. Hesychio ἄχνην, ἡ ἐπὶ τοῦ σίτου λεπτὴ κα-“λύμη: Schol. Aristoph. τὸ λεπτομερὲς τοῦ στάχνος. II. E. (499.) Ως δὲ ἀνέμος ἄχνας φορέει ἵερας κατ’ ἀλώας, ’Ανδρῶν λικμῶντων. Et mox, ὅτε τε ἔανθη “Δημήτηρ Κρίνη ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνην. Eidem ἀλὸς ἄχνη est Spuma maris, quæ ei fluctuant innat: Hesychio ὁ ἐπιπολάσων ἄ-“φρος τῷ κύματι τῆς θαλάσσης. II. Λ. (307.) ὑψόσε δὲ ἄχνη Σκιδναται εἴκ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰώης. Od. M. (238.) ὑψόσε δὲ ἄχνη ”Ακροῖσι σκοπέλοισιν ἐπ’ ἀμφοτέροισιν ἐπίπτεν. Quod Virg. generalius dixit, salsa spumant aspergine cautes. Et rursum II. Δ. de litore, ἀποπτύει δὲ ἀλὸς ἄχνην, Spumam maris sibi ingestam respuit. Ubi quam ἀλὸς ἄχνην appetat, Aristot. et alii comp. v. ἀλοσάχνην dicunt, sed Aridam maris spumam intelligentes: ut, cum philosophus ille in H. A. dicit, ”Αμα δὲ κόπτοντι καὶ ταῖς χεροῖς θραύνοντι ταχὺ διαθραύνεται ὥσπερ ἡ ἀλοσάχνη. Indeque Plin., Franguntur iectu valido ut spuma arida maris: Gaza autem, Ut aridus maris flos. Soph. Tr. (849.) p. 361. et δακρύων ἄχνην dicit: ἀδινῶν χλωρὰν Τέγγει δακρύων ἄχναν. Eur. vero (Or. 115.) οἰνωπὸν ἄχναν, Vinum spumans dum patera libatur. Soph. rursum pro Rore usur-

A “passe dicitur; Ἀesch. autem (Ag. 508.) πνρὸς ἄχνην dixisse Fumum. Denique et alia λεπτὰ ἔσματα, “ἡτοι θραύσματα, dicuntur ἄχνη nomine, i. e. Te-“nuissima ramenta aut frustula: ut χαλκίτιδος ἄχνη dicuntur Minutissimæ particulæ et veluti flos aut “etiam favilla. Plut. Symp. 3. sub fin. ’Η ἀπιοῦσα “τῆς χαλκίτιδος ἄχνη, καὶ προσπίπτουσα τοῖς βλεφά-“ροις ἀδήλως. Pro Lanugine, Epigr. (Anal. 2, 217.) “Μῆλον δὲ ἡδύπνοον λεπτῇ πεποκωμένον ἄχνη. At “ἄχναν προ σίκησιν, nescio unde afferat Hes. Inde “DERIV. ’Αχνώδης, ὁ, ή, Similis τῇ ἄχνῃ: ut idem “Hes. ἄχνῶδες exp. ἄχνη ὅμοιον.” [”Αχνη, Spuma sordida, Excrementum e salo, sicut acus e tritico, Scal. Subtil. 133.] Gataker. MSS. Arcad. 110. “Pau-“xillum, Aristoph. Σ. 92. ”Υπνου δὲ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην. ”Ην δὲ οὖν καταμύση καν ἄχνην, δύως ἐκεῖ ’Ο νῦν πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν.” Seager. MSS. Soph. ΟΕD. C. 681. Θάλλει δὲ οὐρανίας ὑπ’ ἄχνας ‘Ο *καλλίβοτρος κατ’ ἥμαρ αἰὲν Νάρκισσος, (cf. Ant. 418.) Hippocr. 177, 2. 190, 4. 238, 49. 261, 9. 284, 2. 343, 44. 482, 23. 506, 9. ’Αχνώδης, 430, 33. ’Α-“χνώδης a Schneider non agnoscitur. ”Αχνα, vel ”Αχνη, Wakef. Trach. 848. Jacobs. Aumadv. 135. Stanl. Eum. 107. Jacobs. Anth. 8, 203. 207. 9, 163. Heyn. Hom. 5, 99. Muncker. ad Anton. L. 69. Verh. Ruhnk. Ep. Cr. 150. Wakef. S. C. 1, 69. Brunck. Trach. 849. ”Αχνη, Apoll. R. 195.; Soph. 3, 524. Heyn. Hom. 4, 633. 703. 7, 102. Segaa. in Daniel. 13. Ernest. ad II. 4, 426. ad Callim. 1, 149. De re artificiosa, Brunck. Soph. 3, 505. ”Α. οὐρανία, Toup. Opusc. 1, 294. Brunck. ΟΕD. C. 681. ’Αχνώδης, Wessel. Ep. ad Ven. 5. Heringa Obs. 308. Schæf. MSS. ”Αχνη, Pulvisculus, Orph. A. 449. De fluvio, Dionys. P. 300. ”Wakef. MSS.]

[*’Επαχλύδος, α, ον, Anal. 3, 331. κόνιν, ubi v. Jacobs.]

“ ”Αχθη, Hesychio ἀκαθαρσία, ἀφρὸς θαλάσσης, Sordes, Spuma maris, quod et ”Αχνη supra.” “ ’Αχνρ, ἄρπος, ὁ, Manans capititis ulcus Celso et Plinio, i. e. Tumor præter naturam in ipsa capititis “cute excitatus, tenuissimis eam foraminibus exulcerans, et saniem viscosam lentamque effundens: “τῷ κηρίῳ, i.e. Favō, non multum absimilis, nisi quod hic majora habet foramina humore melleo referata, ille autem perexigua. Quamobrem inde nomen habuisse Gal. prodidit, quod non amplum locum, i. χῶρον, occupet, sed angustis spatiis conclusus, tenuem etiam humorem contineat. Gorř.” [Arcad. 20. Hippocr. 110, 44. ”Aristoph. Fr. 261. ad Mœr. 40. *’Αχώρατος, Aristoph. l. c.” Schæf. MSS.]

— “ΑΧΟΣ, τὸ Dolor, Mœror, Tristitia, ἀφωνος ἀνία κατὰ τοὺς παλαιοὺς, παρὰ τὸ α στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ χαίνειν, ut Eust. tradit, afferens tamen alibi iam exp. et etym. dicens sc. esse τὴν ἄχνην σύγχυσιν, ἐκ τοῦ α ἐπιτατικοῦ, καὶ τοῦ χῶ, τὸ χέω. Il. B. (171.) ἐπει μν ἄχος κραδῆν καὶ θυμὸν ἴκανεν. Od. Δ. (716.) Τὴν δὲ ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον. Poët. magis h. v. est: reperitur tamen, ut et alia ποët. nonnulla, ap. Xen. K. Π. 6, (1, 20.) ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν, et ap. Plut. (2, 123.) Τὴν δὲ βουλὴν ἄχος ἔσχε καὶ κατήφεια δεινή. [”Ruhnk. Ep. Cr. 302. Toup. Opusc. 2, 182. Mitsch. H. in Cer. 228. ad Charit. 729. Musgr. Iph. A. 1580.; Hel. 163. Wakef. Ion. 777.; Musgr. 764. Brunck. Soph. 3, 524. Heyn. Hom. 8, 74. Cum gen., 6, 30, 7, 141.” Schæf. MSS. ”Α. τινὶ, Apoll. R. 1, 449, 2, 774.” Wakef. MSS. Nemes. 229. ”Αχος λύπη ἀφωνίαν ἐμποιοῦσα. Plut. Nicia 10. ”Αχει καὶ θαύματι πεπληγότος: Eumene 18. ”Αχει κατέίχετο, καὶ κλαυθμὸς ἦν. Vide Cor. ad Heliod. 70. Draco 35. Arcad. 196. Ad Anthol. Pal. in Addendis lvii.]

”Αχηρὸς, ὁ, ή, Dolorificus, Molestus, λυπηρὸς, Suid. [Vide ”Αχθηρός. ”Etym. M.” Wakef. MSS.]

“ ”Αχαίας, Hesychio λύπας, Dolores, Molestias, a nom. sing. ”Αχαίην vel ”Αχαία.”

“ ”Αχερονοσία λύμη, Acherusia palus, quæ et ”Αχεροντίς, (ίδος, ἡ,) dicitur: ambæ a Fluvio illo infernali, qui ”Αχέρων, (οντος, δ,) vocatur.” [Etym. M. Eust. 157. Ἀesch. Ag. 1534. Πατέρη ἀντιάσσει πρὸς ὠκύπορον *Πόρθμευμ’ ἄχέων, ubi Blomf. ”De-

scriptio Acherontis, habita simul neminis ratione, quod significare volunt i. q. ὁ τὰ ἄχεα ρέων. Apollod. Fr. ap. Stob. (1047. Heyn.) Ἐκ τῶν γὰρ τοιούτων ὥρμώμενοι πιθανῶν, καὶ τούς ἐν "Αἰδου νομιζομένους ποταμοὺς κατανομάκασιν." Αχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη, ὡς καὶ Μελανιππίδης ἐν Περσεφόνῃ, Καλεῖται δ' ἐν κόλποισι γαίας ἀχέεσσι προρρέων Ἀχέρων· ἔτι καὶ Λικύμνιος φησι, Μυρίαις παγαῖς δακρύνων ἀχέων τε βρύνει, καὶ πάλιν, Ἀχέρων ἄχεα πορθμεύει βροτοῖσιν." Schutz. Mirum est neque Heyn. neque Schutz. Valckenaerii correctionem memorasse, Diatr. p. 17., καὶ Εὐριπίδης Λικύμνιῳ φησί. Cornut. N. D. 234. Ὁ δὲ Ἀχέρων ἀπὸ τῶν γινομένων ἐν τοῖς τετελευτηκόσιν ἀχέων προσήχθη, I. προήχθη, καὶ ἡ Ἀχερονοσία λίμνη." Αχερονοσίος, Strabo 373. Paus. 40. 196. *Ἀχερονοσίας, ἄδος, ἡ, Plato Phæd. 1, 112. *Ἀχερόντιος, Eur. Herc. F. 769. λιμένα λιπών γε τὸν Ἀχερόντιον: Alc. 445. Πολὺ δὴ, πολὺ δὴ γυναικί ἀρίσταν Λίμναν *Ἀχεροντίαν πορεύεται, Ἐλάτη δικώπω. Ἀχέρων, ad Anthol. Pal. in Add. lvii. "Jacobs. Anth. 8, 129. Brunck. Soph. 3, 440. Valck. Diatr. 17. 280. Gesner. Ind. Orph. Jacobs. Spec. 16. *Ἀχερόντειος, ad Timæi Lex. 134. ad Callim. 2, 11. Valek. Callim. 10. (Bekk. Anecd. 344.) Ἀχερόντιος, Eur. Herc. F. 840. Meleag. 77. Leon. T. 78. ad Diod. S. 1, 666. Brunck. Soph. 3, 440. Callim. 1, 482. Paul. Sil. 33. 39. Ἀχερονοσία λίμνη, Ἀχερονοσίας, Thom. M. 135. ad Lucian. 1, 422." Schæf. MSS. "Ἀχέρων, Pluto, Theocr. 16, 41. *Ἀχερονοσίος, Apoll. R." Wakef. MSS.]

[* "Ἀναχίτης, οὐ, ὁ, Gemma omnium pretiosissima, quam notiore vocabulo Adamantem vocamus, dicta, quod vanos metus animique lymphationes credatur abigere, et adversus venena habere vim antidoti." Forcellin. Lex.]

'Αχέω, ἡσω, Doleo, Άḡre fero, Tristor: δυσφορῶ, λυποῦμαι, ἄχθομαι. Od. Α. (194.) "Ἐνθ' ὅγε κεῖτ' ἄχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει. Interdum cum accus. jungitur, ut Lat. Doleo. Hesiod. A. (92.) μετεποναχίζεται ὅπισσω "Ἡν ἄτην ἄχέων, Calamitatem suam dolens. Ἀχέομαι quoque pro eod. ponunt VV. LL. ["Wolf. Proleg. 212. Wakef. Herc. F. 1233.; Trach. 1208. Valck. Phœn. p. 511. Toup. Opusc. 2, 182. ad Od. Φ. 382. Mitsch. II. in Cer. 228. Ilgen. Hymn. 576." Schæf. MSS.]

'Αχεύω, i. q. ἄχέω: inde enim et derivatur, interjecto v. Od. Φ. (318.) τοῦ γ' εἴνεκα θυμὸν ἄχεύων. Δ. (100.) ὁδρόμενος καὶ ἄχεύων. [" Heyn. Hom. 7, 451." Schæf. MSS.]

"Αχνυμαι, i. q. ἄχέω. Od. Σ. (170.) ἡ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν "Αχνυμαι. Eust. ab ἄχω derivat, a quo παράγωγον ἄχνω, et Dor. ἄχνυω: unde per metath. ἄχνύω, a quo ἄχνυμαι, deinde ἄχνυμαι. ΉINC 'Αχνύς, ὑός, ἡ, Mœrōr, λύπη. Varin. 'Αχλύμενος etiam ab Hes. λυπούμενος exp.; quod, mutato ν in λ, ab ἄχλυμαι deductum fuerit. ["Αχνυμαι, Dem. Phal. 4." Routh. MSS. Cor. ad Heliod. 70.: 'Αχλῦ, ἴσως δὲ καὶ 'Αχνύι ἔγραψεν 'Ηλιόδωρος διὰ τοῦ ν' εὑρηται γὰρ καὶ ἡ 'Αχνύς συνώνυμως τῷ 'Αχει τὴν ἀνίαν ἡ λύπην σημαίνουσα. (ώς δῆλοι καὶ τὸ 'Αχνυμαι, ρῆμα, ϕ συνεχῶς "Ομηρος χρῆται") ἡς καὶ μαρτύριων οὐκ οἶδα ὅθεν λαβὼν παρατίθεται ὁ 'Ετυμολόγος (σελ. 182.) τὸ, Τῆς δ' ὀλοφυρομένης ἀμφ' ἄχνυι εἴβεται αἰώνιος χωρὶς εἰ μή τις καὶ παρὰ τούτῳ γραπτέον, 'Αμφ' ἄχλυῖ, καὶ τὸ παρο' 'Ηλιόδωρῳ 'Αχλῦι ὅρθως ἔχειν διατείνοιτο, ως παρῳδηθὲν ἡ μετενεχθὲν ἐξ 'Ομήρου, δις καὶ τὴν 'Αχλὺν, ἥγον τὸν σκοτισμὸν, ως παρεπόμενον τῆς λύπης, οἰδεν, ἐν οἷς παρεισάγει τὸν "Ἐκτορα ἀγάθωνον ἐπὶ τῷ τοῦ ἀδελφοῦ θανάτῳ ('Ιλιαδ. Υ, 421), Κάρρῳ οἱ ὄφθαλμῶν κέχυτ' ἄχλυς. Εὔρηται δὲ καὶ 'Αχλύμενος ἀντὶ τοῦ λυπούμενος παρο' 'Ησυχίῳ. 'Αχνυμένος, ad Anthol. Pal. 210.; "Αχνυμαι et ἀντομαι conf., 800. "Αχνυμαι, Heyn. Hom. 6, 306. 446. 7, 108. Ruhnk. ad H. in Cer. 433." Schæf. MSS. "Αχνυμαι τίνος, Quint. Sm. 3, 766." Wakef. MSS.]

[* 'Επάχνυμαι, Doleo ob. Tryphiod. 415. 'Αλλὰ καὶ ἡμετέρησιν ἐπαχνυμένη θαλίησιν "Ηλυθες.]

[* Συνάχνυμαι, Nonn. D. 11, 213. 'Αχνυμένον Βρομίοι συνάχνυται ὅμπτια Δηώ. Quint. Sm. 2, 625. συνάχνυτο δ' ἀμβροσίη Νικέ Παιδὶ φίλῃ.]

¶ "Αχω, primitiv. præcedentium vv. secundum

A Gramm., ideoque et idem signif.: a cūjus pass. est ἄχεται, quod Hes. exp. στυγεῖ, μέμφεται. [Od. Σ. 255. T. 129. Arcad. 154.]

'Ακάχω, Dolore afficio, λυπέω. Od. O. (356.) ἡ ἐμάλιστα "Ηκαχ' ἀποθιμένη, i. e. Μærore et tristitia affecit, ἐλύπησε. Hesiod. Θ. (868.) 'Ρίψε δέ μιν θυμῷ ἄκαχων. Et pass. II. Θ. (207.) Αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἄκαχοιτο, i. e. λυποῖτο: et Theocr. (8, 91.) οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἄκαχοιτο. Hinc etiam est 'Ακαχμένος, ut docet Eust. Od. (O. 482.) ἔγχος ἄκαχμένον οὗξιν χαλκῷ, i. e. τὸ λυποῦν τῇ ὀξεῖται τοῦ σιδήρου: q. tamen in I. aliam etiam exp. affert, sc. ἔχων ἄκην καὶ ἄκωκην δι' ὀξεῖον σιδήρου, aut, ut alii exp., ἡκονημένον, ἐστομωμένον, σεσιδηρωμένον. Methodius, ut referunt quidam Gramm., Hom. Άeolice his ut tradit ἀλαλήμενος καὶ ἄκαχμένος et per sync. ἄκαχμένος. [" Ad II. P. 637. Brunck. Apoll. R. 220. Heyn. Hom. 5, 452. 6, 434. 7, 274. 382. 679. 'Ακαχοίμεθα, 7, 140. 'Ακαχμένος, 6, 29." Schæf. MSS. " Dolore afficio, Alc. Mess. 7. H. in Cer. 56. Imperf., ἡκαχον, Quint. Sm. 1, 721." Wakef. MSS.]

'Ακαχέω, ἡσω, ET 'Ακάχημι, Tristitia afficio, λυπέω: unde pass. ἄκαχημαι, Tristitia et mœrōre afficior, λυποῦμαι. Od. Θ. (314.) ἐγὼ δ' ὄρόων ἄκαχημαι. II. M. (179.) Νῆῶν ἡμώνοτο θεοὶ δ' ἄκαχειτο πάντες, i. e. ut Eust. exp. ἡχθοντο, Dolore et tristitia afficiebantur. Est autem ἄκαχειτο 3 pers. plusq. perf. e communi ἄκαχηντο, dialysi Ion. facto ἄκαχέατο, et i postea inserito propter versum. II. T. (335.) οἴομαι ἡ κατὰ πάμπαν Τεθνάμεν, ἡ του τυθὸν ἐτι ζώοντ' ἄκαχησθαι. Od. Υ. (84.) "Ηματα μὲν κλαίη πυκινῶς ἄκαχήμενος ἡτορ. [II. Ψ. 223. " 'Ακαχήμενος, Heyn. Hom. 5, 7. 452. 6, 29. 235. 245. 306. 'Ακυχειτο, 6, 306." Schæf. MSS. " 'Ακαχέω, Vexo, Μανέθο 3, 60." Wakef. MSS.]

'Ακαχίσω, ἴσω, Idem: unde pass. II. Z. (486.) μή μοι τε λίην ἄκαχίσεο θυμῷ: Od. Α. (485.) τῷ μή τι θανὼν ἄκαχίσεν, 'Αχιλλεῦ.

'Ακύχεμαι, Tristor, ἀδημονῶ. II. E. (364.) 'Η δ' ἐδίφρον ἐβαινεν ἄκημενη φίλον ἡτορ. Hinc etiam sunt Ion. illa ἄκηχέατο et ἄκηχέδαται: quorum prius est plusq. perf. factum dialysi, ut indicavi in 'Ακαχέω: alterum perf. est, interjecto ε et δ ante αται penult., Ion. formatum: sicut ε πέφρασται, πεφράσαται, ex ἐλύταται, ἐληλάταται: ut tradit Eust. ΉΝC 'Ακηχέδων, ὄνος, ἡ, Tristitia, Mœrōr, Angor, [Hes. Etym. M. " 'Ακήχεμαι, Wakef. Trach. 572. H. in Cer. 50. Heyn. Hom. 5, 72. 'Ακήχεδατ', 7, 381." Schæf. MSS. II. P. 637. Οἵ που δεῦρ' ὄρώωντες ἄκηχεδατ', οὐδὲ ἐτι φασὶν κ. τ. λ.]

" 'Αχνάζει, Hesychio ἄχθεται, μισεῖ, φέγει." [Etym. M. * 'Αχνάσθημι κακῶς, παρά 'Αλκαίω. 'Εστιν ἄχω, παράγωγον * ἄχάζω, * ἄχαζημι, καὶ τροπῇ τοῦ εἰς σ καὶ δ, πλεονασμῷ τοῦ ν, ἄχνάσθημι. Οὕτως 'Ηρωδιανὸς περὶ Παθῶν. " Koen. ad Greg. 294." Schæf. MSS.]

'ΑΣΧΑΛΛΩ, Mœrōr, Doleo, Tristitia affectus sum. Item, Indignor, Άḡre fero. Ut ἀσχάλλειν ἐπὶ τῷ διδύναι δίκην, Dem. in Mid. Sic Plut. Pericle, 'Ασχάλλοντας ἐπὶ τῷ πολέμῳ. Interdum vero cum solo dat., d. i. e. præp. non interjecta; ut Xen. I. (10, 6.) 'Ασχάλλων τῇ τραχύτητι. Chrys. autem dixit 'Ασχάλλειν πρὸς τὴν σύλληψιν. ΕΤ comp. Συνασχάλλω, Condoleo. Ceterum ἀσχάλλω ab ἄχω deducunt Etym. et Eust. ut sit ἄχω, ἄχάλλω, deinde interjecto ε, ἄσχάλλω. Quod mihi probatur; at non item quod addit Eust., utpote vanæ subtilitatis plenum, meo iudicio, sc. ἄσχάλλειν esse ἄχους ἀλισ ἔχειν. Scribiturque ibi, p. 224., ἄσχάλλειν unico λ, nescio an de industria, ut melius cum ἀλισ conveniat, an ex errore. [" 'Ασχάλλω, Marini Procl. 29." Routh. MSS. Draco 22. * 'Ανασχάλλω, Άḡre fero, Eur. Beller. Fr. 16. p. 432. "Εξω δὲ βαίνων τοῦδε, τὸν πάρος χρόνον Πλούτων, ὑπ' ἄτης Ζεύς τ' ἀνασχάλλει πεσον." Seager. MSS. *

* 'Επασχάλλω, Manetho 3, 86. ὡν δῆθ' ἄμ' ἐπασχάλλουσιν ἐφ' ιθρει. " 'Ασχάλλω, Jacobs. Anth. 6, 159. Longus 71. Vill. Valck. ad Bion. 317. Ruhnk. Ep. Cr. 110. ad Timæi Lex. 118. 135. Herod. 744. Toup. Opusc. 2, 210. Plut. Mor. 1, 98. Wakef. S. C. 3, 175. Brunck. ΟΕD. T. 936. ad Charit. 352. 'Επασχάλ-

λω, ad 222." Schæf. MSS.]

¶ 'Ασχαλάω, Idem signif., sed magis est poët.: præcedit autem baryton. ἀσχάλλειν hoc ἀσχαλῆν, sicut μηνίειν prius est quam μηνιάν. II. B. (293.) 'Ασχαλάω σὺν νηὶ πολυζύγῳ: (297.) 'Ασχαλάων παρὰ νηοῖς. Ετ̄ comp. Συνασχαλάω, Condoleo. Et Att. Συνασχαλῶ. Ἀesch. Pr. (243.) "Οστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν νῦν ασχαλᾶς Μόχθοις. [“'Ασχαλάω, Valck. ad Bion. p. 317. Ruhnk. Ep. Cr. 151. ad Timæi Lex. 135. Musgr. Iph. A. 920. Jacobs. Anth. 6, 159. Porson. Orest. Add. 775. Heyn. Hom. 4, 687. 8, 333. ad Dionys. H. 2, 1022.” Schæf. MSS. “Diog. L. 1, 44. Nonn. J. 6, 18. Oppian. K. 1, 492. Quint. Sm. 1, 679. Irascor. 11, 416. *'Ασχαλῶ, Nicand. A. 124. Orph. A. 694. Stob. 438. Συνασχαλάω, Ἀesch. Pr. 162.” Wakef. MSS. 'Ασχαλάω, Archiloch. ap. Stob. 107. Draco 26.]

"ΑΧΘΟΣ, τὸ, Pondus, Onus. Aristoph. B. (10.) Μήθ ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων, Εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι. II. Σ. (104.) 'Αλλ' ἡμαι παρὰ νησὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. "Αχθος γῆς, Prov. de homine inutili dicitur. Quemadmodum ἄχθεα γαῖς Nicand. (Θ. 9.) vocat etiam serpentes et venenatas bestias: pondera videlicet noxia et detrimen-tosa: βλάψas Schol. exp. || Metaph. signif. etiam λύπην βαρύνονσαν, s., ut Bud. annotat, λύπην βαροῦσαν καὶ διοχλοῦσαν τὸν νοῦν ἐπ' ἀβουλίτοις συμπτύμασιν: unde et ab ἄχθος factum esse Eust. docet, πλεονασμῷ sc. τοῦ θ. Soph. (A.j. 951.) "Αγαν δ' ὑπερβριθὲς τεδ' ἄχθος ἡνυσαν, Dolorem et molestiam intulerunt. [“Jacobs. Anth. 7, 136. 144. 9, 188. 194. Musgr. Iph. T. 198. Wakef. Ion. 777.; Musgr. 764. Wakef. Herc. F. 639. Heyn. Hom. 7, 444. ad Od. Y. 379. Musgr. Bacch. 1003. Conf. cum ἄχθος, Heyn. Hom. 4, 541. ad Herod. 328. "A. γῆς, Mitsch. H. in Cer. 181. Heindorf. ad Plat. Charin. 360.; ad Theæt. 402.” Schæf. MSS. “Dolor, Oppian. A. 4, 195. Ipsum corpus, Anthol. 275.” Wakef. MSS. Glossæ: "Αχθος" Sarcina, Onus, Anxietudo, Pondus.]

'Αχθοφόρος, ὁ, (ἱ.) Bajulus, Vectarius, Sarcinarius, ut e Varrone et Cæsare exp. J. Poll. 7, c. 29. Οἱ ἔξ ἀγορᾶς ἥλιμένος κομίσοντες, ἀχθοφόροι, ἀμφορεαφόροι, ὑδροφόροι, ξυλοφόροι, σκευοφόροι, ὑλοφόροι, πλινθοφόροι, πηλοφόροι, ξυληγοὶ, φρυγανοφόροι, φόρτακες. ΉΝC 'Αχθοφορία, ἡ, Onerum portatio. ΕΤ 'Αχθοφορέω, ἡσω, Bajulo. Lucian. (1, 430.) Μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις πιεζόμενος. SEU 'Αχθοφορέω. Philo de Mundo, 'Ως ἀχθοφορεῖν τὸν κύσμον ἰσχύσαι. [Gl. 'Αχθοφόρος Gerulus, Onera ferens, Sarcinarius, Bajulator. 'Αχθοφόρον κτῆνος. Jumentum. 'Αχθοφορέω. Bajulo. 'Αχθοφορέω, Dio Cass. 72, 12. Hippocr. 371, 29. 'Αχθοφορία, 495, 45=829. Lucian. Asino 652. M. Anton. 7, 3. “Basil. Cæs. Hom. in Prov. 6, 4. p. 31.” Kall. MSS. *'Αχθοφορικὸς, ἡ, ὄν, Basil. 1, 388. “'Αχθοφόρος, ad Charit. 322. 666. Wakef. Alc. 2. ad Diod. S. 2, 347. (Manetho 4, 251.) 'Αχθοφορέω, Jacobs. Anth. 6, 138. Antiphil. 14. 35. ad Dionys. H. 2, 831. 'Αχθοφορῶ, ibid.” Schæf. MSS. “'Αχθοφόρος, Manetho 4, 443. 'Αχθοφορία, Nemes. 'Αχθοφόρος, Hesych.” Wakef. MSS.]

'Απαχθῆς, ὁ, ἡ, Gravis, Molestus. ΕΤ 'Απαχθίζω, Gravo, VV. LL. [Neutrum a Schneidero agnoscitur. "Απαχθίζω, Suid. v. 'Απηχθημένον.” Wakef. MSS.]

[* Βαρυαχθῆς, ὁ, ἡ, Nonn. D. 40. p. 1026.]

“Δειραχθῆς, ὁ, ἡ, Collo onerosus, ὁ τὴν δειρὴν ἀλλήγονων, Suidæ in h. l. Δειραχθῆς ἐνθροχον ἄμμα πετῆτην.” [Ad Anal. 2, 93. Δειραχθῆς et δειραγχῆς, ad Anthol. Pal. 163. “Toup. Opusc. 2, 186. Jacobs. Anth. 8, 254. 9, 147.” Schæf. MSS.]

“Δυσαχθῆς, (ὁ, ἡ,) Onerosus, Molestus, Gravis, et ita quidem, ut non nisi ægre et difficulter sufferri queat. Hesychio et Suidæ βαρὺς, ἀβδοτακτος, “πάντα ἀηδιεζόμενος.” [* Δυσαχθέω, i. q. δυσφορέω, cum πρὸς, Nicet. Annal. 5, 7. “Δυσαχθῆς, Wakef. Eum. 145.” Schæf. MSS. “Tryphiod. 41.” Wakef. MSS.]

'Επαχθῆς, (ὁ, ἡ,) Onerosus, Gravis. Item Molestus, Invidiosus: ut Bud. ap. Hermog. interpr. Τοῦ ἐντὸν ἐπαινεῖν ἐπαχθοῦς ὄντος καὶ εὐμισήτου. Sic Ἀschin. de falsa Leg. Πολὺς ἦν τοῖς ἐπαίνοις καὶ ἐπαχθῆς. Et Plut. Themist. Τοῖς συμμάχοις ἐπαχθῆς. Plato χθῆς. Et Plut. Themist. Τοῖς συμμάχοις ἐπαχθῆς. Plato χθῆς. Et Plut. Themist. Τοῖς συμμάχοις ἐπαχθῆς. Πλοτ. Επιστ. 'Επαχθέστερος ἐκείγοις ἐβίω. ΥΝDE 'Επαχθῶς,

A Moleste. ΕΤ 'Επάχθεια, ἡ, Molestia, Offensa. Chrys. de Sac. ΕΤ 'Επαχθίζω, ἴσω, Onero. Philo ad Caium, Τί ἀν ἦν μεῖζον ἀγαθὸν, ἢ τὰ τοσαῦτα βάρη τῆς ἡγεμονίας μὴ μίαν ψυχὴν, ἢ σῶμα ἐν ἐπηχθίσθαι; Sic Εsop. (20, 1. p. 144.) Πολλὴν ὄδον ἐπηχθίσμερος ἐβάδιζεν, [al. ἀπηχθῆ]. Gl. 'Επαχθῆς· Molestus, Gravis, Infestus. Ubi et 'Επαχθῶς legitur, sed sine interpr. 'Επαχθῆς, Thuc. 6, 54. “Demosth. 580. Κινδυνεύει τὸ λίαν εὔτυχεν ἐνίοτε ἐπαχθεῖς ποιεῖν. “Οπου γάρ ἐγὼ μὲν οὐδὲ πεπονθὼς κακῶς ἐχθρὸν εἶναί μοι τοῦτον ὄμολογῶ, οὗτος δὲ οὐδὲ ἀφίέντα ἀφίσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἀγῶσιν ἀπαντᾶ, καὶ νῦν ἀναβήσεται, μηδὲ τῆς κοινῆς τῶν νόμων ἐπικουρίας ἀξῶν ἐρούμενος μετεῖναι, πῶς οὐχ οὗτος ἐπαχθῆς ἐστιν ἡδη, καὶ μεῖζων ἢ καθ' οὗσον ἡμῶν ἐκάστω συμφέρει;” Seager. MSS. Nicand. νοῦσος. 'Επαχθίζω, Heliod. 9. p. 425. * 'Επαχθέω, Tryphiod. 680. Νῆσος ἐπαχθήσαντες ἐριγδούπον διὰ πόντου. “'Επαχθῆς, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 26. Pierson. Veris. 68. Bentl. Opusc. 37. ad Phalar. 311. Jacobs. Anth. 9, 276. Heindorf. ad Plat. Charm. 71.” Schæf. MSS. “'Επαχθίζω, Onus impono, Philo J. 2, 25. 103. et pass., 450, 28.” Wakef. MSS.]

*'Ανεπαχθῆς, ὁ, ἡ, Non onerosus, Non molestus. UNDE 'Ανεπαχθῶς, Non moleste, Non gravate; ut ἀνεπαχθῶς φέρω, Non gravate fero. Thuc. (2, 37.) 'Ανεπαχθῶς τὰ ἴδια προσομιλοῦντες. Item Non invidiōse, ut Hermog. Τοῦ ἐντὸν ἐπαινεῖν ἐπαχθοῦς ὄντος καὶ εὐμισήτου, ἀνεπαχθῶς ποιῆσαι μέθοδοι τρεῖς. [“'Ανεπαχθῆς, τὸ, Epictet. 68.” Suicer. MSS. Arrian. Exp. Alex. 2, 71, 11. Phalar. 1. Glossæ: 'Ανεπαχθῶς· Impune. “Boissonad. Philostr. 574.” Schæf. MSS. “Non superbe, Philostr. 697.” Wakef. MSS.]

“'Επισαχθῆς, (ό, ἡ,) Debitor, χρεωφειλέτης, Hes.

“Sed ap. eum est ἐπισαχθῆς, licet alphabeticā series

“illam scripturam poscat.”

[* 'Εριαχθῆς, ὁ, ἡ, Maxim. 520. ποίμην.]

[* 'Ετεραχθῆς, ὁ, ἡ, In alteram partem vergens. Cyrill. Alex. c. Jul. 7. p. 222. *'Ετεραχθέω, Phrynic. Σ. II.: 'Ετεραχθεῖ· οἷον οἱ πολλοὶ *'έτεροκλινεῖ λέγουσιν, ὅταν ἐπὶ τῶν ὑποευγίων ἢ ἐφ' ὄτουν διηρημένον ἄχθος ἐπὶ θάτερον ρέπῃ.]

[* 'Θυρσαχθῆς, ὁ, ἡ, Gravi metuendus thyrso, Horat. Od. 2, 29. Orph. Y. 44, 5. ubi Herm. dedit, *'Θυρσεγχῆς, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσι θεοῖσιν. “Ruhnk. Ep. Cr. 279. (ubi et *'Θυρσανχῆς.) Jacobs. Exerc. 2, 147.” Schæf. MSS.]

[* 'Καταχθῆς, ὁ, ἡ, Gravis, Oneratus, Onustus. Arat. 1044. Nicand. A. 322. ubi v. nott. *'Καταχθέω, Molestia afficio, Joseph. A. J. 18, 6, 7. *'Καταχθῆς, Nonn. D. 222. Cum gen., Arat. D. 312. *'Καταχθίζω, Onero, Hesych.” Wakef. MSS.]

Μολιβαχθῆς, ὁ, ἡ, Plumbigravis. VV. LL. ex Epigr. [Philippi 15. στάθμη. “Jacobs. Anth. 9, 158.” Schæf. MSS.]

[* 'Πολυναχθῆς, ὁ, ἡ, Quint. Sm. 10, 38. Μηδ' ἄρ' *οὐ θυρῶς θανέειν πολυνάχθει λιμῷ Μέλλομεν. Sic edidit Tychsen.: unde Schneider. Lex. exhibet, Πολυνάχθης. At eidem Tychsenio aliter visum est ad 3, 420. ubi legitur, ὅτε μιν δεινὴ θεὸς ὀθριμοπάτρη Τρώων ἐν πεδίῳ πολυναχθεῖ κάββαλε πέτρη, et sic citavit Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 351. “Πολυναχθῆς, Schol. Nicand. A. 134.” Passow. Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher 96. “Schol. Nicand. A. 321.” Wakef. MSS.]

Σεισάχθεια, ἡ, q. d. Onus excussum. Plut. Cæsare, Καὶ σεισάχθειά τινὶ ἐκούφισε τοὺς ὄφειλέτας. Cui similis est χρεοκοπία: nam χρεοκοπεῖσθαι, Debito fraudari signif. decocta sc. pecunia. Ita Bud. Comm. Antea vero dixerat χρεῶν ἀποκοπᾶς, h. e. Novas tabulas, q. d. Ερις alieni decisiones, esse i. q. σεισάχθειαν. Hanc in Atheniensium Remp. Solon primus invexit, ut Diog. L. (1, 45.) testatur, addens, Τὸ δὲ ἦν λύτρωσι σωμάτων τε καὶ κτημάτων καὶ γάρ ἐπὶ σώμασιν ἐδανεῖσοντο, καὶ πολλοὶ δὲ ἀπορίαν ἐθήτενον· ἐπτὰ δὴ ταλάντων ὄφειλομένων αὐτῷ (Σόλων) πατρών, συνεχώρησε πρᾶτος, καὶ τοὺς λοιποὺς τὸ ὅμοιον προύτρεψε πρᾶξαν· καὶ οὗτος ὁ νόμος ἐκλήθη σεισάχθεια: παρὰ τὸ ἀποσείσασθαι τὰ βάρη τῶν δανείων, ut Hes. tradit. [Plut. Solone 15. Diod. S. 1, 79. “Ad Mœr. 347. ad Diod. S. 1, 90.” Schæf. MSS.]

Σεισάχθεια, ὁ, ἡ, Cui spira caudæ gravis et ponde-

rosa est. Nicand. (Θ. 399.) Οὐκ ἄρα δὴ κείνου σπειραχθέα κυνώδαλα γαῖς θύγην μίμνονοσιν. Ubi Schol. σπειραχθέα, inquit, τὰ ὑπὸ τῆς σπείρας βαρυνόμενα· τὰ γὰρ μεγάλα ἐρπετὰ διὰ τὸ βάρος τῆς οὐρᾶς σπειραχθέα κυλεῖται, διὰ τὸ ὡς ἀχθός καὶ βάρος ἔχειν τὴν οὐράν. [“ Wakef. Phil. 752.” Schæf. MSS.]

[* 'Υπεραχθής, ὁ, ἡ, Oneratus, Nimis gravis. Theocr. 11, 37. Opp. A. 5, 263. πτερύγων δὲ ὑπεραχθέει ριπῆ. Nicand. Θ. 342.]

'Αχθεινός, (ἡ, ὁν,) Onerosus, Gravis, Molestus, λυπηρός καὶ ἐπίονος, Suid. Xen. Απ. 4, (8, 1.) 'Αχθεινότατον τοῦ βίου Senectutem vocat. 'Αχθεινά πάθη, Tristes affectus. Plut. [“ Eur. Hipp. 94. τίς δὲ οὐ σεμνὸς ἀχθεινός βροτῶν; Hec. 1222. 'Αχθεινά μέν μοι τάλλοτρια κρίνειν κακά “Ομως δὲ ἀνάγκη.” Seager. MSS. Xen. E. 4, 8, 27. Εἰδεν οὐκ *ἀχθεινός. “Τουρ. Opusc. 2, 174. 182. Lennep. ad Phal. 28. 311.” Schæf. MSS.]

'Αχθηρός, ὁ, ἡ, Gravis, Molestus, λυπηρός, Hes. UNDE 'Αχθηρός, Gravate, vel Gravatim, ut Cic. loquitur, aut, ut Liv., Graviter: λυπηρῶς, ἀλγεινῶς, ἀνιαρῶς, *ἐπαλγῶς. J. Poll. 3, [99. *'Αχθηρός, Phalar. 122. Lennep. ad Eund. p. 28. “ Pierson. Veris. 68. Bentl. Opusc. 37.” Schæf. MSS.]

[* 'Αχθήεις, εσσα, εν, Marcell. Sid. 96. ΕΤ *'Αχθήμων, ονος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 501. *Νευρονόσους, ποδαγροὺς, ἀχθήμονας ἄνδρας ἀντεῖται” Εσσεσθαι, ubi vertitur Incommodos. “ Ad Charit. 265.” Schæf. MSS. “ 'Αχθήεις, Fabric. B. G. 1, 21.” Wakef. MSS.]

¶ 'Αχθομαι, ἐσσομαι, vel ἥσσομαι, tanquam ab ἀχθέομαι, Gravor, Pondere premor, Ingemo sub pondere. Od. O. (456.) Ἄλλ’ ὅτε δὴ κοίλη νησὶς ἡχθετοτοῖσι νέεσθαι, i. e. ἐβαρύνετο τῷ πλήθει, Schol. Theophyl. Αἱ ἀμπελοι ταῖς βότρυσιν ἀχθονται, αἱ ἀχράδες βρίθουσι. || Item ead. metaph., qua Lat. Gravate fero, pro Moleste fero, Άργε fero. In qua signif. aliquando cum gen. constr. Plut. Publ. "Αχθομαι τῆς οἰκίας, ubi tamen et ἔνεκα sub. potest. Aliquando, et quidem frequentius, cum dat. Aristoph. N. (865.) "Η μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ’ ἀχθέσῃ. Aliquando cum præp. ἐπὶ dativo juncta. Xen. (Απ. 2, 4, 3.) 'Επὶ τοῖς οἰκέταις ἀχθομένους. Interdum cum accus. Att. ut ἀχθομαι τοῦτο: ut et Il. E. (361.) Λίην ἀχθομαι ἔλκος, ὁ με βροτὸς οὐτασεν ἀνήρ. Nonnunquam cum particip. Aristoph. (N. 1441.) οὐκ ἀχθέσει παθὼν, ἀ νῦν πέπονθας. Xen. K. Π. 3, (3, 10.) 'Εγώ ἀχθομαι τρέφων ὑμᾶς. Quandoque cum ὅτι: Xen. ibid. 3, (3, 9.) 'Αχθόμενος ὅτι τρέφεις ὑμᾶς. Plato vero Apol. (10.) 'Υπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος, i. e. Vicem poëtarum dolens. || Item Succenseo. Plato Apol. (19.) Καὶ μοι μὴ ἀχθεσθε λέγοντι τάληθη. Sic etiam Xen. K. Π. 7, (2, 3.) 'Αχθόμενος καὶ ὀργιζόμενος pro eod. posuit. || 'Αχθεται σοι τοῦτο, pro Hoc tibi grave est, Hoc tibi molestum est. Bud. e Greg. Naz. ὁ σοι πλέον ἀχθεται ἀλλων. || "Αχθομαι autem pro Invisus sum, falso annotatur in VV. LL. ex Od. Σ. (366.) ἡχθετο πᾶσι θεοῖσι: cum hoc ἡχθετο non ab ἀχθομαι sit, sed ab ἔχθομαι.

"Αχθέομαι, inus. thema est, a quo ἀχθομαι mutatur fut. ἀχθέσομαι, quæque inde formantur. 'Α— "Αχθέω autem nescio unde afferant VV. LL. pro "Gemo: item Gravo, Gravatatem facio, Molestus "sum: nisi forte ex Hes., qui ἀχθήσας exp. γομώσας, "sed addeus, ἥγονν πληρώσας."

['Αχθομαι, Gl. Doleo, Dolesco, Piget, Piguit. "Αχθεται Angitur, Moleste fert. 'Αχθόμενος Anxius. Hippocr. 112, 37. 42. 113, 7. 13. 143, 32. et alibi. 'Αχθόμενος et αἰθόμενος conf., ad Anthol. Pal. 124. " 'Αχθομαι, Wolf. ad Hesiod. 81. Græv. Lect. Hes. 621. Ilgen. Hymn. 288. ad Phalar. 311. Jacobs. Anth. 9, 165. Boissonad. Philostr. 577. Heindorf. ad Plat. Gorg. 39. De constr., Valck. ad Phalar. p. xix.; ad Herod. 212. 601.; Wessel. 189. 238. Xen. Eph. 37. ad Diod. S. 1, 27. Valck. Callim. 249. Phalar. 236. 238. Cum accus., Heyn. Hom. 5, 284. 6, 436. 646. De fut., Heindorf. ad Plat. Hipp. 153.; ad Gorg. 205. 'Αχθήσομαι, ἀχθεσθήσομαι, ad Mœr. 21. ubi et de ἀχθέσομαι; it. Add. ad h. I. Thom. M. 135. 'Αχθέω, Ruhnk. Ep. Cr. 291." Schæf. MSS.]

'Αχθηδὼν, ἡ, Dolor, Tristitia, λύπη, ὁδόνη, βάρος, Hes. Μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μου ἀκούσης, Ne grave tibi sit

A me audire. Bud. ap. Plat. de LL. 5. ἀντὶ τοῦ λύπη ponii annotat. Plato Crat. (3, 290.) 'Αχθηδὼν δὲ καὶ παντὶ δῆλον ἀπεικασμένον τὸ ὄνομα τῷ τῆς φορᾶς βάρει. Et Λυπηρὸς τῇ ὑψει ἀχθηδόνας, Thuc. 2, [37. 4, 40. Glossæ: 'Αχθηδὼν. Gravedo, Mœr. Hippocr. 112, 34. “ Brunck. El. 464.” Schæf. MSS.]

[* 'Απάχθομαι, Thuc. 2, 93.” Kall. MSS.]

· 'Επάχθομαι, ET Κατάχθομαι, pro ἀχθομαι, aut Valde ἀχθομai. ΑΤ Συνάχθομai est Coudolesco, Vicem alicuius doleo. Isocr. 'Ατυχοῦσι φίλοις συνάχθονται. Idem, Συνάχθομai σοι τῶν ἀπολαθότων. [“ Herod. 2, 175. Καταχθόμενον τῷ ἔργῳ, Onere operis ingemiscentem: ubi Wessel. quidem et seqq. Editores, uno e Cod., præter rationem καὶ ἀχθόμενον posuere.” Schweigh. MSS. 'Επάχθομai a Schneiderio non agnoscitur. Glossæ: Συνάχθομai Condoleesco. “ 'Επάχθομai, Pierson. Veris. 67. Valck. Hipp. p. 300. 302.; Musgr. ad 1260. Κατάχθομai, Wessel. Herod. 189. Συνάχθομai, Bergler. ad Alciph. 128. Valck. Hipp. p. 302. ad Herod. 455.” Schæf. MSS.]

[* 'Υπεράχθομai, Nimum succenseo, Valde doleo, Iniquissimo animo fero. Soph. E. 178. Herod. 6, 21. “ Jo. Cantacuz. Hist. 1, 5. p. 19.” Boissonad. MSS.]

—
“ 'ΑΧΡΑΣ, ἀδος, ἡ, Pirus sylvestris: quam sunt qui “Pirastrum vocent. Colum. 10. Palmitibusque feris “lætatur, et aspera sylvis Achrados, aut pruni lapi-“dosis obruta pomis Gaudet. Itidemque Aristot. “H. A. 9. conducere ait, si ἀχράδες plantentur “própe apum alvearia: i. e. ἀπιοι ἄγριαι. || Dicitur “ἀχρᾶς de Fructu quoque pirastri, i. e. de Piro sylva-“tico: ut, cum idem Aristot. H. A. 8, 6. dicit ἀχράσι “πιάνεσθαι τὰς ὑποσιδηρικές Pinguefieri s. Saginari pirus sylve-“stribus. Sic Athen. 14. Φιλεῖ πλακοῦντα θερμὸν, “ἀχράδιον οὐ φλεῖ. Et Aristoph. Ekd. (353.) νῦν δὲ “έμου 'Αχράς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία: nam teste “Diosc. 1, 169. ἡ ἀχρᾶς est εἶδος ἄγριον ἀπίου, βρα-“δέως πεπαινομένη, δύναμιν δὲ ἔχονσα στυπτικωτέραν “ἀπίου. INDE 'Αχράδιον ξύλον, ap. Eund. 6, 24. “Lignum pirastri, Lignum e piro sylvatica. Forsan “inde dictæ ET 'Αχραδῆναι, Hesychio Σῶν τινα “ξυλοφάγα: quoniam forsani τὰς ἀχράδας inprimis “infestant.” ['Αχρᾶς, Theophr. H. P. 3, 4. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αχρᾶς ὁ καρπὸς τῆς ἀχέρδου. 'Α-“ριστοφάνης οὐτας εἴρηκεν. 'Αχράδας: τὰς *ἀχράδας λέγουσιν. Εὔπολις 'Αστρατεύοισιν οἱ πεπείρους ἀ-“χράδας πρὸς τὴν συκιδι προσετως καὶ ἀχράδων. . . Φε-“ρεκράτης. "Ισως δὲ μὲν καρπὸς ἀχρᾶς, τὸ δὲ δέρδρον ἀ-“χερδος. Φερεκράτης. "Η τῆς ἀχέρδου τῆς ἀκραφολωτάτης. Sic hanc glossam edidit Bekker., quam aliis corrigendam relinquimus. Glossæ: 'Αχρᾶς Juniperum, Pirastrum. Hippocr. 95, 36. “Jacobs. Exerc. 2, 81. Anal. 1, 2. Wakef. Alc. 767. Fac. ad Paus. 1, 512. De quant., Brunck. Aristoph. 3, 198. *'Αχραδῶν, 2, 23. 183. 3, 198.” Schæf. MSS.]

[* 'Αχραδίη, ἡ, Urbis nom. Diod. S. 13, 371. 393. 14, 430. 16, 515. Schol. Pind. Π. 2, 1. Strabo 415. Cic. in Verr. 4, 53. Liv. 24, 22. p. 91. 93. 95. 103. 104.: 25, 26. p. 161. 167.]

—
“ "ΑΨΙΝΘΟΣ, ἡ, ET 'Αψινθιον, τὸ, Absinthium, “Herba summæ amaritudinis, unde et βαθυπίκρων “nomen invenit: de cuius generibus multa Diosc. “3, 25. 26. 27.: Plin. 27, 7. Porro prius v. poste-“riore minus est usitatum: legitur tamen Apoc. 28. “Καὶ γίνεται τὸ τρίτον εἰς ἀψινθον, Aquarium pars “tertia versa est in absinthium: i. e. in amaritudi-“nem summam, qualis est absinthii. Meminit Steph. “B. quoque hujus plantæ, qui etiam addit non per “solum, sed et per v scribi: et "Αψινθον esse urbem “quoque Thraciæ: 'Αψινθιδα vero τὴν χώραν: τὸ “ἔθνος ejusdem esse 'Αψινθιον, et fem. 'Αψινθιδα. “Etym. scribit Comicos quosdam vocare ἀπίνθιον: “alludentes forsani ad etymon; ita enim nominatum “putatur quasi ὁ οὐκ τις πήδι διὰ πικρότητα: ut “Gorr. quoque scribit vett. Gr. τὸ ἀψινθιον vocasse “ἀπίνθιον, quasi Impotabilem. 'Αψινθιον, inquit “idem, a quibusdam dicuntur etiam τὸ ἀβρότονον, ut “auctor est Diosc.: forte ob amaritudinem, -quam “similem absinthio habet: eandemque ob causam

“ et Ἀψινθίομηνον a nonnullis dicitur, ut idem Diosc.
“ seripsit. || A superiore absinthio DICITUR Ἀ-
“ ψινθίτης οἶνος, Vinum absinthio conditum : de quo
“ Diosc. (3, 26.) 5, 49. Colum. 12, 35. et Con-
“ stant. Cæs. Geopon. 8, 20.” [Ἀψίνθιον, Theophr.
H. P. 9, 18. *Ἀψίνθια, ἡ, Trall. 1. p. 8. (“ Synes.
de Febr. 164. 166. 266. Pisid. M. O. 1507.
Bekk. Anerd. 475.” Kall. MSS.): *Ἀψίνθιος, ἡ,
οὐ, p. 26. “Οὐτε διαβρέχεσθαι τὸ στόμα τῆς γαστρὸς
ἔλαιῳ τε μάλιστα χαμαιμηλίνῳ, καὶ γλευκίρῳ, καὶ
ἄψινθίνῳ : *Ἀψίνθιθαλασσία, Absinthium marinum:
*Ἀψίνθιος οἶνος, Mulsum absinthites, 8. p. 149.
*Ἀψίνθιον, τὸ, Genus propomatis, s. vini factitii,
ita dictum ob ejus mixturam cum absinthio, 9. p.
156. “Ἀψίνθιον, Schneider. ad Xen. K. A. 39. Ἀ-
ψινθίτης, Cattier. 55.” Schæf. MSS. *“Ἀψίνθιαζω,
Const. Manass. Chron. p. 92.” Boissonad. MSS.]

[* Ἀσπίνθιον, τὸ, pro ἄψινθιον, vox Comicorum, Suid. ut σπάλιον pro φάλιον, Greg. Cor. 281=598. Hermann. G. G. 55.]

"ΑΩ, vel 'Αῶ, ἡσω, Flo, Spiro: ut Apoll. R. 2, (1230.) εὑκρατής ἀεν οὐπος. At ἀήμεναι, quod tamen tanquam ab ἄημι afferri solet, μαρτυρεῖ circumflexo ἄῶ, ut scribitur ap. Eust. Vide etiam de ἀει in "Αημι. Legitur autem et ἀῆται Apoll. R. 2, (81.) ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἀῆται, sed observa ἀῆται, et confer cum iis, quae Eust. de accentu τοῦ ἄω disserit. || "Αέμεναι, "pro ἀέμεναι dicitur κατ' ἔκτασιν poët. 'Αέμεναι "autem Dor. pro ἀειν, i. e. πνεῖν, Flare, Spirare. "Scribitur etiam ἀήμεναι. Utrumque ap. Hes., qui et "τοῦ ἀειν meminit. || "Αμεναι, per sync. pro ἀέμεναι, "hoc autem Dor. pro ἀειν, ab ἄω, teste Eust., qui "ipsum exp. κορέσασθαι. || "Αεν, Spirabat, Flabat, "imperf. ab ἄω, carens augmento. || Pass."Αερο, "Hesychio non solum διέπνει, sed etiam ἔσιερο. "|| "Αετε, Idem affert pro ἀκούετε, quo signif. dici- "tur ἀτετε." HINC "Αημα, τὸ, Flatus, Spiritus. Satyr. (Th. 6.) "Ηδη μὲν Σεφύροι πλογτόκουν ὑγρὸν ἄημα. Sic Soph. (Aj. 674.) Δεινῶν τ' ἄημα πνευμά- των. ΕΤ "Αησις, (ὑ.) itidem pro Flatu, Eur. (Rhes. 417.) ΕΤ 'Αήτης, (ό.) Flatus, Ventus, cum alioqui debuissest ἀήτης scribi ab ἄω, ἡσω, ead. forma qua ποιητης et μιμητης. Apud Hom. interdum ἀνέμοιο ἀήτης: ut Il. O. (626.) et Od. Δ. (567.) Σεφύροι λιγὺ πνείοντας ἄητας. Interdum vero ipse ἀνέμος, Ven- tūs: ut Od. I. (139.) καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἄηται. Hesiod. autem E. (2, 263.) fem. gen. ἀήτας dicit, tanquam ab 'Αήτῃ: εἰ κ' ἀνεμοί γε κακᾶς ἀπέχωσιν ἄητας. Ibid. (293.) Νότοιό τε δεινᾶς ἄητας. ["Αω, Apoll. R. 1, 603. "Αημα, Άesch. Eum. 907. 'Αήτη, Simonides ap. Plut. Q. S. 8, 3, 4. Εινοσίφυλλος ἄητα ἀνέμων, p. 393. Gaisf. Xen. Eph. 3, 2. ὅν ποτε δαίμων "Ηρπα- σεν ἐν πελάγει μεγάλου πνεύσαντος ἄητου, ubi Locella: — "V. ἀήτης certa caret auctoritate in HSt. Thes. Nam in loco, qui ex Il. O. 626. ibi affertur, melior lectio est ἀήτη, quam exhibet Ilias e Cod. Ven. a Villois. edita, quamque jure, opinor, tuetur ibi Schol. ex eod. Cod. editus. In aliis Hom. II., Il. N. 254. Od. Δ. 567. I. 139. ἄηται et ἄητα rectius deducun- tur a recto ἡ ἀήτη, quemadmodum ap. Hesiod. E. 619. Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύνουσιν ἄηται: 643. εἰ κ' ἀνεμοί γε κακᾶς ἀπέχωσιν ἄητας: 673. Καὶ χει- μῶν ἐπιόντα, Νότοιό τε δεινᾶς ἄητας. Nihilo minus ὁ ἀήτης cum Xen. Eph., tum aliorum auctoritate potest firmari; legitur enim in Pseud.-Orph. A. 496. 627. 1345. Quint. Sm. 3, 700. 714. 7, 133. 8, 59. 14, 594." Theocr. 2, 38. 'Ηνίδε σιγᾶ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἄηται: 22, 8. Ναῶν θ' αἱ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐκανύντα "Αστοι βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἄη-

εγανόντα Αστρά μιασμάτων, χαρά-
ταις. Nonn. D. 28, 252. ἄτε πρυμναῖος ἀήτης. In
Leon. Tar. 88. reperitur ἥν δ' ἄρ' ἀήτης, 'Ως ἐμὲ κ. τ. λ.
"Αώ, Valck. Obs. Academ. 9. Ruhnk. ad Longin.
246. Ilgen. Hymn. 230. Koen. ad Greg. 99. Heyn.
Hom. 6, 264. 'Αέω, 8, 46. "Αημα, Toup. Opusc.
2, 98. Brunck. Aj. 674. Wakef. Eum. 908. 'Αήτης,
Jacobs. Anth. 9, 153. Wakef. S. C. 4, 251. Heyn.
Hom. 6, 580. 7, 102. Heringa Obs. 202. Locella ad
Xen. Eph. 220. Toup. Opusc. 1, 152. ad Charit.
269. Wakef. S. C. 1, 36. 'Αήτη, Heyn. Hom. 6,

NO. IX.

A 580. 7, 102. 779. Heringa Obs. l. c." Schæf. MSS.
"Plut. 8, 881. Ἀίγτης, adj., Par vento, Velox. Nonn.
37, 253." Wakef. MSS.]

“Αἰγῆς, i. q. ἄγης, Flatus s. Ventus, ἀνεμος, ut
“Hesychio quoque αἰγῆαι sunt ἀνεμοι.”

“ Ἀητόρρ̄ονς, (ὅ, ή,) Ventis fluens, s. E quo fluente
“ venti exoriuntur. Plato Crat., disputans de etymo
“ τοῦ ἀήρο, inter alia ἀέρα nominari ait quasi ἀητόρρ̄ονν,
“ h. e. * πνευματόρρ̄ονν, poëtæ enim τὰ πνεύματα
“ vocant ἀήτας, quia πνεύματα ἐξ αὐτοῦ γίνεται ρέον-
“ τος. Vox est fictitia.”

“ Διάω, Perflo, Perspiro, διαπνέω. Od. E. (478.)
“ Τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων.”

¶^oΑημι, i. q. ἄω, sed multo usitatius. A quo
ἄημι est ἄη, Flabat, Od. M. 325. Μῆνα δὲ πάντ'

ἄληκτος, vel ἄλληκτος, ἡ νύτος. Ubi scribit Eust. legi etiam ἀει, idque in multis exempl., sed ἡ com- probari et duali ἄντοι, quo utitur in Θρῆκηθεν ἄντοι, II. I. (5.) Addit et Heraclidem qui Βαθὺς cognomi- natus fuit, ita leg. censuisse : scribentem, ut ε φιλῶ

B fit φίλημι Έολ., ita etiam ex ἀῶ fieri ἄημι: et ut e φίλη fit φίλητον, eod. modo ἄητον ex ἄη. Hæc ille ex Heraclide. Alibi autem annotat esse ἄητον pro ἄετον, ut τίθετον. Et parlic. ἀεὶς δέντρος, ut τιθεῖς τιθέντος, ap. eund. poët. “||”Αη, Hesychio ἔπνει, ἐφύσα, “Spirabat, Flabat. Est imperf. τοῦ ἄημι. Hom. “(l. c.) Μῆνα δὲ πάντ’ ἀληκτὸς ἄη νότος.” ‘Αήμεναι autem quod e pseudonymo Musæo affertur, Eust. μαρτυρεῖ dicit τῷ ’Αῶ περισπωμένω. Item “Αήμαι pass. pro eod., unde ἄητο Apoll. R. 2, (900.) μέγας οὐρός ἄητο. Et ’Αήμενοι, Flantes, Hes. “||”Αεισι, “Έολ. pro ἀεισι, ab ἄημι, ut τιθεῖσι τιθημι, ap. Η-“ siod. Ο.” “||”Αάται, ap. Hesiod. A. exp. κορέννυται, “Satiatur, Expletur, de Marte, Ἡ μὴν καὶ κρατερός “περ ἐών ἄαται πολέμου. Est autem hoc ἄαται e “præs. ἀαμαι, hoc vero ab act. ἄημι. ’Αάται autem “est ab ἀάμαι. ||”Αέντες, Flantes, Spirantes, par-“tic. plur. e sing. ἀείς: id autem ex ἄημι, ut τιθεῖς “est a τιθημι.” “||”Αήντων, Hesychio ἔπνεον. Habet “igitur epenth. et pleonasmum τοῦ v. pro ἀήτων, c “ab ἄημι.” [“Callim. Athenæi 318. Ei μὲν ἄηται. Od. Z. 131. ιόμενος καὶ ἀήμενος. Il. Φ. 386. δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο, pro ἐκινεῖτο, ὥρμα, passive. Apoll. R. 4, 1673. μέγα δέ μοι ἐνὶ φρεσὶ θύμβος ἄηται, pro κεκίνηται: 3, 688. περί μοι παίδων σέο θυμὸς ἄηται, Μῆ, Suspensus metu animus: 289. καὶ οἱ ἄητο Στηθέων ἐκ πυκινὰι καμάτω φρένες. Opp. A. 1, 154. δόσσον ἄησιν ἐπὶ χρόνον ἄγριος ἀστήρ. Pind. I. 4, 15. δόσσα δὲ ἐπ’ ἀνθρώπους ἄηται Μαρτύρια φθιμένων Σωῶν τε φωτῶν Ἀπλέτου δόξας, ἐπέψαν-Σαν κατὰ πᾶν τέλος, Perferuntur ad homines, Pervagantur homi-nes, (“Spirantur testimonia gloriæ, i. e. Circumse-“runtur hinc inde cito, Efferuntur, Dicuntur. Possis et in med. signif. accipere, Spirant testimonia ista, active.’ Damm.) Hesiod. A. 8. τις ἀπὸ κρῆθεν—Τοῖον ἄηθ, οἵον τε πολυχρύσουν Ἀφροδίτης, Spirabat talls ve-nustas a capite. H. in Cer. 276. περὶ τ’, ἀμφὶ τε κάλλος ἄητο. *’Αητέομαι, Arat. 523. (Οἱ μὴν Αἰητοῦ ἀπα-μείρεται, ἀλλά οἱ ἔγγὺς Ζηνὸς ἄητεῖται μέγας Ἀγγελος, Cod. Vindob. ἀεὶ κεῖται.) Schneider. Lex. Apud eund. Arat. 313. σχεδόθεν δέ οἱ ἄλλος ἄηται, ubi F. C. Matth. “”Αηται, quod jam conjecterat Scal. ad Manil. 1, 344.; e Codd. Vratisl. et Mosq., quibus accedit etiam Vindob., dedit Buhl. pro vulg. ἄητη. Arnald. L. G. 154. emendabat ἄητεῖ, comparans v. 523.” “”Αημι, Heyn. Hom. 5, 103. 526. 712. 8, 93. 190. ad Charit. 637. Wolf. ad Hesiod. 131. Græv. Lect. Hes. 633. Dawes. M. C. 247. ad Od. M. 325. ”Αηματ, Ruhnk. ad H. in Cer. 275. Wakef. S. C. 3, 173. ’Αήμεναι, Heyn. Hom. 8, 399. ’Αήμε-νος, ibid. Schæf. MSS. “”Αηται, Nicand. O. 422.” Wakef. MSS.]

Διάνημι, comp. *Perflo*, Hesiod. E. (2, 132.) cum gen. ἀλλὰ *νῦ* καὶ *τῶν Ψυχρὸς* ἐὼν διάσοι δασυστέρων περ ἔοντων. Ibid. (137.) cum gen. *itidem*, sed cum præp. διά: *Καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος* οὐ διάσοι. Ibid. (134.) cum accus. *πώεα* οὐ διάσοι.

'Αέσαι etiam annotat Hes. pro ἄεσαι, i. e. Flare. Eust. ἀέσαι scribit esse καιμηθῆναι, item ἀναπνεῦσαι. Ex hoc certe, quæcunque sit ejus formatio, fieri

existimo Ἀεσίμαινα, (ἥ,) ΕΤ Ἀεσίφρων, (δ, δ.) Dicitur autem ἀεσίμαινα θάλασσα, Ventis furens mare, ή τοῖς πνεύμασι τῶν ἀνέμων μαινομένη, Hes., ap. quem ἀεσίμαινα scribitur cum σσ. [Cf. Σκοτόμαινα.] ΑΤ Ἀεσίφρων ponitur pro Levi et inconstanti: item pro Temerario, atque adeo pro Stulto. Sonare autem puto ad verbum, licet Eust. aliud dicat, Ventosamente prædictus. II. Y. (183.) ὁ δὲ ἔμπεδος οὐδὲ ἀεσίφρων. Et ἀεσίφρονα θυμὸν Hesiod. (E. 1, 333.) HINC Ἀεσίφροσύνη, (ἥ,) Levitas, Stultitia; cuius plur. est Od. O. (469.) ἐπόμην ἀεσίφροσύνησ. [Vide Ἀασίφρος, Ἀασίφρων. “Ἀεσίφρων, Heyn. Hom. 4, 471. 8, 46. 475. Ἀεσίφροσύνη, 8, 46.” Schæf. MSS. “Hesioid. Θ. 502.” Wakef. MSS.]

“Ἀῆγτος, (ό, δ.) Flatibus et ventis expositus s. per vius. Suid. enim ἄητον dici tradit τὸ καταπνεόμενον: nisi forte scr. ἄητον. || Eadem ἄητος est ὁ ἀκόρεστος, Insatiabilis, Inexsaturabilis: ut Hesychio quoque ἄητοι sunt ἀκόρεστοι, ἀπληστοι, Inexplibiles: παρὰ τὴν τροφήν. Itidem Etym. ἄητον exp. ἀπληστον, ἀκόρετον, subjungens, καὶ ἀετῷ ὅμοιον: quibus vv. ad etymon allusisse videtur. Idem Ἐτυμ. exp. præterea δεινὸν, εὐρὺ, μέγα: Hes. πολύ: quibus accipi potest modis II. Φ. (394.) Τίπτ' αὖ, ὡ κυνόμνια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις, Θάρος ἄητον ἔχοντα; Similiter idem Hes. ἄητος Ἀesch. in Athamante pro μεγάλας usurpasse annotat. Idem cum ἄητον exp. insuper ἀβλαβῆς, Illæsum, subjungit, οἱ δὲ ὄρμην: ac si substantivum quoque esset. Nisi forte scr. est ὄρμων, ut sit 3 pers. dual. præt. imperf. τοῦ ἄητοι, quemadmodum ἄητο exp. ἔκινετο, ὄρμα, II. Φ. (386.) δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο. Huc referunt VV. LL. et Philipp. 12. “Οτὲ ἔξι ἄητον Λίθνος, ἐκ σαῦνης νότου Συνεεζοφώθη πόντος. Est tamen gen. ille potius ex Ἀήτης.” [“Insatiabilis, Ion. pro ἄητος, Nicand. Θ. 784.” Wakef. MSS.]

“Αἴητὸν, Hesychio πνευστικὸν ἢ πυρῶδες, ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, inquit; pro qno supra scriptum est aἰδητὸν ap. Eund. Itidem in Lex. meo vet. Αἴητὸν, ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, * πνευστὸν ἢ πυρῶδες οἱ δὲ, μέγα ἄλλοι, τὸ μεθ' ὄρμην οἱ δὲ, ὡς αἰετός. Supra ἄητον iisdem exp. modis habuimus.” [II. Σ. 410. Η, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη. “Αἴητὸς, Manetho 2, 121. Heyn. Hom. 7, 501. 8, 193.” Schæf. MSS.]

“Ἀήσυρον, Hes. exp. κοῦφον, ἐλαφρὸν, Levem, A- gilem: Suid. præterea λεπτὸν, μετέωρον, Tenuem, Sublime, παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι, inquit: afferens hoc hemisticium, de avium genere, ἀήσυρον γόνυ κάμψει. Eust. quoque ἀήσυρον exp. κοῦφον, derivans ab ἄω, Flo, afferensque ex Ἀesch. (Pr. 461.) ἀήσυρον μύρμηκες: pro quo infra habebimus Ἀείσυρον. Similiter Etym. et Lex. meum vet. tradunt a quibusdam hoc ἀήσυρον exp. κοῦφον, ὑπὸ αὔρας φερόμενον, cum prius exp. ipsi ἀσθενὲς, κενὸν, μάταιον, ἄκοσμον, ἀκόλαυστον.” [“Apoll. R. 2, 1102. ἐπ' ἀκρεμόνεσσιν ἀήσυρος ἀκροτάγουσιν. Tryphiod. (359.) ἀήσυρος πόρτις, Orph. ἀήσυρα γύνα.” Schneider. Lex. “Brunck. Apoll. R. 93. Rhink. Ep. Cr. 87. Brunck. ad Ἀesch. Pr. 452. Wessel. Probab. 136. Wakef. S. C. 3, 141.” Schæf. MSS.]

“Ἀείσυρος, (ό, δ.) Semper trahens, vel Qui sese semper trahit, in incessu sc., Ἀesch. Pr. (461.) ώστε ἀείσυροι Μύρμηκες, ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίους. Ubi Schol. exp. συρόμενοι καὶ ἔρποντες.” [“Valck. Adoniaz. p. 354. Brunck. ad Ἀesch. Pr. 452.” Schæf. MSS.]

“Ζαέντες, Hesychio πνέοντες, forsitan σφοδρῶς πνέοντες, ut sit παρὰ τὸ ζα καὶ ἄητοι.” [Cf. Ζαής.]

“Ἄωτον proprie signif. τὸ ἀνθός, derivatum ex ἄω, τὸ πνέω, nimicum οὐ ηδύ τι ἀποτυεῖ: inde vero ἄω τον nominari πολλὰ τῶν ἀνθηρῶν πραγμάτων: vel uti τὸ ἀπὸ λίνου κάλλιστον ἔργον vocari λίνου λεπτὸν ἄωτον: similiterque οἰδὸς ἄωτον dici τὸ ἔξι ἔριων ἀπανθισθὲν, s. τὸ ἔξι ἔριων ὑφασμα ἀνθηρὸν, Od. A. (444.) πανύχιος κεκαλυμμένος οἰδὸς ἀνθός: at vero ubi de Cyclope sermo est, τὸ ἀπλῶς ἔριον a Poëta appellari ἄωτον, ἄωτον Θεσπεσίου ἔχόμην: non abs re vero ita vocari, quoniam τὸ ἔριον est δέρματος οἶνον ἀνθός. Idem Eust. II. N. (716.) ubi Poëta di-

A “cit, ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰδὸς ἀντω Σφενδόνη, notandum esse scribit, quod, cum οἰδὸς ἄωτον simpliciter vocarit τὸ ἔριον, adjecerit ἐϋστρόφον, ἵνα μὴ ἄωτον οἰδὸς ἄρτι νοήσωμεν τὸ ἀκατέργαστον ἔριον, sed τὸ ἔξι ἔριον νῆμα. Rursum 1429. tradit quendam e prosæ scriptt. ἄκρον ἄωτον ἐν λογίοις vocasse τοὺς ἐν λόγοις οἰον ἀνθοῦντας: et Theocr. (13, 27.) θείον ἄωτον Ήρώων dixisse de Argoṇautis: Pind. (O. 1, 23.) vero τὴν μουσικὴν ἐπιστήμην ἥτοι λυρικὴν appellasse μουσικῆς ἄωτον. Eod. modo Theocr. rursum Herculem nominavit ἄωτον ἡρώων: et Pind. ἄωτον partria suæ, athletam quendam. Hes. non neutro solum gen. ἄωτον accipi indicat pro ἀνθος et ἔριον, sed masc. etiam. “Ἄωτος, inquit, τὸ ἀνθός, ἀρσενικῶς ἢ ὁ μὴ ἔχων ἄτα. Suid. neutr. tantum meminit: “Ἄωτον, ἄνθος, κύσμος, στέφανος, περιβόλαιον ἔξι ἀπαλῶν ἔριων. Porro ab hoc ἄωτον s. ἄωτος, Flos, sunt duo VERBA, Ἀωτέω ΕΤ Ἀωτεύω: ambo signif. Flores carpo s. decerpere: ut testatur Hes.; ἄωτεῖς enim affert pro ἀπανθιζεῖσι, addens etiam κοιμᾶς: et ἄωτεύειν pro ἀπανθιζεῖσθαι. Suid. quoque ἄωτῶν exp. ἀπανθιζεῖω: ut et Eust. ὑπνον ἄωτεῖν ap. Hom. esse ait τὸ ὑπνοῦν ὑπνον ἥδον καὶ ἀφρόντιδα, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνθηρὸν, Dormire somnum suavem et euris solutum ac veluti floridum: respiciens ad II. K. (159.) “Εγρεο, Τυδέος νιὲ, τι πάννυχον ὑπνον ἄωτεῖς; et ad Od. K. (548.) Μηκέτι νῦν εῦδοντες ἄωτεῖτε γλυκὺν ὑπνον. Idem rursum Eust. 1429. posterius ἄωτεύειν e Lex. quodam vet. exp. ὑφαίνειν καὶ ὑπνοῦν, Texere et Dormire: quorum hoc, sumtum esse dicit ex Hom. illo, πάννυχον ὑπνον ἄωτεῖς: illud autem, ἐκ τοῦ ὑφαινομένου ἄωτον, ἔριον δηλαδὴ ἢ λίνον. Hes. et pass. meminit: afferens ἄωτεῖται pro ἀπανθιζεῖται τὸν ὑπνον: nisi potius scripsit ἄωτεῖτε et ἀπανθιζεῖτε, respiciens ad I. illum Hom. posteriore. At Ἀωτεύειν, quod ap. Suid. legitur, exp. itidem ὑφαίνειν, Texere, vereor ne mendoSAM scripturam habeat, pro ἄωτεῖν vel ἄωτεύειν potius.” [Ἄωτον, Opp. K. 4, 154. Apoll. R. 4, 176. Orph. A. 1383. Callim. 2, 111. Damim. Lex. Pind. “Theocr. 2, 2. Gesner. Ind. Orph. ad Od. A. 443. Wakef. S. C. 2, 118. ad Callim. 1, 64. Jacobs. Anth. 8, 242. Heyn. Hom. 5, 682. “Ἄωτος, ibid. 6, 33. 474. 495. Ἀωτέω, Jacobs. Anth. 6, 205. ad Dionys. H. 5, 222. Heyn. Hom. 5, 682. 6, 33.” Schæf. MSS. “Ἄωτον, Spuma maris, Suid. v. Κύματος.” Wakef. MSS.]

B “Ἄετος, ὁ, Aquila: de cuius avis generibus Plin. 10, 3. et Aristot. H. A. 9, 32. Proverbio dicitur Ἄετος ἐν νεφέλαις, Aquila in nubibus: ἐπὶ τῶν δυσαλάτων, ut Suid. vult: quoniam nimicum aquila, quæ ad nubes subvolavit, capi nequit. Aristoph. tamen Schol. Adagium hoc dici innuit de re, quæ longe ceteris antecellat: exp. enim Aristoph. ὡς ἐν νεφέλησιν ἀετὸς γενήσομαι, dicit, οἷον βασιλεὺς μέγας ὑπερέξω ἀπάντων, ὥσπερ ἀετὸς τῶν ὄρνεων. Atque adeo ita accipiendo hanc Paræmiam docet Aristid. Panathen. Ἄετὸν δὲ ἐν νεφέλαις αἰτὸς ὁ θεὸς καλεῖ πρὸς τὰλλα πολύσημα. Alio Proverbio dicitur, Ἄετὸν ἴπτασθαι διδάσκεις, de iis, qui sese peritores docere conantur. Item, Ἄετὸν κάνθαρος μαίνοσμα, de iis, qui sese potentiores, a quibus prius injuriam acceperunt, ulciscuntur. Item, Ἄετοῦ γῆρας, de iis, quæ etiam inveterata, sunt æquiparanda novis: quoniam nimicum καὶ γηράσκων ὁ ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ παντὸς ὄρνιθος, ut Suid. docet. || Ἄετος autem τῶν οἰκοδομημάτων dicitur τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, dictum etiam ἀέτωμα, ut idem Suid. tradit. Hes. ita vocari scribit τὸ κυμάτιον τὸ ἐν γείσοις, Cymation in suggrundis: forsitan quia id aquilæ formam repræsentabat volautis: quamobrem et πτέρυγες eadem Fastigia s. Pinuacula nominata fuere. Allusit hoc Aristoph. (O. 1110.) Tas γὰρ ὑμῶν οἰκιας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν. Vide Ἀέτωμα. || Hesychio est prætereita τοῦ τροχοῦ τὸ κατὰ τὸν κυῆμον ἔκαστον σδήριον, Uniuscujusque radii in rota ferramentum: ut J. Poll, quoque 1. ait, Τὸ δὲ ἐφ' ἐκάστη κυῆμῃ σιδηροῦν, ἀετός. Obiter autem nota ap. Hes. κυῆμα pro κυῆμῃ. || Item Nom. herbæ in Libya nascentis, teste eod. Hes. || Vide Ἀετοφόρος.” [Dionys. H. 4, 61. Υφὲ ἐνὸς ἀετοῦ καὶ μιᾶς στέγης. Heyn. Pind. O.

C “Ἄετος, ὁ, Aquila: de cuius avis generibus Plin. 10, 3. et Aristot. H. A. 9, 32. Proverbio dicitur Ἄετος ἐν νεφέλαις, Aquila in nubibus: ἐπὶ τῶν δυσαλάτων, ut Suid. vult: quoniam nimicum aquila, quæ ad nubes subvolavit, capi nequit. Aristoph. tamen Schol. Adagium hoc dici innuit de re, quæ longe ceteris antecellat: exp. enim Aristoph. ὡς ἐν νεφέλησιν ἀετὸς γενήσομαι, dicit, οἷον βασιλεὺς μέγας ὑπερέξω ἀπάντων, ὥσπερ ἀετὸς τῶν ὄρνεων. Atque adeo ita accipiendo hanc Paræmiam docet Aristid. Panathen. Ἄετὸν δὲ ἐν νεφέλαις αἰτὸς ὁ θεὸς καλεῖ πρὸς τὰλλα πολύσημα. Alio Proverbio dicitur, Ἄετὸν ἴπτασθαι διδάσκεις, de iis, qui sese peritores docere conantur. Item, Ἄετὸν κάνθαρος μαίνοσμα, de iis, qui sese potentiores, a quibus prius injuriam acceperunt, ulciscuntur. Item, Ἄετοῦ γῆρας, de iis, quæ etiam inveterata, sunt æquiparanda novis: quoniam nimicum καὶ γηράσκων ὁ ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ παντὸς ὄρνιθος, ut Suid. docet. || Ἄετος autem τῶν οἰκοδομημάτων dicitur τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, dictum etiam ἀέτωμα, ut idem Suid. tradit. Hes. ita vocari scribit τὸ κυμάτιον τὸ ἐν γείσοις, Cymation in suggrundis: forsitan quia id aquilæ formam repræsentabat volautis: quamobrem et πτέρυγες eadem Fastigia s. Pinuacula nominata fuere. Allusit hoc Aristoph. (O. 1110.) Tas γὰρ ὑμῶν οἰκιας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν. Vide Ἀέτωμα. || Hesychio est prætereita τοῦ τροχοῦ τὸ κατὰ τὸν κυῆμον ἔκαστον σδήριον, Uniuscujusque radii in rota ferramentum: ut J. Poll, quoque 1. ait, Τὸ δὲ ἐφ' ἐκάστη κυῆμῃ σιδηροῦν, ἀετός. Obiter autem nota ap. Hes. κυῆμα pro κυῆμῃ. || Item Nom. herbæ in Libya nascentis, teste eod. Hes. || Vide Ἀετοφόρος.” [Dionys. H. 4, 61. Υφὲ ἐνὸς ἀετοῦ καὶ μιᾶς στέγης. Heyn. Pind. O.

D “Ἄετος, ὁ, Aquila: de cuius avis generibus Plin. 10, 3. et Aristot. H. A. 9, 32. Proverbio dicitur Ἄετος ἐν νεφέλαις, Aquila in nubibus: ἐπὶ τῶν δυσαλάτων, ut Suid. vult: quoniam nimicum aquila, quæ ad nubes subvolavit, capi nequit. Aristoph. tamen Schol. Adagium hoc dici innuit de re, quæ longe ceteris antecellat: exp. enim Aristoph. ὡς ἐν νεφέλησιν ἀετὸς γενήσομαι, dicit, οἷον βασιλεὺς μέγας ὑπερέξω ἀπάντων, ὥσπερ ἀετὸς τῶν ὄρνεων. Atque adeo ita accipiendo hanc Paræmiam docet Aristid. Panathen. Ἄετὸν δὲ ἐν νεφέλαις αἰτὸς ὁ θεὸς καλεῖ πρὸς τὰλλα πολύσημα. Alio Proverbio dicitur, Ἄετὸν ἴπτασθαι διδάσκεις, de iis, qui sese peritores docere conantur. Item, Ἄετὸν κάνθαρος μαίνοσμα, de iis, qui sese potentiores, a quibus prius injuriam acceperunt, ulciscuntur. Item, Ἄετοῦ γῆρας, de iis, quæ etiam inveterata, sunt æquiparanda novis: quoniam nimicum καὶ γηράσκων ὁ ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ παντὸς ὄρνιθος, ut Suid. docet. || Ἄετος autem τῶν οἰκοδομημάτων dicitur τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, dictum etiam ἀέτωμα, ut idem Suid. tradit. Hes. ita vocari scribit τὸ κυμάτιον τὸ ἐν γείσοις, Cymation in suggrundis: forsitan quia id aquilæ formam repræsentabat volautis: quamobrem et πτέρυγες eadem Fastigia s. Pinuacula nominata fuere. Allusit hoc Aristoph. (O. 1110.) Tas γὰρ ὑμῶν οἰκιας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν. Vide Ἀέτωμα. || Hesychio est prætereita τοῦ τροχοῦ τὸ κατὰ τὸν κυῆμον ἔκαστον σδήριον, Uniuscujusque radii in rota ferramentum: ut J. Poll, quoque 1. ait, Τὸ δὲ ἐφ' ἐκάστη κυῆμῃ σιδηροῦν, ἀετός. Obiter autem nota ap. Hes. κυῆμα pro κυῆμῃ. || Item Nom. herbæ in Libya nascentis, teste eod. Hes. || Vide Ἀετοφόρος.” [Dionys. H. 4, 61. Υφὲ ἐνὸς ἀετοῦ καὶ μιᾶς στέγης. Heyn. Pind. O.

13, 29. Paus. 1, 24, 5. Bekkeri Λεξ. ρήτορ.: 'Αετὸς προπύλαιος' τὸ νῦν λεγόμενον ἀέτωμα οὐ δέλτα. Ετ. Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αετὸς' τὸ τε πτηνὸν Σῶον, καὶ τὸ ἐπὶ τῷ προπυλαίῳ, οὐ νῦν ἀέτωμα λέγοντον. Ή γὰρ ἐπὶ τοῖς προπυλαίοις κατασκευὴ ἀετοῦ μιμεῖται σχῆμα, ἀποτετακότος τὰ πτερά. "Εστι δὲ καὶ βοτάνη ἐν Λιβύῃ. Beger. Spicil. Antiq. 6. ad Mær. 18. 231. "Muncker. ad Anton. L. 79. Verh. Valck. Adoniaz. p. 402. Brunck. ad Ἀesch. Pr. 1030.; Pers. 203. Toup. Opusc. 1, 234. Porson. ad 'Αει. Ad Charit. 690. Brunck. Aristoph. 1, 48. 2, 182. 3, 122. Monthly Review, April. 1799. p. 442. Jacobs. Anth. 7, 346. Steph. Dial. Att. 14. Villois. ad Long. 187. Tumulis impositus, Huschk. Anal. 6. Nomen equi, Jacobs. Anth. 8, 264. Fastigium, Fac. ad Paus. 1, 90. 405. Valck. Diatr. 214. Huschk. Anal. Præf. p. ix. ad Paus. 398. ad Dionys. H. 2, 789. Brunck. Aristoph. 2, 182. Cur ἀετὸς dictus τελεύτας πτερηνῶν? Zeun. ad Xen. K. Π. 231. 'Αετὸς ἐν νεφέλαις, Toup. in Schol. Theocr. 212." Schæf. MSS. Glossæ: 'Αετὸς Aquila. 'Αετὸς θαλάσσιος Aquila marina.]

[* 'Αητὸς, ὁ, pro ἀετὸς, Arat. Pind. Π. 2, 91.]

[* 'Αετος, Toup. Opusc. 1, 206." Schæf. MSS.]

"Αετὸς, pro ἀετὸς, Attice vel Ionice, Aquila, "Rex avium. Od. O. δεξιὸς ὄρνις Αἰετός. Utitur et "Herod. || Αἰετὸς, Aquila, Piscis nom. e genere "cartilagineo, Aristot. H. A. 5, 5. UNDE Αἰετός, "εσσα, εν,) q. d. Aquilaceus, Qui ex aquilarum ge- "nere est, s. Aquilis similis. Opp. K. 3, (117.) Αἰε- "τόντα Φῦλα * πολύζωνι τε κορώναι, Aquilarum ge- "nera." [* Αἰετῆδον, Apoll. Lex. 68. Bekkeri Συν- αγ. Λεξ. χρησ.: Αἰετός· τὰ * προνόμια τῶν ναῶν, τὰ φανώματα τῶν ὄρφων, διὰ τὸ ἔουκέναι πτέρυξιν ἀετῶν. * Αἰετῶδης, Ἀelian. H. A. 4, 27. "Αἰετὸς, Anton. L. 44. 296. Verh.: ad Mær. 18. 231. Brunck. ad Ἀesch. Pr. 1030.; Pers. 203. Valck. Diatr. 145. 214. 270.; ad Herod. 421. ad Diod. S. 1, 261. Brunck. Aristoph. 1, 48. 2, 182. 201; 3, 122. Jacobs. Anth. 7, 346. Steph. Dial. Att. 14. Αἰ. Διὸς, Dawes. M. C. 58." Schæf. MSS.]

"Αετόνυχες, Herba quædam. Hes."

"Αετοφόρος, (ὁ, ἡ,) Aquilifer, ut Bud. interpr. ap. "Plut. Intellige autem de aquilarum signis, quibus in "bello utebantur; nam et ipsa vocabant ἀετούς: ut "Xen. K. Π. 7. Ην δ' αὐτῷ σημεῖον ἀετὸς χριστὸς ἐπὶ "δόρατος μακροῦ ἀνατεταμένος." [Gl. 'Αετοφόρος· Aquilifer.]

"Αετώδης, ὁ, (ἡ,) Aquilinus. Item τὸ ἀετῶδες, "Aquilarum genus, interdum etiam Mos aquilinus." [Gl. Aquilinus.]

[Αετιδεὺς, vide supra 1290. c.]

"Αετίων, Nom. propri. pictoris ap. Lucian."

"Αετίης λίθος, Lapis Aëtites: de cuius vi et usu "Diosc. 5, 161. Plin. 10, 3. Tribus primis et quinto "aquilarum generi inædificatur nido lapis aëtites, "quem aliqui dixerunt Gagaten. Itidemque 30, 14. "Lapis aëtites in aquilæ repertus nido, custodit par- "turientes. Idem tamen 37, 11. dicit, Aëtites a co- "lore aquilæ candicante cauda." ["Suppleto λίθος, Orig. c. Cels. 7, 86." Routh. MSS.]

"Αἴτειος, (ὁ, ἡ,) Aquilinus, ut ἀΐτειον πτερὸν, et "ἀΐτειον κρέας, Suid." ["Nicet. Chon. ap. Fabric. B. G. 4, 412." Boissonad. MSS.]

"Αἴτας, Hesychio περόνας, πόρπας, Fibulas, ab "ἀΐην. 'Αἴται est et Urbis nom., teste Eod."

"Αέτωμα, τὸ, i. q. ἀετὸς, peculiariter dictum de "Fastigio ædificiorum aquilæ volantis speciem repræ- "sentante. Scribit enim Eust. ab aquila μέρος της "τῶν ναῶν vocari ἀέτωμα et ἀετὸς, διὰ τὸ ἔουκέναι πτέρυξιν ἀετοῦ. Galeno Lex. Hippocr. ἀέτωμα est "τὸ εἰς ὕψος ἀνατεταμένον τῆς ὄροφῆς ὥσπερ τρίγωνον, "Illud, quod trianguli forma supra tectum elevatum est. Suid. tamen dicit ἀετὸς et ἀέτωμα dici τὰ "τῶν λεπῶν στεγάσματα καὶ πτέρυγας, utens vocabulo "generaliore ante πτέρυγας. Legitur porro h. v. ap. "Hippocr. de Artic. (485, 6.) 'Ανέλκειν τὴν κλίμακα "καὶ πρὸς τύρσιν τινὰ ὑψηλὴν, οὐ πρὸς ἀέτωμα οἶκου. "Ubi rursus Gal. τύρσεως nomine accipiendo ait "πύργον, Turrem: οἶκου autem ἀέτωμα esse τὸ ὑψηλὸν πέραν: nam ita vocari τὰς εἰς ὕψος ἀνατάσεις "τῆς ὄροφῆς *τριγωνοειδεῖς." [Ad constructionem

A aëtomæ, Reinesii Inscr. p. 255. n. 17. Glossæ: 'Αέτωμα· Fastigium. Dion. 911, 8. "Huschk. Anal. Pref. p. 9. Brunck. Aristoph. 2, 182. ad Dionys. H. 2, 789. ad Paus. 398. Valck. Diatr. 214." Schæf. MSS. "Hippocr. 808. A spread Eagle, Schol. Pind. O. 13, 30." Wakef. MSS.]

[* "Αετῆδον, Apoll. Lex. 68. Toll." Schæf. MSS.]

[** "Αετώνυχος, Herba quædam, Hes. Galen." Wakef. MSS. Vide 'Αετόνυχες.]

[* "Αέτωπις, ἡ, Lat. Fastigatio." Schneider. Lex.]

"Βυρσιέτος, (ό,) ab Aristoph. (I. 197.) dicitur "Cleo, ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἀρπάζειν, Hes. quasi "Aquila raptrix τῆς βύρσης. Per jocum autem βύρσης "σαν vocat Athenarum urbem, teste Eod." ["Kuster. Aristoph. 106." Schæf. MSS.]

"Γρυπαίετος, (ό,) a nonnullis exp. Adunca aquila "ap. Aristoph. B. (929.) ubi Ἀesch. memorat in narratioibus Persicis σημεῖα ἔγγεγράφθαι ἵπαλεκτρύνας "et γρυπαίετος χαλκηλάτους. Ego potius Monstrosum avem interpretandum censeo mixtam ex aquila larum et gryphum genere, ut *γυρπαίετον."

[* Μελαναίετος, ὁ, pro μέλας ἀετὸς, Aquila nigra aut pulla. Genus aquilæ, λαγωφόνος etiam vocatur, Aristot. H. A. 9, 22, 2.]

[* Βαρναῆς, ὁ, ἡ, Graviter spirans, Gravem odorem exhalans, i. q. βαρνοσμος. Nicand. Θ. 43. Opp. K. 3, 421. Αὐτὸς δέ τοι ἐξ ὕπνου βαρναῖος ἔγρητο δειλός. "Belin. ad Opp. 1, 344." Schæf. MSS. "Opp. A. 4, 410." Wakef. MSS.]

Δυσαῆς, ὁ, ἡ, Εὐαῆς, et Ζαῆς, 'Ακραῆς. Od. N. (99.) ἀνέμου δυσαῖων pro δυσαέων, Perniciose strepentium vel Graviter spirantiū, i. e. Graviter strepentium in spirando. Quidam Graviter strepentium interpr. At δυσαῆς ζέφυρος, aut δυσπνον, aut ἐκ δύσεως πνέων. Vide Eust. HUIC Εὐαῆς opponitur, Utiliter spirans, ad verbum, Bene spirans, Salubriter spirans. Herod. (2, 117.) Εὐαῖς τε πνέματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείη, Vento molliter spirante. Sed in omnibus Edd. εὐαγέη hic perperam legitur pro εὐαέῃ. De quo errore et in Εὐαγής admonui, ubi VV. LL. exemplum illud afferunt. Apud

c Hesiod. autem (E. 2, 125.) χώρφ ἐν εὐαέῃ, In loco, qui vento salubriter spiranti est expositus. At Ζαῆς, Vehementer flans, s. Impetuose flans. II. M. (157.) "As τὸ ἀνεμος Ζαῆς, νέφεα σκιέντα δονήσας, i. e. βίαιος, ob particularē ζα, quæ vehementiam s. vini indicat in iis, quibus est præfixa vv. "Hes. affert et ζαῖς "pro μέγα, πολὺ, ἰσχυρὸν, λαμπρόν." DE 'Ακραῆς autem non consentiunt inter se Gramm. Nam 'Ακραῆς ἀνεμος Od. B. 421. (E. 253.) secundum quosdam est ὁ ἄκρως ἀετός, quod exp. Flans in superficie, Flans per summa; secundum alios est ὁ ἄκρατος, et ὁ ἀμυγῆς καὶ καθαρὸς, s. ἄκριβῆς. Vide Eust. qui et εὐκραῆς ibi scribi testatur. Animadverte autem Eust. ἄκραῖς a particip. ἀετός deducere; est enim eadem et ceterorum comp. ratio. ['Ακραῆς, Apoll. R. 1, 605. 2, 723. Orph. A. 1147. Ab Hes. 'Ακραέα exp. οὔριον. Arrian. Ind. 339. "Ἐπλεον * ἄκραι. Cic. ad Att. 10, 17. Άρειον ἄκραις, i. e. secundum Ern. Liquidum, Non turbidum, Non perturbatum. Schneider. Lex. Δυσαῆς, Schol. II. M. 157. Anal. 1, 262. κῦμα, Opp. A. 4, 662. "Εὐαῆς, Soph. Phil. 828. "Υπὸ' ὁδύνας ἄδαις, "Υπὲ δ' ἀλγέων, Εὐαῆς ήμιν ἔλθοις, Εὐαῖων, εὐαῖων ἄναξ." Seager. MSS. De quant. med. syll., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 364. Athen. 205. Θυρίδες * εὐάειαν παρέχουσαι. Ζαῆς, Anal. 2, 214. Ζαῦς νότον, ubi v. noīt. Od. M. 313. ἀνεμον. Vide 'Επιζαῆς. "Δυσαῆς, ad Callim. 1, 115. Phædim. 4. Heyn. Hom. 5, 160. 8, 397. Εὐαῆς, Wessel. Herod. 157. Jacobs. Animadv. 87. Huschk. Anal. 222. Heyn. Hom. 5, 255. 8, 108. Ζαῆς, Toup. Opusc. 1, 151. Jacobs. Anth. 9, 153. Heyn. Hom. 6, 300. 'Ακραῆς, Gesner. Ind. Orph. Græv. Lect. Hes. 579, Brunck. Apoll. R. 82. Boissonad. Philostr. 401." Schæf. MSS. "Δυσαῆς, de calore, Callim. H. iu Dian. 115. De frigore, Quint. Sm. 13, 134. Perniciose spirans, Opp. K. 3, 114. Εὐαῆς, Ventus secundus, Herod. 2, 117. 'Ακραῆς, Epith. venti, Eunap. 37." Wakef. MSS.]

D "Εὐαδῆς, Hesychio εὐάρεμος, afferenti et εὐαδεῖς "pro εὐπνον. Sed addit, quosdam scribere εὐαῆς: "quæ scriptura isti signif. est convenientior. Nam

"Εὐαδῆς, Hesychio εὐάρεμος, afferenti et εὐαδεῖς "pro εὐπνον. Sed addit, quosdam scribere εὐαῆς: "quæ scriptura isti signif. est convenientior. Nam

“εναδης signif. Placitus, Placens, s. Bene placens, “Gratus.” [Schol. Soph. Phil. 828. Schneider. Lex.] “Περιαδης, Hesychio περιρρυτοι et * περιπνοι. “Pro posterioris signif. videtur dicendum potius “περιαεις s. περιαέες, ab ἄημι.” [* Πολυαής, ὁ, ἡ, Quint. Sm. 1, 252. Οὐς ἡ ἀνοιμώξσα πέσεν, τῆς δ' ἄψεα πάντα Λῦσε μόρος, ψυχὴ δ' ἐμίγη πολυαέσιν αὔραις.]

“Υπεραιής, (ὁ, ἡ,) Desuper flans.” [Il. A. 297. Ἐν δ' ἐπεσ' ὑσμίνη, ὑπεραέι οὐσος ἀέλλη. “Ad Charit. 637. Heyn. Hom. 6, 170.” Schæf. MSS.]

“Ἐπισαής, ὁ, ἡ, Desuper valde flans, VV. LL. “Sed ex errore habent h. v., nimirum ex eo, quod “præp. ἐπὶ, quæ cum v. ὥρσε jungenda erat, cum “nom. Σαής conjuncta fuit. Od. M. (313.) Ὡρσεν “ἐπὶ Σαήν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς Λαίδαπι θεσπε- “σῆρ. Ubi Σαήν ἄνεμον Eust. esse ait τὸν ἄγαν “πνέοντα, Valde flantem, s. vehementer. Il. M. “(157.) Ας τ' ἄνεμος Σαής, νέφεα σκιέντα δονήσας, “Ταρφεῖας κατέχενεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρη. Ubi “idem Schol. Σαής ἄνεμος, ὁ βίαιος καὶ ὑπὲρ τὸν “δυσαής καὶ εἴη ἀν ὁ τοιοῦτος, Σάλης ὁ ἐστι μεγάλη “ἀελλα. Extat vero et in aliis ejusd. poëtæ ll. istud “v. Σαής: sed in eo ex Od. M., et in aliis similibus, “siqui sunt, exemplaria quædam præp. ἐπὶ illi epi- “thetho adjunctam s. cum illo cohærentem habent: “cum tamen verbo ὥρσεν adjungi debeat, i. e. ad “illud pertineat: sitque ὥρσεν ἐπὶ pro ἐπῶρσεν: ut “in aliis plerisque hujus poëtæ ll.: e quibus Od. E. “(366.) Ὡρσε δ' ἐπὶ μέγα κύμα Ποσειδάνων ἐνοσίχθων. “Et (385.) Ὡρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν βορέην, πρὸ δὲ κύματ' “ἔξεν. Vide Ζαής.”

‘Αγηνα item legitur Od. Γ. 183. οὐδέποτε ἔσβη Οὔρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέκεν ἀγηνα. Cujus ἀ-γηνα th. inusitatum esse tradit Eust. sc. ἀαινω, sicut φοραίνω, et ὑδραίνω, ac talia.

¶ Ἄσθμα, τὸ Flatus, Anhelatio, φύσημα, συνέχον πνεῦμα, Hes.: item τὸ ἐκ δρόμου γενόμενον φύσημα. Apoll. R. 2, (85.) οὐδοὸν ἀσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἕδα-μασσε. Est etiam v. medicum: Lat. Anhelatio et Susprium, Scribonio, Plinio, Senecæ: Cels. 4, 4. Difficultatem spirandi vehementiorem nominat, ut spirare æger sine sono et anhelatione non possit. Gorr. e Gal. Comm. in Aphor. 46. lib. 6. scribit Hippocr. Eam solum spirandi difficultatem ἀσθμα nominare, in qua multum creber anhelitus est: cum tamen Hippocrate posteriores Medici Affectionem quamcunque pectoris diuturnam, simpl. ἀσθμα nun-cepint, suoque tempore Respirationem, quæ in cursu et vehementi exercitatione fit, ἀσθμα vulgo vocari solitam esse scribat Gal. Aret. Ei ἀπὸ δρόμου καὶ γυμνασίων καὶ παντὸς ἔργου δυσπνοεῖ ἡ ἀναπνοὴ, ἀσθμα καλεῖται καὶ ἡ νόσος δὲ * ὀρθόπνοια, καὶ ἦδε κυκλησκεται ἀσθμα. [“Tryphiod. 75.” Routh. MSS. Antip. S. 63. λάβρον ἀσθμα πυρὸς, 83. θυέν ἀσθμα πνέουσι κόμαι, Epigr. ined. διπλοινοῦ κυνός. Ad Anthol. Pal. 507. Glossæ: Ἄσθμα Susprium, Halitus, Anhelitus. “Vapor, Exhalatio, Angl. Steam, Diog. L. Democrito 358. HSt. Καὶ θερμοῖς ἀρτων ἀσθμασιν ἐξένισε.” Seager. MSS. “Valck. Hipp. p. 315.; Phœn. p. 322. Jacobs. Exerc. 2, 8. ad Herod. 674. Musgr. Or. 84. ad Charit. 518. 550. Abresch. Ἑsch. 2, 95. Huschk. Anal. 232. Agathias 51. Jacobs. Anth. 8, 60. 79. 363. 2, 180. Boissonad. Philostr. 417. Heyn. Hom. 7, 5. 49.” Schæf. MSS. “De fulmine, Nonn. D. 1, 2. Ἄ. λύσης, 5, 328. De igne, Anthol. 266. De fluvio, 32.” Wakef. MSS.]

[* Ἀσθμοτόκος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 274. * Ἀμφίκερω ταύροιο, καὶ ἀσθμοτόκοιο λέοντος, ubi vertitur Anhe-lantis.]

[* Ἀσθματῶς, ὁ, ἡ, Spirandi difficultate labo-rans. Hippocr. 313, 28. 330, 35. 332, 22. 366, 15. 410, 27.]

Ἄσθματικὸς, ἡ, δν, Ad anhelationem s. susprium pertimens, ut ἀσθμ. πάθη. Et ἀσθματικοὶ, Anhelatores Plinio, Suspiriosi Marcello. [Gl. Ἀσθματικός Su-piriosus, Anhelator.]

[* Ἀσθματιας, (ὁ,) Adamant. Physiogn. 2, 28. (428.) Kall. MSS.]

“Υπέρασθμος, (ὁ, ἡ,) Admodum anhelans.” [Xen. “Synes. 303.” Wakef. MSS.]

A [* * Ἀσθμάω, UNDE * “Ἀσθμησις, ἡ, Gl. Anhelatio, Anhelitus.]

Ἄσθμαζω, ἀσω, Anhelo, πνευστιῶ, Suid.

Ἄσθμαίνω, i. q. ἀσθμάζω. Aret. Ἐν γὰρ τοῖς παρο-ζόντοις ἀσθμαίνοντι καὶ οἴδε. [Gl. Halo, Anhelo. Hippocr. 26, 5. 159, 47. 217, 5. 278, 44. 354, 25. “Ad Mœr. 104. Toup. Opusc. 1, 437. Abresch. Ἑsch. 2, 94. Jacobs. Anth. 6, 426. 11, 138. 306.” Schæf. MSS. “Avide cupio, cum accus., Heliod. 161. Opp. A. 4, 14.” Wakef. MSS.]

[* * Ἀνασθμαίνω, Opp. A. 5, 212. Quint. Sm. 4, 243. ἐκ δὲ μόγοιο Λάζρον ἀνασθμαίνοντες. “8, 374.” Wakef. MSS. “Musgr. Or. 156.” Schæf. MSS.]

[* Ἐξασθμαίνω, Gl. Exhalo.]

Ἐπασθμαίνω, i. q. ἀσθμαίνω, [“Anhelo in opere faciendo, & Macc. 6, 11. Ἐπασθμαίνων σφοδρῶς, Spi-randi difficultate admodum laborans, Hes. Ἐπα-σθμαίνων πνευστιῶν.” Schleusner. Lex. in V. T. “Philostr. 842.” Wakef. MSS.]

[* Κατασθμαίνω, Ἑsch. S. c. T. 395. de equo sæviente in frænum: μάχης δ' ἔρῶν, Ἰππος χαλιῶν ὡς κατασθμαίνων, μένει. “Per anastropham, pro ἀσθμαίνων κατὰ χ. Glossæ: Ἀσθμαίνω Anhelo. Apud Hom. semper de animam exspirantibus ponitur.” Blomf. “Wakef. Georg. 81. Brunck. Aristoph. 1, 199.” Schæf. MSS.]

[* “Περιασθμαίνω, Heliod. 8, 9.” Schneider. Lex. sed ibi non legitur. Achill. Tat. 4, 4. p. 332.]

[* Ὑπερασθμαίνω, Arrian. Cyn. 14, 3.]

¶ Ἄτμος, ὁ, Flatus, Halitus, Vapor, Fumus, ἡ ἐξ ὑγροῦ ἀνάδοσις, Hes. i. q. poët. ἀντρῆ. Plut. Διακρύ-ρροοσι καὶ ἀδημονοῦσιν, ὅταν ἀτμοὶ πονηροὶ καὶ ἀναθυ-μάσεις πικραὶ συνιστάμεναι ταῖς τῆς ψυχῆς ἀνακραθῶσι περιόδοις. Diosc. de pisselæi confectione, “Οταν ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ἀτμοῦ γένηται διάβροχον (τὸ ἔρων,) quod Plin. vertit: Velleribus supra halitum ejus ex-pansis. ΕΤ Ἄτμη, ἡ, νΕΛ Ἄτμης, idos, ἡ, Idem: ἀναθυμίασις, σπινθηρ, ἀνάδοσις, Hes. A quo Ἄτμο-δοῦχος, ὁ, ἀτμίδα ἔχων, ap. Eund. [Gl. Ἄτμης Vapor. Ἄτμης Vapor. Hesiad. Θ. 862. καίετο ἀτμῆ. Schneider. Eclog. Phys. vv. Ἀναθυμίασις et Ἄτμης. Ἄτμης, Hippocr. 57, 14. 119, 37. 45. 47. 137, 26. 284, 5. 347, 13. Ἄτμης, 146, 1. 218, 32. 226, 44. 246, 45. 272, 7. 370, 32. “Ἄτμης, Valck. ad Ammon. 22. Wakef. S. C. 3, 73. Jacobs. Anth. 9, 181.” Schæf. MSS. G. Burges. in Classical Journal 43, 162.]

Ἄτμοειδης, ὁ, ἡ, Fumi s. Vaporis speciem gerens.

“Unde ADV. Ἄτμοειδῶς, In modum vaporum, Va-“porum similitudine. Gal. Comm. 3. in Hippocr. “Aphor. Διὰ δὲ τὴν ὑγρότητα διαφορεῖν ἀτμοειδῶς οὐ “δύναται.” Ἄτμωδης, Vapores multos emittens, Va-“poriferus: ut ἀτμώδη περιττώματα.

“Ἄτματα, Hesychio καθάρματα, Purgamenta, “Sordes.”

“Ἄτμα, Hesychio φλὸξ, Flamma. ΕΤ Ἄτμης, “Eidem τὸ πνεῦμα, Flatus, Spiritus, ab ἄω.”

[* Ἔνατμος, ὁ, ἡ, Plenus vapore. Diod. S. 2. p. 93. “Ἐνατμον, ad 1, 161.” Schæf. MSS.]

[* Ὑπατμός, ὁ, Paul. ἌEg. 6, 75. Χρῆσθαι ὑπατμοῖς ἐν χύτρᾳ.]

[* Διατμέω, In vaporem converto. Hippocr. 171, 15=505.]

“Ἄτμια, Vaporo, Vapores emitto. Hippocr. de “Morb. 4. (173, 14.) Οὐ δύναται καταλεπτύνεσθαι, “οὐδὲ ἀτμιὰν ὄμοιως τῷ ὑδατί.”

[* Ἐξατμία, Vaporem ejicio. Hippocr. 172, 12. 173, 7. 9. 11. 13. 15.]

[* “Ἄτμιδώ, In vaporem converto, Evaporo, A-ristot. Meteor. 1, 9. (20.) Τὸ ὑγρὸν ἀτμιδούμενον φέρεται ἄνω. * Ἄτμιδως, (ὁ, ἡ,) Vaporosus, Vapo-rus, Vaporalis, 1, 4. (532.) Τὴν ἀναθυμίασιν ἀναγ-καίον γίνεσθαι,—τὴν μὲν ἀτμιδωδεστέραν, τὴν δὲ πνευ-ματωδεστέραν.” Seager. MSS. Adde 568. 1145. In Theophr. C. P. 3, 28. γῆν ἀτμώδη Ms. Aug. ἀτμιδώδη exhibet.]

[* “Ὑπερατμιδώ, Theod. Prod. Rhod. 1. p. 101.” Boissonad. MSS.]

Ἄτμιζω, ἴσω, Vaporo, Exhalo, ἀναθυμίαζω, Hes. UNDE “Ἄτμισις, ἡ, Vaporatio, Vaporum emissio,” (et) Ἄτμισμος, ὁ, Vaporatio. [Neque ἄτμισις, nec Ἄτμισμος in Schneider. Lex. reperitur. Glossæ: ‘Α-

τιμίσω. Vaporo. Hippocr. 402, 42: Athen. 269. Philostr. 3, 6. Soph. Fr. Laocoont. " Xen. K. A. 4, 5, 12. Ἐτερήκει (ἢ χιῶν) διὰ κρήνην τινὰ, ἢ πλησίον ἢ ἀτριθόντα ἐν νάπει. Aristot. Meteor. 1, 3." Seager. MSS. *'Ατμιστὸς, ἢ, ὄν, 4, 9. " 'Ατμίσω, Brunck. Soph. 3, 425." Schæf. MSS.]

[* 'Ανατμίσω, Democrit. ap. Athen. 2. p. 281. Schw. Τῆς χιόνος ἀνατμιζομένης.]

'Απατμίσω, Exhalo vaporem, Emitto in vaporis modum, act. Capitur et pass. s. neutr. sicut ἔξατμισειν: nam utrumque pro Evaporari s. Expirare dixit Aristot. non semel, teste Bud. [Theophr. de Odor. 450. "Ωστε ἀπατμίσειν τὴν τῶν δλων ὁσμήν. Schneider. Lex.]

[* Διατμίσω, In vaporem resolvo, Perspiro. Plut. 624. 695. Aret. 77, 45. Διητμίσθη τὸ ζύμπταν σκῆνος, Perspiravit. Diog. L. Anaxagora.]

'Εξατμίσω, Exsorbeo, VV. LL. Est tamen potius Vaporem elicio. Bud. exp. Exhalationem subduco, citans Aristot. Probl. 1, 2. Ἐπεισενεχθὲν πλέον πῦρ ἔξατμισει τὰ * προσμαλαχθέντα ὑγρὰ, καὶ τὰ λεπτὰ αὐτῶν ἀποκρίνον, ἔξυγει μετὰ τοῦ πνεύματος. Et ἔξατμισθαι, Evaporari, Exuctius reddi, Arescere, quasi ἔξκαμάσθαι, Expire, i. q. ἀναθυμιᾶσθαι Aristoteli. Bud. Aristot. Meteor. 4. Τῶν μὲν οὖν ὑγρῶν ὅσα μὲν ἔξατμισεται, ὕδατος ὅσα δὲ μή, ἢ κοινὰ γῆς καὶ ὕδατος κ. τ. λ. Unde Ἐξατμισθεῖς, In vaporem evanidus, VV. LL.: alii Vapide se habens e Suet. interpr. [Gl. 'Εξατμίσω. Vaporo. " Segar. Ep. ad Valck. 19. ad Charit. 403. 'Εξατμιζεσθαι, Phrynic. Ecl. 44." Schæf. MSS.]

[* " Διεξατμίσω, (Per vaporem emitto, Evapor.) Hippocr. 506, (27)." Schneider. Lex. In Ed. Bas. 1538., qua utimur, p. 172, 14. legitur: 'Αλλὰ πᾶσα ὑπὸ τῆς νοσερῆς πολλῆς ἐσύσης ἐπαιρομένη, ἔξαναλωμένη ὑπὸ τοῦ πυρὸς * διεξήτημσεν.]

Συνεξατμίσω, Mecum exhalando aufero, Bud. Aristot. Meteor. (4, 1.) "Ωσπερ ἴματίου ἐὰν ἡ κεχωρισμένον αὐτὸν καθ' αὐτὸν, ὑγρὸν, ὑπὸ τοῦ ἐντὸς θερμοῦ συνεξατμίζοντο τὸ ὑγρὸν ἔριανται.

[* Παρατμίσω, Suffumigo. Geopon. 11, 18, 13. Ρόδα ἀρχόμενα ἀνοίγεσθαι παρατμίσας θείω, ἔξεις παραχρῆμα λευκά.]

[* Συνατμίσω, Simul evaporo. Diog. L. 379.]

'Υπατμίσω, Vaporem subduco. 'Υπατμισθεῖς, Suffitū evaporatus, VV. LL. UNDE 'Υπατμισμὸς, (ὁ,) Suffitū vaporem eliciendo factus. Diosc. 3, 26. Καὶ ὁ ὑπατμισμὸς δι' αὐτοῦ τοῦ ἀφεψήματος, ubi Ruell. Decoctum saporis suffitū. ['Υπατμίσω, 3, 30.]

'ΑΫΤΜΗ, ἡ, Halitus, Spiritus. II. I. (605.) εἰσόρ' ἀντμὴ 'Εν στήθεσσι μένη. Ubi Eust. ἀντμὴ δὲ ἀπλῶς μὲν ἡ πνοή, ἐνταῦθα δὲ τὸ φυσικὸν πνεῦμα· ἐκ τοῦ ἄω. || Item Vapor, Fumus. Od. enim Π. (290.) ὅσσον πνὺρος ἵκετ' ἀντμὴ, Eust. exp. δὲ καπνὸς, ὡς ἀναθυμίασις, ταρὰ τῷ ἄω καὶ αὖθις τὸ πνέων ἐπεὶ πνευμάτων ἡ ἀναθυμίασις γεννητική. Sic Hesiod. Θ. 861. καίετο γαῖα Αἴτη μὲν θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο καστίτερος ὡς, ubi tamen quidam Ardorem signif. volunt: nam et Hesychio φλόξ est. Fit autem ἀντμὴ tanquam ab αὖ πρὸ ἄω: αὖ περ dialysis fit ἀνώ: deinde interjicitur μ. [In Hesiodi loco Gaisf. edidit ἀτμῆ, et sic Schneider. Lex. v. 'Ατμή. Orph. A. 1226. Στιλβε δὲ καλὰ πρόσωπα, φλογὸς δὲ ἀπέλαμπεν ἀντμῆ: Λ. 468. Φεύγει καὶ κνίσσησι γαγάτην ὄρνυμένησιν, Τείροντα θυητὸν ἔχεπεικεὶ πάντας ἀντμῆ: 701. ρώνται ἐφερπύζοντες ἀντμῆν. Schneider. Ind. Eclog. Phys. " Ad Od. M. 369. Jacobs. Anth. 8, 60. Heyn. Hom. 7, 245. 8, 514." Schæf. MSS. " Tryphiod. 679. Scent of animals, Opp. K. 1, 446." Wakef. MSS.]

'Αὐτμῆν, ἔνος, ὁ, i. q. ἀντμῆ. II. Ψ. (765.) Κάδδα οἱ κεφαλῆς χέε ἀυτμένα δῖος Οδυσσεὺς Ρύμφα θέων. Od. Γ. (289.) λιγέων δὲ ἀνέμων ἐπ' ἀυτμένα χεύας. [" Ad Od. M. 369." Schæf. MSS. " Nicand. Θ. 409." Wakef. MSS.]

ΑΥΡΑ, ἡ, Aura, Ventus levior, ἡ ἔξ υγροῦ φερομένη ἐκπνοή, Expiratio ex humido proliens, ut Aristot. de Mundo definit. Th. Gaza accentu acuto in penult. notari scribit. Sic autem Aristoph. B. (314.) Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Et poëta quidam ἀρ. Athen. Λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελώσα κύμασιν Αὔρα. Invenitur tamen et αὔρα post. brevi. Xen. E. 6, (2,

A 17.) Εἰ μὲν αὔρα φέροι, θέοντες. Idem διαπνεῖσθαι αὔραις dixit Sympos. Et αὔρας θηρεύων ἀρ. eund. Athen. 2. Κάπτοντες αὔρας, ἐλπίδας σιτούμενοι: 9. Παραθῶ δὲ δεῖπνον ὥδον αὔρας Ἀπτικῆς. || Αὔρα vero περίκουρος J. Poll. 4, c. 9. δὲ personis comicis, θεραπαινίδιον ἔστι περικεκαρμένον, χιτῶνι μόρῳ ὑπεζωμένῳ λευκῷ χρόμενον. Sed leg. puto ἀβρα. [Vide 'Αβρα. Schæf. ad Longum 378. Herod. 2, 27. Draco 81. Glossae: Αὔρα: Aura. Αὔρα paroxytonum, Spitzner. de Versu Gr. Her. 34. " Αὔρα, ad Charit. 495. Markl. Suppl. 1048. Musgr. ibid. Wakef. Herc. F. 669.; Trach. 953.; Philoct. 1160. Plin. Ep. p. 173. Gesner. Jacobs. Anth. 7, 375. 9, 246. Heyn. Hom. 8, 455. Nom. propri., ad Charit. 226. Wytteneb. Select. 433. Schrader. Præf. ad Emend. p. ix. Valck. Phœn. p. 293.; Hipp. p. 182. Toup. Opuse. 1, 333. Jacobs. Exerc. 1, 72. T. H. ad Lucian. Dial. 73. De accentu, Boissonad. Philostr. 624. Eur. Hec. 448. Αὔρα, ποντίας αὔρα, ubi Porson:—' Αὔρα Edd. omnes. Mutavi accentum, cum secunda h. v. producatur. Aristoph. B. 317. Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Tragicus ap. Tatian. p. 35. Αὔρα, θεῶν ὄχημα τιμιώτατον. Sosicrates ap. Athen. 474. Αὔρα, κύρη Σκείρωνος ἡσυχῷ ποδί. Conf. cum ςρα, Koen. ad Greg. 15. Brunck. ad Anaer. 125. Jacobs. Anth. 6, 201. Boissonad. Philostr. 401. 643. Αὔρας πτῖς, Huschek. Anal. 149. Αὔρη, 222. Jacobs. Anth. 11, 405." Schæf. MSS. " Odor, Philo J. 1, 647. De floribus, Nonn. J. 2, 37. 19, 218. Illecebræ, Philo J. 2, 268. Levis spes, p. 966. Impulsus quivis, Eur. Hipp. 165. Vapor, Quint. Sm. 4, 111. Αὔραι ἀνέμων, Theod. 4, 333." Wakef. MSS.]

"Αδαύρα, Hesychio ἀντὶ ἡ πνοή, Ipse flatus s. " Ipsa aura."

[* Αὔροι, τὸ, Aurum. Dosiades, Αὔρου πλίνθοις, unde θησαυρὸς, Festus v. Aurum.]

"Αὔροι, Suidæ οἱ λαγωὶ, Lepores. Itidemque " Lexico meo vet. Apud Hes. vero legitur, Αὔροι, " λόγοι * ἰσαροὶ, sed non sine mendo." " Καῦρος, " ap. Suid. ὁ κοῦφος ταῖς φρεσὶν, pleonasmο τοῦ κ, vel " uti αὖρός τις ὁν." [Corai. ad Heliod. 345.: "Εστι τοίνυν τὸ διορθώσεως χρῆσον Ἡσυχίον χωρίον τοῦτο, " Αὔροι" λόγοι ἰσαροὶ." Τὰς μὲν οὖν δύο πρώτας λέξεις ἰσχυσαν ἔκ τε τοῦ Σονίδα καὶ ἐτέρων Λεξικογράφων διορθώσασθαι οἱ Κριτικοὶ, τρέψαντες εἰς τὸ, Αὔροι" λαγωὶ, (ἢ λαγοὶ), η σαροὶ. Διὰ δὲ τῆς τρίτης τοῦτο ἀτυχῶς πάνυ εἰκασάν τινες βούλεσθαι λέγειν τὸν Ἡσυχίον, ὅτι τῇ Ισαύρων γλώσσῃ Αὔροι καλοῦνται οἱ λαγωὶ. "Αλλ' ἡν̄ οὕτως οὐ χαλεπὸν μημονεύσαντα τῶν προκατειλεγμένων λέξεων, ἀσίγμων τε καὶ σιγματογραφουμένων τῶν αὐτῶν, οὕτως ἀναπληρῶσαι τὴν Ἡσυχίον διόρθωσιν, Αὔροι" λαγοὶ, η σαροὶ. Διά οὖν τοῦτο βούλεται λέγειν ὁ πολυμαθὴς Λεξικογράφος, ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις οἱ Σαῦρος ἐκαλείτο καὶ Αὔρος δίχα τοῦ σ' ὁ δὲ Αὔρος παρὰ τὸν Σαῦρον ἐδήλουν καὶ τὸν Λαγόν. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλ', ὡς φησιν Ἐλλάδιος (Χρηστομ. σελ. 7.) καὶ τὸν κατὰ νοῦν ἐλαφρὸν ἐσήμαινε τὸ Καῦρος, μόνω τῷ πλεονασμῷ τοῦ κ διαφέρον τοῦ Αὔρος, δηλονότι παρὰ τὴν Αὔραν, τὴν πνοήν τοῦ ἀνέμουν" καθὰ Οὔριον ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 124.) ἐλέγομεν τὸν μωρὸν, παρὰ τὸν Οὔρον, τὸν ἀνέμον. Καὶ σημειώσαι τῶν διφθόγγων τὴν συγγένειαν ἐν τῷ Αὔρᾳ καὶ Οὔρος, ἵνα καὶ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ Αὔτιον, (τοῦ τῆς ἀκοῆς αἰσθητηρίου), μὴ καταγινώσκης βαρβαρότητα δὲ γὰρ οἱ ἀλλοι "Ελληνες, Οὖς, ωτὸς, ἐκάλουν, τοῦτο Κρῆτες καὶ Λάκωνες, καθάπερ αὗθις αὐτὸς Ἡσυχίος λέγει (Λεξ. Αὔς), Αὔς, αὐτὸς, ὠνόμασον. Ός οὖν παρὰ τὴν Αὔτιον, τὸ Αὔτιον ἐσχημάτισται. "Αὔρος, Jacobs. Anth. 7, 214. Καῦρος, Heringa Obs. 226. ad Charit. 495. Brunck. Soph. 3, 517." Schæf. MSS. " Phot. e Soph." Wakef. MSS.]

"Αὔρότερον, Hesychio ἀσθενέστερον, Invalidius, " Infirmius. Forsan pro ἀβρότερον. Nam quae ἀβρά " sunt, eadem et imbecillia. Αὔρος autem VV. LL. " affervunt pro Dives, Abundans." [Vide 'Αβρός.]

[* " Αὔροποιός, (ὁ,) Athen. 12. p. 518., sed cf. Casaub. 855." Kall. MSS.]

[* Αὔροφορέω, οὐδὲ * Αὔροφόρητος, οὐ, η, Schol. Aristoph. B. 1485.]

[* Αὔριβατον, Bekkeri Συναγ. Λεξ. χορσ., τὸ αὗρι

τιθέσιν ἐπὶ τοῦ ταχέως καὶ τάχα, οὐκ ἀπὸ τῆς αὔρας, ἀλλὰ κατά τινα βαρβαρικὴν λέξιν. Τάχα δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ αὔριον.]

“Αγλαυρος, (ἱ,) Cecropis filia, Sacerdos Minervæ, “per quam jurabant Athenienses, Hes. Est et Co-“gnomen Minervæ, Suid. ‘Αγλαυρίδας ab Athenien-“sibus vocari τὰς μοίρας, Fata s. Parcas, tradit Va-“rin. ex Hes.” [Αγλαυρος, ad Herod. 8, 53. “Musgr. Ion. 23. 496. Brunck. Aristoph. 1, 114. 145.” Schæf. MSS. “Nicand. Θ. 62. 442.” Wakef. MSS.]

“Αγχανρος, (ό,) Diluculum, Crepusculum, ὁ πα-χνύδης ὥρθος, παρὰ τὸ ἄγχος, ἦτοι πλησίον, ἔχειν τὴν αὔραν: ut Suid. exp. citans ad h. l. exp. (Od. E. 469.) Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρῇ πνέει ἡῶθι πρό.

“Αναυρος, ὁ, ἡ, Auræ expers. || Item subst. Tor-rens, χείμαρρος: nam οἱ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενοι ποτα-μοὶ οὕτω καλοῦνται, ut Schol. exp. in Apoll. R. 1, (9.) Χειμερίοι ρέεθρα κιών διὰ ποσσὸν ἀναύρον. Phil. Epist. 21. de ead. re, Αέγεται γὰρ ὡς τὸν ἄναυρον διαβαί-νοντος αὐτοῦ, sc. τοῦ Ἰάσονος, τὸν ποταμὸν, ἐνεσχέθη κρηπὶς τῷ ρέεματι. Ubi tamen Propr. nom. esse videtur, ut forsitan et ap. Apoll. R.; nam et Schol. Hesiod. A. (477.) “Αναυρος Thessaliam Flumen com- memorat. Apud Nicandr. vero A. (235.) Κεῖνο φυτὸν Κρήτηθεν ὃ δή ῥ ἐκόμισσαν ἄναυροι, Schol. exp. ai ὅχθαι τῶν ποταμῶν. [Apoll. R. 4, 109. “In Apoll. R. I. c. “Αναυρος est Propr. nom. fluvii in Magnesia prope Iolchum in mare defluentis. Sed “Αναυρος etiam est Nom. appellativum, Torrentem proprie et Quemlibet fluentem significans. Mosch. 2, 31. Τῆσιν ἀεὶ *συνάθυπεν, ὅτι ἐς χορὸν ἐντύνατο, “Η ὅτε φαιδρύνοντο χρόνα προχοῦσιν ἄναυρω. Nullus in Phœniciæ litore Fluvius Anaurus Geographis aut Historicis notus. Similiter ap. Coluth. Paris paternas oves pascebant, ἐκάτερθεν ἐπὶ προχοῦσιν ἄναυρου. Etym. M. “Αναυρος· ὁ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενος ποταμὸς,—οἱ χείμαρροι, καὶ διώρυχες, καὶ ὄχετοι.” Brunck. MSS. Cf. “Ἐπαυρος. “Wakef. Ion. 97. Valck. Phœn. p. 776. Bergler. Alciphr. 118. T. H. in Raphel. Annos. 78. ad Herod. 646. Fluvius, Wakef. ad Mosch. 2, 31. 3, 23.; Valck. ad p. 344. Eichst. Quæst. 7. Brunck. ad Anacr. 114. Wakef. S. C. 1, 139. Musgr. Herc. F. 389. Jacobs. Anth. 6, 208. Brunck. Apoll. R. 5.” Schæf. MSS. “Lycophr. 1425.” Wakef. MSS.]

“Εναυρος, (ό, ἡ,) In quo auræ sunt, Auris apertus s. pervius. Theophr. H. P. 8, 11. Χωρίον εὑπνουν “καὶ ἄναυρον ἀεὶ,” [ubi Ms. Aug. *εναυρον. “Εναυρον, Koen. ad Greg. 125.” Schæf. MSS.]

“Ἐπαυρος, Torrens; Hes. enim ἐπαύρος dici scri-“bit τὸν χειμάρρον ποταμούς: qui et ἄναυροι dicun-“tur.” [A Schneidero non agnoscitur.]

Μαψάραι, αι, Leves auræ, Leves venti. Hesiod. Θ. (872.) de quatuor ventis locutus, addit, Αἱ δ' ἄλλαι μαψάραι ἐπιπνείοντι θάλασσαν: Schol. κεναὶ καὶ μά-ταιαι πνοαὶ, οἰον καικίας, θρακίας, ut alibi admonoui. Fortassis tamen in h. l. Hesiodi divisim μὰψ ἀνραι legi posset. [Vide Gaisf. “Voss. Myth. Br. 1, 236. Toup. Opusc. 2, 37. Valck. Callim. 206. Hesiod. Θ. 872. ubi v. Wolf. p. 131.; Heyn. p. 157.; Græv. Lect. Hes. p. 633. Brunck. Apoll. R. 119. Jacobs. Animadv. 282. Callim. 1, 441.” Schæf. MSS.]

“Πέταυρον, τὸ, Pertica, Tignum aut Asser, super quo gallinæ dormiunt: vel etiam Crates e virgis plexa, super qua gallinæ cubant: quæ et κρεμάθρα, quod pensilis sit, et ταρρός dicitur. J. Poll. genera-“liter πέταυρον exp. οὐ τοὺς *ἐνοικίδιους ὥρνιθας ἐγκαθ-“εῖδεν συμβέβηκε: ac si de Gallinario etiam dice-“retur. In hac generali signif. gallinaceus ap. Ba-“brium ἐκ πεταύρου κλαγγὸν βοᾷ. Pro Gallinario “verò, aut saltem Crate asseribusve pensilibus, Ni-“cand. accepit Θ. (197.) Nam cum dixisset, Ἰκτίδος, “ἥτ’ ὥρνισι κατοικίδιοις ὀλεθρον Μαίεται, ἐξ ὑπνοιο “καθαρπάζουσα πεταύρων: subjungit, “Ἐνθα λέχος “τεύχονται ἐπ’ ἱκρίον, ἢ καὶ ἀφανρὰ Τέκνα τιθαιβώσ-“σοντιν ὑπὸ πλευρῆσι θέρουσαι. || Hesychio πέταυρον “est quoque εἶδος παγίδος. Scribitur ΕΤΙΑΜ Πέ-“ταυρον, per e in secunda syll. : cuius idem Hes. me-“minit. Hoc vero πέταυρον esse dicit non solum “σανίδα, ἐφ’ ἡς αἱ ὥρνιθες κοιμῶνται, sed etiam πᾶν τὸ “ἐμφερὲς τούτῳ, necnon πᾶν τὸ μακρὸν καὶ *ὑπόπλατῳ,

A “et quidem λεπτόν. Ita scriptum legitur ap. Theocr. “quoque 13, (12.) Οὐδ’ ὅπερ’ ὅρταλεχοι μινυροὶ ποτὶ “κοῖτον ὥρην, Σεισαμένας πτερὰ μητρὸς ἐπ’ αἰθαλόεν, “πτερύφω, ubi nota τῷ πτερύφω τριβι οἰπιθ. αἴθαλόεν, “quoniam prope caminos plerumque ejusmodi asseres “s. crates suspendi solent, atque ita sumosæ reddi. “Schol. πτερευρον ibi exp. σανίδιον λεπτὸν καὶ τετα-“μένον, addens, multos eo uti solere etiam εἰς τοὺς “ὅρόφους, ἀντὶ κεραμίων. Sicut vero πέταυρον dixi “Hesychio esse etiam εἶδος παγίδος, ita πέτευρον “etiam nonnulli esse dicunt. Asserem cum laqueis, “avibus tensum, ut in eum involantes laqueis se iu-“tricent. Hes. esse dicit ὥργανον ποιόν: sed quod-“nam aut qualenam, non exp. Forsan illud est, a “quo denominantur Petauristæ: deque eo intelligi-“gendum videtur, quod Lucil. ait, Sicuti mechanici “quum alto exiluere petauro. Elius Stilo ap. Fe-“stum Petauristas appellatos vult ex eo, quod in “aëre volitent, παρὰ τὸ πρὸς αὔρας πτερευθαί. Item-“que Nonius Petauristas a vett. dictos tradit, qui “saltibus vel schœnis levioribus moverentur: et “hanc proprietatem a Gr. nomination descendisse, “ἀπὸ τοῦ πτερευθαί. Ego minus longe petitum ety-“mon sequens, puto πέταυρον dictum esse παρὰ τὸ “ἐν ταῖς αὔραις, ἦτοι τῷ ἀέρι, πεπετάσθαι: quemad-“modum et Schol. Theocr. esse dicit σανίδιον τετα-“μένον, et Hes. ἐν πτερύφω κείμενον, et hinc Πέταυ-“ρίζειν dici Alto exilire petanro: et Πεταυριστὰς, “Qui alto petauro exilunt: h. e. e machina alto “loco suspensa, ita ut fere ex ipso aëre devolare vi-“deatur: quales hodie sunt, qui e turribus aëriis “devolant, et per funes locis sublimibus tensos ambu-“lant, Funambuli ex eo nuncupati. Juvenal. et Manil. “innuunt fuisse Machinam alto loco suspensam, e “qua in aërem excutentur jactarenturque petauri-“stæ, et inde in terram devolarent: ita enim ille, 14, “(265.) An magis oblectant animum jactata petauro “Corpora, quique solent rectum descendere funem? “Hic vero, lib. ult. Corpora quæ valido saliunt ex-“cussa petauro. Petaurista autem legitur cum ap. “alios, tum ap. Varr. de Vita Pop. Rom. 2. Nec “minus, inquit, alio in genere sunt ludi velitis Galli, “Germani petauristæ.” [Gl. Πεταυριστῆς Cernulus. Πεπετάύρισται Cernuit. Πέτευρον, Tabula, Asserculus, Parvum tabulatum, Polyb. 8, 6, 8. n. *Πεταυρισμὸς, δ. Plut. 498. τῆς τύχης. *Πετευριστὴρ, προς, δ. Mane-“tho 4, 278. πηκτοῖσι πτερευριστῆρας ἐν ἔργοις. “Πέταυ-“ρον, ad Charit. 668. Kuster. Aristoph. 123. Bibl. Crit. 2, 2, p. 101. Harles. ad Theocr. 201. Toup. Opusc. 1, 350. Jacobs. Spec. 17. Valck. Hipp. p. 288. Genus laquei, Wessel. Probab. 289. Πέτευρον, ad Charit. I. c. Kuster. I. c. Toup. I. c. Jacobs. I. c. Πεταυρίζω, ad Charit. I. c. ad 315. Πεταυριστὴς, ad Charit. 666. 668. Πετευριστὴρ, 668.” Schæf. MSS. “Πέταυρον, Nicand. Θ. 197.” Wakef. MSS.]

“Αιπαυρεῖ, Hesychio αὔρα ἐπιλέοιπεν.” [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Αὔρων, s. * Αὔριον, i. q. ἐκπαππών. Theo ad Arat. D. 189. Η κινάρα—άύριονται, al. αύρονται.]

“Ἐπαυρίζω, Leniter spiro, si non mentiuntur VV. D “LL.” [Aspiro, Flatum emiitto. Frigm. Athenæi 11. 782. Τὴν νέαν ἐπαυρίσας. Suid. Ἐπαυρίζω· τὸ φυσῶ. Joseph. B. J. 1, 21, 5. Ων καὶ μετρίως ἐπαυρί-“ζονται τηλικοῦτον ἐγείρεται κῦμα πρὸς ταῖς πέτραις, ὥστε κ. τ. λ.]

“HTOP, τὸ, Cor, Animus. Itidem ab ἀω, ut pluribus II. tradit Eust. Sunt qui declinet ἡτορος, ἡτορι: ille tamen indeclinabile esse tradit. II. E. (529.) Ω φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ καὶ ἀλκιμον ἡτορ ἐλεσθε: B. (490.) Φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἡτορ ἐνελη: Ψ. (647.) Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρε δέ μοι ἡτορ: Od. Δ. (374.) μινύθει δέ τοι ἡτορ ἐταίρων. Σαρε ποτε φίλον ἡτορ, ut II. E. (250.) μή πως φίλον ἡτορ ὀλέσσης. Ibid. (670.) ματιμησε δέ οι φίλον ἡτορ: K. (575.) καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἡτορ. Sed et hoc obser-“vatione dignum sære dici ab eo ἡτορ ἐν φρεσὶ, vel ἡτορ ἐν στήθεσι, ut T. (169.) Θαρσαλέον νῦ οι ἡτορ ἐν φρε-“σίν. Sic Od. (Ω. 205.) ἡ γὰρ τῇ γε σιδύρεον ἐν φρεσὶν ἡτορ: N. (320.) Άλλ’ αἰεὶ φρεσὶν ἥσοιν ἔχων δεδαγμέ-“νον ἡτορ. At ἡτορ ἐν στήθεσι, ut P. (46.) μηδέ μοι

ἡτορ Ἐν στήθεσσιν ὅρινε : II. X. (452.) ἐν δέ μοι αὐτῇ Στήθεσι πάλλεται ἡτορ. Sed et ἡτορ dicit ἐν κραδῆ, Υ. (169.) ἐν δέ τέ οι κραδῆ στένει ἀλκυμον ἡτορ. [Schneider. Lex. “ Jacobs. Anth. 12, 10. Epigr. adesp. 689. Heyn. Hom. 6, 144. ” H. ἐν φρεσὶν, Theogn. 124.” Schæf. MSS. “ Vita, Quint. Sm. 1, 255.” Wakef. MSS.]

“ Δυσήτωρ, (ορος, ὁ, ἡ,) Tristis, Qui est animo morte affecto. Hes. enim δυσήτωρ exp. δυσθύμουν.”

“ Εὐητόριον, τὸ, affertur pro Animum oblectans.” [“ Εὐητόριος, ὁ, ἡ, Philostr. Icon. 2, 32. p. 356. susp.” Schneider. Lex.]

Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Magnanimus. II. Π. (527.) Οι δ' ἄμα Πατρόκλω μεγαλήτορι θωρηχθέντες” Εστιχον. At μεγαλήτωρ θυμὸς, Od. I. (500.) ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν, tautologiam habet, ut si dicas μεγαλόψυχος ψυχή. [“ Wakef. Trach. 1260. Heyn. Hom. 5, 146. Toup. Opusc. 1, 373. ad II. E. 785.” Schæf. MSS.]

ΑΥΛΟΣ, ὁ, Tibia, II. K. (13.) Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὅμοδόν τ' ἀνθρώπων. Pro eo autem, quod Hom. αὐλῶν ἐνοπήν dicit, legimus ap. Athen. 8. αὐλῶν βόμβον : Αὐλῶν βόμβος καὶ κυμβάλων ἥχος. Lucian. (1, 850.) Ἀρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι καὶ ἐμμελές. Idem ibid. ἐμφυσῶν πρὸ ἐμπνεῖν dicit: Φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν ἐναπένευσε τῷ αὐλῷ. Idem (1, 32.) Καὶ ἐν βύθῳ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. Σαρε πατέρα αὐλοῦν et κιθάρας simil fit mentio, s. λύρας, ut Idem (2, 277.) Αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ κιθάραν. Plut. de Glor. Athen. Υπ' αὐλοῖς καὶ λύραις. Deducitur autem vel ab ἄω, Flo, sicut et αὐλὴ, vel ab αἴω, Clamo. Videtur tamen Eust. ad priorem magis inclinare.

Αὐλὸς, Quicquid est angustum et in rectitudinem productum. In VV. LL. annotatur ex Athen. h. v. signif. Figuram quamlibet in rectitudinem productam, ut est stadium, et sanguinis et naribus torrens. Sed, ut cetera omittam, κρονὺν αἴματος ab Athen. generalius accipi existimo pro Sanguine, quem ex aliqua corporis parte velut ejaculamus. Od. X. (18.) αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ρῖνας παχὺς ἥλθεν Αἴματος ἀνδρομένιο. Hinc et Αὐλὸς, Jaculum omne prolixum, ut quidam annotarunt. Bud. autem scribit Xen. (K. 10, 3.) vocare venabili aὐλὸν, qua sunt illius velut aures, Κατὰ δὲ μέσον τὸν αὐλὸν κνάδοντας ἀποκεχαλκευμένους, ubi eum αὐλὸν pro κανονὶ dixisse existimat, nisi sit mendum. Et subjungit, αὐλὸν Partem esse hastilis, quae ferro induitur. Sic vero et Eust. αὐλὸς, inquit, η ὅπῃ τῆς αἰχμῆς, ἢ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται. Unde Hom. αἰγανέας δολιχαύλους appellat Od. I. (156.) Addit autem Bud. αὐλὸν in telis etiam esse ap. Άegin. Αὐλὸς, ut Idem inquit, Annulus fibulæ, Od. T. (227.) αὐτάροι περόνη χρυσοῦ τέτυκτο Αὐλοῖσιν δεδύμοισι. Ubi Eust. scribit αὐλοὺς appellari ράβδοις εἶται τινὰς ἀνατάσις εὐθείας, εἰς ἀσ κατακλείονται αἱ περόναι, quas etiam ob hanc causam paulo ante κλῆδας ἔγγναμπτους appellari. || Item Λύλοι, Pisces, vide Σωλῆνες.

[Αὐλὸς, Gl. Tibia. Αὐλὸς ἀπὸ καλάμου. Cicuta. Αὐλὸς ἀγροικίκος. Avena. Clem. Alex. Str. 8. 928. Stadium, Lycophro 40. Antip. S. 48. νεβρεῖοι. Philodem. 22. Αὐλῶν πλαγιαύλων γενόσατε. Leon. Tar. * ταχνχειλεῖς. “ Orgaum erat minus simplex quam σύριγξ, varietate cantuum pollens. Plato de Rep. 3. p. 396. Bas. 1. Ti δέ; αὐλοποιοὺς η αὐλητὰς παραδέξῃ εἰς τὴν πόλιν; η οὐ τοῦτο πολυχορδότατον; καὶ αὐτά τὰ παραρμόνια αὐλοῦ τυγχάνει ὄντα μυμάτα; Δηλαδὴ, ηδ' ος. Λύρα δή σοι, ην δ' ἔγω, καὶ κιθάρα λείπεται, καὶ κατὰ πόλιν χρήσιμα, καὶ αὐτὴν ἀγροὺς τοῖς νομεῦσι σύριγξ ἄν τις εἴη. Fistula secundum Gazam, Trachea, Angl. Windpipe, Aristot. H. A. 1, 5. 7, 1.” Seager. MSS. “ Ilgen. Hymn. 380. ad Diod. S. 1, 227. 353. 370. 389. Musgr. Or. 147. ad Charit. 409. Wakef. Ion. 1196. Musgr. 1177. Jacobs. Anth. 7, 117. 9, 159. 186. 10, 316. 12, 344. Longus 60. Vill. Heyn. Hom. 6, 10. 180. 7, 337. 529. Convallis, Dionys. H. 1, 533. Sanguinis torrens, Ruhnk. Ep. Cr. 151. Pars hastilis, Toup. Opusc. 2, 181. Longus et angustus tractus, Fac. ad Paus. 2, 408. ad Timæi Lex. 100. Αὐλ. βαρὺς, Tuba, Jacobs. Anth. 7, 410. In galea, Heyn. Hom. 4, 528. Conf. cum ἄλλος, Musgr. Ion.

A 1177. Αὐλ. πνεύματος, Dionys. H. 5, 75. Αὐλ. Φρύγιος, Lucian. 1, 59. Αὐλοὶ πλάγιοι, Longus 5. Vill., et Vill. 19. De tibiarum generibus, ad Lucian. 1, 233. De materia tibiarum, ad Xen. ΟΕCON. 1, 10. Valck. Adoniaz. p. 351. Tuba vertit p. 352. ad Charit. 217.” Schæf. MSS. “ Tuba, Opp. K. 4, 405. Omne quod longum et rectum, Athen. 189. Sanguinis torrens, Nonn. D. p. 142. Αὐλ. ποδῶν, Opp. K. 1, 189.” Wakef. MSS.]

“ Αὐλῶν, ὄνος, ὁ, paronym. τοῦ αὐλοῦ, signif. ἐπι-“ μῆκη s. παραμῆκη τόπον, ut Eust. tradit. Sic πον-“ τίον αὐλῶνας Schol. Soph. Tr. (101.) p. 334. esse “ dicit τὸ * στενόμακρον πέλαγος, Mare longum et “ arctum: s. Tractus maris longos et angustos, ut “ freta sunt, exp. tamen etiam τοὺς παρὰ θάλατταν “ στενοὺς τόπους, Loca maritima angusta, ut sunt “ Isthmi. Hesychio quoque αὐλῶν est στενὴ ἀναφο-“ ρὰ τοῦ ὄδατος: qui etiam addit, Άesch. αὐλῶνα νο-“ casse τὴν τάφρον, Fossam: ut Eust. quoque 1157. “ Sunt enim fossæ oblongæ, angustæ, cavæ in modum “ τῶν αὐλῶν. Sed et τὰ μεταξὺ φαράγγων στενὰ ἐπὶ “ μῆκος φερόμενα, dicuntur αὐλῶνες: εἰς sunt Valles “ s. Convalles; referunt enim et ipsæ sua figura αὐ-“ λῶν, utpote quæ sint arctiores ceteris campis et ob-“ longiores, non nimium tamen arctæ, sed mediocri-“ latitudine patentes. Theophr. H. P. 9, 7. Μεταξὺ “ τούτων, Λιβάνου nimirum καὶ ἄλλου τινὸς ὄρους με-“ κροῦ, ἐστὶν ὃν αὐλῶνα καλοῦσι, πεδίον πολὺ καὶ καλόν. “ Plut. Fabio 322. de Campania, “ Εστὶ δ' ἡ χώρα τὰ “ μὲν ἄλλα περιστεφῆς ὄρεσιν, αὐλῶν δ' ἀναπέπταται “ πρὸς τὴν θάλασσαν: ut Strabo quoque 5. p. 106. “ Campaniam esse dicit πεδίον εὐδαιμονέστατον, φ' πε-“ ρίκεινται γεωλοφίαι τε εὔκαρποι καὶ ἔρη τὰ τῶν “ Σαννιτῶν, καὶ τὰ τῶν Οσκῶν: et Plin. 18, 11. Cam-“ paniam esse campum subjacentem montibus XL. “ M. passuum planitie. Αὐλῶν Hesychio est præ-“ terea λειμῶν, ἔφυδρος τόπος, Pratum, Locus aquis “ irriguus. Sed proprie de Eo prato s. loco riguo-“ dici puto, qui inter montes est interjectus, longus “ et arctus. In VV. LL. exp. non solum Fretum, “ Angustia, sed etiam Canalis, Tractus strictus et “ longus, per quem aqua ducitur; nam et ejusmodi “ aqueductus s. sulci aquariorum ad formam τοῦ αὐλοῦ “ accedunt. Porro notandum est, prosæ quidem “ scriptt. dicere τὸν αὐλῶνα, ποέτας autem τὴν αὐλῶ-“ να, ut Athen. docet (189.) hæc afferens exempla. “ Cratinus, Βαθεῖαν εἰς αὐλῶνα περιόδομον στρατοῦ. “ Soph. Κρημνούς τε, καὶ σήραγγας, ηδ' ἐπακτίας Αὐ-“ λῶνας. Itidemque ap. Eratosth. Βαθὺς διαφύεται “ αὐλῶν, hoc βαθὺς pro fem. accipendum ait, sicut “ θῆλυς ap. Hom., θῆλυς ἔρση. Quemadmodum au-“ tem epitheticῶς ibi οἱ αὐλῶν dicuntur βαθὺς, ita Eur. “ (Rhes. 112.) dicit κοῖλον αὐλῶνων βάθος: cavæ enim “ et profundæ sunt valles propter montes ab utroque “ latere in altum assurgentētes. Ceterum ab αὐλῶν est “ σΩΡ. Αὐλωνιεῖδης, ὁ, η, Habens speciem s. figuram “ αὐλῶνος: aliis Anfractuosus; quippe qui αὐλῶνα “ Anfractum etiam interpr. Diod. S. (3, 191.) Est “ inde et ΔΕΜΙΝ. Αὐλωνισκός, ὁ, η, Habens speciem s. figuram “ αὐλῶνος: αἰλωνισκός, Parva vallis: VV. “ In convalle dego; nam Suid. αὐλωνισκός exp. ἐν “ αὐλῶνι διάγονος.” “ Αὐλονισκός, Parva vallis: VV. “ LL. e Theophr. H. P. 9, 7. Sed perperam; scri-“ bendum enim αὐλωνισκός per ω, quemadmodum “ αὐλῶν quoque, cuius hoc est demin. ω retinet in “ obliquis. Quod vero Theophr. ibi dicit, calatum “ odoratum nasci μεταξὺ τοῦ τε Λιβάνου καὶ ἄλλου τι-“ νὸς ὄρους μικροῦ ἐν αὐλωνισκῷ τινὶ, Plin. 12, 22. “ Nasci inter Libanum montem aliumque ignobilem, “ in convalle modica.” [Gl. Αὐλῶν, οἱ στενὸι τόποι, “ καὶ ἐπιμήκης Αινάρια Areola. Αὐλῶνες Αν-“ cræ. Arcad. 12. “ Aristoph. O. 243. ἐλέας παρ' αὐ-“ λῶνας, Paludosis in vallibus.” Seager. MSS. Omniuo v. Walther. Αινιμ. Cr. et Hist. Άesch. Pr. 755. ὃν θρασυσπλάγχνως σε χρὴ Λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερῆν Μαιωτικόν, ubi Blomf. “ Αὐλῶν, Fretum.” Xen. K. A. 2, 3, 10. Lucian. Tragop. 24. Αὐλῶν διασφάγος * ἀλι-“ πόρουν. * Αὐλωνιάς, ἄδος, η, In Vallibus commorans, habitans, Orph. Υ. 50, 7. (Νύμφαι) Φαινόμεναι, ἀφα-“ νεῖς, αὐλωνιάδες, πολυναθεῖς. “ Jacobs. Anth. 7, 313, Fischer. ad Weller. G. G. 2, 59. Aristoph. O. 243.

Diod. S. 1, 160. 184. 2, 252. 394. ad 593. Heyn. Hom. 7, 151. Toup. ad Longin. 343. Act. Traj. 1, 225. Longus et angustus tractus, Fac. ad Paus. 2, 408. Canalis, Toup. Opusc. 1, 469. Wessel. Herod. 165. Schneider. ad Xen. K. A. 102. 'Ο, ἡ, Brunck. Soph. 3, 444." Schæf. MSS. "Αὐλῶν, Fossa, Eust. II. 1214. Αὐλωνοειδῆς, Eust. ad D. P. 137." Wakef. MSS.]

"Διαυλωνία, ἡ, Eustathio est τοπική στενότης, καθ' ἥν ὅρηγες ἡ ἀπλῶς ἄγριοι ὅρητες ἀγρεύονται, Locus "angustus, in quo coturnices aut generaliter aves "sylvestres capiuntur. Dicit autem ἔθνικήν esse hanc "λέξιν, et γνώμιμον τοῖς περὶ Σινάπην ἀνωτέρω οἰκοῦσι "πρὸς βορρᾶν. Dici vero παρὰ τὸν αὐλὸν, a quo esse "ΕΤΙΑΜ τὰ διαυλωνίζοντα πνεύματα: ut et 1107. "παρὰ τὸν αὐλὸν esse dicit τὸν αὐλῶνας, et τὸν τῶν "πνευμάτων *ἀνακαμπτικὸν διαυλωνισμόν. Indicat "tamen ab αὐλῇ quoque hæc derivari posse, ut Athen. "etiam (189.) Et hic enim et ille αὐλὴν vocari tradit "τὸν διαπνέομενον τόπον: et διαυλωνίζειν dici χωρίον "τὸ δεχόμενον ἐξ ἐκατέρου πνεῦμα, Locum qui utrin- "que ventum excipit: in modum nimirum tibiæ; "nam et ipsam utrinque potest pertransire flatus. "Suid. vero διαυλωνίζειν esse dicit διὰ στενοῦ ρέν, "Fluere per angustias. Et sic διαυλωνίζειν esset τὸ "αὐλῶνα διέρχεσθαι. Bud. sane e Basilio διαυλωνί- "ζειν affert pro Meatus longos transire; dicique tra- "dit de aqua marina terras subeunte et in fontes per- "colata." [Aristot. Meteor. 2, 8. Δοκεῖ γὰρ διαυ- λωνίζειν ὑπὸ τὴν γῆν ἡ θάλαττα.] Seager. MSS. Idem de Respir. 16. Τὸν ὄντα διὰ τῶν βραγχίων δ. Vide Schneider. ad H. A. 2, 12, 2. Διαυλωνισμός, ὁ, Transi- tūs per longos meatus, Phav. v. Αὐλή. "Eust. Od. 771." Wakef. MSS.]

[* Αὐλοδόκη, ἡ, i. q. αὐλοθήκη. Anal. 1, 220. "Ad Charit. 217. Jacobs. Anth. 7, 58." Schæf. MSS.]

Αὐλοειδῆς, ὁ, ἡ, Tibiæ formam habens. Budæo est Tubulatus, Cavus, ap. Theod. Eccl. Hist. Καὶ τῶν ἐλεφάντων προνομίας αὐλοειδεῖς πεφυκνιας ἐπλύρουν. ["Ad Diod. S. Add. ad 1, 188." Schæf. MSS. "Greg. Nyss. 3, 631." Wakef. MSS.]

[* Αὐλοθήτης, (ον, ὁ,) Toup. Opusc. 1, 510." Schæf. MSS.]

Αὐλοθετέω, Fistulas compingo. [Leon. Tar. 60. pro ἀγῶνα αὐλοῦ τίθημι. Ad Anthol. Pal. 152. "Toup. Opusc. 1, 510. Jacobs. Anth. 7, 117." Schæf. MSS.]

[* Αὐλοθήκη, ἡ, Loculus tibiarum, i. q. αὐλοδόκη. Schol. Aristoph. Θ. 1209. "Etym. M. Hes." Wakef. MSS.]

[* Αὐλοκοπέω, Artemid. 5. p. 263.]

[* Αὐλομανῆς, ὁ, ἡ, Nonn. D. 8, 29. Αὐλομακὲς μίμημα, καὶ αὐτοδίδακτον ἀοιδῆν. * Αὐλομανέω, Diod. S. 2, 533. γυναικείας θέαις.]

Αὐλοποίος, ὁ, Qui fistulas conficit, [Gl. Tibiarius. "Dionys. H. 2, 150. * Αὐλοποία, (ἡ,) J. Poll. 8, 153. * Αὐλοποικός, (ἡ, ὁν,) Plato Euthyd. 1, 289. Οὐδὲ μὴν αὐλοποικῆς γε δηλονότι δεόμεθα. (* Αὐλο- ποιέω, unde * Αὐλοποίησις, ἡ, et * Αὐλοποιητικός, ἡ, ὁν, et). * Αὐλοποιητικός, J. Poll. I. c." Scott. App. ad Thes.]

Αὐλοτρύπης, ον, ὁ, Idem, Qui tibias perforat. J. Poll. e Comicis [4, 71. Athen. 592. Aristot. Probl. 19, 25. Unde * Αὐλοτρυπητικός, ἡ, ὁν, et ap. J. Poll. 7, 153. * Αὐλοτρυπητικός. "Αὐλοτρύπης, Toup. Add. in Theocr. 410. it. Corrig. ad calcem Vol. 2. Theocr. Warton." Schæf. MSS.]

Αὐλωδός, ὁ, Tibicen. Differre ab αὐλητῆς annotat Bud. ex Athen. (539.) Αὐλωδοὶ δὲ παρῆλθον, Διονύσιος ὁ Ἡρακλεώτης, Υπέρβολος Κυζικηγός· παρῆλθον δὲ καὶ αὐληταὶ, οἱ πρῶτοι τὸ Πυθικὸν ηὔλησαν. UNDE Αὐλωδία, ἡ, Tibiarum cantus. Ετ Αὐλωδικός, (ἡ, ὁν,) Ad tibiarum cantum pertinens, ut αὐλωδικὸς νόμος. At αὐλωδικὸς ποιητῆς, Tibiarum cantus peritus. [Αὐλωδία, Plato de LL. 3. p. 155. ad Anthol. Pal. 95. Αὐλωδός, Paus. 10, 7. Cf. Κιθαρωδός. "Phrynic. El. 66. Jacobs. Anth. 7, 57. Αὐλωδία, ad Lucian. 1, 297." Schæf. MSS. "Aristot. 1, 14. Άelian. H. A. 717." Wakef. MSS.]

Αὐλωπός, ὁ, (ἡ,) Fistulæ instar oblongos oculos ha- bens. Est Piscis nomen ap. Opp. (A. 1, 256.) e

genere τῶν ἀνθίέων: qui cur ita dictus sit, ipse sic exp.: "Αλλοὺς δὲ εὐωπούς τε καὶ αὐλωπούς καλέοντιν, Οὔνεκα τοῖς καθύπερθεν ἐλισσομένη κατὰ κύκλου 'Οφρὺς ἡρόεστα περιόρομος ἐστεφάνωται. Αὐλωπίας, (ον, ὁ,) ap. Aristot. H. A. 6, 17. idem esse videtur Piscis; nam ἀνθίαν etiam vocari scribit. Αὐλωπίας vero Hesychio est κοιλόφθαλμος. Ατ Αὐλωπίς, ἰδος, ἡ, Epith. galeæ ap. Hom., cum quasi in fistulam abit, h. e. in angustum et oblongum, vel ὅταν λίγη εἰς ὅξη τῷ αὐλίσκω, εἰς ὅν ὁ λόφος ἐνίσται, ut docet Eust.: vel ὅταν ἐκ τοῦ μέσου πρὸς ὅρθὸν ἀνατείη, ut tradit Athen. (231.) Il. A. (352.) ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια Τρίπτυχος αὐλῶπις. "Αὐλῶπιν, Hes. exp. non "solum αὐλὸν ἔχουσαν, sed affert etiam αὐλῶπιδες "pro στενῇ περὶ τοὺς ὄφθαλμούς. Idem tradit Soph. "τὴν λόγχην τὴν μακρὰν vocasse αὐλῶπιν. Αὐλωπίας, Eidem αὐλὸν ἔχουσαν." "Αὐλωπίας, Piscis, "qui et ἀνθίας dicitur. Ita enim Aristot. (I. c.) Τίκτεις "δὲ καὶ ὁ αὐλωπίας, ὃν καλοῦσιν ἀνθίαν, τοῦ θέρους. "Sed puto hic reponendum esse ω pro ο, cum Opp. "(I. c.) eum vocet αὐλωπόν." [Άelian. H. A. 13, "17." Kall. MSS. Forma *Αὐλωψ, ὁ, ἡ, agnoscitur a Schneidero. "Αὐλῶπις, Heyn. Hom. 4, 528. 5, 34. 6, 180. 7, 337. Brunck. Soph. 3, 503. Αὐλωπίας, ad Timæi Lex. 170." Schæf. MSS.]

"Αναυλος, ὁ, ἡ, Tibiarum expers. Plut. (6, 56.) Θυσίας μὲν γὰρ ἀχέρους καὶ ἀναύλους ἴσμεν, Quæ sine tibiarum cantu fierent. UNDE "Αναύλα, adv. Sine tibiis. Idem Plut. Quæst. Rom. Καὶ τις ἡπτετο δεισιδαιμονία τῶν ἱερέων ἀναύλα θυότων. ||"Αναύλος est etiam Imperitus artis tibiciariæ. Bud. in Lucian. (1, 182.) Επει καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶναι, ἡ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπου, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως κ. τ. λ. [Eur. Phœn. 801. Κῶμον ἀνανιότατον* προχορεύεις, Schol. ὑβριστικὴν καὶ *κακομονοστάτην. 'Κῶμος ἀνανιότατος dicitur, quia Martini nihil cum Bacchi gaudiis negotii est,' Beck." Seager. MSS. "Valck. Phœn. p. 296. Jacobs. Exerc. 1, 208. Casaub. Athen. 1, 35. Wakef. Herc. F. 881. Musgr. 879." Schæf. MSS.]

"Βομβαύλος, (ὁ,) Hesychio ὁ αὐλητῆς, ἀπὸ τοῦ "βομβεῖν. Dicuntur επιτοιοι οἱ αὐλοὶ βομβεῖν, cum "inflati sonant. Pro βομβαύλος autem, quod in po- "sterioribus Etym. Edd. esse dicitur εἶδος μελίσσης, "denominatum et ipsum παρὰ τὸ βομβεῖν, reponen- "dum βομβάλιος." [Aristoph. A. 866. Πόθεν προσ- ἐπταν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι Ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαι- ρίδης βομβαύλιοι; Rauci tibicines.]

Διαύλιον, pro quo ap. Suid. scribitur Διαύλειαν, τὸ Schol. Aristoph. B. (271.) esse dicit, cum in scena tacentibus omnibus, intus tibicen caneret. Hes. vero Διαύλιον esse dicit, ὅπόταν ἐν τοῖς μέλεσι μεταξὺ παρα- βάλλῃ μέλος τι ὁ ποιητὴς παρασιωπήσαντος τοῦ χοροῦ: ap. musicos vero hæc μεσανδρία vocari. AT Διαύλια, (ἡ,) cum duo canunt, Hes., [quod voc. a Schneidero non agnoscitur. Διαύλιον, Schol. Aristoph. B. 1282. "Brunck. I, 209. Kuster. 191." Schæf. MSS.]

Δύσανλος, ὁ, ἡ, Infelix ob tibias. Sic δύσανλος ἦρις in Epigr. (Antip. T. 29.) exp. VV. LL., [cf. Misc. Obs. V. 5. T. 3. p. 98.] Boissonad. MSS. "Jacobs. Anth. 7, 382." Schæf. MSS.]

"Εναυλος, ὁ, ἡ, Tibiis personans, ὁ ἀκονόμενος, παρὰ τὸν αὐλόν. Hes. Metaph. etiam capitul pro Εο, quo veluti post tibiarum cantum aures adhuc personant; ut ἐναυλοὶ λόγοι ap. Eust. οἱ πρόσφατοι, καὶ ἐπὶ καταυλοῦντες τὴν ἀκοήν: quemadmodum Suid. etiam ap. Pisid. 'Αεὶ γὰρ, ὡς ἔνικερ, αἱ περιστάσεις Ἐκ τῶν ἐναύλων ἡρεθισμένων πόνων, Τίκτουσιν ὄρμας κρείττονας βούλευμάτων, exp. οὐ πρὸ πολλοῦ μημονευομένων, ἐπὶ ἐνηχουμένων. Sic ap. Lucian. (1, 8.) Ἡ φωνὴ τῶν ἀκονόθεντων ἐναυλος ἔτι. Plut. vero de aud. Poēm. dixit ἐναυλον ἔχειν ὅτι: Πρὸ ταῦτα δὴ πάλιν παρα- σκευάζωμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἔχειν ἐναυλον ὅτι κ. τ. λ. "Εναυλον Hes. exp. etiam νέαν ἔχοντα εὐεργεσίαν οὐ πρὸ πολλοῦ. ||"Εναυλος, Eustathio est item χείμαρρος, κατὰ τὸν παλαιὸν, στενὴ διώρυξ, ἡ καὶ ἀλλως ὁ δια στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπον ρέων χείμαρρος, παρὰ τὸν αὐλὸν, ὃς ἔστιν ἐπιμήκης παράτασις. Et Il. Π. (71.) τάχα κεν φεύγοντες, ἐναύλους Πλήσσειν νεκύων, supt ἐναυλοι illi τὰ ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα καὶ αἱ στεναὶ

διώρυχες, ή οἱ περὶ τάφον τόποι παρὰ τὸν στεγὸν καὶ ἐπιμήκη αὐλόν. [“Æsch. c. Ctes. 580. “Ἐναυλον γάρ ἦν ἔτι τότε πᾶσιν, ὅτι τηνικαῦτα ὁ δῆμος κατελύθη, ἐπειδὴ τινὲς τὰς γραφὰς τῶν παρανόμων ἀνεῖλον, Notum est et inculeatum auribus, ut tibiarum sonus, Palmer. Recenti adhuc erat in memoria, et aures veluti circumsonabat, Reisk.” Seager. MSS. Plato de LL. 3. p. 109. Aristot. Probl. 21, 14. : Dionys. H. 6. p. 900. Ἐναυλον ἄρμονιαν. “Ad Lucian. 1, 179. ad Timaei Lex. 100. ad Callim. 1, 4. Dionys. H. 3, 1755. Musgr. Bacch. 121. Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 194. Valck. Phœn. p. 514. ; Diatr. 168. ; Callim. 245. Wessel. Probab. 139. Hesiod. Θ. 129. Alciphro 288. (ubi quod sequitur, ἔγκ. deleam :) ad Charit. 283. 527. ad Il. Π. 71. Φ. 283. 312. Wakef. S. C. 2, 124. Phrynic. Ecl. 66. Thom. M. 303. 305. Musgr. Herc. F. 879. Wakef. Phil. 158. Heyn. Hom. 4, 217. 7, 150. Boissonad. Philostr. 620. Musgr. Hel. 1113. Jacobs. Anth. 7, 387. 9, 488. Brunck. Apoll. R. 36. “Ἐναυλος κιθάρισις, Boëckh. de Metr. Pind. 258. “Ἐναυλον, Anton. Argiv. Epigr.” Schæf. MSS. “Adhuc in auribus sonans, Philo J. 685. Clem. Alex. 484. Æschin. 580. Recens, de omni re, Euseb. H. E. 8, 10. Rupes, Eur. Temen. 18. Fluvius, Noun. D. 2, 54.” Wakef. MSS.]

[*Ἐναυλίς, ἴδος, ἡ, Tibiae inserta, epith. γλωσσιδος. Eust. 72, 25.]

“Ἐναυλήματα, Suid. et Etym. dici tradunt ἄλφιτα “οὐρφ καὶ ἑλαίω δεδευμένα: nonnullos vero etiam “ipsa τὰ ἄλφιτα vocare ἐναυλήματα.” [A Schneidero non agnoscitur.]

“Ἐξαυλος, ὁ, ἡ, Cui tibia exenta aut effracta est. Qui tibiæ sonum amplius non edit. J. Poll. 4. ‘Ο δὲ φανῆλος αὐλὸς, καὶ ἄγλωττος, καὶ ἄφθογγος, ἀραιὸς, δάβροχος, ἔξαυλος. UNDE Ἐξαυλέω, ἥσω, q. d. Extibio. Ἐξηνηλημέναι γλῶτται, sc. τῶν αὐλῶν, ap. J. Poll. s. γλωττίδες, ut Etym. vocat, Lingulæ tibiarum inveteratae, et quæ tibiis inflandis aptæ amplius non sint. Q. v. Ἐξηνηλημένος metaph. de aliis inveteratis rebus dicitur, ut docet idem Etym. ΕΤ Παρεξαυλέω, Idem, nisi prepositio aliquid immutare simpl. signif. putanda sit: unde παρεξηνηλημένος, Extritam fistulæ lingulam habens. Eust. inter scommata in senes hoc etiam refert, addens, “Οπερ ἐστὶν ὑπὸ γήρως ἀχρεῖος, ὡς ἀπὸ ἐκτετριμένων, s. ut Schol. Aristoph. habet, διερρήγμένων, γλωσσίδων αὐλῶν. Est autem v. h. sumnum ex Aristoph. A. (681.) Οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς, καὶ παρεξηνηλημένους. Sic etiam Suid. νοῦν παρεξηνηλημένον exp. οἶον διεφθαρμένον καὶ ἀμυδρὸν ὑπὸ γήρως. [“Ἐξαυλος, ἔξαυλέω, παρεξαυλέω, J. Poll. 4, 67. 72. 73. Glossæ: ‘Ἐξαυλέω’ Ecanto. “Οι ἔξηνηλημένοι τὰ ὄτα, Synes. Dione (62.)” Gataker. MSS. Cf. Διαυλέω et Καταυλέω. “Παρεξηνηλημένος, Kuster. Aristoph. 123. Heyn. Hom. 6, 189.” Schæf. MSS. “Pass., Inutilis fio, Zenob. 2, 64. 5, 65. Schol. Od. E. 240. Ἐξηνηλημένος βίος, Suid. 1, 434.” Wakef. MSS.]

Καλαμαύλης, (ou,) ὁ, Qui calamo in tibiam formato canit, Eustathio (1214, 19.) i. q. μόναυλος. [Athen. 176. Et *Καλαμαύλης, “Hedyll. 11. Jacobs. Anth. 7, 340. Καλαμαύλης, 339.” Schæf. MSS.]

Κάταυλον, καταυλημένον, καταπεπταμένον, Hes.

Κεραύλης, ὁ, Qui cornu in tibiam aptato canit, Cornicen: nam e cornu etiam tibias fieri solitas docet J. Poll. [Cf. Κεραταύλης.]

Μεσαύλια, vide Διαυλίου. [Aristid. Quintil. p. 26. Τὰ ἐν ταῖς ψόδαις * μεσαντικὰ, ἡ ψόλι κρούματα. Suid. Schol. Aristoph. B. 1282. Eust. Κροῦμά τι μεταξὺ τῆς ψόδης αὐλούμενον. * “Μέταυλος, ἡ, Minor lingua s. Epiglossis, a Plut. Mor. s. 698. Wytt. vocatur, nimirum duabus eam interpositam esse fistulis, arteriæ et gulae, vide Αὐλὸς, atque alterutram operire, putabat. Huic loquendi figuræ lucem dabit Mœris: Μέταυλος· ἡ μέση τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ γυναικωνίτιδος θύρα.” Seager. MSS. “Aristoph. Fr. 255. Brunck. ad Phœn. 1250, ad Mœr. 256. 264.” Schæf. MSS.]

Μόναυλος, ὁ, η, Tibiale quendam cantum unicum et simplicem edens, ut quidam interpr. μόναυλος κάλαμος ap. Eust. qui Osiridis inventum esse dicit, vocarique a Doriensibus in Italia * τιτύρινον, s. σατυρικόν: τιτύρον enim Doriensibus esse σάτυρον. Μό-

ναυλος etiam Qui ejusmodi organo utebatur, quem ibid. Eust. καλαμάνην et φαπταύλην quoque dictum fuisse tradit. Et τὸ μόναυλον ap. Athen. (174.) Unius tibiæ concentus. Ἡμῶν τῶν Ἀλεξανδρέων κατατρέχεις ὡς ἀμούσων, καὶ τὸ μόναυλον συνεχῶς ὄναμάζεις. UNDE Μοναύλιον, τὸ, Organum quoddam tibiale unius et simplicis cantus. Athen. (175.) Φωτίγγια, καὶ μοναύλια, κώμων, οὐ πολέμων ὄργανα. ΕΤ Μοναύλεω, ἥσω, Tibia unius concentus cano. Plut. (4, 263.) “Ετυχε γάρ αὐτοῖς ἀγρὸς Λιβύς ἐπιδεικνύμενος ὄρχησιν ἄμα καὶ μοναύλων θάματος ἀξίως. [“Μόναυλος, Jacobs. Anth. 7, 339. Valck. Adoniaz. p. 225. * Μοναύλης, Jacobs. l. c. 340.” Schæf. MSS.]

“Ομανλος, ὁ, ἡ, Consonus. Soph. ΣΕδ. Τ. (187.) Παιάν δὲ λάμπει, στονόστα τε γῆρας ὄμανλος, i. e. ὁμόθρους, ὄμοφωνος, Schol.

Πάραυλος, ὁ, ἡ, A tibiæ sono discrepans, Absonus, ἀπώδος, ut Eust. exp. in h. I. Υπὸ ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἡδυλογίαν ἐκπέμπει μέλητάραυλα: quemadmodum et ap. Soph. Α. (892.) Τίνος βοὴ πάραυλος ἔξεβη νάπος; exp. ἡ ἐξσούμενη αἰλῷ ἡ διὰ θρηνωδίαν ἡ διὰ τὸ τρανές. Ubi tamen, ut Schol. annotat, intelligi etiam potest ἡ παρατεταμένη ἔγγυς, παρὰ τὴν αὐλὴν: sicut ΣΕδ. C. (785.) “Ηκεις ἐμ’ ἄξων, οὐχ ἵν εἰς δόμους ἄγης, Ἄλλ’ ὡς πάραυλον οἰκίσης, i. e. ἐν ἀγροῖς, ut itidem Schol. ibi exp. [Athen. 4. p. 164. “Lobeck. Α. p. 371. Valck. Adoniaz. p. 225.” Schæf. MSS.]

* Παραυλέω, J. Poll. 4, 67. Καὶ ἀπὸ μὲν αὐλῶν, αὐλεῖν, ὑπαντεῖν, καταυλεῖσθαι, παραυλεῖν, αὐλημα, ἔναυλον, ἔξαυλον, ἔξηνηλημένον.]

Πλαγιαυλος, ὁ, ἡ, Qui obliquis tibiis canit, UNDE Πλαγιαυλίσω, ἴσω, Obliqua tibia cano, Eust. [1214, 19. Πλαγιαυλος, Athen. 175. Ἀelian. H. A. 6, 19. Aristot. H. A. 2, 12. Serv. ad Virg. Ἀη. 11, 737. Curva tibia Baccchi. Bio 3, 7. Ὡς εὑρεν πλαγιαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα. “Jacobs. Anth. 8, 234. ad Lucian. 2, 108. Wakef. Add. ad Bion. l. c.” Schæf. MSS.]

Προαύλιον, τὸ, Præludium in tibiarum cantu.

Aristot. Rhet. 3, (14, 1.) Τὸ μὲν οὖν προοίμιον,

ἐστὶν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον. Hesychio προαύλια, sic enim scr., sunt τὰ προαυλήματα, ὥσπερ * προάμβουλα, τὰ προκτηθαρίσματα. UNDE Προαύλεω, ἥσω, In tibiarum cantu præludo. Aristot. Rhet. I. c. Καὶ γὰρ οἱ αὐληταὶ, ὁ, τι ἀν ἔχωσιν αὐλῆσαι, τοῦτο προαυλήσαντες, συνῆψαν τῷ ἐνδοσίμῳ, [“ ubi falso legitur * προαυλίσειν.” Schneider. Lex. “Plato Crat. 60. Bas. 1. Ποικίλα γέ σοι, ω Σώκρατες, ἐκβαίνει τὰ ὄντα προαυλήματα καὶ γὰρ νῦν μοι ἔδοξας ὥσπερ τοῦ τῆς Ἀθηναίας νόμου προαύλιον στομάνησαι, τοῦτο τὸ ὄνομα προειπὼν, τὸ * βουλαπτεροῦν.” Seager. MSS. “Προαύλιον, ad Mœr. 88.” Schæf. MSS. “Plato 1, 417. * Προαυλία, ἡ, i. q. Προαύλιον, Etym. M.” Wakef. MSS.]

Πυθαύλης, ὁ, Qui Pythium carmen tibia canit, i. e. πρæana, VV. LL. Cælius vero Πειθαύλης habet, Qui tibiis quodammodo persuadet. At Καμπταύλας ap. Vopisc. quosdam intelligere ait, Qui flexili tibiarum cantu utantur. [Καμπταύλης a Schneidero non agnoscitur. Πυθαύλης, Salmas. ad Vopisc. 494. J. Poll. 4, 79. 81. Πυθικὸν αὐλημα, Πυθικὸς νόμος. Suid. Πυθιὰς βοὴ· ἡ μετ’ αὐλοῦ γινομένη βοὴ, τὸ Πύθιον μέλος, ἔνθεν καὶ Πυθαύλης λέγεται. Οὕτω δὲ ἔλεγον τὸν Παιάνα. “Act. Traj. 1, 247.” Schæf. MSS.]

* Ραπταύλης, ὁ, Qui tibias compingit aut inflat, Eustathio (1214.) i. q. μόναυλος, [quod vide. Cf. Ριπαύλης.] “Ραπταύλος, (ὁ) idem esse censemur quod “ ραπταύλης. Ραπτάη, Hesychio καλάρη: additque, “ καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ αὐλοῦντας, ραπάλους, pro quo reportatur ραπταύλους. In VV. LL. ραπταύλος, Στίπαλα inflans. In iisdem est Ραπταύλης pro Ραπταύλης, ut habet Eust.” [Athen. 176.]

[*Ριναύλων, Schol. Lucian. Lexiph. 19. ubi * ριναυστέω. Tatian. 83. Ριναύλοντι τὰ αἰσχρά. Cf. Επικυαίδισμα. Schol. Tatian.: * Ρινοκτυπούνοντι οἰονεὶ τὸ πνεῦμα τοῖς ρώθωσι συνέλκοντες ποιὸν ἥχον ἐπὶ καταγέλωτι ἀποτελοῦσιν. Cf. Anal. 3, 93. Αναροιβδεῖν ρινοβόλω πατάγω. “Ad Lucian. 2, 340. Bast Lettre 58.” Schæf. MSS.]

[* “Σπενταύλειν, Artemid. 1, 58.” inquit Bast. de

VV. dub. ad calcem Scap. Oxon. "Van Goens Obs. Misc. p. 11., quantum sciam, primus ei mendavit * σπονδανεῖν. Adducit * Σπόνδανλος, (ὁ) e Marm. Rhei. Artemidori emend. non ignorabat Schneider. Lex." qui ex J. Poll. 4, 73. 79. 81. affert σπονδεῖον μέλος, αὐλημα, αὐλοὶ σπονδειακοί: et e Chandler. Inscr. 34. * Σπονδανλης, ὁ. "Ad Hesych. 2, 1245, 6. ('Σπένδομαι,—hinc σπεντανλεῖν, an σπενδανλεῖν? In libationibus ac sacrificiis canere, ap. Artemid.' Albert.)" Dahler. MSS.]

Συνανλος, ὁ, ἡ, Consonus, σύμφωνος: sic enim etiam quidam exp. ut ξυνανλος βοῶ, Aristoph. (B. 214.) UNDE Συνανλία, vel Ξυνανλία, ἡ, Consonantia, συμφωνία, Hes. i. e. Tibiae cantus cum alio quoipiam musico instrumento conjunctus. Aristoph. Schol. Ξυνανλίαν vocat, cum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara et tibia ξυμφωνεῖ. Athen. (618.) Ξυνανλία ἦν τις ἀγῶν συμφωνίας ἀμοιβαῖος, αὐλοῦ καὶ ρυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελῳδοῦντος. Ibid. Περὶ δὲ τῆς αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας, ἐπεὶ πολλάκις καὶ αὐτὴ ἡμᾶς συνανλία ἔθελγεν. Transfertur etiam ad fletum et lamenta, ut ap. Aristoph. I. (9.) δεῦρο νῦν πρόσελθ ἱνα Συνανλίαν κλαύσωμεν Οὐλόμπου νόμον. Synes. Ep. ad Fratr. Nῦν πρὸς ἑρήμοις ἀκταῖς συνανλίαν ὀλοφρόμεθα. [Æsch. S. c. T. 838. ἡ δύσορνις ἄ· Δε ξυνανλία δορὸς, ubi Blomf. "Concentus. Hesych. Συνανλίαν· πᾶν πρᾶγμα δισσὸν, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὐλησον. 'Οραν γάρ δύο αὐλῶσι, ξυνανλία λέγεται." Unde Æsch. fratrum duorum μονομαχίαν, ξυνανλίαν dixit, Heins.] * Συνανλέω, Tibia cano, Una cano, Athen. 14, 2. Lucian. de Domo 906. "Συνανλος, Brunck. Aj. 892.; Lobeck. p. 312. Συνανλία, Cassaub. ad Athen. 97. Toup. Opusc. 2, 257. ad Lucian. 1, 297. ad Diod. S. 2, 582. Jacobs. Anth. 12, 233. Boëckh. de Metr. Pind. 258. in Panathenaicis: Jacobs. Anth. 7, 117. Συνανλέω, ad Lucian. 1, 297." Schæf. MSS. "Συνανλία, Aristid. 2, 412. Philostr. 748." Wakef. MSS.]

[* Τριηρανλης, ον, ὁ, Tibicen in triremi. Dem. pro Cor. 270. 'Αλλ' ὡς ὁ τριηρανλης Φορμίων, ὁ Διώνος τοῦ Φρεαρρίου δοῦλος, ἀνέστησεν αὐτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας; Philodem. col. 8. J. Poll. 67.]

Φίλανλος, ὁ, ἡ, Amans tibiarum cantus. Aristoph. B. (1352.) "Ιν' ὁ φίλανλος ἔπαλλε δελφίς. Aristot. Ethic. 10, (5.) Οἱ γὰρ φίλανλοι ἀδυνατοῦσι τοῖς λόγοις προσέχειν, ἐὰν κατακούσωσιν αὐλοῦντος, μᾶλλον χαίροντες αὐλητικῇ. Et φίλανλοι μοῦσαι, Soph. [Ant. 978. Eur. El. 435. * Φίλανλέω, Plut. 8, 821. "Φίλανλος, Jacobs. Anth. 6, 179." Schæf. MSS. "Ælian. H. A. 715." Wakef. MSS.]

[* "Αὐλήεις, εσσα, εν, contr. et Dor. αὐλᾶν μέλος, Pind. Π. 12, 34. Sic αἰγλῆν αἰγλᾶν, ἀργᾶεν ἀργᾶν." Sehneider. Lex.]

Αὐλικὸς, (ἡ, ὁ), Fistularis, Tibialis; sic enim Plin. Calami quoddam genus αὐλητικὸν Gr. dictum, interpr. Αὐλικὸν vero Suidae sunt κιθαριδοί, Tibicines. ["Lobeck. Aj. p. 295." Schæf. MSS.]

Αὐλισκός, ὁ, Parva tibia aut fistula. Nec tantum de Tibia musica dicitur, sed de quavis Fistula et tubulo generaliter; αὐλισκός enim in galea ap. Eust. est Fistula, in quam conus s. crista inseritur: in fontibus vero salientibus, Id, e quo aqua effunditur; Canaliculus; Canalicula, ut Gell. loquitur. Apud Medicos etiam usitatum v. est: de quo Cael. Aurel. Acut. 3. Clysteris αὐλισκον, quem nos Tibiam dicere poterimus. || Αὐλισκοι, οι, Inaures, ἐγώτια, Hes. [Hippocr. 32, 14. 15. 16. 130, 37. 151, 2. 160, 36. 39. 183, 15. 16. 216, 45. 271, 8. 294, 17. 521, 8. Polyb. 10, 44, 7. Canaliculus; 22, 11, 15. Διόπτρα δύο αὐλισκους ἔχοντα, ubi perperam διαυλίσκους, Tubos; 10, 46, 1. "Toup. ad Longin. p. 78. Jacobs. Anth. 6, 207. Heyn. Hom. 4, 528." Schæf. MSS.]

"Αὐλίξ, Hesychio φλὲψ, Vena, forsitan ex eo, quod "αὐλοῦ formam imitetur. At Αὐλίξα, Eidem στα- "σιάσαι." [Αὐλίξ a Schneider non agnoscitur.]

"Αὐλωλάζειν, Hesychio τὸ συρίττειν διὰ τῶν δακτύ- "λων. Ita enim reponunt pro σύρειν interpr. In "volam manus per compressos digitos sibilare." [A Schneider non agnoscitur.]

"Αὐλωσις, ἡ, Munitio, Vallum in angustiis et fau-

A "cibus alicuius loci. Polyb. Διότι συμβαίνει τὰς αὐ- "λώσεις γίγνεσθαι κατὰ τοὺς ὄχυρωτάποντας τόπους. Ita "VV. LL. sed susp. vox est," [nec injuria. Locus est 7, 15. Καὶ τοῦτο δὲ αὖτε γεγνωκώς, διότι συμβαίνει, τὰς ἀλώσεις γίγνεσθαι κατὰ τοὺς ὄχυρωτάποντας τόπους, καὶ δοκοῦντας ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀπηλπίσθαι.]

[* Αὐλών, ΟΝΔΕ] "Αὐλωτὸς, (ἡ, ὁ), Tibiatus s. Fistulatus, Instructus tibiis s. fistulis: ut αὐλωτοὶ φυμὸι, Cami fistulati: quo nomine τοὺς κημοὺς dici tradit Hes. διὰ τὸ αὐτοῖς κώδωνας προσῆφθαι, εἰς οὓς ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο, Quoniam camis appendebant tintinnabula, quae ab equis inflata tibiæ sonum emittebant; debuisse enim αὐλῷ dixisse: ut J. Poll. 10, 13. scribit φυμοὺς quosdam vocatos fuisse αὐλωτοὺς, διὰ τὸ κώδωνας ἔχειν ἀπηργημένους, οἵτις * ἔγχρεμετίσοντες οἱ ἵπποι ἥχον ἐποίουν προσόμοιον αὐλῷ. Veruntamen et Eust. 1157 (= 1214.) αὐλωτοὺς φυμοὺς ab Æsch. vocari dicit διὰ τὸ κώδωνας προσῆφθαι αὐτοῖς, οἵτις ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι ὡς φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο. Verba Æschyli ibid. hæc affert: "Os εἶχε πώλους τέτταρας Συγγέφορους Φυμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας."

¶ Αὐλέων, Tibia cano. Athen. Αὐλεῖν καὶ συρίζειν. Plut. (2, 7.) Αὐλείτωσαν οὖν Θηβαίων παῖδες' οὐ γὰρ ισασι διαλέγεσθαι. Idem Apophth. 'Αλλὰ φάλλειν καὶ αὐλεῖν. Interdum vero additur accus., ut καστόρειον μέλος αὐλεῖν, Plut. Lycurgo. Non inunquam dat. instrumenti, ut αὐλεῖν αὐλῷ, ap. Eund. Galba: quia et alio Organo quam αὐλῷ dicitur aliquis αὐλεῖν, ut αὐλεῖν κέρατι, quod e Luciano citatur. Et Αὐλέομαι, pass. Tibia canentem audio, Tibiae cantum audio, Mihi canitur tibia. Xen. K. Π. (4, 5, 3.) Vide Būd. Comm. 1078. [Theophr. Char. 19. Polyb. 30, 13, 5. Arcad. 158. "Cum accus., Aristoph. Σ. 582. τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ηὔλησ' ἀπιοῦσι." Seager. MSS. Glossæ: Αὐλέων Canto, Tibicino. "Ad Charit. 411. T. H. ad Aristoph. Π. p. 89. Cum accus., Valck. Adoniaz. p. 390. De augm., Herodian. 460. Pierson." Schæf. MSS.]

Αὐλημα, τὸ, Carmen ad tibiarum sonum, ut αὐλημα Καρικὸν, J. Poll. [Plato Euthyd. 1, 279.; Min. 2, 318. Lucian. Ver. Hist. 2. p. 393. 468. 797. Xen. Σ. 6, 5. "Toup. Opusc. 1, 509. ad Diod. S. 1, 227. De vento, Vill. ad Longum 50." Schæf. MSS.]

Αὐλησις, ἡ, Ipsa tibiæ inflandæ actio. [Plato Men. 2, 90. Schol. Biset. Aristoph. Θ. 1187.]

[* "Αὐλησμὸς, (ὁ), Herodian. Ερίμερ. 180." Boissonad. MSS.]

Αὐλητὴρ, ηρος, ὁ, Tibicen. [Lycophro 234. "Theognis 545." Routh. MSS. "Aristoph. Fr. 276." Schæf. MSS.]

Αὐλητρία, (ἡ,) Theca tibiarum. [* "Αὐλητρίου γλεῦκος, Plut. adv. Colot. 1109., sed lect. susp." Kall. MSS.]

Αὐλητρὶς, ὁ, Auletes, ut Cic. etiam vocat, Tibicen: ψιλὸς αὐλητὴς ab Atticis dici, non ἀναυλῆς VV. LL. e Phryn. docent: αὐληταὶ ἄνδρες, Dem. Exp. etiam ἀκροατὴς αὐλῶν. UNDE Αὐλητικὸς, (ἡ, ὁ), Ad tibicinem pertinens, ut αὐλητικαὶ παιδιαὶ, et αὐλητικὰ πράγματα. Αὐλητικὸς κάλαμος ap. Theophr. a Plin. Tibialis redditur. Αὐλητικὴ sub. τέχνη, Ars tibia canendi. Αὐλητικῆς εὐρετὴς ὁ θεὸς, Aristot. Rhet. Αὐλητικὸς etiam Tibiarum inflandarum peritus. "Αἰλητικῶς, More auletarum, More tibicinum, s. More eorum, qui tibias inflare norunt. Athen. 15, (2.) "Αὐλητικῶς δὲ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους." [Gl. Αὐλητικὴ Flator, Tibicinator, Tibicen, Subulo, Vagus. Αὐληταὶ Auliones. Αὐλητικὸς Tibialis. Αὐλητὴς, Polyb. 30, 12, 2. Διονυσιακοῖς αὐληταῖς, sic corr. προ αὐλήταις, 4, 20, 9. n.; Αὐλητικὴ, 9, 20, 7. "Αὐλητὴς, ad Lucian. 1, 290. Phrynic. Ecl. 66. Τετέδιος αὐλ., ad Diod. S. 1, 399. Αὐλητικὸς, Musgr. Or. 147. Αὐλητικὴ, sub. τέχνη, Jacobs. Anth. 7, 380." Schæf. MSS.]

Αὐλητρὶς, ἴδος, ἡ, Tibicina, Quæ tibia canit, [Gl. Tibicina. Polyb. 14, 11, 4. Aristoph. B. 576. Lucian. de Salt. 507. Xen. E. 2, 2, 14. Σ. 2, 1. Draco 47. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 174. At * Αὐληστρὶς, Arcad. 33. Τὰ εἰς τὸς ἔχοντα πρὸ τοῦ ἢ ἐν τῷ τῶν ψυλῶν οἰζύνεται, παλαιστρὶς, αὐληστρὶς, ἐπακτρὶς. "Αὐ-

λητρίς, Τουρ. Opusc. 1, 412." Schæf. MSS. " Simon. A 63." Wakef. MSS.]

[* Αὐλήτρια, ἡ, i. q. αὐλητρίς. Arcad. 95. Draco 20.]
" Αὐλίτριδιον, τὸ, perperam in VV. LL. pro αὐλητρίδιον, Tibicinula. Est enim hoc αὐλητρίδιον de min. ab αὐλητρίς: ut ap. Athen. 13. Περσαίου παρὰ πότον αὐλητρίδιον πριαμένου: 12, (8.) Τούς νέους ἐν τοῖς αὐλητρίδιοις καὶ παρὰ ταῖς ἑταῖραις διατρίβειν." [Diog. L. 7, 10.] Boissonad. MSS.]

" Διηγόληται, i. q. ἔξηγόληται, i. e. ἡχρειώται, metaph. " ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν ἐν τοῖς αὐλόσις, Hes. Apud Eund. legitur διηγλόθη, expos. διεφθάρη."

'Επανλέω, Incino s. Præcino. Budæo est i. q. προσανλέω, Accino. Aristoph. tamen Schol. manifeste distinguit. Προσηγόλουν γὰρ τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς ἐπηγόλουν δὲ προσγονυμέτως τοῖς κυκλίοις χροῖς. Lucian. (1, 536.) Ζῶον εὐφημοῦν καὶ ἡμίφωνον ἥδη τῇ θυσίᾳ ἐπανλοῦν: [8, 93. Bip. Glossæ: 'Επανλέω' Incino. * 'Επανλησις' Incentio. * 'Επανλητικός' Incentivus. " Eur. Herc. F. 895. Δάσιον τόδε, δάσιον Μέλος ἐπανλεῖται." Seager. MSS. " 'Επανλέω, Τουρ. Opusc. 1, 509. Wakef. Herc. F. 898. Jacobs. Anth. 11, 388." Schæf. MSS. " Ἀλιαν. H. A. 855. * 'Επανλῆμα, Tibiae incitio, Etym. M. 757. 'Επανλῆσις, 772." Wakef. MSS.]

Κατανλέω, Tibiae sono permulceo: ut Bud. Comm. exp. dicens genitivo jungi, citansque Plat. ubi matres pueros δυσυπνοῦντας dicuntur ἀτεχνῶς οὖν κατανλῆσαι. Idem tamen in Lex. annotat μεταβατικῶς dici κατανλῶ ἔτερον, cujusmodi constr. videbis paulo post e Greg. Κατανλοῦμαι vero pass. est Tibiae cantum audire, aut Tibiis personare. Lucian. (2, 199.) Ή βοὴ δὲ δὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ κατανλούμενον. Strabo 17. Πᾶσα γὰρ ἡμέρα καὶ πᾶσα νῦξ πληθύει τῶν ἐν τοῖς πλοιαρίοις κατανλούμενων καὶ κατορχούμενων ἀναίδην. Plut. (5, 199.) Μία νῆσος ἐφ' ἡμέρας πολλὰς κατηνεῖτο καὶ κατεψάλλετο. Κατανλεῖν ουνηνηματα metaph. non tantum de oblectatione e tibiarum cantu, sed etiam generaliter de quibusvis mollioribus aurium titillationibus dictum reperitur: ut Greg. Mὴ ἀκοήν κατανλήσωμεν, μὴ ὀσμὴν ἐκθηλάνωμεν, μὴ γεῦσιν καταπρενέσωμεν: ubi notandum accus. juncutum esse. || Κατανλεῖσθαι, Exibilari et Derideri, s. ut Suid. exp. χλενάζεσθαι, qui hoc exemplum affert, 'Αφρόθησαν δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν τειχῶν, γελώμενοι τε καὶ κατανλούμενοι. [Athen. 210. Alciphr. 3, 17. 24. et 65. Eur. Herc. F. 871. Τάχα σ' ἔγω μᾶλλον χορεύσω, καὶ κατανλήσω φόβῳ, Τέρροι inflabo." Apoll. Dysc. 99. ubi v. not. Τουρ. Opusc. 2, 98. 213. Bergler. Alciphr. 198. Brunck. Antig. 1151. T. H. ad Aristoph. Π. p. 89. ad Lucian. 2, 199. 266. Dionys. H. I, 276. Wakef. Herc. F. (l. c.); Musgr. ibid." Schæf. MSS. " Κατανλέω, cum gen., Ἀλιαν. H. A. 715. Pass., Tibiae cantum audio, V. H. 584. Philostr. 763. Arrian. 269. Joseph. 475." Wakef. MSS.]

Κατανλησις, ἡ, Tibiarum inflatus s. Incentio, ut Cic. et Gell. loquuntur. Theophr. 4, 12. de calamo tibiali, sic enim αὐλητικὸν Plin. vertit, Γίνεσθαι δέ φασιν τρίενόν τε χρήσιμον, καὶ κατανλήσεως βραχεῖας δεῖσθαι, καὶ κατασπάσματα τὰς γλώττας ἔχειν. Quæ Plin. sic reddidit, Et fieri utiles in trimatu, apertioribus earum lingulis ad flectendos sonos. UNDE comp. Προκατανλησις, ἡ, Cum tibiæ recenter factæ utiles redduntur ludicra et exercitatoria lusione antequam in theatrum afferantur; cum deteruntur et leniuntur: ut Bud. exp. Theophr. ibid. (H. P. 4, 12.) Τὸν γὰρ οὕτω τρητέντα συχνοῖς μὲν ἔθεσιν οὔτερον γίνεσθαι χρήσιμον, καὶ προκατανλήσεως δέεσθαι πολλῆς. Et Plin. Sic præparatæ, aliquot post annos utiles esse incipiebant: tunc quoque multa demandæ exercitatione, et canere tibiæ ipsæ docendæ. [* " Προκατανλέω, Sermonibus aures demulcentibus occupo, Cels. ap. Orig. c. Cels. 3. p. 120. Παρακούσματα συμπλάττοντες, τούτοις προκατανλούμενοι καὶ προκατηχοῦμεν τούς ἀσθρώπους." Seager. MSS. " Κατανλησις, Apoll. Dysc. 99. ubi v. not." Schæf. MSS.]

Προσανλέω, Accino tibia; ut vertit Bud. citans h. l. Athen. "Ιν' ἡ μάγαδις αὐλὸς ὁ προσανλούμενος τῇ μαγάδι. Vide 'Επανλέω. [" Abresch. Lect. Aristæn. 7. * Προσανλησις, ad [Lucian. 1, 297." Schæf. MSS.]

* Υπανλέω, Succino tibia. Lucian. (2, 313.) Εἶνας δὲ τῶν ὑπανλούντων τὸν αὐλὸν ἄρπασας. Athen. (252.) Ιέρακά φησι τὸν Ἀντιοχέα, πρότερον λυσιωδοῖς ὑπανλοῦντα. [" Valck. Adoniaz. 237. Lucian. 1, 851." Schæf. MSS. " Ἀλιαν. H. A. 937. Max. Tyr. 28, 4. Clem. Alex. 192. Var. lect. Dio Cass. 39." Wakef. MSS.]

Sequuntur comp. ex αὐλὸς aliud quam Tibiam signif.

Διανλός, ὁ, Circumactus curriculi hujusmodi, ut, cum ad metam pervenissent, flectentes, eo rursus recurrerent, unde cursum inierant, i. e. Curriculum duplex. Ita Bud. in Pand., addens, Vitruv. διαυλον vocare Duorum stadiorum ambulationis circuitionem. Suid. exp. διτὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. Αβ αὐλὸς autem derivat Eust., q. v. Athen. exp. inter alia etiam πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, ὥσπερ τὸ στάδιον. Alias etym. si desideres, reperies ap. Aristoph. Schol. || Metaph. etiam est ἡ ἀπλῶς οὐτινοσοῦν ἀνάκαμψις, ut Eust. tradit, aut, ut Suid., ἡ μακρὰ περίοδος: ut [Eur. Hec. 29.] διαίλοις κυμάτων φορούμενος, Reciprocis fluctuum cursibus. Philo de Mundo, "Εξεως ὁ συνεχῆς οὐτος διανλός: quo sensu paulo ante dixerat, "Εξις δέ ἐστι πνεῦμα ἀναπτρέφον ἐφ' ἐαυτῷ: Item, 'Ανακάμπτει πάλιν, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἐφίκηται τόπον, ἀφ' οὐ τὸ πρῶτον ὡρμήθη. || Est etiam Mensura duorum stadiorum, h. e. mille et ducentorum pedum; tantum enim continebat diauli cursus, eundo sc. et redeundo. [Eur. Troad. 435. στενὸν διανλον. Schneider. Lex. " Herc. F. 425. 664. 1102.; El. 825. Huschk. Anal. 234. Fischer. ad Weller. G.G. 1, 23. Kuster. Aristoph. 191. Bast Lettre 225. Achill. T. 25. Fac. ad Paus. 1, 106. Abresch. Lect. Aristæn. 108. Brunck. El. 690. Heyn. Hom. 8, 507. I. q. στενωπὸς, Bast. Specim. 40." Schæf. MSS. " Oppian. K. 2, 181. 342." Wakef. MSS. Ἀesch. Ag. 334. Δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμον σωτηρίας Κάμψαι διανλον θάτερον κῶλον πάλιν, ubi Blomf. " Anaxandrides ap. Stob. 72. p. 437. de uxore, quæ in domum paternam remigrare cogitat: 'Ο γὰρ διανλός ἐστιν αἰσχύνην ἔχων. Alexis ap. Eund. 120. p. 491. τὸν γὰρ οὔστατον Τρέχων διανλον τοῦ βίου, Σὴν βούλομαι; Plura dedit Spanh. in Callim. L. P. 23. cuius non recordatus est Bast. Ep. Cr. 267." Arcad. 57. " Chrys. Hom. in Ignat." Routh. MSS. " Διανλον, τὸ, Montf. Palæogr. 366." Kall. MSS. Glossæ: * Διανλον Bisulcum.]

Διανλοδρόμος, ὁ, (ἡ,) Qui diaulum currit, Qui cursum circensem peragit, i. e. διστάδιον. Bud. Comm. UNDE Διανλοδρομέω, quod Bud. Comm. interpr. Cum ad calcem perveneris, rursus ad carceres cursu redire. Aristot. G. A. 2, (5.) " Ωσπερ τῆς φύσεως διανλοδρομούσης καὶ ἀνελιπτομένης ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ὅθεν ἦλθεν. [Διανλοδρόμος, Schol. Pind. Π. 10, 14. * " Διανλοδρομῆς, οὐ, ὁ, Pind. Π. 10, 14. παλδων, Puerorum sic certantium. Hic cursus similis erat scriptio, quæ olim βονστροφῆδὸν fiebat, sicut in arando boves, exacto uno sulco, redeunt conversi ad alterum sulcum retro arandum." Damm. Lex. Pind. * " Διανλοδρομία, (ἡ,) vide Stob. 7. p. 26. Heer." Bast. ad calcem Scap. Oxon. Sed vocem ibi frustra quæsivimus. Sed διανλοδρομέω legitur p. 632. ex Aristot. Συμβαίνει δὲ καὶ τὰ μυκήματα, ποτὲ μὲν μετὰ σεισμῶν, ποτὲ δὲ καὶ χωρὶς τοῦ πνεύματος ἡχοῦντος, ὥστ' ἐξακούεσθαι φόφον τινὰ, καὶ βόμβον ἐπιμηκιστον, ὅπότε δὰ τῶν συρίγγων διανλοδρομεῖ παρατριβόμενον, μηδ' ἔξιν. " Διανλοδρόμος, Bast Lettre 225. Διανλοδρομέω, ibid. Διανλοδρομία, Abresch. Lect. Aristæn. 168." Schæf. MSS. " Διανλοδρομέω, Philo J. 2, 291." Wakef. MSS.]

[* " Αδιανλον, (ὁ, ἡ,) est locus, unde nemo queat, (Ἀesch. Ag. 335.) Κάμψαι διανλον θάτερον κῶλον πάλιν." Blomf. Gloss. in Ἀesch. Pers. 694. afferens e Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αδιανλον τόπος' θεον μὴ ἐστιν ἐπανελθεῖν. Οὐτως Εὐριπίδης θεοι χθόνιοι, Ζοφεράν, ἀδιανλον ἔχοντες ἔδραν Τὴν φθειρομένων * 'Αχερόντειαν Λίμνην.]

Καμψίδιαλος, ὁ, ἡ, q. d. In diaulo reciprocans. 'Εν χορδαῖς χεῖρα καμψίδιαλον ἀναστρωφῶν τάχος, Eust. exp. ταχὺ ἀναστρέφων ἐν τῷ πλήγτειν τὰς χορδὰς, [e Teleste ap. Athen. 4. p. 637.]

Διανλίσκος, ὁ, Canaliculus in dioptris, quo visus

dirigitur, vulgo La mire: ut VV. LL. exp. ap. Polyb. (10, 46.) Δεισει μὲν πρῶτον διώπτραν ἔχειν διαυλίσκους ἔχονσαν, ὥστε τοῦ μέλλοντος *ἀντιπυρσένειν, τῷ μὲν τὸν δεξὶν τόπον, τῷ δὲ τὸν εὐώνυμον δύνασθαι θεωρεῖν. [Perperam sic legebatur pro δύο αὐλίσκους.]

Δολίχανδος, ὁ, ἡ, Longas tibias s. Fistulas habens: ut δολίχανδοι αἰγανέαι, sunt, ut scribit Eust. μακρὸν αὐλὸν ἔχονσαι, i. e. κοιλόητας ἐπιδορατίδων, αἱς ὁ σὺν ἔνδον αὐλὸν ἐνίσται: aut, ut alibi exp., αἱ *μακρόξυλοι: aut, ut alibi, *μακροσύδηροι: αὐλὸς γὰρ, φασι, νῦν ἡ ὅπῃ τῆς αἰχμῆς, ἢ τὸ ἔνδον ἐμβάλλεται. [“Longas tibias s. ansas habens, Hom. Fr. p. 724.” Wakef. MSS.]

ΑΥΛΑΞ, ἡ, Sulcus, ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομὴ, ut exp. Eust. dicens, διὰ τὸ *στενοεπίμηκες ἐκ τοῦ αὐλοῦ παρωνομάσθαι. Hesiod. (E. 2, 61.) αὐλαῖ ἐλαύνοι Ιθεῖαν. Philo, “Hv ἀνατεμόντες εἰς αὐλακας, ἀροῦσι καὶ σπείρουσι. PRO quo Dor. et Ὡλαξ, ακος, ἡ, UNDE Ὄμωλαξ, ακος, ὁ, ἡ, q. d. ὄμοαὐλαξ, Qui eodem sulco comprehenditur, Vicinus. Apoll. R. 2, (396.) Βύζηρες δ' ἐπὶ τοῖσιν ὄμώλακες, i. e. ὄμονοι, Schol. ΕΤ Ἀλοξ, ακος, ἡ. SEU per metath. Eustathio Ὡλξ, quo et Hom. (Il. N. 707.) utitur, iεμένων κατὰ ὄλκα, quod metaph. etiam accipitur; ut Eur. Phœn. (18.) Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ: quemadmodum Soph. (Œd. T. 1211.) ἄλοκες, αἱ σποραὶ, αἱ κοῖται, οἱ γάμοι. Item γλυφὴ δέλτον, Hes., qua metaph. etiam Lat. Exarare et Perarare literas dicunt. Α quo v. Ἀλοκίζω, ισω, Sulco, ἀρότρῳ τέμνων αὐλακα, ut exp. Suid. citans Aristophl. (Σ. 850.) Ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδέσμην τὸ χωρίον: item τῷ ὄνυχι γράφω ἐν τιμητικῷ πινακίῳ, Οὐργε note in tabellis censoris. ΕΤ Comp. Καταλοκίζω, idem: unde per tmesin Eur. (Suppl. 825.) Κατὰ μὲν ὄνυξιν ἥλοκίσμεθα. [“Ἀλοξ, Eubul. ap. Athen. 8, 557. Sic et Hes. Ἀλοξ αὐλαξ.” Schweigh. MSS. Glossæ: Αὐλαξ Sulcus, Ηecura, Lira. Arcad. 18. Pind. Π. 4, 405. ὄρθας αὐλακας ἥλαννε. Αὐλαξ, antiquitus cum digammate scriptum, Spitzner. de Versu Gr. Her. 135. Αὐλακας ἐλκύω, Schleusner. Lex. in V. T. “Aristoph. O. 234. Οσσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ βῶλον *Ἀρφιτιτνβίζεθ' ὥδε Λεπτὸν, ἥδόμενα φωνᾶ, In sulcatis agris.” Seager. MSS. Ὄμώλακες κωμῆται, Antip. T. 65. Ἀsch. Choēph. 23. ὄνυχος ἄλοκε *νεοτόμω: (Claudian. R. P. 426. grandesque rubent in pectore sulci:) Ag. 984. Πολλά τοι δόσις Ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής τε καὶ ἐξ ἄλοκων ἐπετεῖν Νῆστιν ὀλεσσεν νόσον. Vide Blomf. ad S. c. T. 590. Ἀλοκίζω, Lycophro 381. 810. Καταλοκίζω, Athen. 622. κατηλόκισται, ubi Ms. κατηλόγται. “Αὐλαξ, Harles. ad Theocr. 160. Clark. ad Il. B. 267.: ὁ, Philippus 59. Αὐλ. βαθεῖα, ad Timaei Lex. 58. Αὐλ. τῶν νοημάτων, Marinus p. xxii. Boissonad. “Ολαξ (sic,) Fischer. ad Weller. G. G. 1, 110. Jacobs. Anth. 8, 339. “Ολαξ, (sic,) Harles. ad Theocr. 167. Koen. ad Greg. 83. Ὄμωλαξ, Fischer. l. c. Jacobs. l. c. Heyn. Hom. 6, 493. “Ἀλοξ, ad Rhes. 796. Wakef. Herc. F. 161. Jacobs. Anth. 6, 180. 9, 413. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 62. 105. “Α. βαθεῖα, ad Timaei Lex. 58. Ωλξ, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 110. Heyn. Hom. 6, 493. Ἀλοκίζω, Wakef. Georg. 151. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 62. Καταλοκίζω, Wakef. S. C. 2, 11.” Schæf. MSS. “Αὐλαξ, Cavea, Etym. M. Trames angustus, Heliod. 52. Ἀλοκίζω, In sulcos colligo, Lycophro 119. Lacero, 908.” Wakef. MSS.]

“Ιῶλκα, Hes. et Suid. afferunt pro αὐλακα, Sul-“cum.”

“Αὐλαχα, Hesychio ἡ ὄνυξ, Vomer.” [Rectius le-geretur *Αὐλάκα. Vide Εὐλάκα.]

Αὐλακεργάτης, (ου,) ὁ, Sulcos efficiens, Sulcator. Αὐλακεργάτης σίδηρος, Epigr. [Anal. 2, 225. “Jacobs. Anth. 9, 182.” Schæf. MSS.]

[* “Αὐλακοειδης, (ὁ, ἡ,) In formam sulci, Eust. II. 455, 37.” Wakef. MSS.]

[* Αὐλακογομέω, Sext. Emp. p. 559. ab *Αὐλακότομος, ὁ, ἡ.]

[* Ἐναὐλακοφοιτις, ἡ, i. q. ἐν αὐλακι φοιτῶσα, Ru-stica. Zonas 2. ὄρα. Sic Jacobs. et Schneider. Lex.; sed rectius forsitan ἐναὐλακοφοιτις, ut in Ind. Scap. Oxon. “Toup. Opusc. 1, 255. Wakef. S. C. 2, 100.

A Jacobs. Anth. 8, 201. 9, 437.” Schæf. MSS.]

[* Αὐλακόεις, εσσα, εν, Maxim. de Elect. 506. ἄρουρα. “Wessel. Probab. 205.” Schæf. MSS.]

Αὐλακίζω, Sulco, [Gl. Sulco, Hiulco, Imporco. Pratinas Athenæi 461. γὰ αὐλακισμένα. “Eust. Ism. 213.” Wakef. MSS.]

[* “Αὐλάκισμα, (τὸ, Sulcatio.) Const. Manass. Chron. p. 52 (= 99). Amat. 6, 21. (Ως εἴ τις αὐλακισμασι χρησάμενος *βουστρόφοις Ἐκ γῆς *λεπαρβώλακος θέρος ἀδρὸν θερίσοι.)” Boissonad. MSS.]

[* Αὐλακισμόι, οι, Gl. Insectiones. “Const. Manass. p. 16. Meurs. Jacobs. Anth. 9, 57.” Schæf. MSS.]

Διαυλακίζω, q. d. Persulco, Peraro, [Schneidero susp.]

Καταυλακίζω, Sulco, VV. LL. [i. q. καταλοκίζω. “Valck. Hipp. p. 322.” Schæf. MSS.]

[* “Περιαυλακίζω, Const. Manass. Chron. p. 82.” Boissonad. MSS.]

[* Διαυλάξ, ακος, ὁ, ἡ, Gl. Disulcis.]

[* Κναναύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, Heliod. 107 = 146.]

[* Μικραύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, Paucos vel etiam Parvos sulcos habens. Anal. 2, 217. χῶρος. “Jacobs. Anth. 9, 162.” Schæf. MSS.]

“Πολυαύλαξ, (ακος, ὁ, ἡ,) Multos habens sulcos, “ideoque Spatiosus, Amplus, Latus. Apud Suid. “πεδίου πολυαύλακος, quod et ipse exp. μεγάλον, πλα-“τέος,” [ex Apollonida 5. “Sib. Orac.” Wakef. MSS.]

[* Τριαύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, Gl. Trisulcus.]

ΑΥΛΗ, ἡ, Area, Locus apertus et vacuus ante magnas ædes, quem vulgo Une court appellamus, q. d. Cortem. Quoniam autem ap. Hom. oves et alia animalia ἐν αὐλῇ stabulantur, ideo αὐλὴ redditur Caula, Ovile, Hara. Il. Δ. (433.) ὥστ' ὅις πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἐστίκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν: Od. Ζ. (5.) Τὸν δ' ἄρετέν προδόμῳ εἰρ' ἦμενον, ἐνθά οι αὐλῇ Ὑψηλῇ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, ubi dicitur de Loco, in quo erant porci; unde Haram quidam interpr.: alii generaliore v. Septum. At pro Corte, in qua sunt aves, Od. Ο. (161.) χῆρα φέρων ὄνυχεσσι πέλωρον “Ημερον ἐξ αὐλῆς. Syne., “Ὑπερβάντα δὲ τὴν οἰκείαν αὐλὴν, ubi quidam interpr. Impluvium. Athen. (189.) non solum tradit αὐλὴν ab ἀω appellari Locum, qui a ventis perfletur s. qui utrumque ventum excipiat, sed addit, Hom. αὐλὴν semper ponere ἐπὶ τῶν ὑπαίθρων τόπων. Sic Philo V. Μ. 3. τὸ ὑπαίθρον appellatum dicit αὐλήν. Sed tamen tam ap. Hom., quam alios αὐλὴν exp. etiam Atrium, in quibusdam II. Αὐλὴ, inquit Bud., ap. Athen. pro Triclinio prægrandi, i. e. Εco, in quo nuptiae in regia celebrantur. Hodie Salam dicimus. Apud Greg. 181. idem Bud. Atrium interpr. “Εως εἴ τις κατηχόμενος, ἐν προθύροις εἰς τῆς εὐσεβείας εἰσεγενέσθαι σε δεῖ, τὴν αὐλὴν διαβῆναι, τὰ ἄγια καταπεῦσαι. Quin et Ζηνὸς αὐλὴ Od. Δ. 74. Ζηνὸς πον τοιήδε γ' Ολυμπίου ἐνδοθεν αὐλὴν, ubi Aula Jovis, vel Regia Jovis, vertitur: quem tamen I. aliter etiam scriptum fuisse tradit idem Athen. Sed ipse Έsch. ex Hom. mutuatus, dixit Pr. (122.) ὄπόσοι Τὴν Διὸς αὐλὴν *εἰσοιχνεῦσι. // Αὐλὴ ap. Hom. posteros Aula, Domus regia, vel Regia, sine adjectione, Domus principis. Legimus autem ap. Athen. αὐλὰς suis vocatas Hasce domos, vel quod ante illas essent ampla loca subdialia, vel quod satellites iis solerent παρανλιζεσθαι. Hac autem in signif. Menandri etiam et Diphili auctoritatem, affert. Polyb. Μέγα τι καὶ δυσχερές κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι i. e. in aula (Philippi.) Sic et alii nonnulli usi sunt. Herodian. observavi non αὐλὴν simpliciter, sed βασιλείου αὐλὴν passim dicere. Eod. autem modo et Galli una eademque v. signif. locum ὑπαίθρον qui est ante ædes, et ipsam aulam; sed accipiendo tamen potius aulam pro ipso rege, ejusque simul comitatu habitante illam regiam domum, quam pro ipsa domo. Quæ cum dico, non ignorō interim posse duas harum duarum signif. afferri derivationes, ut sc. Court illum ὑπαίθρον locum signif., quem nonnulli Aream dici volunt, sic a corte: at Court pro Aula regis, atque adeo Ipso rege una cum suo comitatu, sit a curia: unde et potius Cour sine t. scr. sit, ut et pater eius

scribere solebat. || Αὐλὴ, Locus, in quem capite ad-damnati ducebantur, postea dictus ἀρχεῖον, Suid. Vide Αὐλικοί. || Αὐλὴ item in signif. iσθμοῦ ponitur, teste J. Poll. [“ In Scaligeranis refellitur id, et, Court scr. docetur a v. obsoleta Courtis, quæ olim Septum et Sepimentum significabat. Unde forte et hodie, Courtines Gallis sunt Septa superna lectorum. Comitatus porro regius, cum rege ipso, dictus est Court e Courtis, i. e. Septis; quia Rex stipatur et circumdatur quasi, suis aulicis. Plane sunt et hodie elegantissime Les Cercles, et Les Ruelles sunt Cœtus colloquentium, et in formam circuli, aut in lectorum στρογγυλίας, sedentium, fabulando . . . Merlat.” Hæc scripsit antiqua manus ad marg. HSt. Thes.]

[Αὐλὴ, Gl. Atrium, Area. Αὐλαὶ Ἀδες. Αὐλὴ βασιλική. Αύλη τῶν προβάτων Stabulum. Dionys. Hal. A. R. 6, 50. pro Villa. Vide Πρόδυμος, et Αἴθουσα. Idem ibid. 5, 26. Eur. Alc. 261. νεκύων ἐς αὐλάν. “ Aula regia, Ἡκε πρὸς τὴν αὐλὴν, 5, 26, 9. Οἱ περὶ τὴν αὐλὴν, Aulici, 5, 36, 1. 5, 50, 14. 16, 22, 1. Οἱ περὶ τὰς αὐλὰς διατριβοντες, 4, 87, 4. Οἱ ἵππεις οἱ περὶ τὴν αὐλὴν, Equites de regis comitatu, 5, 65, 5.” Lex. Polyb. “ Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 2. Zeun. ad K. P. 33. ad Callim. 1, 108. Eur. Hec. 169. Valck. Hipp. p. 170. Bergler. Alciphr. 228. Wyttens. Select. 355. ad Il. N. 837. Ω. 161. Od. Y. 355. Græv. Lect. Hes. 587. ad Herod. 469. 753. Musgr. Cycl. 44. Musgr. Iph. T. 74. Wakef. Alc. 266. Jacobs. Auth. 10, 280. 288. ad Dionys. H. 2, 746. Heyn. Hom. 5, 25. 240. 259. 634. 6, 517. 8, 623. 731. Αὐλὴ θεία, Valck. Diatr. 267. Οἱ ἔξι αὐλῆς, Diod. S. 2, 153. Αὐλαὶ χαλκαῖ, 2, 501. Αὐλὴ, sic scribo Od. 10, 10.” Schæf. MSS.] “ Αὐλὰ, Hesychio πανδέκτης.”

“ Αὐλαρός, Hesychio αὐλωρός, οἰκοφύλαξ, Aulæ s. “ Domus custos.”

“ Αὐλάκουροι, Suidæ et Hes. φύλακες, pro quo supra “ ex Eod. etiam Αὐλαροι.”

“ Αὐλωρός, (ό,) Hesychio οἰκοφύλαξ, Domus cu-“ stos,” [“ pro αὐλοῦ οὔρος,” Schneider. Lex. Imo αὐλῆς.]

“ Αὐλωρός, (ό,) Custos domus s. cohortis domus. “ Vide Αὐλαροι.” [A Schneider non agnoscitur.]

[* Αὐλάρχης, ον, ὁ, Aulæ princeps. 2 Sam. 8, 19.]

“ Αὐλοπρεπής, ὁ, ἡ, Aulæ conveniens, VV. LL.”

[* Απανδος, ὁ, ἡ, i. q. ἀπόκοιτος, Hes.]

[* Δίανδος, Gl. Bifores. “ Δίανδος, i. q. στενωπός, Bast. Specim. 40.” Schæf. MSS.]

[* Δύσανδος, ὁ, ἡ, Ad coenmorandum, deversandum parum commodus. Hes. Δύσανδος. * δυσαύλιστος. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρα. (Vide Rutgers. V. L. 2, 1. p. 84. “ Δυσαύλων πάγων μεμίνιτι idem Tragicus Antig. 367. Vide Misc. Obs. V. 3. p. 98.” Albert.)

* Δυσαύλητος. * δυσεγκλήμαν. “ Δυσεγκλήμαν deest. in Lexx., perinde ac ipsa glossa Δυσαύλητος, quæ suspecta videtur.” Albert. * Δυσαύλια, ἡ, Inhospitalitas loci, Ἐsch. Ag. 566. Μόχθοις γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαύλια, ubi Blomf. “ Graves excubias. Soph. (l. c.) δυσαύλων πάγων, ubi Schol. εἰς οὐς δυσκόλως αὐλίζεται τις.” Brunck. Soph. 3, 508.” Schæf. MSS.]

“ Ενανδος, ὁ, Stabulum, Spelunca. Item generaliter, Domicilium. Hesiod. (Θ. 129.) Γείνατο δὲ οὐρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐνανδοις Νυμφέων. || “ Ενανδος etiam ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. Vide Eust. [Opp. A. 5, 21. Ποσειδάνων ἐνανδοις, K. 1, 142. λαϊνέους. Hymn. Hom. 15, 8. οὐρεα—καὶ ὑλήεντες ἐνανδοι. * “ Ενανδος, τὸν, Anal. 2, 240. αἰπολίσσοιν ἀνεῖμαι.” “ Ενανδος λέων, Eur. Phœn. 1566.; Porson. 1589.” Schæf. MSS. “ Re-cessus, Opp. A. 1, 305. 3, 5.” Wakef. MSS.]

[* Εναύλιος, a, or, Hippocr. 269, 46. ἡ ἐναυλίη, sub. ὄδος, Interior via pudendi muliebris.]

“ Επανδος, ὁ, Stabulum. Item Casa. II. (Od.) Ψ. (358.) εἰσόκε πάντας ἐντπλήσσωσιν ἐπανδοις. || Soph. autem (Ed. C. 662.) ἐπανδα dixit. [“ “ Επανδα, τὰ, Lycophro. 695. Cephal. Anth. 509.” Kall. MSS. “ Επανδος, Brunck. Apoll. R. 36. Lobeck. Aj. p. 312. Heyn. Hom. 7, 150. Pierson. Veris. 200.” Επανδον, Leon. Tar. 6. Soph. Ed. T. 1138.” Schæf. MSS.]

[* Κώμανδος, ὁ, ἡ, Rusticus. Suid. Anthol. 553.]

Μέσανδος, ὁ, vel Μέσανδον, τὸν, Locus in medio stabulo, s. in media caula, aut etiam Casa, Bud. Alii

A proprie volunt esse Januam, quæ sit inter duas αὐλὰς, sed pro Tota casa s. Tugurio accipi. Vide Eust. Apud Eur. (Alc. 552.) legitur et μέσανδος adjective, θύρας μεσανδόν. || Μέτανδον etiam dixerunt Att. pro μέσανδον. [Gl. Μέσανδον] Atrium, Compluvium. Μέσανδος, Apoll. R. 3, 235. ubi Schol. ἡ φέρουσα εἰς τε τὴν ἀνδρωνίτιν καὶ γυναικωνίτιν, Quint. Sm. 12, 580. ‘Η δὲ πόρδαλις ἔσσοντ’ ἐν οὐρεσι καγχαλώσα, ‘Ην τὸ ἀπὸ μεσανδόνοιο κύνες, μογεροι τε νομῆς, Σένοντ’ ἔσσυμένως. Plut. Arat. 26. : 7, 789=Mor. s. 698. Wytt. pro “ Minore lingua s. Epiglosside, (Vide Μέτανδος ab αὐλός.) Cohors, Harpoer. Μέτανδος ἐστιν ἡ ρυταρὰ λεγομένη αὐλὴ, οὐ ὄρνιθες ἥσαν.” Seager. MSS. Cf. Il. Ω. 29. “ Os νείκεσσε θεὰς, ὅτε οἱ μέσανδον ἴκοντο, ubi Pseudo-Did. ἐπαυλιν : Od. K. 439. “ Brunck. Apoll. R. 107. Heyn. Hom. 5, 25. 6, 216. 7, 309. 8, 593. Musgr. Med. 134. ad Mœr. 256. 264. Μέτανδος, Aristoph. Fr. 255. Brunck. Phœn. 1250.” Schæf. MSS.]

[* Μέσανδη, ἡ, Vitruv. 6, 10. Άedium quædam itinera Mesaulæ dicuntur ap. Græcos, quod inter duas aulas media sunt interposita; nostri Andronas vocant. Vide Μέσανδος.]

Μέσανδιον, (τὸ,) i. q. μέσανδον, Suid. Item μεσανδίον vocabatur κροῦμά τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλούμενον, Eust. [atque adeo ad Μέσανδιον, ab αὐλός, pertinet.] || Μέσανδιος autem Nom. servi ap. Hom. hinc ductum, [Lat. Mediastinus. “ Toup. Opusc. 1, 25.” Schæf. MSS. “ Μέτανδιον, i. q. μέσανδιον, Opp. K. 1, 527.” Wakef. MSS. Glossæ : Μέσανδιον Atrium, Compluvium, Impluvium, Contila.]

Μόναυλος, ὁ, ἡ, Qui solus stabulatur aut habitat. UNDE Μοναυλία, ἡ, Vita solitaria, i. e. Cælibatus, Plato de LL. (4. p. 196.) ut Συναυλία, Conjugium. [* Μοναυλίος βίος, Suid. v. Λουκιανός. “ Μόναυλος, Brunck. Soph. 3, 415. Μοναυλία, Aristoph. 3, 80.” Schæf. MSS.]

[* Ομανδος, ὁ, ἡ, Cohabitans, Una pernoctans. * Ομανδία, ἡ, Cohabitatio, Concubitus, Ἀesch. Choēph. 597. Ξενόγονος θ' ομανδίας, ubi Schol. * ομοκοτίας. “ Ad Lucian. 1, 298.” Schæf. MSS.]

[* Πάρανδος, ὁ, ἡ, UNDE] “ Παρανδία, (τὰ,) Hesychio πάρα τὰ παρὰ τὴν αὐλὴν, aliis Vestibula,” [πρόσχωρα, Hes. et Phot. “ Παρανδίος, Toup. Add. in Theocr. 397.” Schæf. MSS.]

Πρόανδον, s. Προανδίον, τὸ, Aulæ vestibulum. J. Poll. Suid. || Item, Προανδία plur. Dies qui nuptias anteit: sicut Επανδία Dies qui eas sequitur. Vide in Απανδίζομαι. [* “ Προανδίος, Cyr. Hieros. 227. ; * Προανδίς, ἡ, Praef. 1.” Kall. MSS. “ Προανδίον, ad Mœr. 88.” Schæf. MSS.]

Συναυλία, ἡ, Cohabitatio, ἡ συνάθροισι δύο καὶ πλειόνων. Συναυλίαν ἄγει τις, pro μόνος αὐλίζεται ἐν τοῖς ἑαυτοῦ. Bud. in Aristot. Polit. (7, 16.) Contubernium conjugale exp. Sic Greg. Κατὰ συνγύιαν τε καὶ συναυλίαν. [* Σύνανδος, ὁ, ἡ, Soph. Aj. 611. μανία i. q. συνών. Συναυλία, T. H. ad Lucian. 2, 359. (cf. μοναυλία ap. Plat. de LL. 4. p. 196.) Athen. 48. γεροντικαὶ. Lucian. 2, 99. Συναυλία μίγνυσι τὴν πηγῆ. Lynceus Athenæi 3. p. 109. Τοιαύτην ὁ ἐσχαρίτης ἔχει πρὸ τὸν γλυκὺν συναυλίαν. “ Ad Lucian. 1, 298.” Schæf. MSS. “ Aristid. 1, 243. Congressus, Ἀesch. S. c. T. 845.” Wakef. MSS. Vide Συναυλία, ab αὐλός.]

“ Υπανδος, ὁ, (ἡ,) Qui in aula est, q. d. Qui est sub aula. Apud Soph. Aj. (803. σκηνῆς) exp. Qui est in tentorio. “ Υπανδος, * ὑπανδίος, Toup. Ind. ad Add. in Theocr. v. Philetas.; Opusc. 2, 291.” Schæf. MSS.]

Αὐλεῖος, ὁ, ἡ, ut Οὐδοῦ ἐπ’ αὐλεῖον, Od. A. (104.) ubi male quædam exemplaria habent conjunctim ἐπανδεῖον: quem tamen errorem sequuntur VV. LL. “ Επανδεῖος, Qui in aula est, vel Qui aulæ s. cohortis est. Affertur enim οὐδοῦ ἐπανδεῖον pro Liminis aulæ, ex Hom. Sed si locus iste desumptus est ex Od. A., ut esse puto, divisim scr. est ἐπ’ αὐλεῖον. “ Sic enim ibi, Στῆ δὲ Ιθάκης ἐν δύμῳ ἐπὶ προθύροις οὐδαῆς οὐδοῦ ἐπ’ αὐλεῖον.” [“ Επανδεῖος, Aristoph. Σ. 1473.” Scott. App. ad Thes.] Et ἡ αὐλεῖος θύρα, Atrii janua, vel Atriensis. Bud. αὐλεῖον θύραν ap. Plat. Sympos. Januam vestibularem et atriensem,

ap. Lysiam autem Atrium interpr. p. 1066. quam vide. Iuvenitur et plur. ai αὐλεῖαι θύραι ap. Herod. Aristoph. (Eu. 982.) Sic et Epigr. (Paul. Sil. 29.) Στέμμασιν αὐλεῖας ἀμφιπλέκοντι θύρας : ubi exp. Fores atrienses. || Αὐλεῖα etiam per se dicitur, ut Plut. (3, 334.) Ἀλλὰ τοῖς ἥκουσιν ἀποκλείσας τὴν αὐλεῖον, ἐτέραις θύραις φέρετο ἀπιών. “Αὐλεία, Hesychio ἡ “τῆς αὐλῆς θύρα, Aulæ s. Cohortis porta: quam Hom. “et alii vocant αὐλεῖην θύραν, nonnulli αὐλεῖον quo-“que sub. nom. θύρα. Αὐλεῖα autem vide in Αὐλίᾳ.” [Philo 1, 266. P.: Ἐν ταῖς οἰκίαις τοῦ θαλάμου ἐντὸς μὲν ὁ ἄνδρων, ἐκτὸς δὲ ὁ αὐλῶν, καὶ ἡ αὐλεῖος ἐκτὸς μὲν τῆς αὐλῆς, εἰσω δὲ τοῦ πυλῶνος. “Αὐλεῖος, ἡ, sc. θύρα, 5, 76, 4. Ταῖς αὐλεῖοις βιασάμενοι, Per fores vestibuli, Per fores atrienses irruperunt.” Lex. Polyb. “Αὐλεῖος, Jacobs. Animadv. 159. ; Anth. 7, 59. ad Diod. S. 2, 323. Heyn. Hom. 8, 663. Αὐλεῖος θύρα, ad Mœr. 88. ad Charit. 217. Αὐλεία, ad Charit. 700. Aristoph. Fr. 742. Valck. Adoniaz. 352. ; ad Herod. 469. ad Lucian. 1, 283. Toup. Emend. 2, 390. Αὐλεῖον, Villois. ad Long. 276.” Schæf. MSS. “Αὐλεῖος, Philo J. 2, 476. Plut. 2, 516.” Wakef. MSS. Αὐλεία θύρα, Theophr. Char. 161. 245. Ast.]

Προσαύλειος, (ό, ἡ,) Ad aulas pertinens, nisi mendose in VV. LL. affertur ex Eur. (Rhes. 273.) τὰς προσαυλείους τύχας, Fortunas aularum.

Αὐλικὸς, (ή, ὁ,) Aulicus, Qui est ex alicuius principis aula. Plut. (10, 192.) Οἱ μὲν οὖν αὐλικοὶ κόλακες. Et ap. Eund. (5, 22.) Αὐλικὴ περιεργία. || Αὐλικὸς in malam partem, ut et nostrum Courtisan aliquando: Plut. (10, 112.) Οὐδὲ φοβηθήσεται τὸ αὐλικὸς καλεῖσθαι καὶ θεραπευτικός. [“Οἱ αὐλικοὶ, 16, 22, 8, 23, 13, 5. Αὐλικὸς ἄνθρωπος, 24, 5, 4. est idem fere atque πολιτικὸς ibid.: Αὐλικὴ ἀγχίνοια καὶ κακοπραγμοσύνη, 15, 34, 4.” Lex. Polyb. “Plut. Mor. 1, 556.” Schæf. MSS.]

“Αὐλιάδες νύμφαι, ex Epigr. pro Nymphæ incolæ “s. inhabitantes.” [“Jacobs. Anth. 6, 423. ad Lucian. 1, 289.” Schæf. MSS. “Αὐλιὰς, ἡ, Hierocles 216. Dionys. Areop. p. 10. 26. 174. 235.” Kall. MSS.]

Αὐλαία, ἡ, Aulæum: item Tentorium, ut Bud. interpr. in Plut. (4, 95.) Φιλάρτα δὲ πρὸς θύρας σταδίων ἐκατὸν αὐλαίας γεγονέναι, Tentoria, inquit. Apud eund. Plut. accipi ait pro Velo, quod currui matronali prætenditur. Αὐλαῖαι, quæ Lat. Aulæa. Athen. Αὐλαίαι φοινικίαι περιείχετο. Idem, Αὐλαῖαι ζωωταὶ, καὶ διάχρονοι, καὶ διάλιθοι. Philo V. M. 3. Σχεδὸν δὲ καὶ αἱ αὐλαῖαι καταπετάσματα εἰσιν. Et sing. quoque ap. Plut. Themistocle, Εγγὺς γενόμενοι τὴν αὐλαίαν ἀνέστελλον. Curtius Aulæam Lat. itidem dixit fem. || Αὐλαία, Hesychio est etiam ἡ ἐν αὐλῇ διατρίβοντα, ut sit adjективum. || Αὐλαία itidem dicitur pro αὐλῇ per παραγωγήν. Eust. [“Hyperides et Menander Cosmæ Indopl. 197.” Schneider. Lex. “Αὐλαία, ἡ, Aulæum, Fr. Gr. 29. Ακούων ταῦτα πάντα διὰ τῆς αὐλαίας, Per aulæum. Sic 33, 3, 2. Λαζῶν ἐκ τῆς παραπετασμένης αὐλαίας καλώδιον, ἔαντὸν ἀπεκρέμασε, ubi, cum e Cod. Peiresc. Valesius edidisset, Καλωδίῳ τῶν ἐκ τῆς αὐλαίας περιπετασμάτων ἔαντὸν ἀπεκρέμασε, Ernest. Lex. Polyb. hæc posuit:—“Τὰ ἐκ τῆς αὐλαίας περιπετασμάτα, (rectius παραπ.) Valesio Velum, quod aulæ prætendebatur, i. e. januæ, quæ ad aulam ferret. Sed id non est αὐλαία, verum Aulæum. Locus vitiosus videtur, qui et paulo aliter est ap. Suid. v. Αὐλαία. Nos Suidæ lectionem sumus secuti.” Lex. Polyb. Theophr. Char. 21. p. 23. Καὶ αὐλαίαι ἔχουσαν Πέρσας ἐννυφασμένους. “Græci ζωωτὰ Aulæa, (Plaut. Pseudol. 1, 2, 14. Belluata tapetia, cf. Athen. 12. p. 500.) appellant. Talia illa ap. Virg. Georg. 3, 25. Purpura intexti tollunt aulæa Britanni.” Casaub. Aulæa ζωωτὰ, Salmas. ad Script. H. A. 2, 300. “Ad Diod. S. 1, 447. 2, 335. Coray Theophr. 194. Const. Manass. p. 16. 84. Meurs. Wessel. Probab. 252.” Schæf. MSS. “Plut. 2, 173.” Wakef. MSS.]

“Αὐλαῖον, Stragula, Velum picturis intertextis “variegatum, παραπέτασμα, περιστρωμα, τάπης, VV. “LL. e Bud. Annot. in Ep. post. Sed vox ea Latinis “quam Gr. eo in signif. usitator est.”

¶ Αὐλιον, (τὸ) Stabulum. Et generaliter Domiciliū, sed potius quod est ruri. Apoll. R. 2, (142.)

Α σταθμούς τε καὶ αὐλαία. Dicitur autem ab αὐλῇ vel ὑποκοριστικῶς, vel κατὰ παραγωγήν. Vide Eust. Αὐλιον Antrum dictum, quod in eo Bacchus stationem habuerit, s. pernoctarit. Var. [Gl. Αὐλίον. Androna. “Aristoph. Λ. 721. ὃ τοῦ Πανός ἐστι ταῦλιον, Sacellum.” Seager. MSS. Άeschin. Or. Κεραμεῖα καὶ αὐλαία ἐνοικοδομεῖν. “Wakef. Ion. 512.; Musgr. 500. Wakef. Phil. 1149. Jacobs. Anth. 7, 167. 388. Brunck. Aristoph. 1, 53. Duris. Villois. ad Long. 276. Pierson. Veris. 169. Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 99. ad Callim. 1, 108.; Valck. 286. 288.” Schæf. MSS. “Lustrum feræ, Άelian. H. A. 3, 21.” Wakef. MSS.]

[* “Αὐλίδιον, τὸ, (Areola, Demin. ab αὐλῇ,) Theophr. Char. 5, 4. 21. p. 25. (Καὶ αὐλαίαν ἔχουσαν Πέρσας ἐννυφασμένους, καὶ αὐλίδιον, παλαιστρικὴν κόνιν ἔχον καὶ σφαιριστήριον.)” Schneider. Lex. AT * Αὐλίδιον, τὸ, Demin. ab αὐλῷ, Parva fistula, Trall. 3. p. 61. Καὶ αὐλίδιον τινες ἐμβαλόντες τὴν ἀκοῆ. “Coray Theophr. 194. Abresch. Lect. Aristæn. 173.” Schæf. MSS.]

¶ Αὐλις, (ή,) ad differentiam Αὐλίς, quæ est Urbs Bœotiae, Domicilium, Locus ubi pernoctatur. Item Tentorium, Castra. II. I. (232.) Εγγὺς γὰρ νηῶν καὶ ἄστεος αὐλῶν ἔθεντο. Ex Herod. etiam affertur τὴν αὐλῶν ἐπὶ τῷ πλοίῳ ἐποιήσατο, ubi tamen legitur et αὐλῆν. || Αὐλίδια etiam Bœotiae Urbem inde nonne habuisse volunt, quod in ea Græci castrametati sint. “Αὐλίς autem dictum Bœotiae quoddam Oppidum “ex eo, quod Græci ibi stabulati s. castra metati “fuerint.” [Αὐλίς, Αὐλίς, Arcad. 31. Αὐλίς, Tzetz. Exeg. in II. “Theocr. 25, 18. Αὐλίς δέ σφισιν (βάσεσι) ἥδε τεῖς ἐπιδέξια χειρὸς Φαίνεται. Od. X. 470. Ως δ' ὅταν ἡ κίχλαι τανυστήρεοι, ἡὲ πέλειαι, “Ερκεὶ ἐνιπλίξωσι, τόθ' ἐστήκει ἐνὶ θάμνῳ, Αὐλίς ἐστέμεναι, στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος.” Seager. MSS. Callim. H. in Dian. 87. “Αὐλίς, Cattier. 55. Dioscorid. 22. Jacobs. Anth. 9, 358. Heyn. Hom. 5, 579. Gesner. Ind. Orph. Wessel. Diss. Herod. 13. ad Callim. 1, 108. ad Herod. 753. Portus Bœotiae, dē accus., Markl. Iph. p. 15.; Musgr. 120. Αὐλίς, Αὐλίς, Heyn. Hom. 4, 293. Lobeck. Aj. p. 244.” Schæf. MSS.]

c Αὐλίος ἀστὴρ, Qui ad αὐλῶν ducit animalia, Vesper. Eust. [Apoll. R. Eur. Ion. 500. αὐλίοις ἄντροις. “Wakef. Ion. 512.; Musgr. 500. Huschek. Aul. 117. ad Diod. S. 2, 323. Heyn. Hom. 6, 133. Ruhnk. Ep. Cr. 211. Η αὐλίος, Toup. Opusc. 1, 24. ad Charit. 217. Αὐλία θύρα, ad Mœr. 88.” Schæf. MSS.]

Aὐλίος ἀστὴρ, Qui ad αὐλῶν ducit animalia, Vesper. Eust. [Apoll. R. Eur. Ion. 500. αὐλίοις ἄντροις. “Wakef. Ion. 512.; Musgr. 500. Huschek. Aul. 117. ad Diod. S. 2, 323. Heyn. Hom. 6, 133. Ruhnk. Ep. Cr. 211. Η αὐλίος, Toup. Opusc. 1, 24. ad Charit. 217. Αὐλία θύρα, ad Mœr. 88.” Schæf. MSS.]

“Αὐλία, ἡ, Stabulum, ἐπαντίς: Aula, VV. LL. ex Isoer. Apud Suidam quoque legitur, Αὐλία, ἀντὶ “τοῦ ἐπαντίς” ἡ μικρὰ αὐλή. Sed notandum est, “vet. ejus Cod., eumque Ms., habere itidem, Αὐλία, “ἀντὶ τοῦ ἐπαντίς, verum subjungere, ἡ ἀντὶ τοῦ τὰς μικρὰς αὐλάς. Innuit igitur pro ἐπαντίς etiam scr. “esse ἐπαντίς, et accipiendo αὐλία pro neutro “plur., non pro fem. sing.; id quod confirmat Harpoer., αὐλία, παραροxytonos enim ap. eum scri-“ptum est, e Lysis et Άeschine afferens, ἡτοι ἀντὶ “τοῦ ἐπαντίς, ἡ ἀντὶ τοῦ τὰς μικρὰς αὐλάς: nimirum “demin. ab αὐλῇ. Rursus in vet. illo Suid. Cod.

D “αὐλία affertur pro θύρα, πυλών: pro quo vulg. “Suidæ Edd. et Hes. habent αὐλεῖα per di-“phthongum, sed reclamante ap. utrumque serie al-“phabeticā. Quemadmodum igitur αὐλεῖα supra “habuimus pro αὐλεῖα θύρα, ab αὐλεῖος: ita sci-“dum est hoc αὐλία quoque usurpari pro αὐλία “θύρα, ab αὐλίος. Alioqui et αὐλεῖος absolute dici-“tur pro αὐλεῖος θύρα s. αὐλία aut αὐλεῖα. Unde “Harpoer. Αὐλεῖος, ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς “οἰκίας: Menandrum citans. Meninit Suid. quoque “τῆς αὐλεῖον: sed exemplum, quod affert, ipsi mi-“nimè convenit, sed potius plurali τὰ αὐλεῖα: ita “enim habet, τῶν τε αὐλεῖων καὶ σταθμῶν τὰς θύρας “ἐξέκοπτον: αὐλεῖων idem hic signif. quod paulo “ante τὰ αὐλεῖα s. τὰ αὐλία, i. e. ἐπαντίς s. μικρὰς “αὐλάς. Meminit vero et ipse paulo post neutr. “αὐλεῖον: ait enim, αὐλεῖον δὲ καὶ *προαὐλεῖον, “οὐδετέρως.” [“Αὐλία θύρα, Mœr. 88. et n.” Schæf. MSS.]

“Αὐλεῖης, (ό,) Villicus, ut sit ab αὐλίς signif. ἐπαν-“tis. [“Αὐλεῖης, (ό,) Villicus, ut sit ab αὐλίς signif. ἐπαν-

λιν. Vide Var. Hes. autem Αὐλήτην habet cum η utrobique, et exp. τὸν τῆς κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. [Αὐνὴρ αὐλέείτης, Apoll. R. 4, 1486. ubi Ms. αὐλήτης. Athen. 587.]

“Αὐλήρας, Hes. exp. μάνδρας, Ovilia, Caulas.
“Item ἡνίας, Habenas, Lora fræni. Affert porro et
“αὐληρὸν pro χαλινὸν, Frænum; sed addens σχοινίον,
“Funem: item σπεῖραν, Spiram.” [Bekkeri
Συναγ. Λεξ. χρηστ.: Αὐληρόν· ίμᾶς, ἢ σχοινίον, ὅπερ
Ιωνες εὐληρουν.]

“Εὐληρα, Lora, Habenæ: ut exp. II. Ψ. 481. ἐν δ'
 “ἀντὸς ἔχων εὐληρα βέβηκε. Etym. quoque εὐληρα
 “dici tradit τὰ ἡγία, τοὺς ἴμαντας, quasi εἰληρα, παρὰ
 “τὸ εἰλεῖν: ut Hes. etiam παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ταῖς
 “χερσὶν: ap. Epicharmum vero dici αὐληρα, παρὰ
 “τὸν αὐλὸν, ut sint τὰ ἐπιμήκη.” [Quint. Sm. 4, 508.
 Καρπαλίμως δὲ εὐληρα λάβον κρατερῆς παλάμησιν, ubi
 al. αὐληρα et ἀβληρα. Schneider. Lex. confert Dor.
 αὐλάκα, Ion. εὐλάκα. “ Quint. Sm. 9, 156. alibi εὐ-
 ληρον.” Wakef. MSS.]

“Αβληρά, Hes. affert pro ἡνία, Habena, Lorum,
“quod fræno inseritur.”

Ἐπανδις, ἡ, Villa, Casa. Plut. (3, 755.) Καὶ τὰς ἐγγὺς τῆς θαλάσσης ἐπαύλεις ἔξεκοπτον. Idem Pericle, Τὴν χώραν καὶ τὰς ἐπαύλεις ἐπιδίωσι τῇ πόλει. Philo V. M. 1. Καὶ αἱ κατ' ἄγρὸν ἐπαύλεις. Ἐπανδις est etiam Stabulum, ut VV. LL. tradunt. [Gl.] Ἐπανδις· Stabulum, Ovile, Villa. Ἐπαύλεις· Villæ. Vita rustica, ad Charit. 137. I. q. ἐπαύλισις, Plato Alcib. 2, 21. “Stabulum, 5, 35, 13. Οὐκ ἀσφαλὲς λέοντι καὶ προβάτοις ὁμοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἐπανδιν: 16, 15, 5. Τὴν ἐπανδιν ποιεῖσθαι ἐπὶ τῇ τῶν ὑπεναντίων στρατοπεδεῖᾳ, In hostium castris pernoctare. Sic ἐπὶ τοῦ χώματος, Spicil. e lib. 39. n. 3. nempe i. q. αὐλίζεσθαι, quod vide.” Lex. Polyb. “Toup. Opusc. 1, 178. ad Charit. 282. Longus 6. Villois. quem vide 48. Mœr. 345. Jacobs. Anth. 9, 94. Brunck. Apoll. R. 36. Heyn. Hom. 5, 580. Ἐπανδιν ποιεῖσθαι, 511.” Schæf. MSS.]

Ἐπαύλιον, (τὸ,) itidem pro Villa, Bud. Deminutivi tamen speciem præ se fert. Ἀεσchin. Ep. (9.) Ἐπαύλιον δὲ οὐδὲ μέτριον, ἀλλὰ πάντα ἐρείπια. Plut. (8, 24.) Ἐπαυλίῳ τινὶ προσῆλθε. [Gl. Ἐπαύλιον Villula. Polyb. 4, 4, 1. Leon. Tar. 54. Antip. S. 95. Agath. 37. Antip. T. 54. Ἡρός. “ Jacobs. Anth. 8, 391.” Schæf. MSS.]

“Ἐπανδία, (ἥ), teste Hes. ή δευτέρα τῶν γάμων
“ημέρα, ἐν ᾧ κομίζουσι δῶρα οἱ οἰκεῖοι τῷ γεγαμηκότι
“καὶ τῇ νύμφῃ, forsitan ἀπὸ τοῦ αὐλίζεσθαι τὴν
“νύμφην. Alii plur. ἐπαύλια vocant, ut Suid., quem
“vide.” [Cf. Ἀνακαλυπτήρια. J. Poll. 3, 39. Alciphro
3, 49. Etym. M. Glossæ : Ἐπανύλια Repotia. Vide
in Ἀπανλίζομαι. “Bergler. Alciph. 389. Coray
Theophr. 340.” Schæf. MSS.]

“Ἐπαυλὰς, ἄδος, ἦ, Caula esse dicitur, quæ potius
“ἐπαυλις.” [A Schneidero non agnoscitur.]

“Ἐπανλόσυνος, Suidæ ὁ εἰς τὴν ἐπανλίν ίων, Ε-
“pigr.” [A Schneidero non agnoscitur. Cf. Ἀπανλό-
συνος. “Jacobs. Anth. 9, 94.” Schæf. MSS.]

Αὐλίζομαι, Stabulor; ut Od. M. (265.) αὐλίζο-
μενάνω οἴῶν, et συῶν αὐλιζόμενάνων, Ξ. (412.) Sic ap.
Aristot. H. A. 9. αἰεροι quoque dicuntur αὐλισθηναι.
Ipsi etiam dicuntur αὐλιζεσθαι in aliquo loco, Cu-
bare, Pernocstate. Thuc. 4. p. 126. et alibi sæpe.
Xen. K. Π. 4, (6, 6.) Ἡν αὔριον ἵης πρωΐ, τῇ ἐτέρᾳ
ἄν αὐλίζοι παρ' ἡμῖν. Sic et E. 1, (6, 25.) Τρόπαιον
δὲ στήσαντες αὐτῷ ηὐλίζοντο. Ex 2 Reg. 12, (16.)
affertur Ηὐλίσθη ἐπὶ γῆς, pro Jacuit super terram.
॥ Αὐλίζομαι a Bud. exp. etiam Stationem habeo,
item Excubo: vide Παρανλίζομαι. [Gl. Αὐλίζομαι·
Stabulo. Αὐλίζομαι, ἐπὶ ἀνθρώπων] Demoror, Com-
moror, Conversor. “Αὐλίζεσθαι, de exercitu castra
metante et in castris considente usurpari ait Ernest.,
2, 25, 4. Poterat addere, 5, 86, 1. 10, 49, 13. qui-
bus ll. Commorari, Manere, Tendere, interpretantur.
Sed omnibus his ll. rectius Pernocstate, Noctem agere,
exponetur; quemadmodum fecimus, 10, 15, 9-18,
10, 5.; et intelligendum plerumque, Noctem sub dio
agere, Bivouaquer, sæpe etiam in armis, quod di-
serte adjicitur, 8, 34, 2. Ἐπιτῶν ὅπλων ηὐλίσθησαν.”

Lex. Polyb. * “Αὐλίζω, Græv. Lect. Hes. 587.
Brunck. Soph. 3, 508. Αὐλίζομαι, Gesner. Ind. Orph.
Ruhnk. Ep. Cr. 210. Zeun. ad Xen. K. Π. 28. Wakef.
Ion. 512.” Schæf. MSS.]

[* "Αὐλίστεον, Geopon. 18, 3." Kall. MSS.]
[* "Αὐλίσις, (ἱ,) Habitatio, Ἀelian. H. A. 235." Wakef. MSS.]

Αὐλισμὸς, ὁ, Pernoctatio, *διανυκτέρευσις, Hes.

[* Αὐλιστήρ, προς, ὁ, ουντε Αὐλιστήριον, τὸ, Stob. Phys. 1, 52. p. 1074. ex Hermete; Λαγωὶ δὲ δρυμούς, καὶ βόες αὐλιστήρια καὶ πεδία. Vertitur, Boves prata ac stabula.]

'Απανλίζομαι, ίσομαι, Seorsum stabulor, Seorsum stationem habeo. UNDE 'Απανλόσυνος, Anthol. Seorsum stabulans, vel A stabulo discedens. [Vide infra.] 'Απανλίζομαι est etiam Seorsum pernocto, de hominibus dictum. UNDE τὰ 'Απανλια, Dies, in quo sponsus ap. socerum seorsum a sponsa pernoctat, ἀπὸ τῆς νύμφης ἀπανλίζεται, J. Poll. At Etym. habet 'Απανλια, Festum quoddam ap. Athenienses;

B quia tum incipit puella χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι, Seorsum a patre pernoctare s. cubare, vel, cubiculum habere. **ITEM** Ἀπανδιστηρία χλανίς ap. J. Poll. quam sponsa mittit ad sponsum eo die, qui ἀπαύλια dicitur. Jam vero et Dona, quae sponsæ dantur, vocabant ἀπαύλια, teste J. Poll. Ceterum notandum est, quosdam ἀπαύλια et ἐπαύλια unam eandemque diem facere. Nam ita Hes. Ἀπαύλια καὶ Ἐπαύλια, διχῶς λέγεται, ήμέρα ἐν ᾧ ἐπανλίζεται τῷ ἀνδρὶ ή νύμφῃ, ubi ponitur etym. non τοῦ ἀπαύλια, sed τοῦ ἐπαύλια. Etym. utriusque v. etymum ponit: nam postquam dixit Ἀπαύλια dici Festum, ὅτι τότε ἄρχεται ή κόρη χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι, subjungit, ὅτι τότε ἐπανλίζεται τῷ ἀνδρὶ ή γυνή: unde conjicere est, illum quoque scripsisse Ἀπαύλια ή Ἐπαύλια, vel καὶ Ἐπαύλια, ut Hes., cum priore l. etymum illius, posteriore autem etymum hujus vocabuli ponatur. Dicitur etiam sponsa ἐπανλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, Pernoctare ap. maritum, vel Cubare juxta maritum. J. Poll. contra etymum poni non τοῦ ἐπαύλια, sed τοῦ ἀπαύλια, atque an hæc duo ead. faciat, an diversa, vix certo statui potest; nam Προσάλια facit Diem præcedentem nuptias: προσάλια δὲ, ή πρὸ τῶν γάμων ήμέρα: deinde subjungit, ἐπαύλια δὲ, ή μετ' αὐτῆν καὶ ἀπαύλια δὲ, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος εἰς τοῦ πενθεροῦ ἀπὸ τῆς νύμφης ἀπανλίζεται. Sic certe intelligi potest J. Poll. quasi dixisset, ἐπαύλια autem quæ eam sequitur: quæ et ἀπαύλια dicitur; ea est autem, in qua sponsus, &c. Sed hic scrupulus manet quomodo possit idem esse dies ἀπαύλια et ἐπαύλια, cum secundum etym. quas attuli, contraria signif.; nam contraria sunt ἀπανλίζεσθαι τοῦ ἀνδρὸς, i. e. χωρὶς τοῦ ἀνδρὸς αὐλίζεσθαι, et ἐπανλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ. Acro certe videtur ἀπαύλια, ea signif., qua ap. J. Poll. Repotia nominare voluisse, quippe qui dicat fuisse Diem, quo nupta ad parentes redire solebat. Nam certe illam domo sua relicta ad parentes redeuntem, dicemus ἀπανλίζεσθαι τοῦ ἀνδρὸς, non contra ἀπανλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ. Sed animadverendum est Acronem dicere fuisse diem septimum; quod si hac quoque in re velimus illi cum J. Poll. **D** convenienter, dicendum fuerit J. Poll. diversos dies statuere ἐπαύλια et ἀπαύλια: nam scribit ἐπαύλια fuisse postridie nuptiarum; cum Acro septimo demum solitam novam nuptam ad parentes redire dicat. Hes. tamen rursum in ἐπαύλια, ait esse diem secundum nuptiarum, in qua propinquai munera sponso et sponsæ afferant: et fortasse dici ἀπὸ τοῦ ἐπανλίζεσθαι τὴν νύμφην, ubi videtur deesse τῷ ἀνδρὶ: quod et in altero l. habetur. Suid. quoque scribit quosdam putasse ἐπαύλια dici eum diem, utpote ἐν ᾧ πρῶτον ἐπανλίζεται τῷ νυμφίῳ ή νύμφῃ. Sed quod dicit τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ήμέραν, Secundum a nuptiis diem, accipio tanquam improppie dictum pro eo, quod dicit Hes. τὴν δευτέραν τῶν γάμων, ut sc. nou dicat δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους, quasi 'alia sit interjecta: nihil magis quam cum dicitur aliquis esse secundus a rege. Paus. autem ap. Eust. vult esse diem, καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ή νύμφῃ πρῶτον ἐπηγέλισται, Diem in quo primum sponsa in ædibus sponsi pernoctavit: ut sit ἐπηγέλιοται pro simpl. ηγέλισται: non autem ita acci-

piatur, ut in superioribus ll., cum dicitur νύμφη ἐπαν-
λίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, quasi αὐλίζεσθαι ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ. Ad-
dit præterea idem Paus. vocari ἐπανλία Μūnera etiam,
quæ postridie nuptiarum a patre sponsæ afferuntur ad
sponsum et sponsam, cum quadam velut pompa. Sed
an ead. sit dies τὰ ἐπανλία et τὰ ἀπανλία, et an
Repotia vocari debeat, sequendo Bud., quod si
ead. dies esse dicatur, quomodo fieri possit, ut con-
trariæ sint etym., aliorum esto judicium. Unum ad-
dam, me in citando Hes. et Etym. scripsisse ἀπανλία
et ἐπανλία, προπαροξυτόνως, non ἀπανλία et ἐπανλία,
ut habetur in vulg. illorum exempl., quod et ap. Suid.
et J. Poll. non hoc, sed illo modo scribatur, sc. ἐπανλία :
et ap. J. Poll. sit etiam ἀπανλία in dat. : adeo ut
quin ἀπανλία scripserit, et voluerit plur. neutr. efferrī,
dubium nemini esse possit: magis autem idoneum
hujus rei auctorem desiderare religio mihi est, et aliis
debere esse videtur. Nec vero me movet, quod Eust.
ait, Paus. vocare ἐπανλίαν ὑμέραν, καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ
νυμφίου οἰκίᾳ κ. τ. λ. Nam, ut taceam, Suid., qui ead.
Paus. verba citat, ἐπανλία scribere, non ἐπανλία, sci-
mus non ἐπανλία scripsisse Paus. in suo Lex. cum ν.,
sed sine ν., ut esset in nominativo. Fieri autem po-
test, ut in exemplari, quo usus est Eust. ἐπανλία scri-
ptum esset ὁγντόνως, sed contra quam tamen scriptum
ipse Paus. reliquisset: inde et is accentus moverit
Eust., ut ἐπανλίαν ὑμέραν e Paus. nobis proferret.
Imo vero ne hoc quidem constat, an ἐπανλίαν scrip-
serit Eust. ac non potius ἀπανλία, e quo aliquis πα-
ραδιορθωτὴ fecerit ἐπανλίαν. Veruntamen utut sit,
J. Poll. sequens, ἀπανλία et ἐπανλία scribo, sicut
προαιλία. Oblitus eram præterea te admonere, non
videri secundum Etym. in eo, quod ἀπανλία dicit
ἔργην fuisse ap. Athenienses. De quo tamen ἐπέχω.
[Gl. *'Απανλίζω' Liqueo. "Απανλίζομαι, Dionys.
H. 1, 531." Scott. App. ad Thes. * "Απανλισμός,
(ό) Poëta ap. Fabric. B. G. 3, (2), 656." Kall. MSS.
Απανλόσυνος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 192=Anthol. p. 49.
HSt. Χεῖμα δὲ δὴ μείνας θήρ νύκτιος, οὔτε τιν' ἄνδρων
οὔτε βοῶν βλάφας ϕχετ' ἀπανλόσυνος, ubi v. Jacobs.]

"Διανλίζω, Produco, Profunda facio, Augeo, VV.
" LL." [i. q. βαθύνω, μηκύνω, Suid.]

'Ενανλίζομαι, Stationem habeo, Castra metor, In-
habito. Thuc. 3. καὶ ἐνηλίσαντο, Noctem illic ege-
runt. HINC 'Ενανλισμα, (τὸ) Domicilium, * ἐνοίκι-
σμα, Suid. Hesychius autem dicit νεωστὶ γενόμενόν τι
οἴκημα. ΕΤ 'Ενανλιστήριον ἄντρον, Stabulare antrum,
Lustrum, VV. LL., [ex Antip. S. 27. Suid. 'Ενηλι-
σμένον ἐμπέριειλημένον. Act., Soph. Phil. 33. 'Εναν-
λισμα, Artemid. 4, 47. " 'Ενανλίζομαι, Toup. Opusc.
1, 385. Wakef. Phil. 158." Schæf. MSS. Hippocr. 24,
2. * " 'Ενανλίζω, J. Poll. 47." Wakef. MSS.]

[* 'Εξανλίζομαι, Xen. K. A. 7, 8, 21. Lucian. Ver.
Hist. 1. p. 388. ubi Ms. ἔξοπλισάμενοι pro ἔξανλισά-
μενοι. " Ad Lucian. 2, 101." Schæf. MSS.]

'Επανλίζομαι, ut ἐπανλίζομαι τῇ πόλει, Castra ad
urbem pono, Plut. Sylla [29. * " 'Επανλισις, ἡ, i. q.
ἐπανλίς." Schneider. Lex. sed ἀμαρτύρως. * 'Επανλι-
σμα, τὸ, Schol. Ἀesch. Pers. 872. ΕΤ 'Επανλισμός, ὁ,
Schol. Soph. Ant. 363. Δυσανλίων δυσχερῆ τὸν ἐπαν-
λισμὸν ποιούντων, Phav. v. Αὐλήν. 'Επανλισμα, quod
voc. attulerat Scott. App. ad Thes., a Schneidero
non agnoscitur. " 'Επανλίζομαι, ad Paus. 349."
Schæf. MSS. " Dio Chrys. 1, 350. Una habito, Etym.
M. 119, 17." Wakef. MSS.]

Κατανλίζομαι, Stationem habeo, Castra metor,
Plut. Publicola, ["Sub dio pernocto. Αὐτοῦ κατηλί-
σθησαν, 5, 8, 8. Cf. Αὐλίζομαι." Lex. Polyb. " Plut.
Pyrrho 733. HSt. 'Ο μὲν γὰρ Πύρρος, οὐδένα μαχεῖ-
σθαι νομίζων, κατηλίσαστο. Auctor Rhesi 518. Νῦν μὲν
κατανλίσθητε καὶ γὰρ εὐφρόνη, Nunc quidem capite
locum castris." Seager. MSS. " Ad Mœr. 241." Schæf.
MSS.]

Παρανλίζομαι, Juxta cubo, vel excubo. Athen.
(189.) "Η διὰ τὸ παρανλίζεσθαι καὶ παρακομᾶσθαι τοὺς
δορυφόρους τοῖς βασιλείοις, Ob id quod excubent ad
regias principum. [" Eur. Ion. 493. * παρανλίζοντα
πέτρα, pro τὸ αὐλιον ἔχοντα παρά." Schneider. Lex.]

[* Προανλίζομαι, Castra ante habeo. Appian. B. H.
268=1, 130.]

A Προσανλίζω, In aula sto, VV. LL. [Schneidero
susp.]

Συνανλίζομαι, Una cubo, proprie, Una commoror,
Contubernalis sum, Eod. utor contubernio. Act. 1,
(4.) Καὶ συνανλίζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς κ. τ. λ. nt
quidem in nonnullis vet. Codd. legitur, et ap. Epiphani. quoque, necnon ap. quosdam alios Eccles. Scriptt. Gr. Multo tamen frequentior est altera lectio
συνανλίζόμενος, de cuius duplice exp. dixi in 'Αλλα
post "Αλις. Ego vero nihilominus συνανλίζόμενος
magis probo, quod συνανλίζόμενος pro συναλίζων, i.e.
Congregans, nimis durum sit, atque adeo vix ullis
auribus tolerabile: deinde quod h. v. ne act. quidem
videatur usurus fuisse Lucas, qui vulgaribus alioqui
delectatur: postremo quod non satis apte hic Christus
congregare eos dicatur, cum præcesserit Οπταν-
μενος αὐτοῖς καὶ λέγων κ. τ. λ.: ino quoddam hic esse
ὑπερον πρότερον videri possit. Άτ si συνανλίζόμενος
pro συνεσθίων accipiamus, multo etiam majus dixerit
aliquis in illius v. usu esse τὸ φιλόκαινον et minimè
Lucæ stylo consentaneum. Suo tamen utatur quisque
judicio. || Συνανλίζομαι quoque accipitur et pro
Congregor, Convenio. Proprie Convenio ad idem
habitaculum. Lucian. 'Επεὶ συνηλίσθησαν ἄπαντες.
Et Xen. K. Π. 1, (2, 15.) "Ἐξεστι τούτοις εἰς τὸν τελείους
ἄνδρας συνανλίζεσθαι, exp. Ad viros perfectos aggredi-
gari, vel Viris perfectis associari. Ab aliis autem,
Virorum perfectorum contubernales esse. Usus est
autem et act. Συνανλίζω, itidem pro Congrego, E. 1,
(1, 21.) Συνανλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαντοῦ. [De
priore Xen. loco sic Lex. Xen.: " Συναλίζεσθαι,
vulgo edebatur συνανλίζεσθαι, quod Morus ad E.
(l. c.) videtur probare." Vide Schneider. Lex. v. Συν-
αλίζω. " Zeun. ad Xen. K. Π. 28. Valck. ad Am-
mon. 68. Wyttēn. Select. 373. Phalaris 356." Schæf.
MSS. " Συνανλιστήριον, (τὸ,) Contubernium, Hesych."
Wakef. MSS.]

"ΑΩ, signif. etiam Splendeo, Fulgeo, teste Eust.;
ideoque ab eo fieri vult cum alia, tum Αὔριον et Αώς,
pro quo Ἡώς. Exemplum tanien hujus signif. τοῦ ἀω
nullum, quod sciam, affert. Etym. quidem certe ἡώς
ab ἀνω, non ab ἀω, deducit, signif. itidem λάμπω: ut
sit ἀνώς, et abjecto ν ἀώς: deinde ἡώς, verso α in η.
Idem adverbii αὔριον alias etym. affert: e quibus una
est, ut ab ἀνρα deducatur: juxta illud, [Od. E. 469.]
Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρῇ πνέει ἡώθι πρό.

ΑΥΡΙΟΝ, adv. temporis, Cras, Crastino die. Od. A.
(272.) Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἤρως Ἀχαιούς. He-
siод. E. (2, 28.) Μηδ ἀναβάλλεσθαι ἐς τὸ αὔριον, ἐς τὸ
ἔννηψιν. Dicitur interdum ἡ αὔριον sub. ἡμέρα, et sic
usus est Xen. K. Π. 4, (6, 6.) " Ήν αὔριον ἵης πρωΐ, τῇ
ἔτέρᾳ ἀν αἰδίσσοι παρ' ἡμῖν. Hic enim subjungit τῇ
ἔτέρᾳ, tanquam αὔριον signif. i. q. τῇ αὔριον ἡμέρᾳ. Plut.
Αροφθ. Ἐκέλευσε τοὺς νόμους ἀπὸ τῆς αὔριον κυρίου
εἶναι. Sic dicitur εἰς τὴν αὔριον. Sed et εἰς αὔριον,
sine τῇ, ead. signif. ponitur. Athēn. 4. Καὶ εἰς αὔ-
ριον παρεκάλει συνδειπνῆσαι πάλιν ἥκοντα μετὰ τὸν
φίλων καὶ τῶν ἥγεμόνων, In diem posterum εօναπ
ei condixit, Bud. Scribitur autem et conjunctim Εἰσ-
αύριον, ut in proxime sequentibus dicetur. [Gl.
Αὔριον. Cras, Crastinum, Crastino die. Eἰς αὔριον
In crastinum. Eἰς αὔριον ἀναβάλλομαν Recrastino. Eἰς
τὴν αὔριον In crastinum. Arcad. 199. " Αὔριον, Wakef.
Alc. 327. 795.; Trach. 945.; S. C. 4, 230. Jacobs.
Anth. 11, 333. Porson. Hec. p. 83. Ed. 2. Act. Traj.
1, 209. Valck. Hipp. p. 284. Animon. 196. Τὸ αὔρ.,
Koen. ad Greg. 78. 'Es τὸ αὔρ., Toup. Opusc. 1, 340.
Eἰς ταύριον, Coray Theophr. 326. Wakef. S. C. 4,
114. Aristoph. I. 661. 'Es αὔρ., Valck. Callim. 230.
'Η αὔριον μέλλουσα, Plut. Mor. 1, 425. Alcest. 787.
Αὔριον δαίμων, Ruhnk. Ep. Cr. 174." Schæf. MSS.]

[* Αὔριος· ὁ, ἡ, Callim. αὔριος δαίμων. Hesych.
* Αὔριβάτας Αἰσχύλος τὸ αὔριον ἐπὶ τοῦ ταχέως τίθησι,
καὶ ὁ αὐτὸς Ψυχοστασίας οὐτως φησὶ τὸ ὄντα ταχ-
βύλων. Ubi v. Interpr. ap. Albert. Adde Toup.
Emend. 4, 352. :—" Lego, Αἰσχύλος τὸ αὔρ. (imo
* αὔρ.) ἐπὶ τοῦ ταχέως τίθησι. Idem αὔριβάτας et ταχ-
βύτας s. ταχνβύλων. Ηᾱc mens Hesychii." Sed non
omnino vera sunt hæc. Nos glossam suæ sanitati

sic restituimus. Αὐριβάτας ταχυβάμων. Αἰσχύλος Α τὸ αὖρι ἐπὶ τοῦ ταχέως τιθησι, καὶ ὁ αὐτὸς Ψυχοστασίᾳ (ita Cod. Ven.) οὔτως φησὶ τὸ ὄνομα. Cf. Bekkeri Συννάγ. Λεξ. χρησι.: Αὐριβάτος, (l. *Αὐριβάτας) τὸ αὖρι τιθέσιν ἐπὶ τοῦ ταχέως καὶ τάχα, οὐκ ἀπὸ τῆς αὔρας, ἀλλὰ κατά τινα βαρβαρικὴν λέξιν, τάχα δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ αὔριον.]

Ἐσαύριον, s. Εἰσαύριον, ΕΤ Ἐπαύριον, ΕΤ Μεταύριον. Est autem Εἰσαύριον, quod et disjunctum Eis αύριον, ut antea ostendi, Cras, vel In posterum diem, Postridie. Ἐπαύριον quoque pro Postridie. At Μεταύριον, Perindie, ut scribit Bud. Eod. autem modo dicitur ἡ ἐπαύριον, et ἡ μεταύριον, sub. ἡμέρα. [Gl. Μεταύριον] Perendie. “Εἰσαύριον, Herod. 757. Heyn. Hom. 5, 510.” Schæf. MSS.]

[* Αὔρινὸς, ἡ, ὅν, Gl. Crastinus.]

Αὐρίζειν, Procrastinare, In crastinum differre. Item Algere, Etym. [Cf. Αὐθρίζειν.]

ἩΩΣ, ὄος, et per contr. οῦς, (ἡ,) Aurora; ut Ἡμος δὲ ἡριγένεια φάνη ρόδοδάκτυλος ἡώς, sæpe ap. Hom. Et II. Ω. (417.) ἡώς ὅτε δῖα φανεῖη. Quibus in ll. loquitur tanquam dea: quam tamen magis proprie describit cum alibi, tum II. B. (48.) Ἡώς μέν ἡ θεὰ προσεβήσατο μακρὸν “Ολυμπὸν Ζηνὸν φῶς ἐρέουσα καὶ ἄλλους ἀθανάτους. Pro Diluculo utuntur et prosæ scriptt., unde ἄμα ἡοῖ, ap. Herod. Diluculo, Simulatque illuxit. Vide “Ews. || Ἡώς pro Die toto, per synecd. ut II. A. (493.) ‘Αλλ’ ὅτε δῆρ’ ἐκ τοῦ δυναδεκάτη γένετ’ ἡώς. || Ἡώς, Oriens. Od. K. (190.) οὐ γάρ τ’ ἴδμεν ὅπη Σύφος, οὐδὲ ὅπη ἡώς, Οὐδὲ ὅπη ἡέλιος φαεσιμβροτος εἰσ’ ὑπὸ γαῖαν. Sic et in prosa, τὰ πρὸς ἡῶ, vel potius ἡω dicuntur Partes orientales. [Buttmann. Lexil. s. 120. Bio 16, 17. Musæus 110. 288. Glosse: ‘Ἡώς’ Aurora. “Heyn. Hom. 5, 373. 382. 409. 426. 7, 468. 8, 132. 140. Valck. Phœn. p. 161.; Hipp. p. 173. Wessel. Herod. 289. Toup. Opusc. 1, 164. Ammon. 66. Eran. Philo 168. Musgr. Alc. 296. ad Charit. 260. Ilgen. Hymn. 230. Valck. Callim. 162. Phrynic. Ecl. 120. Thom. M. 402. Jacobs. Anth. 7, 125. 8, 18. 391. 11, 170. Crinagor. 12. Dies, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 108. Kuhn. ad Paus. 256. ad Charit. 216. 726. Jacobs. Animadv. in Eur. 15. Bio 325. Valck. Harl. ad Theocr. 193. Pierson. Veris. 89. Musgr. Iph. A. 151. Jacobs. Anth. 10, 148. Probl. Arithm. 9. Orpheus Terr. Mot. 63. Bio p. 60. Ed. Mans. 2. Sol, ad Callim. 1, 141. Juventus, Valck. Phœn. p. 157. Cur spiritum lenem habeat, Heyn. Hom. 7, 65. Ἡώς καὶ ἡέλιος, 6, 316. Ή. ιερὰ, Heringa Obs. 193. Ήοῦς, ad Charit. 763. Heyn. Hom. 5, 497. 729. Ἐν φάσι ἀοῦς, Epigr. adesp. 645. 721. Ήοῖ, Dawes. M. C. 103. “Ἄμα ἡοῖ, Valck. Oratt. 331. De accus., Heyn. Hom. 5, 516. Ήοῦν, Jacobs. Anth. 7, 127. Πρὸς ἡῶ τε καὶ ἡέλιον ἀνατολὰς, Herod. 537.” Schæf. MSS. “Dies, Quint. Sm. 1, 118. Nonn. D. 25. fin. II. N. 794. Schol. Od. B. 1. Vita, Quint. Sm. 10, 431. 478.” Wakef. MSS.]

“Ἡωκοίτων, Hes. exp. ὁρθριῶν ὑπνων, Matutino-“rum somnororum,” [Suid.]

‘Ἡοῖς, vel Ἡώς, (α, ον,) Matutinus. Od. Δ. (447.) Πᾶσαν δὲ ἡοίην μένομεν, Gallice plane ad verbum, Toute la matinée. Ἡώς δὲ λοιπούμος, Matutinus ploratus, Epigr. Et ἡώς ἀστήρ, Apoll. R. (1, 1273.) dicitur ὁ ἡωσφόρος. Hesiod. (A. 396.) ἡώς χέει αὐδὴν, Matutinus fundit vocem, pro Mane. Sic Matutinus et Vespertinus, poët. pro Mane et Vespere. Orientalis, ut ἡοῖη θάλασσα, Herod. [Antip. T. 5. ἀλέκτωρ, Leon. Tar. 78. ἐσπέριον κῆρων ὑπνου, Antip. T. 20. ἡώς Παρθῶν πόδες, Epigr. adesp. 250. ἡώς ὀκεανοῦ. “Ἡοῖς, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 105.; ad Ammon. 104. Wyttentb. ad Plut. S. N. V. 67. Toup. Opusc. 2, 85. Musgr. El. 143. Jacobs. Anth. 7, 28. Brunck. Apoll. R. 224.; Aristoph. 3, 142. Heyn. Hom. 5, 508. Ἡώς, Phrynic. Ecl. 98. Brunck. Apoll. R. l. c. Heyn. Hom. l. c. Ἡώς, Equus, Valck. Phœn. p. 592.” Schæf. MSS.]

“Προσηψός, (α, ον,) Ad auroram spectans, Orientalis talis. Plut. Themist. Προσηψάς Ἀρτέμιδος ναός.” [Diod. S. 226=1, 374.]

“Ὑπηρίος, (α, ον,) Matutinus, quasi ὑπὸ τὴν ἡώ-

“Hom.” [Od. P. 25. “Heyn. Hom. 7, 472. 475. Wolf. Præf. ad II. 19. Toup. Opusc. 1, 440. Ammon. 104. ad Od. Δ. 656. *Ὑπηρίος, Ruhnk. Ep. Cr. 251. Toup. Opusc. 2, 288. Wakef. Trach. 165. Heyn. Hom. 5, 508.” Schæf. MSS. “Quint. Sm. 4, 111.” Wakef. MSS.]

‘Ἡθι, In aurora, Diluculo, Mane. Ἡθι πρὸ ap. Hom. Ante auroram, πρὸ ἡοῦς, Bud. Eust. tamen habet ἐκ πρωτίας. ΑΤ Ἡθέν, q. d. Ab Aurora, pro ἡθεν, Od. Σ. (512.) Ἡθέν γε τὰ σὰ ράκεα δυοπαλίζεις. [Ἡθι πρὸ, Arat. 309. Δ. 138. “Ἡθέν, ἡθι, Heyn. Hom. 7, 449. Ἡθι πρὸ, 6, 128. Albert. Peric. Cr. 86. Ἡθέν, Theocr. 15, 132. Summo mane, Valck. Oratt. 331.” Schæf. MSS.]

¶ “Ews in prosa pro ἡώς. Unde ἄμα ἡώ, Thuc. sicut et ἄμα ἡοῖ, Prima luce, Ipso statim diluculo, Simulatque illuxit. Dicitur vero et ἄμα ἡώ γενομένη ead. signif. ab Eod. Dicitur et πρὸς ἡώ ἐστι, pro Aurora instat. Aristot. τὸ ἀφ’ ἡώ et τὸ ἀφ’ ἐσπέρας inter se opponit. || Et τὰ πρὸς ἡώ μέρη, Aristot. Partes quæ orientem spectant, Partes orientales. Aristid. autem dixit Βαδίζοντα ἀεὶ eis τὸ πρὸς ἡώ, pro Ad orientem. Xen. K. Π. 8, (5, 2.) Πρὸς ἡώ βλέποντας ἵστασθαι τὴν σκηνήν. [Ἄμα ἡώ, Valck. Herod. 657.; “Oratt. 331. “Ews, Phrynic. Ecl. 120. Thom. M. 402. Bast Lettre 195. Boissonad. Philostr. 650. Aurora, Valck. Phœn. p. 161. 640.; Hipp. p. 173. Callim. 186. Toup. Opusc. 1, 164. Wessel. Herod. 289. 441. Dies, Tymnes 6. Conf. cum particula ἡώς, Wakef. S. C. 4, 239. Eἰς τὴν ἡώ, Alciphro 450.” Schæf. MSS.]

“Ἐωσφόρος, (δ, ἡ,) Lucifer, Stella auroræ s. lucis prænuntia, unde eam secum ferre creditur. II. Ψ. (226.) “Ἡμος δὲ ἐωσφόρος εἰσὶ φῶς ἐρέων ἐπὶ γαῖαν. Suid. “quoque ἐωσφόρον esse dicit ἀνατολικὸν ἀστέρα πρωτονόν: quem ab Hom. dici φέρειν τὴν ἡμέραν, ἀλλ’ “οὐχὶ τὸν ἡλιον.” [Gl. ‘Ἐωσφόρος ἀστήρ’ Lucifer. “Valck. Hipp. p. 173. ad Lucian. 1, 178. Callim. 1, 434.” Schæf. MSS.]

‘Ἐωσφόρος, (α, ον,) Matutinus. ‘Ἐφος Apollo, qui in Thyoniade insula colebatur, quod sub diluculum in eam Argonautæ appulissent. Apoll. R. 2, (700.) vocat ἔωιον Ἀπόλλωνα. || Item ἡώς, Orientalis. Et ἡώα sine adjectio pro Orientali tractu. Greg. ‘Ἐπὶ τὸ Βυζάντιον τὴν προκαθεσμένην τῆς ἡώας πόλιν. Idem in Athan. ‘Ἐπιλαμβάνεται δὲ καὶ τῆς ἡώας δύον ἐδύνατο. Et κατὰ τὰς ἡώας, Aristot. de Mundo, pro In partibus orientis, Bud. Sed ἡώα pro Diluculo etiam ponitur: ut Synes. ‘Αιραντες ἐκ Φυκούντος ἡώας ἀρχομένης, sub. δεῖλης, Bud. ‘Hesychio ἡώα est “ἀνατολή: item ἡ τοῖς προβάτοις παρατιθεμένη διφέρα, qualis infra ἡώα: et θυσία ἐν Κύπρῳ. ‘Εόιος, “i. q. ἡώα, quod et factum hinc est per contr., Matutinus, Orientalis. Apoll. (l. c.) ἐπικλείοντες ἔωιον “Ἀπόλλωνα.” [Ἐφος, Valck. Hipp. p. 173.; Phœn. p. 56. Brunck. Soph. 3, 451. Oppon. ἐσπερός, Stella, Wakef. S. C. 4, 21. Callim. 1, 434. Jacobs. Anth. 12, 320.” Schæf. MSS. “Ἐφος, i. q. ἡώα, Mane, Ἀelian. H. A. 885.” Wakef. MSS.]

“Ἐωθεν, q. d. Ab aurora, Diluculo, Mane. ‘Εωθεν εὐθὺς, Aristoph. (Π. 1121.) A diluculo statim, Statim ab aurora, Summo mane. Xen. K. Π. 7, (5, 17.) “Οτι ἡώθεν ἀρκάμενοι ἀκούειν τῶν προσιώντων, οὐκ ἐλήξαμεν πρόσθεν ἐσπέρας. Athen. 12. Τοῦ μὲν θέρους ἡώθεν τε καὶ πρὸς ἐσπέραν ψύχος ὑπερβάλλον ἔχει. ΕΤ ‘Εωθινός, (ἡ, ὅν,) Matutinus. Μέχρι δεῖλης, ἐξ ἡώθινοῦ, Xen. A mane ad vesperam, ab ἡώθινοῦ substantivum posito: nisi sub. cum ἡώθινοῦ aliquod substantivum. Et ὑπὸ τὴν ἡώθινην, Polyb. (3, 43. 67. 83. n. 4, 78.) Sub matutinum tempus. Fortasse autem hic quoque Bud. δεῖλην sub. voluit. Quidam ap. Athen. 3. Πότος ἡώθινος πίνει διὰ σε νῦν. [“Περὶ τὴν ἡώθινην φυλακὴν, Sub quartam vigiliam, 3, 67. ‘Ἐπὶ τοῖς τόποις ἡώθινης εἶναι φυλακῆς, 1, 45.” Lex. Polyb. “Ἐωθεν, Brunck. Aristoph. 3, 212. Conf. cum ἡώθεν, Kuster. Aristoph. 189. (cf. Memnon. c. 54. eis τὰ * ἐωτέρα, ut habet HSt, pro quo Ms. Aug. ἐσωτέρα πρæbet.) ‘Εωθινός, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 105. ‘Εξ ἡώθινοῦ, Longus 78. Villoison.” Schæf. MSS. “Orientalis, Dionys. P. 697. (Ὄθνος,) Strabo 754.” Wakef. MSS. “Εωθεν, Xen. K. Π. 1, 6, 36. Glossæ: ‘Εωθεν-

